GRAND BOOK RR

Αἰσώπειοι, διάφορα – Λεξικόν

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ Γ. ΤΑΓΗ δ. φ.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΑΣΤΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

ΤΟΜΟΣ Α'.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΕΜΠΤΗΝ ΤΑΞΙΝ ΑΣΤΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

Η

ΤΗΝ ΠΡΩΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

معارف نظارت جليله‌سنك ٦٣٩ نومرولى فى ١٢ ذى‌القاعده ٣١٧ و فى صباط ٢٩ سنه ٣١٥
تاريخلى رخصتنامه‌سيله طبع اولنشدر

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ
Ι. Κ. ΣΕΪΤΑΝΙΔΗΣ
ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΗΣ
1900

Ὑπισχνούμεθα ἀμοιβὴν δίλιρον μὲν τῷ ἐπιδείξοντι ἡμῖν ἀντίτυπον ἐκ τυπογλοπίας, πεντάλιρον δὲ τῷ ὑποδείξοντι καὶ τὸν βιβλιοπώλην ἢ τὸν τυπογλόπον, πρὸς δὲ καὶ τὸ ἥμισυ τῆς παρὰ τούτου ἀποζημιώσεως.

Τὰ γνήσια ἀντίτυπα φέρουσιν ἰδιαιτέραν σφραγῖδα ἐν τῷ τελευταίῳ φύλλῳ.

Α. Γάζης.

Τύπ. Κ. ΖΙΒΙΔΟΥ, Ν. ΔΕΟΔΑΤΗ, Χαρατσῆ, 12.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Πεῖρα πολυετὴς κατέδειξε καὶ ἄνδρες ἐντριβεῖς τοῖς γράμμασιν ἀπεφήναντο, ὅτι οἱ μαθηταὶ πρὸ πάντων τοῦ Σχολείου δέον νὰ ἔχωσιν ἐν χερσὶ κείμενον πρὸς ἐκμάθησιν τῆς γλώσσης οὐ μόνον ἀνάλογον καὶ προσιτὸν ταῖς αὐτῶν δυνάμεσιν, ἀλλὰ καί πως ποικίλον, ἐπαγωγὸν καὶ διδακτικὸν ἅμα, ὅσον τὸ δυνατόν. Εἰς τοῦτο βεβαίως ἀπέβλεψαν καὶ ἐπιτροπαί, ἐπισήμως διορισθεῖσαι καὶ συνέστησαν ἀπαρθισμὸν ὕλης ἐξ ὡρισμένων συγγραφέων.

Ἂν οἱ τοὺς συγγραφεῖς ὁρίσαντες ἐνόησαν καὶ ὁδηγίαν τινὰ καὶ διευκόλυνσιν τοῦ μαθητοῦ εἰς τὴν κατάληψιν τῶν ἀπαρθιστέων τεμαχίων, ἀγνοῶ, ἀλλ' ὅμως βλέπω ὅτι πάντες οἱ μέχρι τοῦδε ἐκδόντες Χρηστομαθείας, κατὰ τὰ ἐπίσημα προγράμματα τὴν τῆς ὕλης ἐκλογὴν ποιησάμενοι, ὡς ἑκάστῳ ἐδόκει, ἀπέβλεψαν καὶ εἰς ποιάν τινα τοῦ μαθητοῦ βοήθειαν, τάξαντες ὑπὸ τὸ κείμενον ποικίλας σημειώσεις. Καὶ ἡμεῖς ὡσαύτως νομίζομεν ὅτι ὁ μαθητὴς ἐν τῇ προπαρασκευῇ τοῦ μαθήματος εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ κατορθώσῃ τι ἄνευ βοηθήματός τινος, ἀλλὰ θὰ ἀναγκάζηται ἀπροπαράσκευος νὰ φοιτᾷ εἰς τὸ Σχολεῖον καὶ νὰ ἀναμένῃ πάντοτε πάντα παθητικῶς ἐκ τοῦ στόματος τοῦ διδασκάλου, τὸ δὲ τοιοῦτο, παρέχον κόπον καὶ κόρον διὰ τὴν συνεχῆ τοῦ νοῦ προσοχὴν θὰ γίνηται πολλάκις ἀφορμὴ ἀδιαφορίας εἰς τὴν διδασκαλίαν, ἄλλως τε καὶ τοῦ

παιδὸς φύσει ῥέποντος εἰς ἐντυπώσεις παιδικάς. Ἂν ὅμως τοὐναντίον ὁ παῖς προπαρασκευασθῇ πως οἷκοι, θὰ δυνηθῇ ἐν τῷ Σχολείῳ καὶ ἀπορώτερον καὶ ταχύτερον νὰ ἐννοήσῃ τὸν διδάσκαλον, τὸ δὲ μικρὸν φῶς, ὅπερ αὐτὸς ἀνῆψε προμελετῶν καὶ κατεῖδε τὰ πράγματα, θὰ ἴδῃ εὐθὺς μεταβαλλόμενον εἰς λαμπάδα φαεινοτάτην ἐκ τῶν τοῦ διδασκάλου ὁδηγιῶν, τοῦθ' ὅπερ οὐ μικρὰν ἡδονὴν θὰ προξενήσῃ εἰς αὐτόν. Πλὴν τούτου διὰ τῆς προμελέτης ἐξεγείρεται ἐγκαίρως ἡ τοῦ μαθητοῦ αὐτενέργεια, ἀνατρέχοντος ἐπὶ τὴν εὕρεσιν τοῦ ζητουμένου, ἐκ δὲ τῆς εὑρέσεως ταύτης εἰς τὴν ἐπιδίωξιν καὶ ἄλλου ζητουμένου καὶ ἐν γένει εἰς τὴν ἐξακρίβωσιν καὶ διαλεύκανσιν τῶν ἀγνοουμένων.

Ἂν ἐνήλικες καὶ αὐτοὶ ἔτι οἱ διδάσκαλοι αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην βοηθημάτων, ἄλλος μᾶλλον, ἄλλος δ' ἧττον, μηδεὶς δὲ πέφυκε προειδώς, μηδ' ἐννοεῖ τὸ πρῶτον ἤδη προσπίπτον ἄνευ τινὸς προηγουμένης γνώσεως, πολλῷ μᾶλλον χρήζει βοηθήματος ὁ παῖς ὁ εἰς πάντα πρωτόπειρος. Δὲν ἐννοοῦμεν βοήθειαν ἐκ τῶν σημειώσεων, τὰς ὁποίας ἴσως τινὲς ἀπαιτοῦσιν ἵνα ὁ μαθητὴς κρατῇ ἐν καιρῷ διδασκαλίας διότι πρῶτον ὁ παῖς δὲν προλαμβάνει νὰ γράψῃ καὶ δεύτερον δὲν δύναται, οὐδὲ χρησιμεύουσιν αἱ τοιαῦται σημειώσεις ὡς ὁδηγία εἰς τὴν μετὰ ταῦτα μελέτην, ἀφ' οὗ μηδεμία γίνεται χρῆσις αὐτῶν. Δὲν πιστεύομεν δὲ καὶ ὅτι θὰ σωστήσῃ τις τὴν ἐκ τῶν ὑπαρχόντων λεξικῶν βοήθειαν, ῥίπτων τὸν παῖδα εἰς λαβύρινθον ἢ εἰς πέλαγος ἀχανές, ἐν ᾧ οὐδεμία ἡ ἄγρα, οὐδεμία ἡ κάρπωσις.

Βοηθείας λοιπὸν καὶ πάλιν βοηθείας κατάλληλου χρήζει ὁ πρωτόπειρος. Τὴν βοήθειαν ταύτην ἐν ᾧ ἔχοντες πολλοὶ ἐφιλοπόνησαν Χρηστομαθείας, ἀλλά, κατ' ἐμέ, περιέπεσον εἰς ἐλάττωμα σπουδαιότατον, τάξαντες ὑπὸ τὸ

κείμενον τὰς οἱασδήποτε ἐξηγητικὰς σημειώσεις. Τοιαῦτα βιβλία ἐν χερσὶ κρατῶν ὁ μαθητὴς καὶ ἐρωτώμενος ὑπὸ τοῦ διδασκάλου τὴν σημασίαν λέξεως ἢ φράσεως, ἢ σύνταξίν τινα, πάραυτα ῥίπτει βλέμμα εἰς τὰς σημειώσεις, ἢ αἰδῶ προσποιούμενος καὶ μὴ ἀτενὲς ὁρῶν ὑποκλέπτει τὴν ζητουμένην σημασίαν, οὕτω δ' ἥκιστα μέλει αὐτῷ τῆς προμελέτης καὶ ἀκριβοῦς τῶν μεμαθημένων διαφωλάξεως, ἀρκουμένῳ ὅτι ἀπήντησε ῥᾳδίως καὶ εὐστόχως ἀπάντησιν, τὴν ὁποίαν μετ' ὀλίγον λησμονεῖ, ἅτε ἐσπευσμένως ἁρπαγεῖσαν καὶ ἀποδοθεῖσαν.

Τὴν ἔλλειψιν λοιπὸν ταύτην ἐνομίσαμεν ὅτι ἔπρεπεν ἡμεῖς νὰ ἀποφύγωμεν ἐν τῷ ἐγχειριδίῳ τούτῳ, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις, ἐκπονήσαντες λεξικὸν ἀκριβέστατον, οὐδὲν μὲν περιττὸν ἔχον, πάντα δέ, πιστεύομεν, ἡρμοσμένα πρὸς τὴν τοῦ παιδὸς φύσιν. Καὶ περὶ μὲν τῆς ὕλης, ἣν ἀπηρθίσαμεν ἐκ τῶν ὡρισμένων συγγραφέων, ἐν πλείστοις διάφορον τῆς τῶν ἄλλων Χρηστομαθειῶν, λέγομεν ὅτι κέκτηται πάντα τὰ προσόντα, ὅσα αἱ ἐπιτροπαὶ εἶχον ὑπ' ὄψει, πρὸς δὲ καὶ εἶναι ἀπηλλαγμένη πάσης λέξεως ἢ φράσεως κακεμφάτου. Ἐν δὲ τῷ λεξικῷ θὰ εὕρῃ ὁ μαθητὴς α') τὴν θεμελίωσιν καὶ ὅσον ἔνεστιν ἀκριβῆ τῆ λέξεως σημασίαν, ἐξ ἧς εὐκόλως προκύπτει πᾶσα ἄλλη τροπικὴ σημασία, πρὸς δὲ καὶ τὴν ἐξήγησιν τῆς προθέσεως, μεθ' ἧς ἔρχεται συντίθεται· β') τοὺς χρόνους τῶν ῥημάτων, ἀπαλλαττόμενος οὕτω τοῦ ἀναζητεῖν αὐτοὺς ἐν ἄλλῳ τινὶ βιβλίῳ· γ') τὴν πρακτικὴν τοῦ ῥήματος σύνταξιν, ὅπως προϊὼν ὁ μαθητὴς ἀναζητῇ τὰ ἀπαιτούμενα ἀντικείμενα· δ') τὴν ἐξήγησιν πασῶν τῶν λέξεων καὶ φράσεων, ἀναλυομένων τῶν μετοχῶν καὶ ἀπαρεμφάτων· ε') ἐνταχοῦ τὰ ὀνόματα τῶν διαφόρων διορισμῶν. Καίτοι δὲ πολλῶν τινων φαίνεται πε

ρικτικὸν τὸ λεξικόν, ἀλλ' ἔχει συντομίαν μεγίστην μετὰ τῆς προσηκούσης σαφηνείας, ὥστε νὰ δύναται ὁ παῖς νὰ συμβουλεύηται αὐτὸ ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου κόπου καὶ ἀεὶ μετ' ἐπιτυχίας.

Τέλος ὑπὸ τὸ κείμενον ἐτάξαμεν πρακτικὰς συντακτικὰς ἀσκήσεις, τῶν ὁποίων συνέχειαν μὲν θὰ κάμωμεν ἐν τοῖς ἑπομένοις τεύχεσιν, ἐπαναλήψιν δὲ καὶ συμπλήρωσιν ἐν τοῖς γυμνασιακοῖς τεύχεσι. Διὰ τῆς ὁδοῦ ταύτης, τῶν πρακτικῶν συντακτικῶν ἀσκήσεων, βαθμηδὸν γινομένης καὶ ἐν σιγῇ ἐπαναλήψει, ἐλπίζομεν ὅτι ὁ πρωτόπειρος εὐκολώτατα κατόπιν θὰ εἰσαχθῇ εἰς τὴν μετὰ θεωρίας σύνταξιν.

Οὕτω λοιπὸν πεποίθαμεν ὅτι, ἂν καὶ οἱ διδάσκαλοι ἀναγκάζωσι τοὺς ἑαυτῶν μαθητὰς νὰ προμελετῶσι συμβουλευόμενοι τὸ λεξικὸν καὶ ἐφαρμόζοντες καὶ τὰς συντακτικὰς ἀσκήσεις, θὰ ἦναι τὰ ἀποτελέσματα ἀξιόλογα.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ Γ. ΤΑΓΗΣ

δ. φ.

ΑΙΣΩΠΟΥ

Ὁ Αἴσωπος, Φρὺξ τὴν πατρίδα, ἐγεννήθη ἐκ γονέων δούλων περὶ τὰ τέλη τῆς 7ης π. Χ. ἑκατονταετηρίδος. Ἦτο λοιπὸν σύγχρονος τοῦ Κροίσου καὶ τοῦ Σόλωνος. Ὡς δοῦλος ὑπηρέτησε κατ' ἀρχὰς τῷ Ἀθηναίῳ Δειναρχῳ, ὕστερον δὲ παρὰ τῷ Σαμίῳ Ξάνθῳ καὶ τελευταῖον παρὰ τῷ φιλοσόφῳ Ἰάδμονι. Οὗτος ὅμως κατανοήσας τὴν εὐφυΐαν τοῦ Αἰσώπου καὶ ἀγαπήσας αὐτὸν ἀπηλευθέρωσεν. Ἤδη ὁ Αἴσωπος, ἔχων ὀξὺ παρατηρητικὸν καὶ εὐφυΐαν ἔκτακτον, ἐπλαπλασίασε τὰς γνώσεις του. Φιλοσοφῶν δὲ ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων καὶ γνώμας σχηματίζων ἠθικάς, ἐνέδυσε ταύτας ἐνδύμα μυθικόν· διότι τὰ εἰς τοὺς ἀνθρώπους συμβαίνοντα κακὰ ἢ καλὰ παρέστησε κατὰ τρόπον λίαν καταληπτὸν ἐν ταῖς σχέσεσι τῶν ἀλόγων ζῴων, οἰκιδίων τε καὶ μή. Καὶ ὁ παῖς, ἀναγινώσκων τοὺς μύθους, εὐκόλως μεταφέρει τὰ μεταξὺ τῶν ζῴων συμβαίνοντα εἰς τὸν βίον τῶν ἀνθρώπων. Καὶ πρὸ τοῦ Αἰσώπου ὑπῆρξαν συγγραφεῖς παριστάντες μυθικῶς τὰς τῶν ἀνθρώπων σχέσεις, ἀλλὰ συστηματικῶς πρῶτος ὁ Αἴσωπος φαίνεται καλλιεργήσας τὴν διδακτικὴν μυθοποιΐαν καὶ ὑπόληψιν μεγίστην λαβὼν ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα. Ὡς σοφὸς ἀνὴρ προσεκλήθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως Κροίσου, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἔζησεν ἱκανὸν χρόνον, ὅτε δὲ ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἐστάλη εἰς τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν κομίσης πλουσίων δώρων (564 π. Χ.), οἱ τῶν Δελφῶν κάτοικοι κατεκρήμνισαν αὐτὸν ἐκ τινος βράχου, ὡς ἱερόσυλον, διότι μέρος τῶν δώρων τούτων εἶχεν ἀποκρύψει.

ΜΥΘΟΙ

1. Ἵππος καὶ ἱπποκόμος.

(Car. Halm. 176).

Ἁπλῆ τοῦ σώματος περιποίησις δὲν ἐξαρκεῖ εἰς τὸ κάλλος αὐτοῦ.

Κριθὴν τὴν τοῦ ἵππου ἱπποκόμος κλέπτων καὶ πωλῶν, τὸν ἵππον ἔτριβε καὶ ἐκτένιζε πᾶσας ἡμέρας. Ἔφη δὲ ὁ ἵππος· «εἰ θέλεις ἀληθῶς καλὸν εἶναί με, τὴν κριθὴν τὴν τρέφουσαν μὴ πώλει».

2. Κύων καὶ λαγωός.

(Halm. 229).

Ὁ ἐχθρὸς πολλάκις φαίνεται διπρόσωπος.

Κύων λαγωὸν διώξας ἐκράτησε, καὶ ποτὲ μὲν ἔδακνε, ποτὲ δὲ σαίνων προσέχαιρε καὶ ἐφίλει. Καὶ ὁ λαγωὸς εἶπεν «εἰ μὲν φίλος εἶ, τί δάκνεις; εἰ δὲ ἐχθρός, τί σαίνεις οὐράν;»

Σημείωσις. Ζήτησον τὴν ἐξήγησιν πασῆς λέξεως καὶ φράσεως ἐν τῷ ὀπισθεν Λεξιλογίῳ.

Πρακτικαὶ συντακτικαὶ ἀσκήσεις.

α΄ ἄσκησις. Ὁ πρωτόπειρος τῆς συντάξεως μαθητής, ἀφ' οὗ αὐτὸς ἑαυτὸν ἐρωτήσῃ τὰ ἐρωτήματα

Μυθ. 1. *τίς ἔτριβε; τίς ἐκτένιζε; τίς ἔφη;* ἀμέσως θὰ ἐννοήσῃ καὶ θὰ εἴπῃ: *ἱπποκόμος ἔτριβεν· ἱπποκόμος ἐκτένιζεν· ὁ ἵππος ἔφη.*

Μυθ. 2. Ὡσαύτως κατόπιν τῶν ἐρωτήσεων *τίς ἐκράτησε; τίς ἔδακνε; τίς προσέχαιρε; τίς ἐφίλει; τίς εἶπεν;* ἀπαντῶν θὰ τάξῃ ἡμοῦ (θὰ συνταξῃ) τὰς δύο λέξεις: *κύων ἐκράτησε· κύων ἔδακνε· κύων προσέχαιρε· κύων ἐφίλει· ὁ λαγωὸς εἶπεν.*

3. Τέττιξ καὶ ἀνήρ.

(Halm. 656).

Μὴ ἐπιθύμει τὰ ἄχρηστα καὶ ἀνωφελῆ.

Τέττιξ, ἄνδρα τινὰ θεασάμενος κατασχεῖν αὐτὸν μηχανώμενον, ἔφη πρὸς αὐτόν «ἐκείνοις τοῖς ὄρνεσι ἐπέρχου, παρ' ὧν σοι καὶ ὄφελός τι προσγενήσεται· ἐμὲ γὰρ ἂν κατάσχῃς, οὐδὲν ἐξ ἐμοῦ τὸ παράπαν κερδανεῖς».

4. Γαλῆ.

(Halm. 86).

Ὁ φιλόνεικος ἑαυτὸν βλάπτει.

Γαλῆ εἰσελθοῦσα εἰς χαλκέως ἐργαστήριον, τὴν ἐκεῖ κειμένην ῥίνην περιέλειχε. Συνέβη δέ, ἐκτριβομένης τῆς γλώσσης, πολὺ αἷμα φέρεσθαι. Ἡ δὲ ἐτέρπετο ὑπονοοῦσα τι τοῦ σιδήρου ἀφαιρεῖσθαι, μέχρι παντελῶς ἀπέβαλε τὴν γλῶσσαν.

5. Γυνὴ καὶ ὄρνις.

(Halm. 111).

Οἱ πλεονέκται πολλάκις χάνουσι καὶ ὅ,τι ἔχουσιν.

Γυνή τις χήρα ὄρνιν εἶχε, καθ' ἑκάστην ἡμέραν ᾠὸν αὐτῇ τίκτουσαν. Νομίσασα δὲ ὡς, εἰ πλείους τῇ ὄρνιθι κριθὰς παραβάλοι, δὶς τὲξεται τῆς ἡμέρας, τοῦτο πεποίηκεν· Ἡ δ' ὄρνις, πιμελὴς γενομένη, οὐδ' ἅπαξ τῆς ἡμέρας τεκεῖν ἠδύνατο.

Μυθ. 3. *Τίς ἔφη; τέττιξ ἔφη· τί προσγενήσεται; ὄφελος προσγενήσεται.*

Μυθ. 4. *Τίς περιέλειχε; γαλῆ περιέλειχε· τί συνέβη; φέρεσθαι συνέβη (ἰδὲ ἐν τῷ Λεξ. τὸ ῥῆμα συνέβη)· τίς ἐτέρπετο; ἡ δὲ (= ἐκείνη δέ, δηλ. ἡ γαλῆ) ἐτέρπετο· τίς ἀπέβαλε; ἡ δὲ (ἡ γαλῆ) ἀπέβαλεν.*

Μυθ. 5. *Τίς εἶχε; γυνὴ εἶχε· τίς παραβάλοι; γυνὴ παραβάλοι·*

6. Ἀλώπηξ πρὸς μορμολύκειον.

(Halm. 47).

Πολλοὶ μεγαλοπρεπεῖς τὸ σῶμα στεροῦνται νοῦ.

Ἀλώπηξ εἰς οἰκίαν ἐλθοῦσα ὑποκριτοῦ καὶ ἕκαστα τῶν αὐτοῦ σκευῶν διερευνωμένη, εὗρε καὶ κεφαλὴν μορμολυκείου εὖ φρονῶς κατεσκευασμένην, ἣν καὶ ἀναλαβοῦσα ταῖς χερσὶν ἔφη «ὦ οἵα κεφαλὴ καὶ ἐγκέφαλον οὐκ ἔχει».

7. Ἀλώπηξ καὶ πάρδαλις.

(Halm. 42).

Ὁ ψυχικὸς κόσμος εἶναι ἀνώτερος τοῦ σωματικοῦ.

Ἀλώπηξ καὶ πάρδαλις περὶ κάλλους ἤριζον. Τῆς δὲ παρδάλεως παρ' ἕκαστα τὴν τοῦ σώματος ποικιλίαν προβαλλομένης, ἡ ἀλώπηξ ὑποτυχοῦσα ἔφη «καὶ πόσον ἐγώ σου καλλίων ὑπάρχω, ἥτις οὐ τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν πεποίκιλμαι;»

8. Κηπωρός.

(Halm. 191).

Οἱ παῖδες οὐχ ὁμοίως τρέφονται ὑπὸ τῆς μητρυιᾶς, ὡς ὑπὸ τῆς μητρός.

Κηπωρῷ τις ἐπιστὰς ἀρδεύοντι λάχανα ἐπυνθάνετο αὐτοῦ, δι' ἣν αἰτίαν τὰ μὲν ἄγρια τῶν λαχάνων εὐθαλῆ τε ἐστὶ καὶ στερεά, τὰ δὲ ἥμερα λεπτὰ καὶ μεμαρασμένα· κἀκεῖνος ἔφη «ἡ γῆ τῶν μὲν μήτηρ, τῶν δὲ μητρυιά ἐστιν».

τίς τέξεται; ἡ ὄρνις τέξεται· τίς πεποίηκεν; ἡ γυνὴ πεποίηκεν· τίς οὐκ ἠδύνατο; ἡ ὄρνις οὐκ ἠδύνατο.

Μυθ. 6. *Τίς εὗρε ἀλώπηξ εὗρε· τίς ἔφη; ἀλώπηξ ἔφη· τίς οὐκ ἔχει; ἡ κεφαλὴ οὐκ ἔχει.*

Μυθ. 7. *Τίνες ἤριζον; ἀλώπηξ καὶ πάρδαλις ἤριζον· τίς ἔφη; ἡ ἀλώπηξ ἔφη.*

Μυθ. 8. *Τίς ἐπυνθάνετο; τίς (= ἕνας) ἐπυνθάνετο· τίς ἔφη; ἐκεῖνος (ὁ κηπωρὸς) ἔφη.*

9. Χελώνη καὶ ἀετός.

(Halm. 416).

Οἱ παρακούοντες τὰς συμβουλὰς τῶν φρονίμων βλάπτονται.

Χελώνη ἀετοῦ ἐδεῖτο ἵπτασθαι αὐτὴν διδάξαι. Τοῦ δὲ παραινοῦντος πόρρω τοῦτο τῆς φύσεως αὐτῆς εἶναι, ἐκείνη μᾶλλον τῇ δεήσει προσέκειτο. Λαβὼν οὖν αὐτὴν τοῖς ὄνυξι καὶ εἰς ὕψος ἀνενεγκὼν εἶτ' ἀφῆκεν. Ἡ δὲ κατὰ πετρῶν πεσοῦσα συνετρίβη.

10. Αἴλουρος καὶ ὄρνιθες.

(Halm. 16).

Ὁ νοῦν ἔχων διαγινώσκει τὸν πονηρὸν καὶ κακοῦργον.

Αἴλουρος ἀκούσας ὅτι ἔν τινι ἐπαύλει ὄρνιθες νοσοῦσι, σχηματίσας ἑαυτὸν εἰς ἰατρόν, καὶ τὰ τῆς ἐπιστήμης πρόσφορα ἀναλαβὼν ἐργαλεῖα παρεγένετο, καὶ στὰς πρὸ τῆς ἐπαύλεως ἐπυνθάνετο αὐτῶν, πῶς ἔχοιεν· αἱ δὲ ὑποτυχοῦσαι «κακῶς», ἔφασαν, «ἐὰν σὺ ἐντεῦθεν ἀπαλλαγῇς».

Μυθ. 9. *Τίς ἐδεῖτο; χελώνη ἐδεῖτο· τίς προσέκειτο; ἐκείνη (ἡ χελώνη) προσέκειτο· τίς ἀφῆκεν; ὁ ἀετὸς ἀφῆκε· τίς συνετρίβη; ἡ δὲ (= ἐκείνη δέ, ἡ ἀλώπηξ) συνετρίβη.*

Μυθ. 10. *Τίνες νοσοῦσι, ὄρνιθες νοσοῦσι· τίς παρεγένετο; αἴλουρος παρεγένετο· τίς ἐπυνθάνετο; αἴλουρος ἐπυνθάνετο· τίνες ἔχοιεν; αἱ ὄρνιθες ἔχοιεν.*

α' παρατήρησις. Ἐκ τῶν δύο λέξεων τῆς ἀπαντήσεως ἱπποκόμος ἔτριβε, κύων ἐκράτησε κτλ. κτλ. ἡ πρώτη ὀνομάζεται ὑποκείμενον (συνηθέστατα πτώσεως ὀνομαστικῆς)· ἡ δὲ δευτέρα ῥῆμα ἢ κατηγόρημα. Ἀντὶ ὀνόματος δύναται καὶ ἀντωνυμία (οὗτος, αὕτη, τοῦτο, ἐκεῖνος, ὁ μέν, ὁ δὲ καὶ πλ.) νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὑποκείμενον.

11. Λύκος καὶ αἴξ.

(Halm. 270).

Ἡ ἔννοια ἡ αὐτὴ καὶ τοῦ προηγουμένου μύθου.

Λύκος θεασάμενος αἶγα ἐπί τινος κρημνοῦ νεμομένην, ἐπειδὴ οὐκ ἠδύνατο αὐτῆς ἐφικέσθαι, παρῄνει αὐτῇ κατωτέρω καταβῆναι, μὴ καὶ πέσῃ λαθοῦσα, λέγων ὡς καὶ λειμῶνές εἰσι παρ' αὐτῷ καὶ ἡ πόα φαιδροτέρα. Ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔφη «ἀλλ' οὐκ ἐμὲ ἐπὶ νομὴν καλεῖς, αὐτὸς δὲ τροφῆς ἀπορεῖς».

12. Καρκίνος καὶ ἀλώπηξ.

(Halm. 186).

Ὁ καταλείπων τὸν ἁρμόδιον τῆς ζωῆς τρόπον καὶ ἄλλον ἀντ' αὐτοῦ ἀσπαζόμενος εἰκότως δυστυχεῖ.

Καρκίνος ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἀνέβαινε, ἐπί τινος ἐνέμετο τόπου. Ἀλώπηξ δὲ λιμώττουσα, ὡς ἐθεάσατο, προσελθοῦσα ἀνέλαβεν αὐτόν. Ὁ δὲ μέλλων καταβιβρώσκεσθαι ἔφη «ἀλλ' ἔγωγε δίκαια πέπονθα, ὃς θαλάττιος ὢν χερσαίοις ἠβουλήθην γενέσθαι».

13. Ὗς ἄγριος καὶ ἀλώπηξ.

(Halm. 407)

Πρέπει τις νὰ ἑτοιμάζηται πρὸ τοῦ κινδύνου.

Ὗς ἄγριος ἑστὼς παρά τι δένδρον τοὺς ὀδόντας ἠκόνα. Ἀλώπεκος δὲ αὐτὸν ἐρωτώσης τὴν αἰτίαν, διατί, μήτε κυνηγοῦ μήτε κινδύνου ἐνεστῶτος, τοὺς ὀδόντας θήγει, ἔφη «ἀλλ' οὐ ματαίως τοῦτο ποιῶ· ἐὰν γάρ με κίνδυνος καταλάβῃ, οὐ τότε περὶ τὰ ἀκονᾶν ἀσχολήσομαι, ἑτοίμοις δὲ οὖσι χρήσομαι».

Εὑρεθήτω τὸ ὑποκείμενον τῶν ῥημάτων ἐν τοῖς ἑξῆς μύθοις·
Μυθ. 11. *Οὐκ ἠδύνατο· παρῄνει· πέσῃ· ἔφη·*
Μυθ. 12. *ἐνέμετο· ἐθεάσατο· ἀνέλαβεν· ἔφη.*
Μυθ. 13. *ἠκόνα· θήγει· ἔφη· καταλάβῃ.*

14. Καρκίνος καὶ μήτηρ.

(Halm. 187).

Εὐκόλως τις συμβουλεύει ὅ,τι αὐτὸς ἀδυνατεῖ νὰ πράξῃ.

Ἡ μήτηρ πρὸς τὸν καρκίνον «τί δὴ λοξήν, ὦ παῖ, βαδίζεις ὁδόν, ὀρθὴν ἰέναι προσῆκον;» ὁ δὲ πρὸς αὐτήν· «ἄγου τῆς ὁδοῦ, ὦ μῆτερ, καὶ πρὸς αὐτὴν βαδίζειν πειράσομαι» Τῆς δὲ βαδίζειν ἀπορούσης ὀρθῶς, κατήγορος ὁ παῖς τῆς παρανοίας ἐγένετο.

15. Κιθαρῳδός.

(Halm. 193).

Πολλοὶ καθ' ἑαυτοὺς νομίζοντες ὅτι εἶναί τι ἀνακαλύπτονται δημοσίᾳ ἀνίκανοι.

Κιθαρῳδὸς ἄμουσος ἐν κεκονιαμένῳ οἴκῳ συνεχῶς ᾖδων, ἀντεχούσης δὲ αὐτῷ τῆς φωνῆς, ὥστε αὐτὸν νομίσαι εὔφωνον εἶναι σφόδρα, ἐπαρθεὶς ἔγνω δεῖν καὶ εἰς θέατρον εἰσελθεῖν· ἀφικόμενος δὲ ἐπὶ σκηνὴν καὶ πάνυ κακῶς ᾖδων λίθοις βαλλόμενος ἐξήλαθη.

16. Ὄνος λεοντῆν φέρων.

(Halm. 336).

Ἡ γλῶσσα μαρτυρεῖ τὸν ἔσω ἄνθρωπον.

Ὄνος ἐνδυσάμενος λέοντος δέρμα περιήει ἐκφοβῶν τὰ ἄλογα ζῷα. Καὶ δὴ θεασάμενος ἀλώπεκα ἐπειρᾶτο καὶ ταύτην δεδιττεσθαι. Ἡ δέ, ἐτύγχανε γὰρ αὐτοῦ ῥθεγξαμένου προακηκουία, ἔφη πρὸς αὐτόν «ἀλλ' εὖ ἴσθι, ὡς καὶ ἐγὼ ἂν σε ἐφοβήθην, εἰμὴ ὀγκωμένου ἤκουσα».

Μυθ. 14. *ἐγένετο*
Μυθ. 15. *ἔγνω. ἐξηλάθη.*
β' παρατήρησις. Δυνάμεθα νὰ κάμωμεν καὶ πάνάπαλιν, ἔχοντες δηλ. τὸ ὑποκείμενον νὰ ζητήσωμεν τὸ ῥῆμα, πάλιν ἐρωτῶντες ὡς ἐξῆς.
Μυθ. 16. *Ὄνος τί ἐποίει; ὄνος περιήει, ἐπειρᾶτο· ἡ δὲ* (δηλ. ἡ ἀλώπηξ) *τί ἐποίησεν; ἡ ἀλώπηξ ἔφη.*

17. Αἴξ καὶ αἰπόλος.

(Halm. 17).

Οἱ μωροὶ πολλάκις σπεύδουσι νὰ κρύψωσι τὰ πασιφανῆ.

Αἶγα ἀποστᾶσαν ἀγελης ἐπαναγειν αἰπόλος ἐπειρᾶτο πρὸς τὰς λοιπάς. Ὡς δὲ φωναῖς καὶ συριγμοῖς χρώμενος οὐδὲν μᾶλλον ἤνυε, λίθον ἀφεὶς καὶ τοῦ κέρως τυχών, ἐδεῖτο τῷ δεσπότῃ μὴ κατειπεῖν. Ἡ δέ, «ἀνούστατε», εἶπεν, «αἰπόλων, τὸ κέρας κεκράξεται, κἂν ἐγὼ σιωπήσω».

18. Ἁλιεῖς.

(Halm. 24).

Ἐνίοτε ἡ τύχη χορηγεῖ ὅσα ἡ τέχνη καὶ ἱκανότης δὲν κατορθώνει.

Ἁλιεῖς ἐξελθόντες ἐπ' ἄγραν, ἐπειδὴ πολὺν χρόνον ταλαιπωρήσαντες οὐδὲν εἶλον, σφόδρα τε ἠθύμουν καὶ ἀναχωρῆσαι παρεσκευάζοντο. Εὐθὺς δὲ θύννος, ὑπό του τῶν μεγίστων διωκόμενος ἰχθύων, εἰς τὸ πλοῖον αὐτῶν εἰσήλατο. Οἱ δὲ τοῦτον λαβόντες μεθ' ἡδονῆς ἀνεχώρησαν.

Μυθ. 17. *Αἰπόλος τί ἐποίει; αἰπόλος ἐπειρᾶτο, ἦνυεν, ἐδεῖτο· ἡ δὲ (=ἐκείνη δέ, ἡ αἴξ) τί ἐποίησε; ἡ δὲ εἶπε· τὸ κέρας τί ποιήσει; τὸ κέρας κεκράξεται.*

Κατὰ τὰ εἰρημένα, ἂς προστεθῇ ἢ τὸ ὑποκείμενον εἰς τὸ ῥῆμα, ἢ τἀνάπαλιν τὸ ῥῆμα εἰς τὸ ὑποκείμενον ἐν τοῖς ἑξῆς.

Μυθ. 18. *Ἁλιεῖς· θύννος· εἶλον· ἠθύμουν, παρεσκευάζοντο· εἰσήλατο· ἀνεχώρησαν.*

19. Ἁλιεὺς καὶ μαινίς.

(Halm. 28).

Τὸ παρὸν κέρδος, ὅσον μικρὸν καὶ ἂν ᾖ, προτιμότερον ἄλλου μείζονος, ἀλλὰ προσδοκωμένου.

Ἁλιεὺς καθεὶς τὸ δίκτυον ἀνήνεγκε μαινίδα. Τῆς δὲ ἱκετευούσης αὐτὸν πρὸς τὸ παρὸν μεθεῖναι αὐτήν, ἐπειδὴ μικρὰ τυγχάνει, ὕστερον δὲ αὐξυνθεῖσαν συλλαβεῖν εἰς μείζονα ὠφέλειαν, ὁ ἁλιεὺς εἶπεν· «ἀλλ' ἔγωγε εὐηθέστατος ἂν εἴην, εἰ τὸ παρὸν κέρδος ἀφεὶς ἄδηλον ἐλπίδα διώκοιμι.»

20. Γεωργὸς καὶ ὄφις.

(Halm. 97).

Ἡ πονηρὰ φύσις δὲν μεταβάλλεται.

Γέρων τις γεωργὸς χειμῶνος ὥρᾳ ὄφιν εὑρὼν ὑπὸ κρύους πεπηγότα, τοῦτον ἐλεήσας καὶ λαβὼν ὑπὸ κόλπον ἔθετο. Θερμανθεὶς δὲ ἐκεῖνος καὶ ἀναλαβὼν τὴν ἰδίαν φύσιν ἔπληξε τὸν εὐεργέτην καὶ ἀνεῖλε· θνήσκων δὲ ἔλεγε· «δίκαια πάσχω τὸν πονηρὸν οἰκτείρας.»

Μυθ. 19. *Ἁλιεύς· ἀνήνεγκεν· εἶπε· τυγχάνει.*

Μυθ. 20. *γέρων· ἐκεῖνος (δηλ. ὁ ὄφις)· ἔθετο· ἔπληξεν· ἀνεῖλεν· ἔλεγεν.*

γ' παρατήρησις. Δῆλον ὅτι ῥῆμα α' ἐνικοῦ προσώπου ἀνήκει εἰς τὸ ὑποκείμενον ἐγώ, οἷον· ἔχω (ἐννοεῖται ἐγώ), α' δὲ πληθυντικοῦ εἰς τὸ ὑποκείμενον ἡμεῖς, οἷον· ἔχομεν (ἐνν. ἡμεῖς). Καὶ πάλιν ῥῆμα β' ἐνικοῦ προσώπου ἀνήκει εἰς τὸ ὑποκείμενον σύ, οἷον· ἔχεις (ἐννοεῖται σύ), β' δὲ πληθυντικοῦ εἰς τὸ ὑποκείμενον ὑμεῖς, οἷον· ἔχετε (ἐνν. ὑμεῖς). Ἐν τοῖς προηγηθεῖσι μύθοις εὕρομεν πολλὰ τοιαῦτα ῥήματα, οἷον· ἐγὼ ὑπάρχω (μυθ. 7), ἐγὼ ἐφοβήθην (μυθ. 16), ἐγὼ

21. Πεύκη.

(Halm. 123).

Βαρύτερόν τις ὑποφέρει τὰ παρὰ τῶν οἰκείων κακά.

Πίστασι ποτὲ κατέσχιζον πεύκην, σφῆνας ἐξ αὐτῆς ποιοῦντες, οἷς καὶ ῥᾳδίως κατέσχιζον σανίδας. Ἡ δὲ ἐθρήνει ὀλολύζουσα οὕτω· ἀοὺ τοσοῦτον νῦν μέμφομαι τὴν ἀξίνην, τὴν κόπτουσάν με ταῖς χερσὶ τῶν ἀνθρώπων, ὡς τοὺς ἐξ ἐμοῦ σφῆνας γεγενημένους.»

σιωπήσω (μυθ. 17), *ἔγωγε πέπονθα* (μυθ. 12)· (ἐγὼ) *πεποίκιλμαι* (μυθ. 7)· (ἐγὼ) ποιῶ, (ἐγὼ) *ἀσχολήσομαι*, (ἐγὼ) *χρήσομαι* (μυθ. 13). Αὐτὸς (δηλ. σὺ αὐτός) *ἀπορεῖς* (μυθ. 11)· (σὺ) *μὴ πώλει* (μυθ. 1)· (σὺ) *σαίνεις* (μυθ. 2)· (σὺ) *κατάσχης, κερδανεῖς* (μυθ. 3). Τὰ ὑποκείμενα *ἐγώ, ἡμεῖς, σύ, ὑμεῖς* ἄλλοτε μὲν τίθενται, ἄλλοτε δὲ παραλείπονται, ὅπως τοῦτο γίνεται καὶ ἐν τῇ λαλουμένῃ γλώσσῃ, οἷον *ἐγὼ θέλω, θέλω· ἐγὼ μελετῶ, σὺ παίζεις· τί θέλεις; τί θέλετε; θέλομεν· ἡμεῖς θέλομεν· θέλετε· ὑμεῖς θέλετε.*

β' ἄσκησις. Πλὴν τοῦ ὑποκειμένου καὶ τοῦ ῥήματος (α' ἄσκ. α' παρατήρησις), τάττομεν ὁμοῦ (συντάττομεν) πολλάκις καὶ τρίτην λέξιν (συνήθως ἐπίθετον), ἥτις φανερώνει τὴν ἰδιότητα τοῦ ὑποκειμένου, τί δηλαδὴ εἶναι τὸ ὑποκείμενον ἢ τί γίνεται. Ἡ τρίτη αὕτη λέξις ὀνομάζεται *κατηγορούμενον*, τὸ δὲ ῥῆμα (συνήθως τὸ εἶναι, ὅπερ πολλάκις ἐλλείπον ἐννοεῖται εὐκόλως), χρησιμεύει ὡς σύνδεσμος τοῦ *ὑποκειμένου* καὶ τοῦ *κατηγορουμένου* καὶ ὀνομάζεται διὰ τοῦτο *συνδετικόν*. Οὕτως ἐν τῷ 1ῳ μύθῳ εὕρομεν τὰς τρεῖς ταύτας λέξεις, *ὑποκείμενον, συνδετικὸν κατηγορούμενον*, οἷον· *(σὺ) εἶ φίλος· ἐν τῷ 7ῳ ἐγὼ ὑπάρχω καλλίων· ἐν τῷ 14ῳ ὁ παῖς ἐγένετο κατήγορος· ἐν τῷ 19ῳ ἔγωγε εἶην (ἂν) εὐηθέστατος* κτλ. κτλ.

Μυθ. 21. Τίνα τὰ ὑποκείμενα τῶν ῥημάτων *κατέσχιζον, ἐθρήνει, μέμφομαι;*

22. Σπάλαξ καὶ μήτηρ.

(Halm. 71).

Οἱ ἀλαζόνες καὶ ἐν τοῖς μικροῖς πράγμασιν ἐξελέγχονται καυχώμενοι.

Σπάλαξ (ἔστι δὲ τοῦτο τὸ ζῷον τυφλόν) λέγει τῇ μητρὶ αὐτοῦ, ὅτι βλέπω· κἀκείνη πειράζουσα αὐτόν, χόνδρον λιβανωτοῦ δοῦσα αὐτῷ ἐπηρώτα, τί τοῦτο εἴη· τοῦ δὲ εἰπόντος ψηφῖδα, ἡ μήτηρ εἶπεν· ἀῶ τέκνον, οὐ μόνον τοῦ βλέπειν ἐστέρησαι, ἀλλὰ καὶ τὰς ὀσφρήσεις ἀπώλεσας.»

23. Ἄνθρωπος καὶ ἀλώπηξ.

(Halm. 61.)

Ὁ ὑπέρμετρον ἔχων ὀργὴν γίνεται πολλάκις αἴτιος τῆς ἑαυτοῦ βλάβης.

Ἀλώπεκά τις ἐχθρὰν ἔχων, ὡς βλάπτουσαν αὐτὸν κρατήσας, καὶ θέλων ἐπὶ πολὺ τιμωρήσασθαι, στυππεῖα ἐλαίῳ βεβρεγμένα τῇ οὐρᾷ προσδήσας ὑφῆψε. Ταύτην δὲ δαίμων εἰς τὰς ἀρούρας τοῦ λαβόντος ὡδήγει· ἦν δὲ καιρὸς ἀμητοῦ. Ὁ δὲ ἠκολούθει θρηνῶν, μηδὲν θερίσας.

Μυθ. 22. Ἴδε ἂν ὑπάρχουσιν οἱ τρεῖς ἀνωτέρω σημειωθέντες ὅροι, *ὑποκείμενον, συνδετικὸν* καὶ *κατηγορούμενον*. Τίνα τὰ ὑποκείμενα τῶν ῥημάτων *λέγει, βλέπω ἐπηρώτα, εἶπον ἐστέρησαι, ἀπώλεσας;*

Μυθ. 23. Τίνα τὰ ῥήματα (κατηγορήματα) τῶν ὑποκειμένων *τὶς (=ἕνας)· δαίμων· καιρός· ὁ δέ;*

Αἱ αὐταὶ ἐρωτήσεις ἂς ἐπαναληφθῶσι καὶ ἐπὶ τῶν ὑποκειμένων ἢ ῥημάτων τῶν μύθων 24ου καὶ 25ου.

γ' ἄσκησις. *Ὑποκείμενον* καὶ *ῥῆμα* (ἱπποκόμος ἐκτένιζεν) ἢ *ὑποκείμενον, συνδετικὸν* καὶ *κατηγορούμενον* (σὺ εἶ φίλος, ἐγὼ ὑπάρχω καλλίων, ἔγωγε εἴην ἂν εὐηθέστατος) ἀποτελοῦσι τὴν καλουμένην **πρόταδιν**, τὴν ὁποίαν λαμβάνομεν ὡς βάσιν καὶ ἀρχὴν εἰς τὴν περικτέρω σύνταξιν. Ἡ πρότασις, καθ' ἃ βλέπομεν, συνίσταται

24. Ἔχις καὶ ῥίνη.

(Halm. 146).

Ἀνόητος εἶναι ὁ ἐλπίζων κέρδος παρὰ τοῦ φιλαργύρου.

Ἔχις εἰσελθὼν εἰς χαλκουργοῦ ἐργαστήριον παρὰ τῶν σκευῶν ἔρανον ᾔτει· λαβὼν δὲ παρ' αὐτῶν ἦκε πρὸς τὴν ῥίνην, καὶ ταύτην παρεκάλει δοῦναί τι αὐτῷ. Ἡ δὲ ὑποτυχοῦσα εἶπεν· «ἀλλ' εὐήθης εἶ παρ' ἐμοῦ ἀποίεσθαί τι οἰόμενος, ἥτις οὐ διδόναι, ἀλλὰ λαμβάνειν παρὰ πάντων εἴωθα».

25. Γέρων καὶ θάνατος.

(Halm. 90).

Ὁ ἄνθρωπος καὶ δυστυχῶν δὲν θέλει ν' ἀποθάνῃ.

Γέρων ποτὲ ξύλα κόψας καὶ ταῦτα φέρων πολλὴν ὁδὸν ἐβάδιζε. Διὰ δὲ τὸν κόπον τῆς ὁδοῦ ἀποθέμενος τὸ φορτίον, τὸν θάνατον ἐπεκαλεῖτο. Τοῦ δὲ θανάτου φανέντος καὶ πυθομένου, δι' ἣν αἰτίαν αὐτὸν παρακαλεῖται, ὁ γέρων ἔφη· «ἵνα τὸ φορτίον ἄρῃς».

ἢ ἐκ δύο λέξεων (ἱππόκομος ἐκτένιζεν) ἢ ἐκ τριῶν (ἐγὼ ὑπάρχω καλλίων). Ὀφείλομεν ὅμως νὰ διακρίνωμεν δύο εἰδῶν ῥήματα, ἢ δύο εἰδῶν συνδετικά, α') ἀνεξάρτητα ἢ κύρια καὶ β') ἐξηρτημένα ἢ δευτερεύοντα καὶ ἐπομένως νὰ θεωρῶμεν δύο εἰδῶν προτάσεις, α') ἀνεξαρτήτους ἢ κυρίας καὶ β') ἐξηρτημένας ἢ δευτερευούσας. Αἱ δευτερεύουσαι προτάσεις, ὡς ἐξαρτώμεναι, ἔχουσι πάντοτε ἐν τῇ ἀρχῇ ἢ συνδέσμους, οἷον· 1) χρονικοὺς (ὅτε, ὁπότε, ἐπεί, ἐπειδή, ἡνίκα, ἕως, ὡς, ἄχρι, μέχρι, ἔστε, πρὶν ἢ μόνους τούτους ἢ μετὰ τοῦ ἄν, οἷον ὅταν, ὁπόταν, ἐπάν, ἐπειδὰν κτλ. ἔτι τὰς ἐμπροσθέτους ἀναφορικὰς ἀντωνυμίας, αἵτινες σημαίνουσι χρόνον, οἷον ἀφ' οὗ, ἐξ ὅτου, μέχρι οὗ, μέχρι ὅτου, ἕως οὗ, ἐν ᾧ, ἐς ὅ) 2) αἰτιολογικοὺς (ἐπεί, ἐπειδή, ὅτι, διότι, ὡς), 3) εἰδικοὺς (ὅτι, ὡς), 4) τελικοὺς (ἵνα, ὅπως, ὡς),

26. Βάτραχοι.

(Halm. 74).

Εἰς πᾶσαν πρᾶξιν ὀφείλει τις νὰ προβαίνῃ μετὰ περισκέψεως.

Βάτραχοι δύο ἐν λίμνῃ ἐνέμοντο· θέρους δὲ ξηρανθείσης τῆς λίμνης, ἐκείνην καταλιπόντες ἐπεζήτουν ἑτέραν. Καὶ δὴ βαθεῖ περιέτυχον φρέατι, ὅπερ ἰδὼν ἄτερος θατέρῳ φησί· «συγκατέλθωμεν, ὦ οὗτος, εἰς τόδε τὸ φρέαρ». Ὁ δὲ ὑπολαβὼν εἶπεν· «ἂν οὖν καὶ τὸ ἐνθάδε ὕδωρ ξηρανθῇ, πῶς ἀναβησόμεθα;»

5) ὑποθετικοὺς (εἰ, ἄν, ἐάν, ἤν), 6) ἐναντιωματικοὺς (εἰ καί, ἐὰν καὶ —καὶ εἰ, καὶ ἐάν), 7) ἀναφορικὰς ἀντωνυμίας, ἢ ἀναφορικὰ ἐπιρρήματα οἷον· ὅς, ὅστις, ὅσος, ἡλίκος, οὗ, ὅπου, ὅθεν κτλ. κτλ. 8) ἐρωτηματικὰς ἢ καὶ ἐρωτηματικοαναφορικὰς ἀντωνυμίας καὶ ἐπιρρήματα, (τίς, ὅστις, πόσος, ὁπόσος, ποῖος, ὁποῖος, ποῦ, ὅπου, πῇ, ὅπως κτλ. κτλ. τῶν ὁποίων προηγεῖται πάντοτε τὸ ῥῆμα ἐρωτῶ, ἀπορῶ, σκοποῦμαι ἐξετάζω καὶ πάντα ὅσα συνώνυμα, οἷον· ἐπηρώτα, τί τοῦτο εἴη (μυθ. 22)· 9) καὶ τὸ συμπερασματικὸν ὥστε.

Παρατήρησις. Κατὰ τὰ ἀνωτέρω, αἱ δευτερεύουσαι προτάσεις εἶναι 1) χρονικαί, 2) αἰτιολογικαί, 3) εἰδικαί, 4) τελικαί, 5) ὑποθετικαί, 6) ἐναντιωματικαί, 7) ἀναφορικαί, 8) πλάγιαι (δηλ. ἐξηρτημέναι) ἐρωτηματικαί, 9) συμπερασματικαί.

Σημ. Τὴν σύνταξιν πάντοτε ἀρχίζομεν ἀπὸ τῆς κυρίας προτάσεως.

Συμφώνως τῇ γ ἀσκήσει ἃς ὀνομασθῶσιν αἱ ἐξῆς ἀναγραφόμεναι δευτερεύουσαι προτάσεις, ἐν ἐπαναλήψει πάντοτε καὶ τῶν προηγηθεισῶν ἀσκήσεων.

Μυθ. 26. Αἱ προτάσεις α') βάτραχοι ἐνέμοντο· β') ἐπεζήτουν· γ') περιέτυχον· δ') ὅπερ ἰδὼν ἄτερος φησιν· ε') ὁ δὲ εἶπεν· ϛ') ἂν τὸ ὕδωρ ξηρανθῇ ζ') πῶς ἀναβησόμεθα, ποίου εἴδους προτάσεις εἶναι; ποῖον τὸ ὑποκείμενον τῆς β' γ' καὶ τελευταίας;

27. Κοιλία καὶ πόδες.

(Halm. 197).

Πᾶς ὀφείλει νὰ ὁμολογῇ παρὰ τίνος ἔλαβεν ὅ,τι καλὸν ἔχει.

Κοιλία καὶ πόδες περὶ δυνάμεως ἤριζον. Παρ' ἕκαστα δὲ τῶν ποδῶν λεγόντων, ὅτι προέχουσι τῇ ἰσχύϊ τοσοῦτον, ὥστε καὶ αὐτὴν τὴν γαστέρα βασταζειν, ἐκείνη ἀπεκρίνατο· ἀῶ οὗτοι, ἐὰν μὴ ἐγὼ τροφὴν προσλάβωμαι, οὐδ' ὑμεῖς βαστάζειν δυνήσεσθε».

28. Κόραξ καὶ ἀλώπηξ.

(Halm. 207.)

Πολλοὶ θησαυρὸν εὑρίσκοντες κινδυνεύουσι τὴν ζωήν.

Κόραξ τροφῆς ἀπορῶν, ὡς ἐθεάσατο ὄρνιν ἔν τινι εὐηλίῳ τόπῳ κοιμώμενον, τοῦτον καταπτὰς ἥρπασε. Τοῦ δὲ ἐπιστραφέντος καὶ δακόντος αὐτόν, ἀποθνήσκειν μέλλων ἔφη· «ἀλλ' ἐγωγε δέλεαρ, ὅτι τοιοῦτον ἕρμαιον εὗρον, ἐξ οὗ καὶ ἀπόλλυμαι.»

Μυθ. 27. Ἐκ τῶν προτάσεων *κοιλίαι καὶ πόδες ἤριζον, ὅτι (οἱ πόδες) προέχουσιν, ἐκείνη ἀπεκρίνατο, ἐὰν (ἐγὼ) μὴ προσλάβωμαι*, τίνες κύριαι καὶ τίνες δευτερεύουσαι καὶ ποίου εἴδους δευτερεύουσαι;

Μυθ. 28. Τίνα τὰ ὑποκείμενα τῶν ῥημάτων *ἐθεάσατο, ἥρπασεν, ἔφη, εὗρον, ἀπόλλυμαι*; τίνες κύριαι καὶ τίνες δευτερεύουσαι προτάσεις; Ὑπάρχει πρότασις ἔχουσα κατηγορούμενον κατὰ τὴν β' ἄσκησιν; ποῖον τὸ συνδετικόν;

29. Αἰθίοψ.

(Halm. 13).

Ἡ ἀρχικὴ φύσις δὲν μεταβάλλεται.

Αἰθιοπά τις ὠνήσατο, τοιοῦτον εἶναι τὸ χρῶμα δοκῶν ἀμελείᾳ τοῦ πρότερον ἔχοντος. Καὶ παραλαβὼν οἴκαδε, πάντα μὲν αὐτῷ προσῆγε τὰ ῥύμματα, πᾶσι δὲ λουτροῖς ἐπειρᾶτο φαιδρύνειν· καὶ τὸ μὲν χρῶμα μεταβαλεῖν οὐκ ἔσχε, νοσεῖν δὲ τῷ πονεῖν παρεσκεύασε.

30. Πῆραι δύο.

(Halm. 359).

Πᾶς ἄνθρωπος βλέπει τὰ ξένα ἐλαττώματα, οὐχὶ δὲ καὶ τὰ ἴδια.

Ἀνθρώπων ἕκαστος δύο πήρας φέρει, τὴν μὲν ἔμπροσθεν, τὴν δὲ ὄπισθεν, γέμει δὲ κακῶν ἑκατέρα, ἀλλ' ἡ μὲν ἔμπροσθεν ἀλλοτρίων, ἡ δὲ ὄπισθεν τῶν αὐτοῦ τοῦ φέροντος. Καὶ διὰ τοῦτο οἱ ἄνθρωποι τὰ μὲν ἐξ αὐτῶν κακὰ οὐχ ὁρῶσι, τὰ δὲ ἀλλότρια πάνυ ἀκριβῶς θεῶνται.

31. Ἀλώπηξ καὶ τράγος.

(Halm. 45).

Πρέπει νὰ σκεπτώμεθα προηγουμένως τὸ τέλος πάσης ἡμῶν πράξεως.

Τράγος, ἐν θέρει σφοδρῶς διψήσας, κατῆλθεν εἰς βαθύκρημνον ὕδωρ πιεῖν. Πιὼν δὲ καὶ χορτασθεὶς οὐκ ἠδύνατο ἀνελθεῖν καὶ μετενόει καὶ βοηθὸν ἐζήτει. Ἀλώπηξ δὲ τοῦτον ἰδοῦσα ἔφη· ἀῶ ἀνόητε, εἰ τόσας φρένας εἶχες, ὅσας ἐν τῷ πώγωνι τρίχας, πρότερον οὐκ ἂν κατέβης, ἢ μὴ τὴν ἄνοδον ἐσκέψω».

Μυθ. 29 καὶ **30.** Τίνα τὰ ὑποκείμενα πάντων τῶν ῥημάτων; ποῖον ῥῆμα ἡ ποία πρότασις εἶναι ἀνεξάρτητος ἢ κυρία, καὶ ποία δευτερεύουσα ἢ ἐξηρτημένη;

Μυθ. 31. Εὑρεῖν πάντα τὰ ὑποκείμενα.

32. Ἔλαφος καὶ μήτηρ.

(Halm. 130).

Εὐκόλως τις συμβουλεύει ὅ,τι ὁ ἴδιος δὲν δύναται νὰ κάμῃ.

Ἔλαφον ἡ μήτηρ ἐνουθέτει, ταῦτα λέγουσα· «κέρας, ὦ παῖ, παρὰ τῆς φύσεως εἴληφας, μεγέθει δὲ διενήνοχας σώματος, καὶ οὐκ οἶδ' ὅ,τι παθὼν ἀποδιδράσκεις ἐπιόντας τοὺς κύνας». Ταῦτα ἦν, καὶ κυνῶν δρόμος ἠκούετο πόρρωθεν. Ἡ δὲ μένειν τῷ παιδὶ παραινέσασα αὐτὴ τῆς φυγῆς προκατήρξατο.

33. Κύων κρέας ᾤρουσα.

(Halm. 233).

Ὁ πλεονέκτης χάνει καὶ ὅ,τι ἔχει.

Κύων κρέας ἔχουσα ποταμὸν διέβαινε· θεασαμένη δὲ τὴν ἑαυτῆς σκιὰν κατὰ τοῦ ὕδατος, ὑπέλαβεν ἑτέραν κύνα εἶναι, μεῖζον κρέας ἔχουσαν· διόπερ ἁρπάσαι τὸ ἴδιον, ὥρμησεν ὡς τὸ ἐκείνης ἁφαιρησομένη. Συνέβη δὲ αὐτῇ ἀμφοτέρων στερηθῆναι· τοῦ μὲν μὴ ἐρικομένη, διότι μηδὲ ἦν, τοῦ δέ, ὅτι ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ παρεσύρη.

34. Βοηλάτης καὶ Ἡρακλῆς.

(Halm. 81).

Ἀργὸς μὴ παρακαλεῖ τὸν Θεὸν εἰς βοήθειαν

Βοηλάτης ἐκ κώμης ἄμαξαν ἄγων, καὶ ταύτης ἐμπεσούσης εἰς φάραγγα καιλώδη, δέον βοηθεῖν, ἀργὸς ἵστατο τῷ Ἡρακλεῖ

Μυθ. 32. Ἡ πρότασις ὅ,τι ἀποδιδράσκεις ποίου εἴδους εἶναι;
Μυθ. 33. Τὸ ὑποκείμενον τῶν ῥημάτων συνέβη, παρεσύρη.
Μυθ 34. Τὰ ὑποκείμενα τῶν ῥημάτων ἅπτου, νέττε, εὔχου.
Ποίου εἴδους πρότασις εἶναι ἡ: ὅταν καὶτὸς (=καὶ σὺ αὐτὸς) ποιῇς;

προσευχόμενος· ἐκεῖνον γὰρ ἐκ πάντων ἀσπαζόμενος ἐτίμα. Ὁ δὲ Θεὸς ἐπιστὰς εἶπε· «τῶν τροχῶν ἅπτου, καὶ τοὺς βόας νύττε, καὶ τότε τῷ Θεῷ εὔχου, ὅταν καὐτός τι ποιῇς· μὴ μέντοι γε μάτην εὔχου».

35. Ναυαγός.

(Halm. 300).

Ἡ αὐτὴ ἔννοια, ἥτις καὶ ἐν τῷ προηγουμένῳ μύθῳ.

Ἀνὴρ πλούσιος Ἀθηναῖος μεθ' ἑτέρων τινῶν ἔπλει. Καὶ δὴ χειμῶνος σφοδροῦ γενομένου, καὶ τῆς νεὼς περιτραπείσης, οἱ μὲν λοιποὶ πάντες διενήχοντο, ὁ δὲ Ἀθηναῖος παρ' ἕκαστα τὴν Ἀθηνᾶν ἐπικαλούμενος μυρία ἐπηγγέλλετο, ἐὰν περισωθῇ. Εἷς δέ τις τῶν συννεναυαγηκότων παραννηχόμενος ἔφη πρὸς αὐτόν· «σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει».

36. Κάλαμοι καὶ δρῦς.

(Halm. 179).

Ἡ ὑποχώρησις εἰς τοὺς ἰσχυροὺς εἶναι σωτήριος.

Δρῦν ἄνεμος ἐκριζώσας ἐν ποταμῷ ἔρριψεν. Ἡ δὲ φερομένη τοὺς καλάμους ἐρωτᾷ· «πῶς ὑμεῖς, ἀσθενεῖς ὄντες καὶ λεπτοί, ὑπὸ τῶν βιαίων ἀνέμων οὐκ ἐκριζοῦσθε; Οἱ δὲ εἶπον· «ὑμεῖς τοῖς ἀνέμοις μάχεσθε καὶ ἀνθίστασθε, καὶ διὰ τοῦτο ἐκριζοῦσθε· ἡμεῖς δὲ παντὶ ἀνέμῳ ὑποπίπτοντες ἀβλαβεῖς διαμένομεν».

Μυθ. 35. Ποῖον τὸ ὑποκείμενον τῆς προτάσεως ἐὰν περισωθῇ καὶ τὸ εἶδος αὐτῆς;

37. Κάμηλος.

(Halm. 180).

Ἡ συνήθεια μηδενίζει καὶ τῶν φοβερῶν πραγμάτων τὴν δύναμιν.

Ὅτε πρῶτον κάμηλος ὤρθη, οἱ ἄνθρωποι φοβηθέντες καὶ τὸ μέγεθος καταπλαγέντες ἔφευγον. Ὡς δὲ χρόνου προϊόντος συνεῖδον αὐτῆς τὸ πρᾶον, ἐθάρρησαν μέχρι τοῦ προσελθεῖν. Αἰσθόμενοι δὲ κατὰ μικρὸν τὸ ζῷον ὡς χολὴν οὐκ ἔχει, εἰς τοσοῦτον καταφρονήσεως ἦλθον, ὥστε καὶ χαλινοὺς αὐτῇ περιθέντες παισὶν ἐλαύνειν δεδώκασιν.

38. Λύκος καὶ πρόβατον.

(Halm. 284).

Φεῦγε τοὺς κακούργους ὑποκρινομένους.

Λύκος ὑπὸ κυνῶν δηχθεὶς καὶ κακῶς πάσχων ἐβέβλητο. Τροφῆς δὲ ἀπορῶν, θεασάμενος πρόβατον, ἐδεῖτο ποτὸν ἐκ τοῦ παραρρέοντος αὐτῷ ποταμοῦ κομίσαι· «εἰ γάρ, σύ μοι», φησί, «δώσεις ποτόν, ἐγὼ τροφὴν ἐμαυτῷ εὑρήσω». Τὸ δὲ ὑποτυχὸν ἔφη· «ἀλλ' ἐὰν ἐγὼ ποτόν ἐπιδῶ σοι, σὺ καὶ τροφῇ μοι χρήσῃ».

39. Κλέπται καὶ ἀλεκτρυών.

(Halm. 195).

Ὅτι τοὺς χρηστοὺς εὐεργετεῖ, τοῦτο πολλάκις εἰς τοὺς πονηροὺς εἶναι ἐναντίον.

Κλέπται εἴς τινα εἰσελθόντες οἰκίαν, οὐδὲν εὗρον, ὅ,τι μὴ ἀλεκτρυόνα, καὶ τοῦτον λαβόντες ἀπῆισαν. Ὁ δὲ μέλλων ὑπ' αὐτῶν θύεσθαι, ἐδεῖτο, ὡς ἂν αὐτὸν ἀπολύσωσι, λέγων χρήσιμος εἶναι τοῖς ἀνθρώποις, νυκτὸς αὐτοὺς ἐπὶ τὰ ἔργα ἐγείρων. Οἱ δὲ ἔφασαν· «ἀλλὰ διὰ τοῦτό σε μᾶλλον θύομεν· ἐκεῖνους γὰρ ἐγείρων, κλέπτειν ἡμᾶς οὐκ ἐᾷς».

Μυθ. 37. Αἱ προτάσεις *ὅτε ὤρθη, ὡς συνεῖδον, ὡς οὐκ ἔχει, ὥστε δεδώκασι*, πῶς ὀνομάζονται καὶ ποῖον τὸ ὑποκείμενον αὐτῶν;

Μυθ. 39. Ἡ πρότασις *ὡς ἀπολύσωσι* πῶς ὀνομάζεται καὶ ποῖον ἔχει ὑποκείμενον;

40. Γεωργὸς καὶ παῖδες αὐτοῦ.

(Halm. 98 b).

Ἡ ἐργασία εἶναι πλοῦτος.

Ἀνὴρ γεωργὸς μέλλων τελευτᾶν καὶ βουλόμενος τοὺς αὐτοῦ παῖδας ἐμπείρους ποιῆσαι τῆς γεωργίας, μετακαλεσάμενος αὐτοὺς ἔφη· «τεκνία μου, ἐν ἑνί μου τῶν ἀμπελώνων θησαυρὸς ἀπόκειται». Οἱ δὲ μετὰ τὴν αὐτοῦ τελευτὴν ὕννάς τε καὶ δικέλλας λαβόντες πᾶσαν αὐτῶν τὴν γεωργίαν ὤρυξαν, καὶ τὸν μὲν θησαυρὸν οὐχ εὗρον, ἡ δ' ἄμπελος πολλαπλασίονα τὴν φορὰν αὐτοῖς ἀντεδίδου.

41. Γεωργὸς καὶ πελαργός.

(Halm. 100).

Φεῦγε τὴν μετὰ τῶν κακῶν συναναστροφήν, ἵνα μὴ πάθῃς.

Ἐν ἀρούρᾳ παγίδας γεωργὸς ἔστησε. Θηρεύσας δὲ γεράνους, τοὺς τὸν σπόρον φθείροντας, σὺν αὐτοῖς καὶ πελαργὸν εἵλκυσε. Ὁ δὲ χωλεύων ἱκέτευεν ἀφεθῆναι λέγων· «οὐ γάρ εἰμι γέρανος· πελαργός εἰμι, εὐσεβέστατον ζῷον, ὃς τιμῶ τὸν πατέρα καὶ δουλεύω· ἴδε καὶ τὴν χροιὰν ὡς οὐχ ὁμοία». Ὁ δὲ ἔφη· «οὐκ οἶδα τί λέγεις· ἐγὼ σὺν οἷς εἵληφά σε, μετ' αὐτῶν καὶ ἀπολέσω».

Μυθ. 41. Πῶς ὀνομάζονται αἱ προτάσεις *ὃς τιμῶ* καὶ *δουλεύω*. Συμπλήρωσον εἴ τι ἐλλείπει ἐν τῇ φράσει *ὡς οὐχ ὁμοία* καὶ τί εἶναι τὸ *ὁμοία*;

Ποίου εἴδους εἶναι αἱ προτάσεις *τί λέγεις, σὺν οἷς εἵληφα*;

42. Δράκων καὶ ἀετός.

(Halm. 120)

Ὁ εὐεργέτης ἀνταμείβεται.

Δράκων καὶ ἀετὸς συμπλακέντες ἀλλήλοις ἐμάχοντο· καὶ ὁ μὲν δράκων εἶχε τὸν ἀετὸν συλλαβών, γεωργὸς δὲ ἰδών, λύσας τὴν πλοκὴν τοῦ δράκοντος, αὐτόνομον ἀφῆκε τὸν ἀετόν. Χαλεπήνας δ' ἐπὶ τούτοις ὁ δράκων, ἰὸν ἀφῆκε τῷ τοῦ σώσαντος πόματι. Πιεῖν δὲ τοῦ γεωργοῦ πρὸς ἄγνοιαν μέλλοντος, ὁ ἀετὸς καταπτὰς τῶν τοῦ γεωργοῦ χειρῶν ἐξαιρεῖται τὴν κύλικα.

43. Ἔλαφος καὶ ἄμπελος.

(Halm. 127).

Ὁ ἀγνώμων πρὸς τὸν ἑαυτοῦ εὐεργέτην τιμωρεῖται.

Ἔλαφος κυνηγοὺς φεύγουσα ὑπ' ἀμπέλῳ ἐκρύβη. Παρελθόντων δ' ὀλίγον ἐκείνων, ἡ ἔλαφος τελέως ἤδη λαθεῖν δόξασα, τῶν τῆς ἀμπέλου φύλλων ἐσθίειν ἤρξατο. Τούτων δὲ σειομένων, οἱ κυνηγοὶ ἐπιστραφέντες, καί, ὅπερ ἦν ἀληθές, νομίσαντες τῶν ζῴων ὑπὸ τοῖς φύλλοις τι κρύπτεσθαι, βέλεσιν ἀνεῖλον τὴν ἔλαφον. Ἡ δὲ θνήσκουσα τοιαῦτα ἔλεγε· «δίκαια πέπονθα· οὐ γὰρ ἔδει τὴν σώσασάν με λυμαίνεσθαι».

44. Λέων καὶ ἄρκτος.

(Halm. 247).

Πολλοὶ κοπιῶσιν ὑπὲρ τῶν ἄλλων.

Λέων καὶ ἄρκτος βρῶμά τι εὑρόντες ἐν ἕλει περὶ τούτου

Μυθ. 43. Ποίων εἰδους εἶναι ἡ πρότασις ὅπερ ἦν ἀληθές; τί εἶναι τὸ ὅπερ; τί τὸ ἦν; τί τὸ ἀληθές;

ἐμάχοντο. Δεινῶς οὖν ὑπ' ἀλλήλων κατακοπέντες ἐσκοτίσθησαν ἐκ τῆς πολλῆς μάχης, καὶ ἔκειντο ἠμιθανεῖς. Ἀλώπηξ δὲ περιοῦσα καὶ θεασαμένη πεπτωκότας, ἰδοῦσα καὶ τὸ βρῶμα κείμενον ἐν μέσῳ, ἅρασα τοῦτο δρομαῖος ᾤχετο. Οἱ δὲ ἰδόντες αὐτὴν καὶ μὴ δυνάμενοι ἀναστῆναι εἶπον· «ἄθλιοι ὄντως ἡμεῖς, ὅτι δι' ἀλώπεκα ἐμαχόμεθα».

45. Λέων καὶ κάπρος.

(Halm. 253.)

Φεῦγε τὰς ἔριδας, ἵνα μή τι κακὸν γίνηται.

Θέρους ἐν ὥρᾳ, ὅτε τὸ καῦμα δίψει λυπεῖ, εἰς μικρὰν πηγὴν λέων καὶ κάπρος ἦλθον πιεῖν. Ἤριζον δέ, τίς πρῶτος αὐτῶν πίῃ· ἐκ τούτου δὲ πρὸς φόνον ἀλλήλων διηγέρθησαν. Ἄφνω δὲ ἐπιστραφέντες πρὸς τὸ ἀναπνεῦσαι, εἶδον γῦπας ἐκδεχομένους, ὃς αὐτῶν πέσῃ, τοῦτον καταφαγεῖν. Διὰ τοῦτο λύσαντες τὴν ἔχθραν εἶπον· ἀκριβέστερόν ἐστιν ἡμᾶς φίλους γενέσθαι, ἢ βρῶμα γυψὶ καὶ κόραξιν».

46. Λέων καὶ λαγωός.

(Halm 254).

Οἱ μὴ ἀρκούμενοι εἰς τὰ ὀλίγα χάνουσι καὶ ταῦτα.

Λέων ἐπιτυχὼν λαγῳῷ κοιμωμένῳ, τοῦτον ἔμελλε καταφαγεῖν· μεταξὺ δὲ θεασάμενος ἔλαφον παριοῦσαν, ἀφεὶς τὸν λαγωὸν ἐκείνην ἐδίωκεν. Ὁ μὲν οὖν ἀπὸ τῶν ψόφων ἐξα-

Μυθ. 44. Συμπλήρωσον τὸ ἄθλιοι ἡμεῖς καὶ ὀνόμασον τὰς δύο ταύτας λέξεις. Τὸ ὅτε ἐμαχόμεθα ποίου εἴδους πρότασις εἶναι;

Μυθ. 45. Ἂς ὀνομασθῶσιν αἱ προτάσεις ὅτε τὸ καῦμα λυπεῖ εἰς πίῃ, ὃς πέσῃ.

ναστὰς ἔφυγεν· ὁ δὲ λέων, ἐπὶ πολὺ διώξας τὴν ἔλαφον, ἐπειδὴ καταβαλεῖν οὐκ ἠδυνήθη, ἐπανῆλθεν ἐπὶ τὸν λαγωόν· εὑρὼν δὲ καὶ αὐτὸν πεφευγότα ἔφη· «ἀλλ' ἔγωγε δίκαια πέπονθα, ὅτι ἀφεὶς τὴν ἐν χερσὶ βορὰν, ἐλπίδα μείζονα προύκρινα».

47. Ὄνος βαστάζων ἅλας.

(Halm. 322.)

Πολλοὶ πάσχουσιν ἐξ ἑαυτῶν.

Ὄνος ἅλας βασταζων ποταμὸν διήρχετο· ὀλισθήσας δὲ ὡς κατέπεσεν εἰς τὸ ὕδωρ, ἐκτακέντος τοῦ ἁλός, κουφότερος ἐξανέστη· εὐφρανθεὶς δ' ἐπὶ τούτῳ, ἐπειδὴ ὕστερόν ποτε σπόγγους ἐμπεφορτισμένος ποταμὸν διέβαινεν, ᾠήθη ὅτι, ἐὰν πάλιν πέσῃ, ἐλαφρότερος διεγερθήσεται καὶ δὴ ἑκὼν ὠλίσθησε. Συνέβη δ' αὐτῷ, τῶν σπόγγων ἀνασπασάντων ὕδωρ, μὴ δυναμένῳ ἐξανίστασθαι, ἐνταῦθα ἀποπνιγῆναι.

48. Χελώνη καὶ λαγωός.

(Halm. 420).

Οἱ ἱκανοὶ ἀμελοῦντες, νικῶνται ὑπὸ τῶν ἀνικάνων ἐπιμελουμένων.

Χελώνη καὶ λαγωὸς περὶ ὀξύτητος ἤριζον· καὶ δὴ προθεσμίαν στήσαντες καὶ τόπον ἀπηλλάγησαν. Ὁ μὲν οὖν λαγωὸς διὰ τὴν φυσικὴν ὠκύτητα ἀμελήσας τοῦ δρόμου, πεσὼν παρὰ τὴν ὁδὸν ἐκοιμᾶτο, ἡ δὲ χελώνη συνειδυῖα ἑαυτῇ τὴν βραδύτητα, οὐ διέλιπε τρέχουσα, καὶ οὕτω κοιμώμενον τὸν λαγωὸν παραδραμοῦσα εἰς τὸ βραβεῖον τῆς νίκης ἀφίκετο.

Μυθ. 46. Τὰ ὀνόματα τῶν προτάσεων *ἐπειδὴ οὐκ ἠδυνήθη, ὅτι προύκρινα.*

Μυθ. 47. Ὡσαύτως τὰ ὀνόματα τῶν προτάσεων *ὡς κατέπεσεν, ἐπειδὴ διέβαινεν, ἐὰν πέσῃ, ὅτι διεγερθήσεται.* Ποῖον τὸ ὑποκείμενον τοῦ *συνέβη* (ἰδὲ τὸ λεξικόν).

49. Παῖς ψεύστης.

(Halm. 420.)

Ὁ ψεύστης καὶ ἀληθῆ λέγων δὲν πιστεύεται.

Παιδίον πρόβατα νέμον, ὡς λύκον ἐρχόμενον πρὸς διαφθορὰν ὁρῶν, ἐπικαλούμενον τοὺς ἀγρότας ἔλεγε· «βοηθεῖτε ὦδε· ἔρχεται λύκος». Οἱ δὲ ἀγρόται τρέχοντες τοῦτον εὕρισκον μὴ ἀληθεύειν. Τοῦτο δὲ ποιήσαντος πολλάκις, εὕρισκον ψευδόμενον. Μετὰ δὲ ταῦτα τοῦ λύκου προσελθόντος καὶ τοῦ παιδὸς βοῶντος «δεῦτε λύκος», οὐκέτι τις ἐπίστευε προσδραμεῖν αὐτῷ καὶ βοηθῆσαι. Ὁ δὲ λύκος εὐρηκὼς ἄδειαν, τὴν ποίμνην πᾶσαν διέφθειρεν εὐκόλως.

50. Κομπαστής.

(Halm. 203.)

Πᾶς λόγος περιττός, ὅταν λείπωσιν αἱ ἀποδείξεις (τὰ πράγματα).

Ἀνήρ τις ἀποδημήσας, εἶτα δὲ πάλιν πρὸς τὴν ἑαυτοῦ γῆν ἐπανελθών, ἄλλα τε πολλὰ ἐν διαφόροις ἠνδραγαθηκέναι χώραις ἐκόμπαζε, καὶ δὴ κἂν τῇ Ῥόδῳ πεπηδηκέναι πήδημα, οἷον οὐδεὶς τῶν ἐπ' αὐτοῦ δυνατὸς ἂν εἴη πηδῆσαι. Πρὸς ταῦτα δὲ καὶ μάρτυρας τοὺς ἐκεῖ παρόντας ἔλεγεν ἔχειν. Τῶν δὲ παρόντων τις ὑπολαβὼν ἔφη· «ὦ οὗτος, εἰ ἀληθὲς τοῦτ' ἔστιν, οὐδὲν δεῖ σοι μαρτύρων· ἰδοὺ ἡ Ῥόδος, ἰδοὺ καὶ τὸ πήδημα».

Μυθ. 50. Ὀνόμασον τὰς τρεῖς λέξεις οὐδεὶς εἴη (ἄν) δυνατός.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤΙΟΥ

Διογένης ὁ Λαέρτιος, ἐκ Λαέρτης, πόλεως τῆς Κιλικίας, φιλόσοφος καὶ γραμματικὸς ἔγραψε **βίους φιλοσόφων** *ἢ μᾶλλον* **βίους καὶ γνώμας τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ εὐδοκιμησάντων.** *Τὰ τοῦ βίου αὐτοῦ ἄγνωστα· πιθανὸν (ἐ ὅτι ἔζη ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Αὐγούστου ἢ μικρὸν μετ' αὐτόν. Τὸ σύγγραμμα τοῦτο ἐκ βιβλίων δεκα συγκείμενον εἶναι ἐράνισμα ἄτακτον μὲν ὁπωσδήποτε, πολύτιμον δέ, ὡς διασῶσαν ἀποσπάσματα ἀρχαίων συγγραμμάτων ἀπολεσθέντων.*

ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ ΙΣΤΟΡΙΑ

1. Θαλῆς.

Τούτου ἀποφθέγματα φέρεται καὶ τάδε: πρεσβύτατον τῶν ὄντων Θεός· ἀγέννητον γάρ. Κάλλιστον κόσμος· ποίημα γὰρ Θεοῦ. Μέγιστον τόπος· ἅπαντα γὰρ χωρεῖ. Τάχιστον νοῦς· διὰ παντὸς γὰρ τρέχει. Ἰσχυρότατον ἀνάγκη· κρατεῖ γὰρ πάντων. Σοφώτατον χρόνος· ἀνευρίσκει γὰρ πάντα.

2. Σόλων.

Σόλων Ἐξηκεστίδου Σαλαμίνιος πρῶτον μὲν τὴν σεισάχθειαν εἰσηγήσατο Ἀθηναίοις. Τὸ δὲ ἦν λύτρωσις σωμάτων τε καὶ

1. Κατὰ τὴν β' **ἄσκησιν** (σελ. 16) εὑρὲ τὰς προτάσεις, αἵτινες ἔχουσιν ὑποκείμενον, συνδετικὸν καὶ κατηγορούμενον· προσέτι εὑρὲ τὰ ὑποκείμενα τῶν ἄλλων ῥημάτων.

2. Θὲς τὰ ὑποκείμενα *ἐν* τοῖς ῥήμασιν, *εἰσηγήσατο, ἦν, ἐδανεί-*

κτημάτων. Καὶ γὰρ ἐπὶ σώμασιν ἐδανείζοντο καὶ πολλοὶ δι' ἀπορίαν ἐθήτευον. Ἑπτὰ δὴ ταλάντων ὀφειλομένων αὐτῷ πατρῴων, συνεχώρησε πρῶτος, καὶ τοὺς λοιποὺς τὸ ὅμοιον προύτρεψε πρᾶξαι. Καὶ οὗτος ὁ νόμος ἐκλήθη σεισάχθεια· φανερὸν δέ, διατί. Ἔπειτα τοὺς λοιποὺς νόμους ἔθηκεν, οὓς εἰς τοὺς ἄξονας κατέθετο

3. Χείλων.

α'. Φασὶ τὸν Χείλωνα Αἰσώπου πυθέσθαι, ὁ Ζεὺς τί εἴη ποιῶν· τὸν δὲ φάναι, Τὰ μὲν ὑψηλὰ ταπεινοῦν, τὰ δὲ ταπεινὰ ὑψοῦν.

β'. Ἐρωτηθείς, τίνι διαφέρουσιν οἱ πεπαιδευμένοι τῶν ἀπαιδεύτων, ἔφη, Ἐλπίσιν ἀγαθαῖς. Αὖθις ἐρωτηθείς, Τί δύσκολον, ἔφη, Τὸ τὰ ἀπόρρητα σιωπῆσαι, καὶ σχολὴν εὖ διαθέσθαι, καὶ ἀδικούμενον δύνασθαι φέρειν.

γ'. Ὁ Χείλων προσέταττε καὶ ταῦτα. Γλώττης κρατεῖν, καὶ μάλιστα ἐν συμποσίῳ· μὴ κακολογεῖν τοὺς πλησίον, εἰδὲ μή, ἀκούσεσθαι, ἐφ' οἷς λυπηθήσεσθαι· μὴ ἀπειλεῖν μηδενί, γυναικῶδες γάρ· ταχύτερον ἐπὶ τὰς ἀτυχίας τῶν φίλων ἢ ἐπὶ τὰς εὐτυχίας πορεύεσθαι.

4. Κλεόβουλος.

Κλεόβουλος ἔλεγε τὸν φίλον δεῖν εὐεργετεῖν, ὅπως ᾖ μᾶλλον

ζοντο, ἐθήτευον, συνεχώρησε, προύτρεψεν, ἐκλήθη, ἔθηκε, κατέθετο. Τί εἶνε τὰ *Λύτρωσις* καὶ *σεισάχθεια* κατὰ τὰ ἐν τῇ β' **ἀσκήσει ;**

3. Κατὰ τὰ προηγούμενα **(γ' ἄσκησις παρατ.)** ποίου εἴδους εἶναι αἱ προτάσεις τί *ὁ Ζεὺς εἴη ποιῶν* (τὸ *εἴη ποιῶν* ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ *ποιοίη*)· τίνι *οἱ πεπαιδευμένοι διαφέρουσι· τί δύσκολον.* Τῆς τελευταίας ταύτης προτάσεως αἱ δύο λέξεις πῶς ὀνομάζονται **(ἄσκ. β')** καὶ τί ἐλλείπει ;

4. Κατὰ τὴν αὐτὴν **ἄσκησιν** ὀνόμασον καὶ τὰς ἑξῆς προτάσεις:

φίλος, τὸν δὲ ἐχθρὸν φίλον ποιεῖν· φυλάσσεσθαι γὰρ τῶν μὲν φίλων τὸν ψόγον, τῶν δὲ ἐχθρῶν τὴν ἐπιβουλήν. Καὶ ὅταν τις ἐξίῃ τῆς οἰκίας, ζητεῖτω πρότερον τί μέλλει πράσσειν, ὅταν δ' εἰσέλθῃ πάλιν, ζητεῖτω τί ἔπραξεν.

5. Ἀνάχαρσις.

Ἑρμιππός φησιν Ἀνάχαρσιν, πρὸς τὴν Σόλωνος οἰκίαν ἀφικόμενον, τῶν θεραπόντων τινὰ κελεῦσαι μηνύσαι, ὅτι παρείη πρὸς αὐτόν Ἀνάχαρσις καὶ βούλοιτο αὐτὸν θεάσασθαι, ξένος τε, εἰ οἷόν τε, γενέσθαι. Καὶ ὁ θεράπων εἰσαγγείλας ἐκελεύσθη ὑπὸ τοῦ Σόλωνος εἰπεῖν αὐτῷ, ὅτι περ ἐν ταῖς ἰδίαις πατρίσι ξένους ποιοῦνται. Ἔνθεν ὁ Ἀνάχαρσις ἐλθὼν ἔφη, νῦν αὐτὸς ἐν τῇ πατρίδι εἶναι, καὶ προσήκειν αὐτῷ ξένους ποιεῖσθαι. Ὁ δὲ καταπλαγεὶς τὴν ἑτοιμότητα εἰσέρρησεν αὐτὸν καὶ μέγιστον φίλον ἐποιήσατο.

ὅπως *(ὁ φίλος)* ἢ *μᾶλλον φίλος (μᾶλλον φίλος*= φίλτερος), ὅταν τις *ἐξίῃ, τί μέλλει*, ὅταν *εἰσέλθῃ*, τί *ἔπραξεν*. Ποῦ ἐλλείπει τὸ ὑποκείμενον καὶ ποῖον εἶναι ;

δ. Ὀνόμασον ὁμοίως τὰς προτάσεις ὅτι *παρείη* καὶ *βούλοιτο* καὶ θὲς τὸ πρέπον ὑποκείμενον.

δ' ἄσκησις. Ὅπως λέγομεν *καλὸς ἄνθρωπος, καλοῦ ἀνθρώπου* κτλ. *καλὴ γυνή, καλῆς γυναικὸς* κτλ. *καλὸν παιδίον, καλοῦ παιδίου* κτλ. οὕτω καὶ *ἱπποκόμος κλέπτων ἱπποκόμου κλέπτοντος* (μυθ. 1), *κίνδυνος ἐφεστὼς κινδύνου ἐφεστῶτος* (μυθ. 13), *ἀλώπηξ λιμώττουσα ἀλώπεκος λιμωττούσης* (μυθ. 12), *πάρδαλις προβαλλομένη παρδάλεως προβαλλομένης* (μυθ. 7), *οἶκος κεκονιαμένος* κτλ. *οἴκῳ κεκονιαμένῳ* (μυθ. 15), *ὄρνις τίκτουσα* κτλ. *ὄρνιν τίκτουσαν* (μυθ. 5), *ἐκεῖνος θερμανθεὶς ἐκείνου θερμανθέντος* (μυθ. 20), *ἐκείνη πειράζουσα* (μυθ. 22), *ταύτης ἐμπεσούσης* (μυθ. 34) κτλ. κτλ.

α' Παρατ. Ἡ μετοχὴ κατὰ ταῦτα συμφωνεῖ πρὸς ἓν ὄνομα ἢ μίαν ἀντωνυμίαν (ἡ ὁποία ἐπέχει τόπον ὀνόματος) κατὰ γένος ἀριθμὸν καὶ πτῶσιν. Εὑρίσκοντες λοιπὸν μετοχήν τινα ὀφείλομεν νὰ ζητήσωμεν, ποῖον εἶναι τὸ ὄνομα ἢ ἡ ἀντωνυμία, πρὸς τὰ ὁποῖα ἀναφέρεται συμφωνοῦσα, ὡς εἴπομεν.

6. Ἐπιμενίδης.

Οὗτός ποτε πεμφθεὶς παρὰ τοῦ πατρὸς εἰς ἀγρὸν ἐπὶ πρόβατον, τῆς ὁδοῦ κατὰ μεσημβρίαν ἐκκλίνας, ὑπ' ἄντρῳ τινὶ κατεκοιμήθη ἑπτὰ καὶ πεντήκοντα ἔτη. Διαναστὰς δὲ μετὰ ταῦτα ἐζήτει τὸ πρόβατον, νομίζων ἐπ' ὀλίγον κεκοιμῆσθαι. Ὡς δὲ οὐχ εὗρισκε, παρεγένετο εἰς τὸν ἀγρόν, καὶ μετεσκευασμένα πάντα καταλαβὼν καὶ παρ' ἑτέρῳ τὴν κτῆσιν, πάλιν ἦκεν εἰς ἄστυ διαπορούμενος· κἀκεῖ δὲ εἰς τὴν ἑαυτοῦ εἰσιὼν οἰκίαν, περιέτυχε τοῖς πυνθανομένοις, τίς εἴη· ἕως τὸν νεώτερον ἀδελφὸν εὑρών, τότε ἤδη γέροντα ὄντα, πᾶσαν ἔμαθε παρ' ἐκείνου τὴν ἀλήθειαν.

β' Παρατ. Ἡ μετοχὴ φαίνεται ὁμοιάζουσα πρὸς τὸ ἐπίθετον, ὡς ἔχουσα ὁμοίως τρία γένη καὶ κλινομένη κατὰ μίαν ἐκ τῶν τριῶν κλίσεων. Ἀλλ' εἶναι συγχρόνως καὶ ῥῆμα, διότι ἀπαιτεῖ καὶ αὕτη, ὅπως τὸ ῥῆμα, ὑποκείμενον, προσέτι δὲ εἶναι ἐνεργητικὴ καὶ παθητικὴ καὶ σχηματίζεται ἐν πᾶσι τοῖς χρόνοις. Ὡς *μετέχουσα* λοιπὸν τῆς φύσεως καὶ τοῦ ἐπιθέτου καὶ τοῦ ῥήματος ὠνομάσθη *μετοχή*. Τὸ ὑποκείμενον λοιπὸν τῆς μετοχῆς εἶναι αὐτὸ τὸ ὄνομα ἢ ἡ ἀντωνυμία, εἰς τὴν ὁποίαν ἀναφέρεται. Οὕτω *ἱπποκόμος* (ὑποκ.) *κλέπτων* (ῥῆμ.), *κινδύνου* (ὑποκ.) *ἐφεστῶτος* (ῥῆμα), *παρδάλεως* (ὑπ.) *προβαλλομένης* (ῥῆμ.), *οἴκῳ* (ὑποκ.) *κεκονιαμένῳ* (ῥῆμ.), *ὄρνιν* (ὑποκ.) *τίκτουσαν* (ῥῆμ.), *ἐκεῖνος* (ὑποκ.) *θερμανθεὶς* (ῥῆμ.), *ταύτης* (ὑποκ.) *ἐμπεσούσης* (ῥῆμα).

6. Εἰς ποῖον ὄνομα ἢ ἀντωνυμίαν ἀναφέρονται αἱ μετοχαὶ *πεμφθείς, ἐκκλίνας, διαναστάς, νομίζων, μετεσκευασμένα, διαπορούμενος, εἰσιών, εὑρών, ὄντα* ; Ποῖον τὸ ὑποκείμενον τῶν μετοχῶν τούτων ; Εὐρὲ τὰς κυρίας καὶ δευτερευούσας προτάσεις καὶ πρόσθες καὶ τὰ ὑποκείμενα αὐτῶν. Τὸ χρονικὸν ἕως εἰς ποῖον ῥῆμα ἀναφέρεται ;

7. Σωκράτης.

α'. Σωκράτης ἀποδημίας οὐκ ἐδεήθη, καθάπερ οἱ πλείους, πλήν, εἰ μὴ στρατεύεσθαι ἔδει. Τὸ δὲ λοιπὸν αὐτόθι μένων, φιλονεικότερον συνεζήτει τοῖς προσδιαλεγομένοις, οὐχ ὥστε ἀφελεῖσθαι τὴν δόξαν αὐτούς, ἀλλ' ὥστε τὸ ἀληθὲς ἐκμαθεῖν πειρᾶσθαι. Φασὶ δ' Εὐριπίδην αὐτῷ δόντα τοῦ Ἡρακλείτου σύγγραμμα ἐρέσθαι, τί δοκεῖ· τὸν δὲ φάναι. Ἃ μὲν συνῆκα γενναῖα, οἶμαι δέ, καὶ ἃ μὴ συνῆκα, πλὴν Δηλίου γέ τινος δεῖται κολυμβητοῦ.

β'. Ἀλκιβιάδου ποτὲ διδόντος Σωκράτει χώραν μεγάλην, ἵνα οἰκοδομήσηται οἰκίαν, λέγεται αὐτὸν φάναι. Καὶ εἰ ὑποδημάτων ἔδει, βύρσαν μοι ἐδίδους, ἵν' ἑαυτῷ ὑποδήματα ποιησαίμην; καὶ καταγέλαστος ἂν ἦν λαβών. Πολλάκις δ' ἀφορῶν εἰς τὰ πλήθη τῶν πιπρασκομένων, ἔλεγε πρὸς αὐτόν. Πόσων ἐγὼ χρείαν οὐκ ἔχω!

γ'. Ἐπὶ τῇ εὐτελείᾳ σεμνυνόμενος μισθὸν οὐδένα εἰσεπράττετο, ἔλεγε δέ, ἥδιστα ἐσθίων ἥκιστα ὄψου προσδεῖσθαι, καὶ ἥδιστα πίνων ἥκιστα τὸ μὴ παρὸν ποτὸν ἀναμένειν, ἐλαχίστων δὲ δεόμενος ἔγγιστα εἶναι θεῶν.

δ'. Καλέσας ποτὲ ἐπὶ δεῖπνον πλουσίου καὶ τῆς Ξανθίππης αἰδουμένης, ἔφη, Θάρρει· εἰ μὲν γὰρ εἶεν μέτριοι, συμπεριενεχθεῖεν ἄν· εἰ δὲ φαῦλοι, ἡμῖν αὐτῶν οὐδὲν μελήσει. Ἔλεγε δὲ τοὺς μὲν ἄλλους ἀνθρώπους ζῆν, ἵν' ἐσθίουσιν· αὐτὸν δ' ἐσθίειν, ἵνα ζῷη.

---

7. Τὰ ὑποκείμενα τῶν ῥημάτων καὶ μετοχῶν· ἐδεήθη, μένων, συνεζήτει, φασί, δόντα, δοκεῖ, συνῆκα, οἶμαι, δεῖται, διδόντος, οἰκοδομήσηται, λέγεται (ἰδὲ ἐν τῷ λεξικῷ τὰ ῥήματα δεῖ, χρή, συνέδρι, ἐδίδους, ποιησαίμην, λαβών, ἀφορῶν, ἔλεγεν, ἔχω. Σεμνυνόμενος, εἰσεπράττετο, ἐσθίων, πίνων κλ.

ε' Κατεδικάσθη ὁ Σωκράτης διακοσίαις ὀγδοήκοντα μιᾷ πλείοσι ψήφοις τῶν ἀπολυουσῶν· τιμωμένων δὲ τῶν δικαστῶν, τί χρὴ παθεῖν αὐτὸν ἢ ἀποτίσαι, πέντε καὶ εἴκοσιν ἔφη δραχμὰς ἀποτίσειν. Θορυβησάντων δὲ τῶν δικαστῶν, ἕνεκα μέν, εἶπε, τῶν ἐμοὶ διαπεπραγμένων τιμῶμαι τὴν δίκην τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως. Καὶ οἱ θάνατον αὐτοῦ κατέγνωσαν, προσθέντες ἄλλας ψήφους ὀγδοήκοντα. Καὶ δεθεὶς μετ' οὐ πολλὰς ἡμέρας ἔπιε τὸ κώνειον.

8. Ξενοφῶν.

Τοῦτον ἐν στενωπῷ φασὶν ἀπαντήσαντα Σωκράτει, διατείναι τὴν βακτηρίαν καὶ κωλύειν παριέναι, πυνθανόμενον, Ποῖ πιπράσκοιτο τῶν προσφερομένων ἕκαστον· ἀποκριναμένου δὲ πάλιν πυθέσθαι, Ποῦ δὲ καλοὶ κἀγαθοὶ γίνονται ἄνθρωποι· ἀπορήσαντος δέ, Ἕπου τοίνυν, φάναι, καὶ μάνθανε. Καὶ τοὐντεῦθεν ἀκροατὴς Σωκράτους ἦν.

Σημ. Ὅταν ὡρισμένον ὑποκείμενον ἐλλείπῃ ἐν τοῖς ῥήμασι φασί, λέγουσιν, ἐννοεῖται τότε ὡς ὑποκείμενον τὸ οἱ ἄνθρωποι, ὡς καὶ ἐν τῇ λαλουμένῃ. Ἐν τῇ προτάσει εἰ εἶεν μέτριοι εἰπὲ ὑποκείμενον, συνδ. καὶ κατηγορούμενον· ἐν τῇ ἐλλιπεῖ προτάσει εἰ φαῦλοι συμπλήρωσον τὰ ἐλλείποντα.

ε' ἄσκησις. Αἱ περισσότεραι μετοχαὶ ἰσοδυναμοῦσι πρὸς τὰς πρώτας ἑπτὰ δευτερευούσας προτάσεις (**γ' ἄσκησις** σελ. 26) καὶ δύνανται νὰ μεταβληθῶσιν εἰς ταύτας ἀναλυόμεναι διὰ τοῦ πρέποντος συνδέσμου καὶ τινος ἐγκλίσεως (ὁριστικῆς, ὑποτακτικῆς ἢ εὐκτικῆς). Αἱ μετοχαὶ αὗται κατὰ τοὺς συνδέσμους, δι' ὧν ἀναλύονται, ὀνομάζονται α') χρονικαί, οἷον γαλῆ εἰσελθοῦσα περιέλειχε (μυθ. 4)= γαλῆ, ἐπεὶ εἰσῆλθε, (ἀφ' οὗ ἐμβῆκε), περιέλειχε· β') αἰτιολογικαί, οἷον: συνέδη . . . ἐκτριβομένης τῆς γλώσσης (αὐτ.)=ἐπειδὴ ἐξετρίβετο ἡ γλῶσσα· γ') τελικαί, οἷον· τράγος κατῆλθε πιόμενος = ἵνα πίῃ· δ') ὑποθετικαί, οἷον: σὺ εἶ εὐήθης οἰόμενος (μυθ. 24) = εἰ οἴει (ἂν νομίζῃς)· ε') ἐναντιωματικαί, οἷον: θήγει κινδύνου μὴ ἐνεστῶτος (μυθ. 13) = εἰ καὶ κίνδυνος μὴ ἐνέστηκε (ἐν ᾧ δὲν ἐπίκειται)·

9. Ἀρίστιππος.

α'. Παριόντα ποτὲ τὸν Ἀρίστιππον Διογένης λάχανα πλύνων ἔσκωψε καί φησιν, Εἰ ταῦτα ἔμαθες προσφέρεσθαι, οὐκ ἂν πλουτίων αὐλὰς ἐθεράπευες. Ὁ δέ, Καὶ σύ, εἶπεν, εἴπερ ἤδεις ἀνθρώποις ὁμιλεῖν, οὐκ ἂν λάχανα ἔπλυνες.

β'. Ἐρωτηθεὶς ὑπὸ Διονυσίου, διατί οἱ μὲν φιλόσοφοι ἐπὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας ἔρχονται, οἱ δὲ πλούσιοι ἐπὶ τὰς τῶν φιλοσόφων οὐκέτι; ἔφη, ὅτι οἱ μὲν ἴσασιν ὧν δέονται, οἱ δὲ οὐκ ἴσασιν.

γ'. Ἐρωτηθεὶς ὑπό τινος, Τί αὐτοῦ ὁ υἱὸς ἀμείνων ἔσται

ς') ἀναφορικαί, οἷον: γυνὴ εἶχεν ὄρνιν τίκτουσαν (μυθ. 5)=ἣ ἔτικτεν· Εἰς ταύτας συγκαταριθμοῦνται ζ') αἱ τροπικαί, αἵτινες δὲν ἀναλύονται, σημαίνουσι δὲ ἁπλῶς τὸν τρόπον, οἷον: ἠκολούθει θρηνῶν (μυθ 23)= ἐν θρήνοις.

α' Παρατήρησις. Ἡ διὰ τῶν χρονικῶν μετοχῶν σημαινομένη διάθεσις (ἐνέργεια δηλ. ἢ πάθησις ἢ κατάστασις) εἶναι ἢ σύγχρονος τῇ διαθέσει τοῦ θέματος, μεθ' οὗ συντάσσεται, οἷον: προχωρῶν ἑώρων =ἐν ᾧ προυχώρουν, ἔβλεπον, ἔνθα φαίνεται ὅτι καὶ ἡ πρόοδος καὶ ἡ ὅρασις συγχρόνως ἐγίνοντο. (Τὸ σύγχρονον σημαίνουσιν οἱ σύνδεσμοι ὅτε, ὁπότε, ἡνίκα, ἕως, ἕστε, ἐν ᾧ, ἄχρι, μέχρι)· ἢ προτερόχρονος, οἷον ἐλθὼν εἶδον = ἐπεὶ ἦλθον, εἶδον, ἔνθα πάλιν φαίνεται ὅτι πρῶτον ἦλθον καὶ ἔπειτα εἶδον. Οἱ χρονικοὶ σύνδ. διὰ τὸ προτερόχρονον εἶναι ἐπεί, ἐπειδή, ὡς, ἀφ' οὗ, πρίν, ἐξ οὗ.

β' Παρατ. Ἡ μετοχὴ σημαίνει ἢ ὅτι τόρα γίνεταί τι, ἢ ὅτι τὸ πάλαι ἐγίνετό τι, ἢ ὅτι ἐν τῷ μέλλοντι πρόκειται νὰ γίνῃ τι· ὅταν ἐννοῶμεν τὸ μέλλον, ἀναλύομεν διὰ τῶν χρονικῶν συνδέσμων συνήθως σὺν τῷ ἄν, οἷον ἐλθὼν ἐρῶ=ἐπειδὰν ἔλθω, ἐρῶ.

9. Αἱ μετοχαὶ παριόντα (=ὅτε παρῆει), πλύνων (=ἐν ᾧ ἔπλυνε) πρῶτον εἰς ποῖον ὄνομα ἢ ἀντωνυμίαν ἀναφέρονται καὶ πῶς ἑπομένως τὸ ὑποκείμενον αὐτῶν; δεύτερον σημαίνουσι τὸ σύγχρονον ἢ τὸ προτερόχρονον;

Αἱ μετοχαὶ ἐρωτηθεὶς (=ἐπεὶ ἠρωτήθη), παιδευθείς, (=ἐπειδὰν παιδευθῇ) τί ὡσαύτως σημαίνουσιν;

παιδευθείς; Καὶ εἰ μηδὲν ἄλλο, εἶπεν, ἐν γοῦν τῷ θεάτρῳ οὐ καθεδήσεται λίθος ἐπὶ λίθῳ.

δ'. Συνιστάντος τινὸς αὐτῷ υἱόν, ἤτησε πεντακοσίας δραχμάς· τοῦ δὲ εἰπόντος. Τοσούτου δύναμαι ἀνδράποδον ὠνήσασθαι, Πρίω, ἔφη, καὶ ἕξεις δύο.

10. Πλάτων.

Διαιρεῖται ἡ εὐγένεια εἰς εἴδη τέτταρα· ἓν μέν, ἐὰν ὦσιν οἱ πρόγονοι καλοὶ κἀγαθοὶ καὶ δίκαιοι, τοὺς ἐκ τούτων γεγενημένους εὐγενεῖς φασιν εἶναι· ἄλλο δέ, ἐὰν ὦσιν οἱ πρόγονοι δεδυναστευκότες καὶ ἄρχοντες γεγενημένοι, τοὺς ἐκ τούτων εὐγενεῖς φασιν εἶναι· ἄλλο δέ, ἐὰν ὦσιν οἱ πρόγονοι ὀνομαστοὶ ἀπὸ στεφανιτῶν ἀγώνων, καὶ τοὺς ἐκ τούτων γεγενημένους εὐγενεῖς προσαγορεύομεν. Ἄλλο εἶδος, ἐὰν αὐτός τις ᾖ γενάδας τὴν ψυχὴν καὶ μεγαλόψυχος, καὶ τοῦτον εὐγενῆ φασι, καὶ τῆς γε εὐγενείας αὕτη κρατίστη. Τῆς ἄρα εὐγενείας τὸ μὲν ἀπὸ προγόνων ἐπιεικῶν, τὸ δὲ δυναστῶν, τὸ δὲ ἐνδόξων, τὸ δὲ ἀπὸ τῆς αὐτοῦ καλοκἀγαθίας.

11. Ἀριστοτέλης.

α'. Κάλλιστα τούτου ἀποφθέγματα φέρεται καὶ τάδε. Ἐρωτηθείς ποτε, Τί περιγίνεται κέρδος τοῖς ψευδομένοις, ἔφη, Ὅταν λέγωσιν ἀλήθειαν, μὴ πιστεύεσθαι.

β'. Ὀνειδιζόμενός ποτε, ὅτι πονηρῷ ἀνθρώπῳ ἐλεημοσύνην ἔδωκεν, Οὐ τὸν τρόπον, εἶπεν, ἀλλὰ τὸν ἄνθρωπον ἠλέησα.

γ'. Συνεχὲς εἰώθει λέγειν πρός τε τοὺς φίλους καὶ τοὺς φοιτῶντας αὐτῷ, ἔνθα ἂν καὶ ὅπου διατρίβων ἔτυχεν, Ὡς ἡ μὲν ὅρασις ἀπὸ τοῦ περιέχοντος ἀέρος λαμβάνει τὸ φῶς, ἡ δὲ ψυχὴ ἀπὸ τῶν μαθημάτων.

---

10. Ὀνόμασον τὰς τρεῖς λέξεις τῶν προτάσεων: ἐὰν *οἱ πρόγονοι* ὦσιν *ὀνομαστοί*, ἐάν τις ᾖ *γενάδας*· πῶς λέγονται αἱ προτάσεις αὗται;

δ'. Ἐρωτηθείς, Τί γηράσκει ταχύ, Χάρις, ἔφη· Τί δ' ἐστὶν ἐλπίς, Ἐγρηγορότος, εἶπεν, ἐνύπνιον. Τίνι δὲ διαφέρουσιν οἱ πεπαιδευμένοι τῶν ἀπαιδεύτων, ὅτῳ, εἶπεν, οἱ ζῶντες τῶν τεθνηκότων.

ε'. Ἐρωτηθείς, Πῶς ἂν προκόπτοιεν οἱ μαθηταί, ἔφη, Ἐὰν τοὺς προέχοντας διώκοντες τοὺς ὑστεροῦντας μὴ ἀναμένωσιν.

12. Διογένης.

α'. Τῷ Διογένει ἐν τῷ Κρανείῳ ἡλιουμένῳ Ἀλέξανδρος ἐπιστὰς ἔφην, Αἴτησόν με ὃ θέλεις· καὶ ὅς, Ἀποσκότησόν μου, φησίν.

β'. Πλάτωνος ὁρισαμένου, Ἄνθρωπός ἐστι ζῷον δίπουν ἄπτερον, καὶ εὐδοκιμοῦντος, Διογένης τίλας ἀλεκτρυόνα εἰσήνεγκεν εἰς τὴν Σχολὴν αὐτοῦ καί φησιν, Οὗτός ἐστιν ὁ Πλάτωνος ἄνθρωπος. Ὅθεν τῷ ὅρῳ προσετέθη τὸ πλατυώνυχον.

γ'. Πρὸς τοὺς περὶ τὰ ὀνείρατα ἐπτοημένους ἔλεγεν, ὡς ὑπὲρ μὲν ὧν μὲν πράττουσιν ὕπαρ, οὐκ ἐπιστρέφονται, ὑπὲρ ὧν δὲ καθεύδοντες φαντασιοῦνται, πολυπραγμονοῦσιν.

δ'. Εἰς Μύνδον ἐλθὼν καὶ θεασάμενος μεγάλας τὰς πύλας, μικρὰν δὲ τὴν πόλιν, Ἄνδρες Μύνδιοι, ἔφη, κλείσατε τὰς πύλας, μὴ ἡ πόλις ὑμῶν ἐξέλθῃ.

13. Κλεάνθης.

Οὗτος διεβλήθη ἐπὶ φιλοπονίᾳ. ὡς γε πένης ὢν ἄγαν ὠρμηκὲ μισθοφορεῖν, καὶ νύκτωρ μὲν ἐν τοῖς κήποις ἤντλει, μεθ' ἡμέραν δὲ ἐν τοῖς λόγοις ἐγυμνάζετο· ὅθεν καὶ Φρεάντλης ἐκλήθη. Φασὶ δὲ αὐτὸν καὶ εἰς δικαστήριον ἀχθῆναι, λόγους δώσοντα, πόθεν ἐς τοσοῦτον εὐέκτης ὢν διαζῇ· ἔπειτα ἀποφήνειν, τόν τε κηπουρὸν μάρτυρα παρασχόντα καὶ τὴν ἀλριτόπωλιν, παρ' ᾗ τὰ ἅλφιτα ἔπεττεν.

Σημ. Πάντα τὰ μέχρι τοῦδε εἰρημένα ἂς ἐφαρμοσθῶσι καὶ ἐπὶ τοῦ ἑξῆς κειμένου.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

Ὁ Πλούταρχος ἐγεννήθη ἐν Χαιρωνείᾳ (τῇ νῦν Καπραίνῃ) τῆς Βοιωτίας περὶ τὰ μέσα τῆς α' μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος. Τὰ ὀνόματα τῶν γονέων αὐτοῦ εἶναι ἄγνωστα· ἀναφέρονται δὲ μόνον ὁ πρόπαππος αὐτοῦ **Νίκαρχος**, *ὁ πάππος* **Λαμπρίας**, *οἱ ἀδελφοί του* **Λαμπρίας**, *καὶ* **Τίμων** *καὶ ὁ ἀνεψιὸς* **Σέξτος**, *ὅστις ἦτο φιλόσοφος καὶ ἐχρημάτισε καὶ διδάσκαλος τοῦ αὐτοκράτορος* **Μάρκου Ἀντωνίνου**. *Ἐκ τῆς γυναικὸς* **Τιμοξένης** *ἐγέννησε τέσσαρα τέκνα, τὸν* **Πλούταρχον**, *τὸν* **Αὐτόβουλον**, *τὸν* **Λαμπρίαν** *καὶ τὴν* **Τιμοξένην**.

Σπουδάσας ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τὸν Ἀμμώνιον μετέβη εἰς Ῥώμην, ἔνθα πολὺν χρόνον διέτριψεν. Ἐνταῦθα φίλον ἐκτήσατο τὸν **Κ. Σόσιον Σενεκίωνα** *τὸν πολλάκις γενόμενον ὕπατον, πρὸς δὲ καὶ ἐγένετο διδάσκαλος τοῦ μέλλοντος αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ. Ἐκ Ῥώμης ἐπανελθὼν εἰς τὴν πατρίδα διωρίσθη ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος τούτου ἄρχων ἐν Χαιρωνείᾳ καὶ ἱερεὺς τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος. Ἐνταῦθα συγγράφων ἐτελεύτησε περὶ τὰ 120 μ. Χ. Τὰ ἔργα του εἶνε α) βίοι παράλληλοι καὶ β) τὰ ἠθικά.*

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

1. Σεμίραμις ἑαυτῇ κατασκευάσασα τάφον ἐπέγραψεν· ὅστις ἂν χρημάτων δεηθῇ, διελόντα τὸ μνημεῖον λαβεῖν ὅσα βούλεται. Δαρεῖος οὖν διελὼν χρήματα μὲν οὐχ εὗρε, γράμμασι δ' ἑτέροις ἐνέτυχε τόδε φράζουσιν: εἰμὶ κακὸς ἦσθ' ἀνὴρ καὶ χρημάτων ἄπληστος, οὐκ ἂν νεκρῶν θήκας ἐκίνεις.

2. Διονύσιος ὁ πρεσβύτερος χρήματα εἰσπράσσων τοὺς Συρακουσίους, εἶτα ὁρῶν ὀδυρομένους καὶ δεομένους καὶ λέγοντας, ὡς οὐκ ἔχουσιν, ἐκέλευσεν ἕτερα πράττειν, καὶ δὶς ἢ τρὶς τοῦτο ἐποίησεν· ἐπεὶ δὲ προσταξας πλείονα ἤκουσε γελᾶν αὐτοὺς καὶ σκώπτειν ἐν ἀγορᾷ περιϊόντας, ἐκέλευσε παύσασθαι· νῦν γὰρ οὐδὲν ἔχουσιν, εἶπεν, ὅτε καταφρονοῦσιν ἡμῶν.

Ἐν τοῖς ἑξῆς ἀναλύομεν ὀλίγας μόνον μετοχάς, ἵνα ὁ μαθητὴς ἐδηγούμενος ἐκ τῶν ἤδη εἰρημένων ἐν τῇ ε' ἀσκητ. καὶ τῇ α' παρατηρ.) ὀνομάζῃ πρῶτον τὸ εἶδος τῶν μετοχῶν, ἂν δηλαδὴ εἶναι χρονικαὶ ἢ αἰτιολογικαὶ κτλ. δεύτερον, ἂν δι' αὐτῶν σημαίνηται τὸ σύγχρονον ἢ τὸ προτερόχρονον, καὶ τρίτον τὸ ὑποκείμενον αὐτῶν. Πρὸς τούτοις ἀναγράφομεν σποράδην λαμβάνοντες α) ὑποκείμενα μόνα πρὸς εὕρεσιν τῶν ῥημάτων κλ. ῥήματα μόνα πρὸς εὕρεσιν τῶν ὑποκειμένων· β) προτάσεις κυρίας καὶ δευτερευούσας χάριν τῆς διακρίσεως αὐτῶν καὶ τῆς εἰδικωτέρας ὀνομασίας τῶν δευτερευουσῶν· γ) προτάσεις ἐχούσας τὸ ὑποκείμενον, συνδετικὸν καὶ κατηγορούμενον ἢ μόνον ὑποκ. καὶ κατηγορούμενον πρὸς ἀναπλήρωσιν τοῦ συνδετικοῦ.

Τὰς εὐκολωτέρας εἰς τὴν ἀνάλυσιν μετοχὰς προϊόντες καταλείπομεν τῷ μαθητῇ.

1. *Κατασκευάσασα*=ἐπεὶ κατεσκεύασε· *διελόντα*=ἐπειδὰν διέλῃ· *διελὼν*=ἐπεὶ διεῖλε· *φράζουσι* (γράμμασιν)=ἃ ἔφραζον.

2. *Εἰσπράσσων, εἶτα ὁρῶν*=ἐπειδὴ εἰσέπρασσεν, εἶτα ἑώρα· *προστάξας*=ἐπεὶ προσέταξεν· *περιϊόντας*=ἐν ᾧ περιήρχοντο.

3. Φίλιππος ἔλεγεν Ἀθηναίους μακαρίζειν, εἰ καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν εὑρίσκουσι δέκα στρατηγοὺς αἱρεῖσθαι· αὐτὸς γὰρ ἐν πολλοῖς ἔτεσιν ἕνα μόνον στρατηγὸν εὑρηκέναι, Παρμενίωνα.

Ὁ αὐτὸς βουλόμενος φρούριόν τι λαβεῖν ὀχυρόν, ὡς ἀπήγγειλαν οἱ κατάσκοποι χαλεπὸν εἶναι παντάπασι καὶ ἀνάλωτον, ἠρώτησεν, Εἰ χαλεπὸν οὕτως ἐστίν, ὥστε μηδὲ ὄνον προσελθεῖν χρυσίον κομίζοντα.

4. Ἀλέξανδρος ἔτι παῖς ὤν, πολλὰ τοῦ πατρὸς κατορθοῦντος, οὐκ ἔχαιρεν, ἀλλὰ πρὸς τοὺς συστρεφομένους ἔλεγε παῖδας, Ἐμοί δ' ὁ πατὴρ οὐδὲν ἀπολείψει. Τῶν δὲ παίδων λεγόντων ὅτι, Ταῦτα σοὶ κτᾶται, εἶπε, Τί ὄφελος, ἐὰν ἔχω μὲν πολλά, πράξω δὲ μηδέν.

Δαρείου διδόντος αὐτῷ μυρία τάλαντα καὶ τὴν Ἀσίαν νείμασθαι πρὸς αὐτὸν ἐπίσης, καὶ Παρμενίωνος εἰπόντος, ἔλαβον ἄν, εἰ Ἀλέξανδρος ἦμην, Κἀγὼ νὴ Δία, εἶπεν, εἰ Παρμενίων ἤμην. Δαρείῳ δὲ ἀπεκρίνατο μήτε τὴν γῆν ἡλίους δύο, μήτε τὴν Ἀσίαν δύο βασιλεῖς ὑπομένειν.

5. Πύρρος Ῥωμαίοις συμβαλὼν δὶς ἐνίκησε, πολλοὺς τῶν φίλων καὶ τῶν ἡγεμόνων ἀπολέσας, ἔφη δέ, Ἂν ἔτι μίαν μάχην Ῥωμαίους νικήσωμεν, ἀπολώλαμεν.

---

3. *Εὑρίσκουσι, βουλόμενος*=ἐπειδὴ ἐβούλετο· *ὡς ἀπήγγειλαν· χαλεπόν ἐστιν.*

Σημ. α' *ἐν ἑδαφ.* 1 καὶ 3 αἱ μετοχαὶ *ὀδυρομένους, δεομένους, λέγοντας, κομίζοντα* εἶναι ἄλλο εἶδος μετοχῶν, περὶ ὧν κατωτέρω (ἰδὲ καὶ λεξικόν).

4. *Ὢν*=ὅτε ἦν· *τοῦ πατρὸς κατορθοῦντος*=ἐν ᾧ ὁ πατὴρ κατώρθου· *τῶν παίδων λεγόντων*=ἐπειδὴ οἱ παῖδες ἔλεγον· *Δαρ. διδόντος* καὶ *Παρμ. εἰπόντος*=ὅτε ὁ Δ. ἐδίδου καὶ ὁ Π. εἶπεν· *ἦμην Ἀλέξανδρος, Παρμενίων.*

6. Θεμιστοκλῆς οὐ πείθων τὸν Εὐρυβιάδην ἐν τοῖς κατὰ Σαλαμῖνα στενοῖς ναυμαχῆσαι, κρύφα πρὸς τὸν Ξέρξην ἔπεμψε παρακινῶν μὴ δεδιέναι τοὺς Ἕλληνας ἀποδιδράσκοντας· ἐπεὶ δὲ πεισθεὶς ἐκεῖνος ἠττήθη, ναυμαχήσας ὅπου συνέφερε τοῖς Ἕλλησι, πάλιν ἔπεμψε πρὸς αὐτόν, κελεύων φεύγειν ἐπὶ τὸν Ἑλλήσποντον τὴν ταχίστην, ὡς τῶν Ἑλλήνων διανοουμένων λύειν τὴν γέφυραν, ἵνα σῴζων τοὺς Ἕλληνας δοκῇ ἐκεῖνον σῴζειν.

7. Ἀριστείδης. Τῶν Ἀθηναίων ὁρμωμένων ἐπὶ τὸν ἐξοστρακισμὸν Ἀριστείδου, ἄνθρωπος ἀγράμματος καὶ ἄγροικος ὄστρακον ἔχων προσῆλθεν αὐτῷ, κελεύων ἐγγράψαι τὸ ὄνομα τοῦ Ἀριστείδου. Οὗτος δὲ εἶπε, Γινώσκεις τὸν Ἀριστείδην; τοῦ δὲ ἀνθρώπου γινώσκειν μὲν οὐ φήσαντος, ἄχθεσθαι δὲ τῇ τοῦ δικαίου προσηγορίᾳ, σιωπήσας ἐνέγραψε τὸ ὄνομα τῷ ὀστράκῳ καὶ ἀπέδωκεν.

8. Τιμόθεος εὐτυχὴς ἐνομίζετο στρατηγὸς εἶναι, καὶ φθονοῦντες αὐτῷ τινες ἐζωγράφουν τὰς πόλεις εἰς κύρτον αὐτομάτως ἐνδυομένας, ἐκείνου καθεύδοντος. Ἔλεγεν οὖν ὁ Τιμόθεος, Εἰ τοσαύτας πόλεις λαμβάνω καθεύδων, τί με οἴεσθε ποιήσειν ἐγρηγορότα;

9. Φωκίων. α΄ Μαντείας Ἀθηναίοις γενομένης, ὡς εἷς ἐστιν ἀνὴρ ἐν τῇ πόλει τῶν πάντων ἐναντιούμενος γνώμαις, καὶ τῶν Ἀθηναίων ζητεῖν κελευόντων, ὅστις ἐστί, καὶ βοώντων, Φωκίων ἑαυτὸν ἔφησε τοῦτον εἶναι· μόνῳ γὰρ ἑαυτῷ μηδὲν ἀρέσκειν, ὧν οἱ πολλοὶ πράττουσι καὶ λέγουσιν.

β΄. Δημοσθένους τοῦ ῥήτορος εἰπόντος. Ὦ Φωκίων, ἀποκτενοῦσί σε Ἀθηναῖοι, ἐὰν μανῶσι, Ναί, εἶπεν, ἐμὲ μέν, ἂν μανῶσι, σὲ δέ, ἂν σωφρονῶσιν.

γ΄. Τῇ Ἀττικῇ τῶν Μακεδόνων προσβαλλόντων καὶ τὴν παραλίαν πορθούντων, ἐξήγαγε Φωκίων τοὺς ἐν ἡλικίᾳ· πολλῶν δὲ συντρεχόντων πρὸς αὐτὸν καὶ παρεγκελευομένων ἐκεῖνον τὸν λόφον καταλαβεῖν καὶ ἐνταῦθα τάξαι τὴν δύναμιν, Ὦ Ἡράκλεις, εἶπεν, ὡς πολλοὺς ὁρῶ στρατηγούς, στρατιώτας δὲ ὀλίγους. Οὐ μὴν ἀλλὰ συμβαλὼν ἐκράτησε καὶ διέφθειρε Νικίωνα τὸν ἄρχοντα τῶν Μακεδόνων.

δ΄. Τῆς κύλικος τῷ Φωκίωνι προσφερομένης, ἐρωτηθείς, εἴ τι λέγει πρὸς τὸν υἱόν, Ἐντέλλομαι εἶπε, καὶ παρακαλῶ μηδὲν Ἀθηναίοις μνησικακεῖν.

10. Ἀγησίλαος ἐρωτηθείς, ποτέρα βελτίων, ἀνδρεία ἢ δικαιοσύνη; Οὐδὲν ἀνδρείας, ἔφη, χρήζομεν, ἐὰν πάντες ὦμεν δίκαιοι.

11. Πελοπίδας ὁ συστράτηγος Ἐπαμινώνδου, τῶν φίλων λεγόντων αὐτὸν ἀμελεῖν πράγματος ἀναγκαίου, χρημάτων συναγωγῆς, Ἀναγκαῖα τὰ χρήματα νὴ Δία, εἶπε, τούτῳ Νικομήδει, δείξας χωλὸν καὶ ἀνάπηρον ἄνθρωπον.

12. Ἀγησίλαον τὸν μέγαν ἔτι παῖδα ὄντα, γυ-

6. Οὐ *πείθων*=ἐπειδὴ οὐκ ἔπειθεν· ὡς τῶν Ἑλλ. *διανοουμένων*=ἐπειδὴ οἱ Ἕλλ. διενοοῦντο· *σῴζων*=ἐν ᾧ σῴζει.

7. Ἀθ. *ὁρμωμένων*=ὅτε οἱ Ἀθ. ὥρμων̃το· *οὐ φήσαντος*= ἐπεὶ οὐκ ἔφησε· *σιωπήσας*=ἐν σιωπῇ (ἰδὲ ε΄ ἄσκ. ζ΄).

8. *Φθονοῦντες*=ἐπειδὴ ἐφθόνουν, ἕνεκα φθόνου· *ἐκείνου καθεύδοντος*=ἐν ᾧ ἐκεῖνος ἐκάθευδεν· *με ἐγρηγορότα*= ἐὰν ὦ ἐγρηγορώς.

9. *Ἐναντιούμενος*=ὃς ἐναντιοῦται· *ὅστις ἐστίν· μανῶσι, σωφρονῶσιν*· Μακ. *προσβαλλόντων καὶ πορθούντων*=ὅτε οἱ Μακ. προσέβαλλον καὶ ἐπόρθουν.

10. *Ποτέρα βελτίων* (β΄ ἄσκησις)· ἐὰν *πάντες ὦμεν δίκαιοι*.

11. *Τὰ χρήματα ἀναγκαῖα* (β΄ ἄσκησις).

12. *Ἐπείσθη καὶ εἶπεν· καίπερ ἀποδεδειγμένος*=εἰ καὶ ἀπεδέδεικτο· *ἔφη· ὁμώμεθα· γενόμενος*= ἐπεὶ ἐγένετο· *χειμῶνος ὄντος*=

μνοπαιδίας ἀγομένης, ὁ χοροποιὸς ἔστησεν εἰς ἄσημον τόπον· ὁ δὲ ἐπείσθη, καίπερ ἤδη βασιλεὺς ἀποδεδειγμένος, καὶ εἶπεν· Εὖγε· δείξω γὰρ ὅτι οὐχ οἱ τόποι τοὺς ἄνδρας ἐντίμους, ἀλλ' οἱ ἄνδρες τοὺς τόπους ἐπιδεικνύουσιν.

β'. Πρὸς τὸν ἐπιθυμάζοντα τὴν μετριότητα τῆς ἐσθῆτος καὶ τῆς τροφῆς αὐτοῦ καὶ τῶν ἄλλων Λακεδαιμονίων, Ἀντὶ ταύτης, ἔφη, τῆς διαίτης, ὦ ξένε, τὴν ἐλευθερίαν ἀμώμεθα.

γ'. Καὶ πρεσβύτης γενόμενος τῇ αὐτῇ ἀγωγῇ ἐχρῆτο. Πρὸς οὖν τὸν πυθόμενον, διότι, σφοδροῦ χειμῶνος ὄντος, ἀχίτων περιέρχεται, εἰς τοῦτο τῆς ἡλικίας ἥκων, Ἵνα, ἔφη, οἱ νέοι μιμῶνται, παράδειγμα ἔχοντες τοὺς πρεσβυτάτους καὶ ἄρχοντας.

δ'. Φιλοτεκνότατος ὢν διαφερόντως λέγεται ὅτι μικροῖς τοῖς παιδίοις, κάλαμον περιβαίνων ὥσπερ ἵππον, οἶκοι συνέπαιζεν· ὀφθεὶς δὲ ὑπό τινος τῶν φίλων παρεκάλει μηδενὶ φράζειν, πρὶν καὶ αὐτὸς πατὴρ παίδων γένηται.

ε'. Ἐν τῇ περὶ Μαντίνειαν μάχῃ παρεκελεύσατο τοῖς Λακεδαιμονίοις, τοὺς ἄλλους ἐάσαντας πάντας Ἐπαμινώνδᾳ μάχεσθαι, μόνους λέγων τοὺς ἔμφρονας, ἀνδρείους εἶναι καὶ μόνους νίκης αἰτίους ὑπάρχειν. Εἰ οὖν τοῦτον ἀνέλοιμεν, ῥᾷστα τοὺς ἄλλους ὑποχειρίους ποιήσειν· ἄφρονας γὰρ εἶναι καὶ οὐδενὸς ἀξίους. Ὃ καὶ συνέβη· τῆς γὰρ νίκης σὺν Ἐπαμινώνδᾳ οὔσης καὶ φυγῆς γενομένης, ἐπιστραφέντα αὐτὸν καὶ ἀνακαλούμενον τοὺς ἰδίους, τῶν Λακεδαιμονίων τις καιρίως ἐπάταξε, καὶ πεσόντος, ἀναστρέψαντες ἀπὸ τῆς φυγῆς οἱ σὺν

εἰ καὶ χειμών ἐστιν· ὀφθεὶς ἐπεὶ ὤφθη· γέγηται ἐάσαντας= ἐπειδὰν ἐάσωσι· φανέντων=ἐπειδὴ ἐφάνησαν.

Σημ. β'. Καὶ περὶ τῶν μετοχῶν παραινῶν, κελεύων (ἐδαφ. 6), ἔχων, κελεύων (ἐδαφ. 7), ἐνδυομένας (ἐδ. 8) ἔχοντες (ἐδ. 12) λέγομεν ὅ,τι καὶ ἐν τῇ σημ. α'.

Ἀγησιλάῳ ἐράμιλλον τὴν νίκην ἐποίησαν παρὰ πολὺ μὲν τῶν Θηβαίων χειρόνων, παρὰ πολὺ δὲ τῶν Λακεδαιμονίων ἀμεινόνων φανέντων.

13. Ἄγις διερχόμενος τὰ τῶν Κορινθίων τείχη, καὶ θεασάμενος ὑψηλά τε καὶ ὀχυρὰ ἐπὶ πολύ τε παρατείνοντα, εἶπε, Τίνες, αἰ τὸν τόπον κατοικοῦσι, γυναῖκες;

14. Βρασίδαν ἐπεὶ συνέβη πεσεῖν ἐλευθεροῦντα τοὺς ἐπὶ Θρᾴκης Ἕλληνας, οἱ δὲ πεμφθέντες εἰς Λακεδαίμονα πρέσβεις τῇ μητρὶ αὐτοῦ Ἀργιλεωνίδι προσῆλθον, ἡ μήτηρ πρῶτον μὲν ἠρώτησεν, εἰ καλῶς ὁ Βρασίδας ἐτελεύτησεν· ἐγκωμιαζόντων δὲ τῶν Θρᾳκῶν καὶ λεγόντων, ὡς οὐδεὶς ἄλλος ἐστὶ τοιοῦτος, Ἀγνοεῖτε, εἶπεν, ὦ ξένοι· Βρασίδας γὰρ ἦν μὲν ἀνὴρ ἀγαθός, πολλοὶ δ' ἐκείνου κρείσσονες ἐν τῇ Σπάρτῃ.

15. Καλλικρατίδας προθυμάμενος, ὡς ἤκουσε τοῦ μάντεως σημαίνεσθαι διὰ τῶν ἐμπύρων τῷ μὲν στρατῷ νίκην, τῷ δὲ δὲ στρατηγοῦντι θάνατον, οὐδὲν καταπλαγεὶς εἶπεν, Οὐ παρ' ἕνα τὰ Σπάρτης· ἀποθανόντος γὰρ ἐμοῦ, οὐδὲν ἡ πατρὶς ἐλαττωθήσεται, εἴξαντος δὲ τοῖς πολεμίοις, ἐλαττωθήσεται. Ἀποδείξας οὖν ἀνθ' ἑαυτοῦ Κλέανδρον ἡγεμόνα ὥρμησεν ἐπὶ τὴν ναυμαχίαν καὶ μαχόμενος τελευτᾷ.

16. Γάϊος Φαβρίκιος πρὸς Πύρρον ἐλθὼν περὶ λύσεως αἰχμαλώτων, χρυσίον τούτου πολὺ διδόντος, οὐκ ἔλαβε·

14. Βρ. ἐλευθεροῦντα=ἐν ᾧ ἠλευθέρου· οὐδεὶς ἄλλος ἐστὶ τοιοῦτος· Βρ. ἦν ἀγαθὸς ἀνήρ· πολλοὶ κρείσσονες (β' ἀσκ.)

15. Ὡς ἤκουσε· οὐδὲν καταπλαγεὶς (ἰδὲ ε' ἀσκ. ζ')=ἐν οὐδεμιᾷ καταπλήξει (ἰδὲ καὶ λεξικ. καταπλήττω)· ἐμοῦ ἀποθανόντος, εἴξαντος=ἐὰν ἐγὼ ἀποθάνω, εἴξω.

16. Τούτου διδόντος=ἐν ᾧ οὗτος ἐδίδου· ἀγνοοῦντι= ἐν ἀγνοίᾳ· ῥήξαντα=ἐπειδὰν ῥήξῃ· ἐξέπληξε.— Τοῦτό ἐστι λυσιτελές· ἐὰν Ἡπ. γνῶσιν, ἐθελήσουσιν.

τῇ δ' ὑστεραίᾳ τὸν μέγιστον ἐλέφαντα Πύρρου παρακελεύσαντος ἐξόπισθεν ἀγνοοῦντι τῷ Φαβρικίῳ ῥῖξαντα φωνὴν ἐπιφανῆναι, καὶ τούτου γενομένου, ἐπιστραφεὶς ὁ Φαβρίκιος καὶ μειδιάσας, Ἐμὲ μέν, εἶπεν, οὔτε τὸ χρυσίον χθὲς οὔτε σήμερον τὸ θηρίον ἐξέπληξεν.

β'. Τοῦ Πύρρου παρακαλοῦντος αὐτὸν εἶναι σὺν αὐτῷ καὶ τὴν μετ' αὐτὸν ἔχειν ἡγεμονίαν. Οὐδέ σοί, ἔφη, τοῦτο λυσιτελές ἐστιν· Ἱπειρῶτται γάρ, ἐὰν ἀμφοτέρους γνῶσιν ἡμᾶς, ὑπ' ἐμοῦ βασιλεύεσθαι μᾶλλον ἢ σοῦ ἐθελήσουσιν.

17. Λυκοῦργος ὁ νομοθέτης βουλόμενος δεῖξαι, ὅσον συμβάλλεται εἰς ἀρετὴν ἡ ἄσκησις, ἀνέθρεψε δύο σκύλακας, τοῦ αὐτοῦ πατρὸς καὶ μητρὸς γενομένους. Καὶ τὸν μὲν εἴθισε περὶ λιχνείας, οἵκοι ἐάσας, τὸν δ' ἐπαγόμενος ἤσκησε περὶ κυνηγέσια. Ἔπειτα ἀγαγὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἔθηκεν ἀκάνθας καὶ λιχνείας τινάς, ἁφῆκε δὲ λαγών. Ἐπὶ τὰ συνήθη δ' ἑκατέρου ὁρμήσαντος καὶ θάτερου τὸν λαγὼν χειρωσαμένου, εἶπεν, Ὁρᾶτε, ὦ πολῖται, ὅτι ταὐτοῦ γένους ὑπάρχοντες, ἐν τῇ τοῦ βίου ἀγωγῇ παρὰ πολὺ ἀλλήλων διάφοροι ἀπέβησαν, καὶ ποιητικωτέρα τῆς φύσεως ἡ ἄσκησις πρὸς τὰ καλὰ τυγχάνει. Τινὲς δέ φασιν, ὡς οὐ παρῆγε σκύλακας, οἳ ἐκ τῶν αὐτῶν γεγονότες ἐτύγχανον, ἀλλ' ὁ μὲν ἐξ οἰκουρῶν ἦν, ἕτερος δὲ κυνηγετῶν· κἄπειτα τὸν μὲν ἐκ χείρονος γένους πρὸς τὰ κυνηγέσια ἤσκησεν, τὸν δὲ ἐκ τοῦ ἀμείνονος περὶ λιχνείας μόνον ἤσκησεν· εἶθ' ἑκατέρου ἐφ' ἃ εἴθιστο ὁρμήσαντος, φανερὸν

17. Ὅσον ἄσκησις συμβάλλεται· *γενομένους*=οἳ ἐγένοντο· *ἐάσας*=ἐπεὶ εἴασεν· *ἐπαγόμενος*=ἐν ᾧ ἐπήγετο· *ἑκατέρου ὁρμήσαντος, θατέρου χειρωσαμένου*=ἐπεὶ ἑκάτερος ὥρμησεν, ὁ ἕτερος ἐχειρώσατο. Ὑπάρχοντες=εἰ καὶ ὑπάρχουσιν· *ἀπέβησαν*· τινές φασιν· ἢ εὐγένεια καὶ τὸ ἀφ' Ἡρ. εἶναι (=ἡ ἀφ' Ἡρ. καταγωγὴ) ὀνίνησιν· ὅπως μή τινες ἐαθῶσι, μήτε σπουδάζωνται.

ποιήσας, ὅσον ἡ ἀγωγὴ πρὸς τὰ ἀμείνω καὶ χείρω συλλαμβάνεται, εἶπεν, Οὐκοῦν καὶ ὑμᾶς, ὦ πολῖται, οὐδὲν ἡ παρὰ τοῖς πολλοῖς θαυμαζομένη εὐγένεια καὶ τὸ ἀφ' Ἡρακλέους εἶναι ὀνίνησιν, εἰ μὴ πράττομεν, δι' ἃ ἐκεῖνος ἁπάντων ἀνθρώπων ἐνδοξότατος καὶ εὐγενέστατος ἐφάνη, ἀσκούμενοι καὶ μανθάνοντες καλὰ δι' ὅλου τοῦ βίου.

β'. Πυνθανομένου τινός, διατί τὰς κόρας ἐνομοθέτησεν ἀπροίκους ἐκδίδοσθαι, Ὅπως, ἔφη, μήτε δι' ἔνδειαν ἄγαμοί τινες ἐαθῶσι, μήτε διὰ περιουσίαν σπουδαζωνται, ἕκαστος δὲ εἰς τὸν τρόπον τῆς παιδὸς ἀρρῶν ἀρετῇ τὴν αἵρεσιν ποιῶνται.

18. Σωκράτης. Τὸ ἀόργητον ἀνδρὸς ἐστι σοφοῦ. Σωκράτης, λακτίσαντος αὐτὸν νεανίσκου θρασέος μάλα καὶ βδελυροῦ, ὁρῶν τοὺς ἀμφ' αὐτὸν ἀγανακτοῦντας καὶ σφαδάζοντας, ὡς καὶ διώκειν αὐτὸν ἐθέλειν, Ἆρα, ἔφησε, καὶ εἴ με ὄνος ἐλάκτισεν, ἀντιλακτίσαι τοῦτον ἀξιώσατε ἄν;

19. Ἀπελλῆς ὁ ζωγράφος, Μεγαβύζου παρακαθίσαντος αὐτῷ καὶ περὶ γραμμῆς τι καὶ σκιᾶς βουλομένου λαλεῖν, Ὁρᾷς, ἔφη, τὰ παιδάρια ταυτὶ τὰ τὴν μηλίδα τρίβοντα; πάνυ σοι προσεῖχε τὸν νοῦν σιωπῶντι καὶ τὴν πορφύραν ἐθαύμαζε καὶ τὰ χρυσία· νῦν δέ σου καταγελᾷ λαλεῖν ἀρξαμένου περὶ ὧν οὐ μεμάθηκας.

18. *Τὸ ἀόργητόν ἐστιν ἀνδρὸς σοφοῦ* (ἰδὲ τὸ ῥ. εἰμὶ ἐν τῷ Λεξικῷ) *νεαν. λακτίσαντος*=ἐπεὶ νεανίσκος ἐλάκτισεν· *ὁρῶν*=ἐπειδὴ ἑώρα· *Τὰς μετοχὰς ἀγανακτοῦντας, σφαδάζοντας* ἰδὲ ἐν τῷ Λεξ. ῥημ. *ὁρῶ*.

Προσθήκη εἰς τὴν **α' ἄσκησιν.** Τὸ ὑποκείμενον, ὅταν ἦναι γένους οὐδετέρου καὶ ἀριθμοῦ πληθυντικοῦ, φέρεται καὶ πρὸς ῥῆμα ἑνικοῦ ἀριθμοῦ, οἷον· *τὰ παιδάρια προσεῖχεν, ἐθαύμαζε, καταγελᾷ* (ἀλλὰ καὶ *προσεῖχον, καὶ ἐθαύμαζον καὶ καταγελῶσιν*).

20. Ἀδείμαντος. Ἀδειμάντου ναυμαχεῖν μὴ τολμῶντος, εἰπόντος πρὸς τὸν Θεμιστοκλέα, παρακαλοῦντα τοὺς Ἕλληνας καὶ προτρέποντα, Ὦ Θεμιστόκλεις, τοὺς ἐν τοῖς ἀγῶσι προεξανισταμένους μαστιγοῦσιν ἀεί, Ναί, εἶπεν, ὦ Ἀδείμαντε, τοὺς δὲ λειπομένους οὐ στεφανοῦσιν.

21. Εὐρυβιάδης. Εὐρυβιάδου τὴν βακτηρίαν ἐπαραμένου ὡς πατάξοντος τὸν Θεμιστοκλέα, εἶπεν οὗτος, Πάταξον μέν, ἄκουσον δέ.

22. Πομπήϊος. Ἰατρὸς Πομπηίῳ νοσοῦντι καὶ κακῶς ἔχοντι πρὸς τὰ σιτία κίχλην προσέταξε λαβεῖν. Ὡς δὲ ζητοῦντες οὐχ εὗρον ὤνιον (ἦν γὰρ παρ' ὥραν), ἔφη δέ τις εὑρεθήσεσθαι παρὰ Λευκόλλῳ δι' ἔτους τρεφομένας, Εἶτα, εἶπεν, εἰ μὴ Λεύκολλος ἐτύφα, Πομπήϊος οὐκ ἂν ἐβίω; Καὶ χαίρειν ἐάσας τὸν ἰατρὸν ἔλαβέ τι τῶν εὐπορίστων.

23. Ἀλκιβιάδης ἔτι μικρὸς ὢν ἔπαιζεν ἀστραγάλοις ἐν στενωπῷ. Τῆς δὲ βολῆς καθηκούσης εἰς αὐτόν, ἅμαξα φορτίων ἐπῆει. Πρῶτον μὲν οὖν ἐκέλευε περιμεῖναι τὸν ἄγοντα τὸ ζεῦγος· ὑπέπιπτε γὰρ ἡ βολὴ τῇ παρόδῳ τῆς ἁμάξης· μὴ πειθομένου δ' ἐκείνου, ἀλλ' ἐπάγοντος, οἱ μὲν ἄλλοι παῖδες διέσχον· ὁ δ' Ἀλκιβιάδης καταβαλὼν ἐπὶ στόμα πρὸ τοῦ ζεύγους καὶ παρατείνας ἑαυτὸν ἐκέλευεν οὕτως, εἰ βούλεται, διεξελθεῖν, ὥστε τὸν ἄνθρωπον ἀνακρούσαι τὸ ζεῦγος ὀπίσω δείσαντα.

20. *Ἀδ. μὴ τολμῶντος*=ἐπειδὴ Ἀδ. οὐκ ἐτόλμα· *εἰπόντος*=ἐπεὶ εἶπε· *παρακαλοῦντα*=ὃς παρεκάλει.

21. *Εὐρ. ἐπαραμένου ὡς πατάξοντος*=ἐπεὶ Εὐρυβιάδης ἐπῆρατο, ἵνα πατάξειεν.

22. *Πομπ. νοσοῦντι καὶ κακῶς ἔχοντι* = ἐπειδὴ Πομπήϊος ἐνόσει καὶ κακῶς εἶχεν· *ὡς οἰχ εὗρον.*

23. *Ὧν*=ὅτε ἦν· *ἐπῆει ἐκέλευε ἐκείνου μὴ πειθομένου, ἀλλ' ἐπάγοντος*=ἐπειδὴ ἐκεῖνος οὐκ ἐπείθετο, ἀλλ' ἐπῆγεν· *τὸν ἄνθρ. δείσαντα*=ἐπειδὴ ὁ ἄνθρ. ἔδεισεν, ἕνεκα φόβου.

24. Γυνὴ Λάκαινα. Σεμνυνομένης γυναικός τινος Ἰωνικῆς ἐπί τινι τῶν ἑαυτῆς ὑφασμάτων ὄντι πολυτελεῖ, Λάκαινα ἐπιδείξασα τοὺς τέσσαρας υἱοὺς ὄντας κοσμιωτάτους, Τοιαῦτα, ἔφη, δεῖ εἶναι τὰ τῆς καλῆς κἀγαθῆς γυναικὸς ἔργα καὶ ἐπὶ τούτοις ἐπαίρεσθαι καὶ μεγαλαυχεῖν.

25. Δημήτριος ὁ Ἀντιγόνου. Ἀποστάντων τῶν Ἀθηναίων ἑλὼν τὴν πόλιν Δημήτριος ὁ Ἀντιγόνου κακῶς ἤδη ἔχουσαν ὑπὸ σιτοδείας, εὐθὺς ἐκκλησίας αὐτῷ συναχθείσης, ἐπέδωκεν δωρεὰν σῖτον αὐτοῖς. Δημηγορῶν δὲ περὶ τούτων ἐβαρβάρισε· τῶν δὲ καθημένων τινὸς παραφωνήσαντος, ὡς ἔδει τὸ ῥῆμα λεχθῆναι, Οὐκοῦν ἔφη, καὶ τῆς ἐπανορθώσεως ταύτης ἄλλους ὑμῖν πεντακισχιλίους ἐπιδίδωμι μεδίμνους.

26. Ἀντίοχος ὁ στρατεύσας δεύτερον ἐπὶ Πάρθους, ἔν τινι κυνηγεσίῳ καὶ διωγμῷ τῶν φίλων καὶ θεραπόντων ἀποπλανηθείς, εἰς ἔπαυλιν πενήτων ἀνθρώπων εἰσῆλθεν ἀγνοούμενος, καὶ παρὰ τὸ δεῖπνον ἐμβαλὼν λόγον περὶ τοῦ βασιλέως ἤκουσεν, ὅτι τἄλλα χρηστός ἐστι, φίλοις δὲ μοχθηροῖς ἐπιτρέπων τὰ πλεῖστα παρορᾷ καὶ πολλάκις ἀμελεῖ τῶν ἀναγκαίων διὰ τὸ φιλόθηρος εἶναι· Τότε μὲν οὖν ὁ Ἀντίοχος ἐσιώπησεν, ἅμα δὲ τῇ ἡμέρᾳ, τῶν δορυφόρων παραγενομένων ἐπὶ τὴν ἔπαυλιν, φανερὸς γενόμενος, προσφερομένης τῆς πορφύρας αὐτῷ καὶ τοῦ διαδήματος, Ἀλλ' ἀφ' ἧς, εἶπεν ἡμέρας ὑμᾶς ἀνείληφα πρῶτον ἐχθὲς ἀληθινῶν λόγων ἤκουσα περὶ ἐμαυτοῦ.

27. Θεμιστοκλῆς ἐρωτηθείς, πότερον Ἀχιλλεὺς ἐβούλετ' ἂν ἢ Ὅμηρος εἶναι; Σὺ δ' αὐτός, ἔφη, πότερον ἤθελες εἶναι, ὁ νικῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ ἢ ὁ κηρύττων τοὺς νικῶντας;

24. *Ὅντι*=ὃ ἦν.

25. *Ὡς λεχθῆναι ἔδει.*

26. *Ἀγνοούμενος.* Ἡ μετοχὴ αὕτη εἶναι ὁμοία πρὸς τὴν μετοχὴν *διαπορούμενος ἐν τῷ ῥήματι ἤκω* (ἰδὲ ἧκω)· *ἐστι χρηστός* (ποῖον ἐνταῦθα τὸ ὑποκείμενον.

ΠΟΛΥΑΙΝΟΥ

Ὁ Πολύαινος, Μακεδὼν τὴν πατρίδα, ἤκμασε περὶ τὸν β' μ. Χ. αἰῶνα. Ἐν Ῥώμῃ ζῶν ἐπεδόθη εἰς τὰ στρατιωτικὰ καὶ δὴ καὶ ἐξέδωκεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Μάρκου Αὐρηλίου συλλογὴν πολιτικῶν στρατηγικῶν ἐν βιβλίοις ὀκτώ, ἐπιγεγραμμένην **Στρατηγήματα** *ἢ* **Στρατηγηματικά.** *Ἡ συλλογὴ αὕτη περιέχει πρὸς τούτοις καὶ πλεῖστα ὅσα παραδείγματα φρονήσεως, δόλου καὶ πονηρίας ἔν τε τῷ ἰδιωτικῷ βίῳ καὶ τῷ πολιτικῷ.*

ΣΤΡΑΤΗΓΗΜΑΤΑ

1. Ἀκοίτης. Λακεδαιμονίων Τεγέαν πρυδοσίᾳ νύκτωρ καταλαβόντων, τοῖς ἰδίοις ὁπλίταις ἔδωκε σύνθημα, κτείνειν τοὺς τὸ σύνθημα ἐρωτῶντας. Οἱ μὲν δὴ Ἀρκάδες οὐκ ἐπηρώτων· οἱ δὲ Σπαρτιᾶται, ὡς ἐν νυκτὶ ἀγνοοῦντες καὶ διὰ τοῦτο ἐρωτῶντες, ὑπὸ τῶν Ἀργείων ἀνῃροῦντο (Βιβλ. Α' κεφ. ια').

Σημ. Καθ' ὁδηγίαν τοῦ διδασκάλου ὁ μαθητὴς ἐπαναλαμβάνων ἤδη πάσας τὰς μέχρι τοῦδε ἀσκήσεις θὰ ζητῇ καὶ εὑρίσκῃ α') τὸ ὑποκείμενον τῶν ῥημάτων καὶ μετοχῶν, πρὸς δὲ καὶ ἂν ὑπάρχῃ πρότασις ἔχουσα ὑποκείμενον, συνδετικὸν καὶ κατηγορούμενον· β') τὰς κυρίας καὶ δευτερευούσας προτάσεις μετὰ τῶν ὀνομάτων τῶν τελευταίων· γ') τὸ εἶδος τῶν μετοχῶν, ἀναλύων αὐτὰς διὰ τοῦ ἁρμοδίου συνδέσμου. Εἰς τὴν ἀνάλυσιν ταύτην θὰ ἔχῃ βοηθὸν καὶ τὸ Λεξικόν.

2. Θεσσαλὸς Βοιωτῶν τῶν Ἄρνην οἰκούντων Θεσσαλοῖς πολεμούντων τέχνῃ ἐκράτησεν ἄνευ μάχης. Νύκτα παραφυλάξας ἀσέληνον καὶ σκοτεινήν, ἐκέλευσε τοὺς στρατιώτας διασπαρέντας ἀνὰ τὸ πεδίον ἄλλον ἀλλαχοῦ κατὰ κορυφὰς τῶν ὀρῶν δᾷδας καὶ λύχνους ἀνάπτειν καὶ μετεωρίζειν καὶ πάλιν αὖ καθαιρεῖν. Οἱ Βοιωτοὶ τὴν ὄψιν τοῦ πυρός, ὥσπερ ἀστραπὰς κυκλουμένας ἰδόντες ἐδεδίζαντο καὶ πρὸς ἱκεσίαν τῶν Θεσσαλῶν ἐτράποντο (Βιβλ. Α' κεφ. ιϐ').

3. Κόδρος. Ἀθηναίοις καὶ Πελοποννησίοις πόλεμος ἦν. Ὁ θεὸς ἔχρησε νικᾶν Ἀθηναίους, εἰ ὁ βασιλεὺς αὐτῶν ἀποθάνοι πρὸς ἀνδρὸς Πελοποννησίου. Κόδρος ἦν Ἀθηναίων βασιλεύς. Οἱ πολέμιοι, τὸ λόγιον εἰδότες, κοινὸν αὐτοῖς ἦν παράγγελμα (ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν: Τοῖς πολεμίοις, τὸ λόγιον εἰδόσι, κοινὸν ἦν παράγγελμα) ἐν ταῖς μάχαις ἀπέχεσθαι Κόδρου. Ὁ δέ, ἦν γὰρ ἐσπέρα, σχῆμα φρυγανιστῆρος λαβών, τοῦ χάρακος προελθών, ἔτεμνε τὴν ὕλην. Ἔτυχον δὲ καὶ Πελοποννήσιοι ἄνδρες κατὰ φρυγανισμὸν ἥκοντες. Ἁψιμαχεῖ τούτοις Κόδρος, ὥστε καὶ τὸ δρέπανον ἐπ' αὐτοὺς ἀνατεινάμενος ἔτρωσεν. Οἱ δὲ φθάσαντες κατακαίνουσιν αὐτὸν τοῖς δρεπάνοις, καὶ γανύμενοι ἀπηλλάγησαν, ὡς ἀνδραγάθημα δὲ πεποιηκότες. Παιωνίσαντες Ἀθηναῖοι θυμῷ καὶ ὁρμῇ πλείονι προΐασιν εἰς μάχην. Καὶ πρὸ τῆς μάχης κήρυκα πέμψαντες ᾔτησαν ἀναίρεσιν τοῦ βασιλέως. Πελοποννήσιοι μὲν οὖν συνέντες τοῦ γεγονότος ἔφυγον· Ἀθηναῖοι δὲ νικήσαντες Κόδρῳ τιμὰς ἀνεστήσαντο τῶν ἡρώων, ὅτιπερ τοὺς πολεμίους ἑκουσίῳ θανάτῳ κατεστρατήγησεν (Βιβλ. Α' κεφ. ιη').

4. Σόλων. Ἦν πόλεμος Ἀθηναίοις καὶ Μεγαρεῦσι Σαλαμῖνος πέρι. Σόλων ἔπλευσεν ἐπὶ Κωλιάδος, ἔνθα αἱ γυναῖκες Δήμητρι ἑορτὴν ἐτέλουν, ἐπ' αὐτῇ τῇ θαλάσσῃ. Αὐτόμολον ἐκπέμπει Σόλων ἀγγελοῦντα Μεγαρεῦσιν «Ἦν ἐπὶ Κωλιάδος

πλεύσητε, τὰς Ἀθηναίων γυναῖκας αἰρήσετε χορευούσας, ἀλλὰ μὴ μελλετε». Μεγαρεῖς τῇ ἀπάτῃ πείθονται. Οἱ μὲν δὴ ἐπέπλεον· Σόλων δὲ τὰς μὲν γυναῖκας ἀναχωρῆσαι κελεύει, μειράκια δὲ ἀγένεια ταῖς τῶν γυναικῶν ἐσθῆσι κεκοσμημένα, στεφάνοις περικείμενα, κρυπτοῖς ἐγχειριδίοις ὡπλισμένα, παρὰ τὴν ἠόνα παίζειν καὶ χορεύειν ἔταξεν. Οἱ δὲ Μεγαρεῖς τῇ ὄψει τῶν ἀγενείων καὶ τῇ ἐσθῆτι τῶν γυναικῶν ἐξαπατώμενοι, τῶν νεῶν ἀποβάντες ἐπειρῶντο συλλαμβάνειν οἷα δὴ γυναῖκας. Οἱ δὲ σπασάμενοι τὰ ἐγχειρίδια μάλα δὴ ἀντὶ γυναικῶν ἄνδρες ἐφάνησαν, τοὺς πολεμίους ἔκτειναν, τῶν νεῶν ἐπέβησαν, τῆς Σαλαμῖνος ἐκράτησαν (Βιβλ. Α', κεφ. κ').

5. Πεισίστρατος Μεγακλεῖ διεπολιτεύετο· καὶ ἦν ὁ Μεγακλῆς ὑπὲρ τῶν πλουσίων τεταγμένος, ὁ δὲ Πεισίστρατος ὑπὲρ τῶν πενήτων. Καί ὁπότε ἐν ἐκκλησίᾳ πολλὰ τῷ Μεγακλεῖ λοιδορησάμενος καὶ ἀπειλήσας ἀπηλλάγη· κατατρώσας δ' ἑαυτὸν οὐ καιρίοις τραύμασι, τῆς ὑστεραίας προῆλθεν εἰς τὴν ἀγορὰν δεικνύων τοῖς Ἀθηναίοις ταῦτα. Ὁ δὲ δῆμος ὑπερηγανάκτησεν, ὡς ὁ κηδόμενος αὐτῶν δι' αὐτοὺς ταῦτα εἴη παθών, καὶ εἰς φυλακὴν τοῦ σώματος ἔδωκαν αὐτῷ τριακοσίους φύλακας, οἷς κορυνηφόροις χρησάμενος αὐτός τε τύραννος Ἀθηναίων ἐγένετο καὶ τοῖς παισὶ τὴν τυραννίδα κατέλιπεν (Βιβλ. Α' κεφ. κα').

6. Ἰστιαῖος ὁ Μιλήσιος ἐν Πέρσαις διάγων παρὰ Δαρείῳ βασιλεῖ, βουλόμενος Ἰωνίαν ἀποστῆσαι, γράμματα πέμπειν οὐ θαρρῶν διὰ τοὺς φύλακας τῶν ὁδῶν, οἰκέτην πιστὸν ἀποξύρας τὰς τρίχας, στίγματα ἐνέγραψε τῇ κεφαλῇ «Ἰστιαῖος Ἀρισταγόρᾳ· Ἰωνίαν ἀπόστησον», καὶ τοῖς στίγμασιν ἐπέθρεψε τὰς τρίχας. Τοῦτον τὸν τρόπον λαθὼν τοὺς φύλακας ὁ στιγματοφόρος, καταβὰς ἐπὶ θάλασσαν, ἀποξυράμενος ἔδειξεν Ἀρισταγόρᾳ τὰ στίγματα. Ὁ δὲ ἀναγνοὺς τὴν Ἰωνίαν ἀπέστησεν (Βιβλ. Α' κεφ. κδ').

7. Θεμιστοκλῆς ἐναυλόχει περὶ Σαλαμῖνα· τοῖς Ἕλλησιν ἐδόκει φεύγειν, Θεμιστοκλῆς δὲ ναυμαχεῖν ἐν στενῇ θαλάσσῃ. Ὡς δὲ μένειν οὐκ ἔπειθεν, ἔχων παιδαγωγὸν τοῖν παιδοῖν τὸν εὐνοῦχον Σίκιννον, πέμπει νύκτωρ ὡς βασιλέα, μηνύοντα κατ' εὔνοιαν δῆθεν ὅτι «Ἀποδιδράσκει τὸ Ἑλληνικόν· ἀλλὰ ναυμάχει». Πείθεται ὁ βασιλεὺς καὶ ναυμαχεῖ· καὶ τὸ πλῆθος τῶν τριήρων συνέτριψεν ἡ στενὴ θάλασσα. Οἱ δὲ Ἕλληνες ἄκοντες ἐνίκησαν τῇ σοφίᾳ τοῦ στρατηγοῦ. (Βιβλ. Α' κεφ. λ').

β'. Ἀθηναῖοι τὰ τείχη τοῦ ἄστεος ἤγειραν· Λάκωνες ἐφθόνουν· ἠπάτησεν αὐτοὺς ὁ Θεμιστοκλῆς. Ὁ δὲ τρόπος τῆς ἀπάτης ἦν οὗτος. Ἀφίκετο εἰς Λακεδαίμονα πρεσβευτὴς καὶ ἦν πρὸς τοὺς Λάκωνας ἔξαρνος, ἢ μὴν οὐκ ἐγερεῖσθαι τὸ τεῖχος· «εἰ δὲ ἀπιστεῖτε», ἔφη, «τοὺς ἀρίστους ἐκπέμψατε κατασκόπους, ἐμὲ κατασχόντες». Οἱ μὲν ἔπεμψαν· Θεμιστοκλῆς δὲ κρύφα πέμψας ἐνετείλατο Ἀθηναίοις, κατέχειν τοὺς κατασκόπους, ἕστ' ἂν ἐγείρωσι τὸ τεῖχος, ἐπειδὰν δ' ἐγείρωσι, μὴ πρότερον αὐτοὺς ἀποπέμπειν, εἰ μὴ πρόσθεν αὐτὸν ἀπολάβοιεν. Καὶ ταῦτα οὕτως ἐγένετο. Ἠγέρθη τὸ τεῖχος καὶ ἐπανῆλθε Θεμιστοκλῆς· ἀπεδόθησαν οἱ κατάσκοποι, ἐτειχίσθησαν Ἀθηναῖοι, Λακεδαιμονίων ἀκόντων (Βιβλ. Α' κεφ. λ').

γ'. Θεμιστοκλῆς φεύγων Ἀθηναίους, νεὼς ἐπιβάς, ἀγνοούμενος ἐκομίζετο τὴν ἐπ' Ἰωνίας. Ἐπεὶ δὲ ἡ ναῦς ὑπὸ χειμῶνος ἐπὶ Νάξον κατεφέρετο, πολιορκουμένην ὑπ' Ἀθηναίων, φοβηθεὶς ἔφρασε τῷ ναυκλήρῳ, ὅστις εἴη, καὶ εἰ μὴ σώσειεν αὐτόν, κατερεῖν ἠπείλησεν Ἀθηναίοις, ὡς χρήμασι πεισθεὶς αὐτὸν ἄγοι· «ὅπως οὖν ἀμφότεροι σωθείημεν, μηδεὶς ἐκβαινέτω τῆς νεώς». Ὁ ναύκληρος φοβηθεὶς οὔτε ἐκβῆναι συνε-

χώρησε, καὶ διὰ τάχους ἀναχθῆναι ἔσπευσεν (Βιβλ. Α΄ κεφ λ΄).

8. Ἀλκιβιάδης, πολιορκούντων τὰς Ἀθήνας τῶν Λακεδαιμονίων, βουλόμενος τοὺς φύλακας τοῦ ἄστεος καὶ τοῦ Πειραιῶς καὶ τῶν σκελῶν τῶν ἄχρι θαλάσσης ἀγρύπνους περὶ τὴν φυλακὴν κατασκευάσαι, προηγόρευεν, ὡς αὐτὸς ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως νύκτωρ τρὶς ἀνασχήσοι τὸν λαμπτῆρα· ὃς δ' ἂν μὴ ἀντανάσχῃ, ὡς φυλακὴν ἐκλιπὼν κολασθήσεται. Οὕτω δὴ πάντες ἀγρυπνοῦντες ἐφύλαττον τὴν ἀκρόπολιν, ἵν', αἴροντος τοῦ στρατηγοῦ τὸ πῦρ, ἀντᾶραι δύναιντο, σημαίνοντες ὡς ἐγρηγορότες φυλαττοιεν (Βιβλ. Α΄ κεφ. μ΄).

9. Λύσανδρος τὰς Ἀθήνας κατασκάπτειν βουλομένων τῶν Λακεδαιμονίων καὶ τῶν συμμάχων, ἔφη μηδαμῶς συμφέρειν· τὴν γὰρ Θηβαίων πόλιν, ἐγγὺς οἰκουμένην, ἰσχυροτέραν καὶ μείζονα κατ' αὐτῶν γενήσεσθαι· ἐὰν δὲ διὰ τυράννων κατέχωσι τὰς Ἀθήνας, ἐγγύθεν παραφυλάξειν τοὺς Θηβαίους καὶ διὰ παντὸς ἕξειν ὑποδεεστέρους. Ἄριστα λέγειν δόξας Λύσανδρος ἔπεισε μὴ κατασκάψαι τὰς Ἀθήνας. (Βιβλ. Α΄ κεφ. με΄)

10. Πελοπίδας ἐν Θετταλίᾳ ποταμὸν διαβῆναι μὴ δυνάμενος, ἐπικειμένων πολεμίων, στρατοπεδεύσας τοῦ ποταμοῦ πρόσθεν, χάρακα περιεβάλετο. Πολλὴν δ' ὕλην τεμὼν ἀναπαύσας τοὺς στρατιώτας, νυκτὶ μέσῃ τὸν χάρακα κατέφλεξε. Τοῦ δὲ πυρὸς ἐπὶ μέγα αἰρομένου πανταχόθεν, οἱ μὲν πολέμιοι διῶκειν ἐκώλυόντο· τί δὲ ἀμφὶ Πελοπίδαν ἀσφαλῶς τὸν ποταμὸν διῆλθον. (Βιβλ. Α΄ κεφ. δ΄).

11. Ἰφικράτης ἐπὶ τοὺς πολεμίους προῆγε τὴν φάλαγγα. Τῶν στρατιωτῶν τινες ὀκνηροὶ καὶ δειλοὶ καὶ ὠχριῶντες εἶποντο. Τούτους ἰδὼν Ἰφικράτης, κατὰ βραχὺ προελθών, ἐκήρυξε· «τῆς στρατείας ἄρνω γενομένης, εἴ τις ἀπολέλοιπέ τι, ἀναστρεφέτω, καὶ παρασκευασάμενος καλῶς ἐπανηκέτω».

Ἤσθησαν οἱ δειλοὶ καὶ αὐτίκα ἀνέστρεψαν. Ὁ δὲ Ἰφικράτης οὐκ ἀναμείνας, «Νῦν», ἔφη, «ἄνδρες τῶν ἀνδραπόδων ἀπηλλαγμένων, ἡμεῖς τοῖς πολεμίοις συνάπτωμεν, ἵνα καὶ μόνοι τοὺς καρποὺς τῆς ἀνδραγαθίας λάβωμεν». Πολλῷ μᾶλλον οἱ στρατιῶται ἐθάρρησαν καὶ συμβαλόντες ἄνευ τῶν δειλῶν ἐνίκησαν (Βιβλ. Β κεφ. θ΄).

12. Φωκίων Ἀθηναίους ὡρμηκότας στρατεύειν ἐπὶ Βοιωτοὺς ἐκώλυεν· οἱ δὲ πολλῇ ὁρμῇ χρώμενοι τὸν πόλεμον ἐψηφίσαντο καὶ Φωκίωνα στρατηγόν. Ὁ οὖν Φωκίων τὸν κήρυκα ἀνειπεῖν ἐκέλευσεν· «Ὅσοι Ἀθηναίων μέχρι ἑξήκοντα ἐτῶν ἀπὸ ἥβης, πέντε ἡμερῶν σιτία λαβόντες εὐθὺς ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας ἕπεσθέ μοι». Θόρυβος ἦν πολύς. Οἱ πρεσβύτεροι καὶ μᾶλλον εὐβόων, ἀνεπήδων, ἠγανάκτουν. Τότε δὴ Φωκίων «οὐδέν», ἔφη, «δεινὸν ὑπομενεῖτε· κἀγὼ γὰρ ὁ στρατηγός, ὀγδοηκοστὸν ἔτος ἔχων, μεθ' ὑμῶν κείσομαι». Τοῦτο ἀκούσαντες Ἀθηναῖοι τῆς ὁρμῆς τῆς ἐπὶ τὸν πόλεμον ἐπαύσαντο καὶ μετεβάλοντο (Βιβλ. Γ΄ κεφ. ιϐ΄).

13. Φίλιππος ἐπὶ τὴν Ἀμφισσέων ἐστράτευεν. Ἀθηναῖοι καὶ Θηβαῖοι τὰ στενὰ προκατελάβοντο, καὶ ἦν ἡ δίοδος ἀμήχανος. Ἐξαπατᾷ τοὺς πολεμίους Φίλιππος, ἐπιστολὴν πεπλασμένην Ἀντιπάτρῳ πέμψας εἰς Μακεδονίαν, ὡς τὴν μὲν στρατείαν τὴν ἐπ' Ἀμφισσεῖς ἀναβάλλοιτο, σπεύδει δὲ εἰς Θρᾴκην, πεπυσμένος τοὺς ἐκεῖ νεωτερίζειν. Ὁ γραμματοφόρος δύηι διὰ τῶν στενῶν. Οἱ στρατηγοὶ Χάρης καὶ Πρόξενος αἱροῦσιν αὐτὸν καὶ τὴν ἐπιστολὴν ἀναγνόντες πιστεύουσι τοῖς γεγραμμένοις καὶ τὴν φυλακὴν τῶν στενῶν ἀπολείπουσιν. Φίλιππος δὲ λαβόμενος ἐρημίας ἀφυλάκτως διεπέμψατο, καὶ τοὺς στρατηγοὺς ἀναστρέψαντας ἐνίκησε καὶ τῆς Ἀμφίσσης ἐκράτησεν (Βιβλ. Δ΄ κεφ. ϛ΄).

14. Ἀλέξανδρος Δαρείῳ παρατάσσεσθαι μέλλων,

παράγγελμα τοῖς Μακεδόσιν ἔδωκεν· «Ἂν ἐγγὺς γένησθε τῶν Περσῶν, εἰς γόνυ κλίναντες, ταῖς χερσὶν διατρίβετε τὴν γῆν· ἣν δὲ ἡ σάλπιγξ ὑποσημήνῃ, τότε δὴ ἀναστάντες θυμῷ καὶ ῥώμῃ τοῖς πολεμίοις ἐμβάλλετε». Οἱ μὲν δὴ Μακεδόνες οὕτως ἐποίησαν· οἱ δὲ Πέρσαι σχῆμα προσκυνήσεως ἰδόντες τὴν πρὸς τὸν πόλεμον ὁρμὴν ἐξέλυσαν καὶ ταῖς γνώμαις ἐγένοντο μαλακώτεροι. Δαρεῖος δ' ἐκυδροῦτο καὶ φαιδρὸς ἦν, ὡς ἁμαχεὶ κρατῶν. Οἱ Μακεδόνες ὑπὸ τῷ συνθήματι τῆς σάλπιγγος ἀναπηδήσαντες, ῥυμηδὸν ἐμβάλλουσι τοῖς πολεμίοις καὶ τὴν φάλαγγα ῥήξαντες εἰς φυγὴν ἐτρέψαντο (Βιβλ. Δ' κεφ. γ').

β'. Ἀλέξανδρος τὴν ἄνυδρον ὁδεύων, αὐτός τε ὑπὸ δίψος ἐπόνει καὶ οἱ Μακεδόνες. Οἱ κατάσκοποι τῆς χώρας ἐν κοίλῃ πέτρᾳ σμικρὸν ὕδατιον εὑρόντες, τοῦτο βαλόντες ἐν κράνει Ἀλεξάνδρῳ κομίζουσιν. Ὁ δὲ τῇ στρατιᾷ δείξας, ὡς εὐθυμεῖν χρή, φανέντος ὕδατος, αὐτὸς μὴ πιὼν ἐξέχεε τὸ κράνος, πάντων ὁρώντων. Οἱ Μακεδόνες ἀλαλάξαντες ἐκέλευον αὐτὸν ἡγεῖσθαι τῆς ὁδοῦ, πρὸς τὸ δίψος εὐρώστως ἀντέχοντες διὰ τὴν τοῦ βασιλέως ἐγκράτειαν (Βιβλ. Δ' κεφ. γ').

15. Πύρρος εἰς τὴν Πελοπόννησον ἐμβαλών, Σπαρτιατῶν πρεσβευτῶν ἁπάντων περὶ Ἀρκαδίαν, φιλανθρώπως αὐτοὺς ὑπεδέξατο, καὶ τοὺς ἰδίους υἱοὺς ὑπέσχετο πέμψειν Σπαρτιάταις παιδευθησομένους τὴν Λυκούργειον νομοθεσίαν. Οἱ μὲν πρεσβευταὶ ταῦτα ἤγγελλον· ὁ δὲ Πύρρος τῇ Σπάρτῃ προσέβαλεν. Ἐγκαλούντων δὲ τῶν Σπαρτιατῶν, ὡς ἄλλα προειπὼν ἄλλα πράττει, γελάσας, ἔφη· «Οὐδὲ γὰρ ὑμεῖς εἰώθατε προλέγειν, μέλλοντες πολεμεῖν. Μὴ τοίνυν ἀγανακτεῖτε, εἰ πρὸς τοὺς Λάκωνας ἐχρησάμην λακωνικῷ στρατηγήματι (Βιβλ. ς', κεφ. ς').

16. Κῦρος Κροίσῳ ἀντιπαρετάσσετο. Λυδοῖς ἦσαν οἱ ἱππεῖς πολλοὶ καὶ μέγα ἐπὶ τούτοις ἐφρόνει Κροῖσος. Ἀλλὰ

τὸ ἱππικὸν Κροίσου ἀπέφηνεν ἀχρεῖον, Κῦρος προτάξας τῶν ἱππικῶν ὁπλιτῶν καμήλους πολλάς· ἵππος δὲ καμήλου φεύγει καὶ τὴν ὄψιν καὶ τὴν ὀσμήν. Αὐτίκα δὴ φεύγοντες οἱ ἵπποι τοὺς Λυδοὺς ὑπεξέφερον· ὥστε ἦν Κύρῳ νίκη καὶ πρό γε τῆς μάχης (Βιβλ. Ζ' κεφ. ς').

17. Δαρεῖος πρῶτος φόρους ἔταξε τοῖς ἔθνεσιν. Ὅπως δὲ μὴ χαλεπήνειαν, οὐκ αὐτὸς ἔταξεν, ἀλλὰ τοῖς Σατράπαις τάξαι προσέταξε. Τῶν δὲ ὁρισάντων μεγάλους φόρους, αὐτὸς προσέγραψε· «τοὺς ἡμίσεις χαριζόμεθα τοῖς ὑπηκόοις». Οἱ δὲ ἄσμενοι τοὺς ἡμίσεις τελεῖν ὑπέστησαν, ὡς ἤδη μεγάλην εὐεργεσίαν παρὰ τοῦ βασιλέως λαβόντες (Βιβλ Ζ' κεφ ια').

ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ

Ὁ Ἀπολλόδωρος, Ἀθηναῖος γραμματικός, υἱὸς Ἀσκληπιάδου, ἔζησε τὸν β' αἰῶνα πρὸ Χριστοῦ. Οὗτος συνέγραψε πολλὰ συγγράμματα, οἷον τὰ **Χρονικά,** *ἐν οἷς περιελαμβάνοντο γεγονότα 1040 ἐτῶν, ἀπὸ τῶν Τρωϊκῶν χρόνων μέχρι τοῦ 141 π. Χ.,* **Γῆς περίοδον, Νεῶν κατάλογον.** *ἐν ᾧ ἠρμηνεύετο καὶ ἀνεπτύσσετο ὁ ὁμηρικὸς κατάλογος,* **περὶ Θεῶν** *κτλ. κτλ. Ἡ δὲ* **Βιβλιοθήκη,** *ἥτις εἶναι συνοψὶς ἀρχαίων παραδόσεων περὶ θεῶν καὶ ἡρώων, ἀμφιβάλλεται ἂν ἦναι ἔργον τοῦ Ἀπολλοδώρου ἢ μεταγενεστέρου τινὸς γραμματικοῦ.*

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

1. Οὐρανὸς καὶ Γῆ.

Οὐρανὸς πρῶτος τοῦ παντὸς ἐβασίλευσε κόσμου, ἐτέκνωσε δ' ἐκ τῆς Γῆς πρώτους τοὺς Ἑκατόγχειρας προσαγορευθέντας, Βριάρεων, Γύην, Κόττον, οἳ μεγέθει τε ἀνυπέρβλητοι καὶ δυνάμει καθειστήκεσαν, χεῖρας μὲν ἀνὰ ἑκατόν, κεφαλὰς δὲ ἀνὰ πεντήκοντα ἔχοντες. Μετὰ τούτους δὲ αὐτῷ τεκνοῖ Γῆ Κύκλωπας, Ἄργην, Στερόπην, Βρόντην, ὧν ἕκαστος εἶχεν ἕνα ὀφθαλμὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου. Ἀλλὰ τούτους μὲν Οὐρανὸς δήσας εἰς Τάρταρον ἔρριψε (τόπος δὲ οὗτος ἐρεβώδης ἐστὶν ἐν Ἅιδου, τοσοῦτον ἀπὸ γῆς ἔχων διάστημα, ὅσον ἀπ' οὐρανοῦ γῆ), τεκνοῖ δὲ αὖθις ἐκ Γῆς παῖδας μὲν τοὺς Τιτᾶνας προσαγορευθέντας, Ὠκεανόν, Κοῖον, Ὑπερίονα, Κρίον, Ἰαπετόν καὶ νεώτατον ἁπάντων Κρόνον, θυγατέρας δὲ τὰς κληθείσας Τιτανίδας, Τηθύν, Ῥέαν, Θέμιν, Μνημοσύνην, Φοίβην, Διώνην, Θείαν.

2. Κρόνος καὶ Ῥέα.

Ἡ Γῆ ἀγανακτοῦσα ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τῶν εἰς Τάρταρον ῥιφθέντων παίδων πείθει τοὺς Τιτᾶνας ἐπιθέσθαι τῷ πατρί. Οἱ δὲ χωρὶς Ὠκεανοῦ ἐπιτίθενται καὶ τῆς ἀρχῆς αὐτὸν ἐκβαλόντες, τούς τε καταταρταρωθέντας ἀνήγαγον ἀδελφοὺς καὶ τὴν ἀρχὴν Κρόνῳ παρέδοσαν.

Ὁ δὲ τούτους μὲν ἐν τῷ Ταρτάρῳ πάλιν δήσας καθεῖρξε, τὴν δὲ ἀδελφὴν Ῥέαν λαβὼν σύζυγον, ἐπειδὴ Γῆ τε καὶ Οὐ-

---

Σημ. Διὰ νὰ ἐννοήσωμεν, ἂν μία μετοχὴ ἦναι χρονικὴ ἢ αἰτιολογικὴ ἢ ἀναφορικὴ κτλ. (ἰδὲ ε' **ἄσκησιν**), καὶ ἀναλύσωμεν αὐτὴν διὰ τοῦ οἰκείου συνδέσμου, ἀνάγκη νὰ λάβωμεν μαζὶ καὶ τὸ ῥῆμα τῆς προτάσεως εἰς τὴν ὁποίαν ἡ μετοχὴ ἀνήκει, ἢ τὸ ὄνομα μόνον, εἰς τὸ

ὁποῖον ἀναφέρεται. Οὕτω, ἐὰν εἴπωμεν *Ὁ Οὐρανὸς ἔρριψε δήσας*, ἐννοοῦμεν ἀμέσως ὅτι ὁ οὐρανὸς ἔρριψεν, ἀφ' οὗ ἔδεσεν (=ἐπεὶ ἔδησεν). ὅτι δηλ. προηγουμένως ἔδεσε καὶ ἔπειτα ἔρριψεν (ἰδὲ ε' **ἄσκ.** α' παρατηρ.) ὁμοίως *ἡ Γῆ πίθει* κτλ. *ἀγανακτοῦσα* = ἡ Γῆ καταπείθει κτλ., ἐπειδὴ ἠγανάκτει· καὶ *ὁ Οὐρανὸς τεκνοῖ θυγατέρας τὰς κληθείσας*=αἵ ἐκλήθησαν (αἱ ὁποῖαι ὠνομάσθησαν).

ς' ἄσκησις. Ὅπως ἐκ τοῦ ῥήματος πρὸ πάντων δυνηγούμεθα εἰς τὴν ἐξήγησιν μιᾶς μετοχῆς, οὕτω πάλιν ἐκ τοῦ ῥήματος ἀναγκαζόμεθα ἄλλοτε μὲν νὰ ἐξηγήσωμεν ἐν ἀπαρεμφάτῳ διὰ τοῦ εἰδικοῦ συνδέσμου *ὅτι*, ἄλλοτε δὲ διὰ τοῦ τελικοῦ *νὰ διὰ τὰ* (=ἵνα). Οὕτω λ. χ. Φασὶ τὸν Χείλωνα *πυθέσθαι* (Διογ. Λαερτ. 3)= λέγουσιν ὅτι ὁ Χείλων *ἠρώτησεν*· ὁ Φίλιππος *ἔλεγε μακαρίζειν* (Πλουτ. 3)= ὁ Φιλ. ἔλεγεν ὅτι *μακαρίζει* ὁ Θεὸς *ἔχρησε νικᾶν* τοὺς Ἀθηναίους (Πολ. 3) =ὁ Θεὸς ἐχρησμοδότησεν ὅτι *νικῶσι* (νικηταὶ εἶναι) οἱ Ἀθηναῖοι·

ρανός ἐθεσπιῴδουν αὐτῷ λέγοντες ὑπὸ παιδὸς ἰδίου τὴν ἀρχὴν ἀφαιρεθήσεσθαι, κατέπινε τὰ γεννώμενα. Καὶ πρώτην μὲν γεννηθεῖσαν Ἑστίαν κατέπιεν, εἶτα Δήμητραν καὶ Ἥραν, μεθ' ἃς Πλούτωνα καὶ Ποσειδῶνα. Ὀργισθεῖσα δ' ἐπὶ τούτοις Ῥέα, παραγίγνεται μὲν εἰς Κρήτην, ὁπηνίκα τὸν Δία ἐγκυμονοῦσα ἐτύγχανε, γεννᾷ δὲ ἐν ἄντρῳ τῆς Δίκτης Δία, καὶ τοῦτον δίδωσι τρέφεσθαι Κούρησί τε καὶ ταῖς Μελισσέως παισὶ νύμφαις, Ἀδραστείᾳ τε καὶ Ἰδῃ Αὗται μὲν οὖν τὸν παῖδα ἔτρεφον τῷ τῆς Ἀμαλθείας γάλακτι, οἱ δὲ Κούρητες ἔνοπλοι ἐν τῷ ἄντρῳ τὸ βρέφος φυλάσσοντες, τοῖς δόραι τὰς ἀσπίδας συνέκρουον, ἵνα μὴ τῆς τοῦ παιδὸς φωνῆς ὁ Κρόνος ἀκούσῃ. Ῥέα δὲ λίθον σπαργανώσασα ἔδωκε Κρόνῳ καταπιεῖν ὡς τὸν γεγεννημένον παῖδα.

Τιμάθεος ἐνομίζετο εἶναι (Πλουτ. 8)=ὁ Τιμάθεος ἐνομίζετο ὅτι εἶναι· Διονύσιος ἤκουσε τοὺς Συρακουσίους γελᾶν (Πλουτ. 2)=ὁ Δ. ἤκουσεν ὅτι οἱ Συρακ. γελῶσιν. Ἐν μυθ. 12 ἠβουλήθην γενέσθαι=ἐπεθύμησα νὰ γίνω· ἐν μυθ. 14 πειράσομαι βαδίζειν=θὰ προσπαθήσω νὰ περιπατήσω· ἐν μυθ. 18 παρεσκευάζοντο ἀναχωρῆσαι=ἡτοιμάζοντο ν' ἀναχωρήσωσιν· ἐν μυθ. 11 Λύκος παρῆνει τῇ αἰγὶ καταβῆναι= λ. συνεβούλευε τὴν αἶγα νὰ καταβῇ.

Ἐν Ἀπολλοδ. 2. Ἡ Γῆ πείθει τοὺς Τιτᾶνας ἐπιθέσθαι= καταπείθει τοὺς Τ. νὰ ἐπιτεθῶσιν· ἡ Γῆ καὶ ὁ Οὐρανὸς ἐθεσπιῴδουν τῷ Κρόνῳ ἀφαιρεθήσεσθαι—ἡ γῆ... προεφήτευον εἰς τὸν Κρόνον ὅτι θὰ στερηθῇ· ἡ Ῥέα δίδωσι τὸν Δια τρέφεσθαι— ἡ Ῥέα παραδίδει τὸν Δία διὰ νὰ τρέφηται· ἡ Ῥέα ἔδωκε λίθον τῷ Κρόνῳ καταπιεῖν—διὰ νὰ καταπίῃ.

Παρατήρησις. Τὰ ἀπαρέμφατα τὰ ἐξηγούμενα διὰ τοῦ εἰδικοῦ συνδέσμου ὅτι ὀνομάζονται εἰδικά· τὰ δὲ διὰ τοῦ πελικοῦ νὰ (ἵνα), τελικά.

Σημ. Τὰ διὰ κυρτῶν γραμμάτων ἑφεξῆς γεγραμμένα προβάλλονται εἰς ἐφαρμογήν.

3. Ζεὺς καὶ Ἥρα.

Ἐπειδὴ Ζεὺς ἐγεννήθη τέλειος, λαμβάνει Μῆτιν τὴν Ὠκεανοῦ συνεργόν, ἣ δίδωσι Κρόνῳ καταπιεῖν φάρμακον, ὑφ' οὗ ἐκεῖνος ἀναγκασθεὶς πρῶτον μὲν ἐξεμεῖ τὸν λίθον, ἔπειτα τοὺς παῖδας, οὓς κατέπιε. Μετὰ τούτων Ζεὺς τὸν πρὸς τὸν Κρόνον καὶ Τιτᾶνας ἐξήνεγκε πόλεμον. Μαχομένων δὲ αὐτῶν ἐνιαυτοὺς δέκα, ἡ Γῆ τῷ Διὶ ἔχρησε τὴν νίκην, τοὺς καταταρταρωθέντας ἂν ἔχῃ συμμάχους· ὁ δὲ τὴν φρουροῦσαν αὐτῶν τὰ δεσμὰ Κάμπην ἀποκτείνας ἔλυσεν. Καὶ Κύκλωπες τότε Διὶ μὲν διδόασι βροντὴν καὶ ἀστραπὴν καὶ κεραυνόν, Πλούτωνι δὲ κυνέην, Ποσειδῶνι δὲ τρίαιναν· οἱ δὲ τούτοις ὁπλισθέντες κρατοῦσι Τιτάνων καὶ καθείρξαντες αὐτοὺς ἐν τῷ Ταρτάρῳ τοὺς Ἑκατόγχειρας καθιστῶσι φύλακας. Αὐτοὶ δὲ διακληροῦνται περὶ τῆς ἀρχῆς, καὶ λαγχάνει Ζεὺς μὲν τὴν ἐν Οὐρανῷ δυναστείαν, Ποσειδῶν δὲ τὴν ἐν θαλάσσῃ, Πλούτων δὲ τὴν ἐν Ἅιδου. Ζεὺς ἤδη τοῦ παντὸς κόσμου δυναστεύσας ἠγάγετο Ἥραν καὶ ἐκ ταύτης μὲν ἐγέννησεν Ἥβην, Εἰλείθυιαν, Ἄρην, ἐξ ἄλλων δὲ γυναικῶν θνητῶν τε καὶ ἀθανάτων πολλὰ ἄλλα τέκνα.

4. Διὸς τέκνα.

Ἄρτεμις καὶ Ἀπόλλων.

Λητὼ ἡ Κοίου καὶ Φοίβης θυγάτηρ ἐκ τοῦ Διὸς ἐν Δήλῳ ἔτεκε πρώτην Ἄρτεμιν, ὑφ' ἧς μαιωθεῖσα ὕστερον Ἀπόλλωνα ἐγέννησεν. Ἄρτεμις μὲν οὖν τὰ περὶ θήραν ἀσκήσασα παρθένος ἔμεινεν, Ἀπόλλων δὲ τὴν μαντικὴν μαθὼν παρὰ τοῦ

---

3. Ζεὺς ἐγεννήθη τέλειος (ἰδὲ β' ἄσκ.)· ἣ δίδωσι Κρόνῳ καταπιεῖν· ὁ δὲ (Ζεὺς) ἔλυσεν ἀποκτείνας· οἱ δὲ ὁπλισθέντες κρατοῦσιν, καθείρξαντες καθιστᾶσιν.

4. Ἄρτεμις ἀσκήσασα ἔμεινε παρθένος (β' ἄσκ.). Ἀπόλλων

Πανὸς τοῦ Διὸς καὶ Θύμβρεως ἦκεν εἰς Δελφούς, χρησμῳδούσης τότε Θέμιδος· ὡς δὲ ὁ ὀρυμῶν τὸ μαντεῖον Πύθων ὄφις ἐκώλυεν αὐτὸν παρελθεῖν ἐπὶ τὸ χάσμα, τοῦτον ἀνελὼν τὸ μαντεῖον παραλαμβάνει. Κτείνει δὲ μετ' οὐ πολὺ καὶ Τιτυόν, ὃς ἦν Διὸς υἱὸς καὶ τῆς Ὀρχομενοῦ θυγατρὸς Ἑλάρης, ἣν Ζεὺς, δείσας Ἥραν, ὑπὸ γῆν ἔκρυψε καὶ τὸν κυοφορηθέντα παῖδα Τιτυὸν ὑπερμεγέθη εἰς φῶς ἀνήγαγεν. Τοῦτον εἰς Πυθὼ ἐλθόντα καὶ Λητοῦς ἐρασθέντα κατατοξεύουσιν οἱ παῖδες αὐτῆς. Καὶ μετὰ θάνατον δὲ κολάζεται ὁ Τιτυός· γῦπες γὰρ αὐτοῦ τὴν καρδίαν ἐν Ἅιδου ἐσθίουσιν

Ἀπέκτεινε δὲ Ἀπόλλων καὶ τὸν Ὀλύμπου παῖδα Μαρσύαν. Οὗτος γὰρ εὑρὼν αὐλοὺς, οὓς ἔρριψεν Ἀθηνᾶ διὰ τὸ τὴν ὄψιν αὐτῆς ποιεῖν ἄμορφον, ἦλθεν εἰς ἔριν περὶ μουσικῆς Ἀπόλλωνι. Συνθεμένων δὲ αὐτῶν, ἵνα ὁ νικήσας ὃ βούλεται διαθῇ τὸν ἡττημένον, τῆς κρίσεως γενομένης, τὴν κιθάραν στρέψας ἠγωνίζετο ὁ Ἀπόλλων, καὶ ταὐτὸ ποιεῖν ἐκέλευσε τὸν Μαρσύαν· τοῦ δὲ ἀδυνατοῦντος, εὑρεθεὶς κρείσσων ὁ Ἀπόλλων, κρεμάσας τὸν Μαρσύαν ἔκ τινος ὑπερτενοῦς πίτυος, ἐκταμὼν τὸ δέρμα οὕτω διέφθειρεν.

5. Διὸς ἀδελφοί.

Ποσειδῶν καὶ Πλούτων.

Ποσειδῶν Ἀμφιτρίτην τὴν Ὠκεανοῦ ἠγάγετο καὶ ἐγένετο αὐτῷ Τρίτων καὶ Ῥόδη, ἡ ὕστερον τοῦ Ἡλίου σύζυγος. Πλού-

μαθὼν ἦκε, Θέμιδος χρησμῳδούσης· ὁ ὄφις ἐκώλυεν αὐτὸν παρελθεῖν· ὁ Ἀπολλ. ἀνελὼν (τὸν ὄφιν) παραλαμβάνει· οἱ Λητοῦς παῖδες κατατοξεύουσι (Τιτυὸν) ἐλθόντα καὶ ἐρασθέντα· τοῦ δὲ (Μαρσύου) ἀδυνατοῦντος· ὁ Ἀπολλ. εὑρεθεὶς, κρεμάσας, ἐκτεμὼν διέφθειρεν.

5. (Πλούτων) ἐρασθεὶς ἥρπασεν. Πλ. ἥρπασε Διὸς συνεργοῦντος· Δήμητρα περιῆει ζητοῦσα (ε' ἀσκ. ζ')· Δήμητρα μαθοῦσα, ὀργι-

των δὲ Περσεφόνης ἐρασθείς, Διὸς συνεργοῦντος, ἥρπασεν αὐτὴν κρύφα. Δήμητρα δὲ μετὰ λαμπάδων νυκτός τε καὶ ἡμέρας κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν ζητοῦσα περιῆει· μαθοῦσα δὲ παρ' Ἑρμιονέων ὅτι Πλούτων αὐτὴν ἥρπασεν, ὀργιζομένη θεοῖς ἀπέλιπεν οὐρανόν, εἰκασθεῖσα δὲ γυναικὶ ἦκεν εἰς Ἐλευσῖνα. Καὶ πρῶτον μὲν ἐπὶ τὴν ἀπ' ἐκείνης κληθεῖσαν Ἀγέλαστον ἐκάθισε πέτραν παρὰ τὸ Καλλίχορον φρέαρ καλούμενον, ἔπειτα πρὸς Κελεὸν ἐλθοῦσα τὸν βασιλεύοντα τότε Ἐλευσινίων, ἔνδον οὐσῶν γυναικῶν καὶ λεγουσῶν τούτων παρ' αὐτὰς καθέζεσθαι, γραῖά τις Ἰάμβη σκώψασα τὴν θεὸν ἐποίησε μειδιᾶσαι. Διὰ τοῦτο ἐν τοῖς θεσμοφορίοις τὰς γυναῖκας σκώπτειν λέγουσιν.

6. Πόλεμοι πρὸς τοὺς θεούς.

α' τῶν Γιγάντων.

Γῆ ἀγανακτοῦσα περὶ Τιτάνων γεννᾷ Γίγαντας ἐξ οὐρανοῦ, μεγέθει μὲν σωμάτων ἀνυπερβλήτους, δυνάμει δὲ ἀκαταγωνίστους, οἳ φοβεροὶ μὲν ταῖς ὄψεσι κατεφαίνοντο, καθειμένοι βαθεῖαν κόμην ἐκ κεφαλῆς καὶ γενείων, εἶχον δὲ τὰς βάσεις φολίδας δρακόντων. Ἐγένοντο δέ, ὡς μέν τινες λέγουσιν, ἐν Φλέγραις, ὡς δὲ ἄλλοι, ἐν Παλλήνῃ. Ἠκόντιζον δὲ εἰς οὐρανὸν πέτρας καὶ δρῦς ἡμμένας. Πάντων τούτων διέφερε Πορφυρίων τε καὶ Ἀλκυονεύς, ὃς δὴ καὶ ἀθάνατος ἦν, ἐν ᾗπερ ἐγεννήθη γῇ μαχόμενος. Οὗτος καὶ τὰς Ἡλίου βοῦς ἐξ Ἐρυ-

ζομένη ἀπέλιπεν· εἰκασθεῖσα ἦκεν· Ἰάμβη ἐποίησε (τὴν θεὸν) μειδιᾶσαι· λέγουσιν (οἱ ἄνθρωποι) σκώπτειν τὰς γυναῖκας.

6. α' καθειμένοι· λόγιον ἦν μὴ δύνασθαι, ἁπολέσθαι, τελευτήσειν δέ, θνητοῦ συμμαχοῦντος· ἡ Γῆ αἰσθομένη ἐζήτει.

θείας ἤλωσεν. Τοῖς δὲ θεοῖς λόγιον ἦν ὑπὸ θεῶν μὲν μηδένα τῶν Γιγάντων ἀπολέσθαι δύνασθαι, συμμαχοῦντος δὲ θνητοῦ τινος τελευτήσειν. Αἰσθομένη δὲ Γῆ τοῦτο ἐζήτει φάρμακον, ἵνα μηδ' ὑπὸ θνητοῦ δυνηθῶσιν ἀπολέσθαι. Ζεὺς δὲ ἀπεπῶν φαίνειν Ἠῶ τε καὶ Σελήνῃ καὶ Ἡλίῳ τὸ μὲν φάρμακον αὐτὸς ἔταμε ῥᾳδίως, Ἡρακλέα δὲ σύμμαχον δι' Ἀθηνᾶς ἐπεκαλέσατο. Οὕτω πάντες οἱ Γίγαντες ὕστερον ἀπέθανον ἄλλοι ὑπ' ἄλλου θεοῦ τόξοις καὶ κεραυνοῖς.

β' Τυφῶνος.

Ὡς δὲ ἐκράτησαν οἱ θεοὶ τῶν Γιγάντων, Γῆ μᾶλλον χολωθεῖσα γεννᾷ ἐκ τοῦ Ταρτάρου Τυφῶνα ἐν Κιλικίᾳ, μεμιγμένην ἔχοντα φύσιν ἀνδρὸς καὶ θηρίου. Οὗτος καὶ μεγέθει καὶ δυνάμει πάντων διήνεγκεν, ὅσους ἐγέννησε Γῆ, ἦν δὲ αὐτῷ τὰ μὲν ἄχρι μηρῶν ἄπλετον μέγεθος ἀνδρόμορφον, ὥστε ὑπερέχειν μὲν πάντων τῶν ὀρῶν, ἡ δὲ κεφαλὴ πολλάκις τῶν ἄστρων ἔψαυε· χεῖρας δὲ εἶχε τὴν μὲν ἐπὶ τὴν ἑσπέραν ἐκτεινομένην, τὴν δὲ ἐπὶ τὰς ἀνατολάς· ἐκ τούτων δ' ἐξεῖχον ἑκατὸν κεφαλαὶ δρακόντων. Τὰ δὲ ἀπὸ μηρῶν σπείρας εἶχεν ὑπερμεγέθεις ἐχιδνῶν, ὧν ὅλκοι πρὸς αὐτὴν ἐκτεινόμενοι κορυφὴν συριγμὸν πολὺν ἐξίεσαν. Πᾶν δὲ αὐτοῦ τὸ σῶμα κατεπτέρωτο, αὐχμηραὶ δὲ ἐκ κεφαλῆς καὶ γενείων τρίχες ἐξηνεμοῦντο, πῦρ δ' ἐδέρκετο τοῖς ὄμμασι. Τοιοῦτος ὢν ὁ Τυφὼν καὶ τηλικοῦτος ἡμμένας βάλλων πέτρας ἐπ' αὐτὸν τὸν Οὐρανὸν μετὰ συριγμῶν ὁμοῦ καὶ βοῆς ἐφέρετο· πολλὴ δὲ ἐκ τοῦ στόματος πυρὸς ἐξέβρασε ζάλη· θεοὶ δ' ὡς εἶδον αὐτὸν ἐπ' οὐρανὸν ὁρμώμενον, εἰς Αἴγυπτον φυγάδες ἐφέροντο καὶ διωκόμενοι τὰς ἰδέας μετέβαλον εἰς ζῷα.

7. Τιτάνων ἔκγονοι.

α' Προμηθεύς.

Ἰαπετοῦ καὶ Ἀσίας ἐγένετο Προμηθεύς, ὃς ἐξ ὕδατος καὶ γῆς ἀνθρώπους πλάσας ἔδωκεν αὐτοῖς καὶ πῦρ λάθρᾳ Διός, ἐν νάρθηκι κρύψας. Ὡς δὲ ἤσθετο Ζεύς, ἐπέταξεν Ἡφαίστῳ τῷ Καυκάσῳ ὄρει τὸ σῶμα αὐτοῦ προσηλῶσαι· τοῦτο δὲ σκυθικόν ὄρος ἐστίν. Ἐν δὴ τούτῳ προσηλωθεὶς Προμηθεὺς πολλῶν ἐτῶν ἀριθμὸν ἐδέδετο· καθ' ἑκάστην δὲ ἡμέραν ἀετὸς ἐφιπτάμενος αὐτῷ τοὺς λοβοὺς ἐνέμετο τῶν ἥπατων αὐξανομένων διὰ νυκτός. Οὕτω Προμηθεὺς πυρὸς κλαπέντος δίκην ἔτινε ταύτην, μέχρις Ἡρακλῆς αὐτὸν ὕστερον ἔλυσεν.

β' Προμηθέως παῖς Δευκαλίων.

Προμηθέως παῖς Δευκαλίων ἐγένετο. Οὗτος βασιλεύων τῶν περὶ τὴν Φθίαν τόπων ἄγεται Πύρραν τὴν Ἐπιμηθέως καὶ Πανδώρας, ἣν ἔπλασαν θεοὶ πρώτην γυναῖκα. Ἐπεὶ δὲ ἀφανίσαι Ζεὺς τὸ χαλκοῦν ἤθελε γένος, ὑποθεμένου Προμηθέως Δευκαλίων τεκτηνάμενος λάρνακα καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐνθέμενος εἰς ταύτην μετὰ Πύρρας εἰσέβη. Ζεὺς δὲ πολὺν ὑετὸν ἀπ' Οὐρανοῦ χέας τὰ πλεῖστα μέρη τῆς Ἑλλάδος κατέκλυσεν, ὥστε διαφθαρῆναι πάντας ἀνθρώπους ὀλίγων χωρίς, οἳ συνεφοίτων εἰς τὰ πλησίον ὑψηλὰ ὄρη. Τότε δὲ καὶ τὰ κατὰ Θεσσαλίαν ὄρη διέστη, καὶ τὰ ἐκτὸς Ἰσθμοῦ καὶ Πελοποννήσου συνεχέθη πάντα. Δευκαλίων δὲ ἐν τῇ λάρνακι διὰ τῆς θαλάσσης φερόμενος ἐφ' ἡμέρας ἐννέα καὶ νύκτας τὰς ἴσας τῷ Παρνασσῷ

---

7. α' πλάσας ἔδωκε, κρύψας· Ζεὺς ἐπέταξεν Ἡφαίστῳ προσηλῶσαι· ἀετὸς ἐφιπτάμενος ἐνέμετο.

β' Ζεύς ἤθελεν ἀφανίσαι· τὰ ὄρη διέστη (ἰδὲ προσθήκην εἰς τὴν **α' ἀσκ.** σελ. 60)· τῶν ὄμβρων λαθόντων παῦλαν· Ζεὺς ἐπέτρεψε Δευκαλίωνι αἰτεῖσθαι· ὃ δὲ αἰτεῖται γενέσθαι ἀνθρώπους.

προσίσχει, κἀκεῖ τῶν ὄμβρων παῦλαν λαβόντων ἐκβὰς θύει Διὶ φυξίῳ. Ζεὺς δὲ πέμψας Ἑρμῆν πρὸς αὐτὸν ἐπέτρεψεν αἰτεῖσθαι ὅτι βούλεται· ὁ δὲ αἱρεῖται ἀνθρώπους αὐτῷ γενέσθαι. Καὶ Διὸς εἰπόντος, ὑπὲρ κεφαλῆς ἄρων ἔβαλλε λίθους καὶ οὓς μὲν ἔβαλε Δευκαλίων, ἄνδρες ἐγένοντο, οὓς δὲ Πύρρα, γυναῖκες. Ὅθεν καὶ λαοὶ μεταφορικῶς ὠνομάσθησαν ἀπὸ τοῦ *λᾶας* (ὁ λίθος).

γ′ Δευκαλίωνος παῖδες καὶ ἔκγονοι.

Γίνονται δὲ ἐκ Πύρρας Δευκαλίωνι παῖδες Ἕλλην μὲν πρῶτος, ὃν ἐκ Διὸς γεγενῆσθαι λέγουσι, δεύτερος δὲ Ἀμφικτύων ὁ μετὰ Κραναὸν βασιλεύσας τῆς Ἀττικῆς, θυγάτηρ δὲ Πρωτογένεια. ἐξ ἧς καὶ Διὸς Ἀέθλιος. Ἕλληνος δὲ καὶ νύμφης Ὀρσηΐδος Δῶρος, Ξοῦθος, Αἴολος. Αὐτὸς μὲν οὖν ἀφ' αὑτοῦ τοὺς καλουμένους Γραικοὺς προσηγόρευσεν Ἕλληνας, τοῖς δὲ παισὶν ἐμέρισε τὴν χώραν καὶ Ξοῦθος μὲν λαβὼν τὴν Πελοπόννησον ἐκ Κρεούσης τῆς Ἐρεχθέως Ἀχαιὸν ἐγέννησε καὶ Ἴωνα, ἀφ' ὧν Ἀχαιοὶ καὶ Ἴωνες καλοῦνται. Δῶρος δὲ τὴν πέραν χώραν Πελοποννήσου λαβὼν τοὺς κατοίκους ἀφ' ἑαυτοῦ Δωριεῖς ἐκάλεσεν· Αἴολος δὲ βασιλεύων τῶν περὶ Θεσσαλίαν τόπων τοὺς ἐνοικοῦντας Αἰολεῖς προσηγόρευσε καὶ ἀγαγόμενος Ἐναρέτην τὴν Δαΐμάχου παῖδας μὲν ἐγέννησεν ἑπτά, Κρηθέα,

γ′ ὃν λέγουσιν γεγενῆσθαι

ζ′ ἄσκησις. Εἴδομεν ὅτι ἡ μετοχὴ λαμβάνει ὑποκείμενον κατὰ τὴν ἰδικήν της πτῶσιν (**δ′ ἄσκ.** β′ παρατηρ.) Τὸ ἀπαρέμφατον ὡς ὑποκείμενον ἔχει πολλάκις τὸ ἴδιον, ὅπερ ἔχει καὶ τὸ ῥῆμα οἷον: *ἠβούλήθην γενέσθαι* (—ἠθέλησα νὰ γένω), ἐν ᾧ τὸ ἐγὼ ὑποκ. τοῦ γενέσθαι· *πειράσομαι βαδίζειν* (μυθ. 14), ἐγὼ βαδίζειν· μυθ. 18 *οἱ ἁλιεῖς παρεσκευάζοντο ἀναχωρῆσαι* (οἱ ἁλιεῖς ὑποκείμ. τοῦ ἀναχωρῆσαι)· *ὁ Ζεὺς ἤθελεν ἀφανίσαι* (ὁ Ζεὺς ἀφανίσαι)· *ὁ γέρων ἐπέσχετο δώσειν* (ὁ γέρων δώσειν)· *ὁ Φιλ· ἔλεγε μακαρίζειν* (ὁ Φιλ. μακαρίζειν)· *ὁ Τιμόθεος ἐνομίζετο εἶναι* (ὁ Τιμόθεος εἶναι). Ἄλλοτε τὸ

Σίσυφον, Ἀθάμανα, Σαλμωνέα, Δηϊόνα, Μάγνητα καὶ Περιήρην, θυγατέρας δὲ πέντε, Κανάκην, Ἀλκυόνην, Πεισιδίκην, Καλύκην, Περιμήδην.

8. Ἡρακλῆς.

Παιδικὴ αὐτοῦ ἡλικία.

α′. Ἡρακλέους παιδὸς ὄντος ὀκταμηνιαίου, δύο δράκοντας ὑπερμεγέθεις Ἥρα ἐπὶ τὴν εὐνὴν ἔπεμψε, διαφθαρῆναι τὸ βρέ-

ὑποκείμενον τοῦ ἀπαρεμφάτου τίθεται κατὰ πτῶσιν αἰτιατικήν, ἥτις ἢ ἀνήκει προηγουμένως εἰς τὸ ῥῆμα καὶ κατόπιν λαμβάνεται ὡς ὑποκείμενον τοῦ ἀπαρεμφάτου, οἷον *ἡ Γῆ πείθει τοὺς Τιτᾶνας ἐπιθέσθαι* —ἡ Γῆ καταπείθει τοὺς Τιτᾶνας νὰ ἐπιτεθῶσιν (οἱ Τιτᾶνες). *Ὁ ὄφις ἐκώλυε τὸν Ἀπόλλωνα παρελθεῖν*—ὁ ὄφις ἐμπόδιζε τὸν Ἀπόλλ. νὰ πλησιάσῃ (ὁ Ἀπόλλων)· *ἡ Ἰάμβη ἐποίησε τὴν θεὰν μεισιᾶσαι*— ἡ Ἰ. ἔκαμε τὴν θεὰν νὰ γελάσῃ (ἡ θεά)· ἢ δὲν ἀνήκει εἰς τὸ ῥῆμα, ἀλλὰ κατ' εὐθεῖαν λαμβάνεται ὡς ὑποκείμενον τοῦ ἀπαρεμφάτου, οἷον· *φασὶ τὸν Χείλωνα πυθέσθαι* (Διογ. Λ. 3)— λέγουσι (πολλοὶ) ὅτι ὁ Χείλων ἠρώτησεν· *ὁ Διονύσιος ἤκουσε τοὺς Συρακουσίους γελᾶν* (Πλουτ. 2)—ὁ Διον. ἤκουσεν ὅτι οἱ Συρακ. γελῶσιν. Ἄλλοτε τὴν αἰτιατικὴν ταύτην λαμβάνομεν ἐκ δοτικῆς, ἥτις ἀνήκει εἰς τὸ ῥῆμα, οἷον: *λύκος παρήνει τῇ αἰγὶ καταβῆναι* (τὴν αἶγα ὑποκ. τοῦ καταβῆναι) – νὰ καταβῇ ἡ αἶξ· *ἡ Ῥέα δίδωσι τῷ Κρόνῳ καταπιεῖν* (τὸν Κρόνον ὑποκ. τοῦ καταπιεῖν)—ὁ Κρόνος νὰ καταπίῃ· *ὁ Ζεὺς ἐπέταξε Ἡφαίστῳ προσηλῶσαι* (Ἥφαιστον ὑποκ. τοῦ προσηλῶσαι)— ὁ Ἥφαιστος νὰ καρφώσῃ.

αα′ παρατήρησις. Τὰ ἀπαρέμφατα λέγονται ὅτι ἐξαρτῶνται ἐκ τοῦ ῥήματος, τὸ ὁποῖον ἀναγκάζει ἡμᾶς νὰ ἐξηγήσωμεν αὐτὰ διὰ τοῦ *ὅτι* ἢ *νά*.

β′ παρατήρησις. Ἡ ταὐτότης τοῦ ὑποκειμένου, ἤτοι τοῦ προσώπου καὶ ἐν τῷ ῥήματι καὶ ἐν τῷ ἀπαρεμφάτῳ λέγεται ταὐτοπροσωπία, ἡ δὲ διαφορὰ ἑτεροπροσωπία.

Ἂς διακριθῶσι τὰ ἐξῆς ἀπαρέμφατα, ἂν ἦναι εἰδικὰ ἢ τελικά, καὶ ποῖον τὸ ὑποκείμενον αὐτῶν.

8. α′ Ἥρα θέλουσα *διαφθαρῆναι* τὸ βρέφος· Ἡρακλῆς ἐδιδάχθη *ἁρματηλατεῖν, παλαίειν, τοξεύειν, ὁπλομαχεῖν, πιδαρῳδεῖν.*

φος θέλουσα. Ἐπιβωμένης δὲ Ἀλκμήνης Ἀμφιτρύωνα, Ἡρακλῆς διαναστὰς ἄγχων ἑκατέρας ταῖς χερσὶν αὐτοὺς διέρθειρεν. Ἐδιδάχθη δὲ Ἡρακλῆς ἁρματηλατεῖν μὲν ὑπὸ Ἀμφιτρύωνος, παλαίειν δὲ ὑπὸ Αὐτολύκου, τοξεύειν δὲ ὑπὸ Εὐρύτου, ὁπλομαχεῖν δὲ ὑπὸ Κάστορος, κιθαρῳδεῖν δὲ ὑπὸ Λίνου. Οὗτος δὲ ἦν ἀδελφὸς Ὀρφέως, ἀφικόμενος δ' εἰς Θήβας καὶ Θηβαῖος γενόμενος ὑπὸ Ἡρακλέους τῇ κιθάρᾳ πληγεὶς ἀπέθανεν· ἐπιπλήξαντα γὰρ αὐτὸν ὀργισθεὶς ἀπέκτεινεν. Δείσας δὲ Ἀμφιτρύων μὴ πάλιν τι ποιήσῃ τοιοῦτον, ἔπεμψεν αὐτὸν εἰς τὰ βουφόρβια· κἀκεῖ τρεφόμενος μεγέθει τε καὶ ῥώμῃ πάντων διήνεγκε· τετραπηχυαῖον μὲν γὰρ εἶχε τὸ σῶμα, πυρὸς δ' ἐξ ὀμμάτων ἔλαμπεν αἴγλην· οὐκ ἠστόχει δὲ οὔτε τοξεύων οὔτε ἀκοντίζων.

Οἱ δώδεκα ἆθλοι τοῦ Ἡρακλέους.

β'. Προμαθὼν παρ' Εὐρύτου τὴν τοξικὴν Ἡρακλῆς ἔλαβε παρ' Ἑρμοῦ μὲν ξίφος, παρ' Ἀπόλλωνος δὲ τόξα, παρὰ δὲ Ἡφαίστου θώρακα χρυσοῦν, παρὰ δὲ Ἀθηνᾶς πέπλον· ῥόπαλον γὰρ αὐτὸς ἔτεμεν ἐκ Νεμέας. Παραγενόμενος δ' εἰς Δελφοὺς πυνθάνεται τοῦ Θεοῦ, ποῦ κατοικήσῃ. Ἡ δὲ Πυθία τότε πρῶτον Ἡρακλέα αὐτὸν προσηγόρευσε· τὸ δὲ πρὸ τοῦ Ἀλκείδης προσηγορεύετο. Κατοικεῖν δὲ αὐτὸν εἶπεν ἐν Τίρυνθι, Εὐρυσθεῖ λατρεύοντα ἔτη δώδεκα, καὶ τοὺς ἐπιτασσομένους ἆθλους δέκα ἐπιτελεῖν, καὶ οὕτως, ἔφη, τῶν ἆθλων συντελεσθέντων, ἀθάνατον αὐτὸν ἔσεσθαι. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἡρακλῆς εἰς Τίρινθα ἦλθε καὶ τὸ προσταττόμενον ὑπὸ Εὐρυσθέως ἐτέλει.

γ'. Πρῶτον μὲν οὖν ἐπέταξεν αὐτῷ τοῦ Νεμείου λέοντος τὴν δορὰν κομίζειν· τοῦτο δὲ τὸ ζῷον ἦν ἄτρωτον ἐκ Τυφῶνος

β'. Ἡ Πυθία εἶπε κατοικεῖν καὶ ἐπιτελεῖν· ἡ Πυθία ἔφη αὐτὸν ἔσεσθαι ἀθάνατον.

γ'. Εὐρυσθεὺς ἐπέταξεν αὐτῷ κομίζειν· Εὐρ. ἀπεῖπεν αὐτῷ εἰσιέναι.

γεγεννημένον. Εἰς δὲ τὴν Νεμέαν ἀφικόμενος καὶ τὸν λέοντα μαστεύσας ἐτόξευσε πρῶτον· ὡς δ' ἔμαθεν ἄτρωτον ὄντα, ἀνατεινάμενος τὸ ῥόπαλον ἐδίωκεν. Συμφυγόντος δὲ εἰς ἀμφίστομον σπήλαιον αὐτοῦ, τὴν ἑτέραν ἀπῳκοδόμησεν εἴσοδον, διὰ δὲ τῆς ἑτέρας ἐπεισῆλθε τῷ θηρίῳ καὶ περιθεὶς τὴν χεῖρα τῷ τραχήλῳ κατέσχεν ἄγχων, ἕως ἔπνιξε, καὶ θέμενος ἐπὶ τῶν ὤμων ἐκόμιζεν εἰς Μυκήνας. Εὐρυσθεὺς δὲ καταλαβὼν αὐτοῦ τὴν ἀνδρείαν ἀπεῖπε τὸ λοιπὸν αὐτῷ εἰς τὴν πόλιν εἰσιέναι, δεικνύειν δὲ πρὸ τῶν πυλῶν ἐκέλευε τοὺς ἆθλους.

δ'. Δεύτερον δὲ ἆθλον ἐπέταξεν αὐτῷ τὴν Λερναίαν ὕδραν κτεῖναι· αὕτη δὲ ἐν τῷ τῆς Λέρνης ἕλει ἐκτραφεῖσα ἐξέβαινεν εἰς τὸ πεδίον καὶ τά τε βοσκήματα καὶ τὴν χώραν διέφθειρεν. Εἶχε δὲ ἡ ὕδρα ὑπερμέγεθες σῶμα, κεφαλὰς ἔχον ἐννέα, τὰς μὲν ὀκτὼ θνητάς, τὴν δὲ μέσην ἀθάνατον. Ἐπιβὰς οὖν ἅρματος, ἡνιοχοῦντος Ἰολάου, παρεγένετο εἰς τὴν Λέρνην, καὶ τοὺς μὲν ἵππους ἔστησε, τὴν δὲ ὕδραν εὑρὼν ἔν τινι λόφῳ παρὰ τὰς πηγὰς τῆς Ἀμυμώνης, ὅπου ὁ φωλεὸς αὐτῆς ὑπῆρχε, βαλὼν βέλεσι πεπυρωμένοις ἠνάγκασεν ἐξελθεῖν, ἐκβαίνουσαν δ' αὐτὴν πατήσας κατεῖχεν. Ἡ δὲ θάτερῳ τῶν ποδῶν ἠνείχετο περιπλακεῖσα. Τῷ ῥοπάλῳ δὲ τὰς κεφαλὰς κόπτων οὐδὲν ἀνύειν ἐδύνατο μιᾶς γὰρ κοπτομένης κεφαλῆς δύο ἀνεφύοντο. Ἐπεβοήθει δὲ καρκίνος τῇ ὕδρᾳ ὑπερμεγέθης, δάκνων τὸν πόδα. Διὸ τοῦτον ἀποκτείνας ἐπεκαλέσατο καὶ αὐτὸς βοηθὸν τὸν Ἰόλαον, ὃς μέρος τι καταπρήσας τῆς ἐγγὺς ὕλης τοῖς δαλοῖς ἐπικαίων τὰς ἀνατολὰς τῶν ἀναφυομένων κεφαλῶν ἐκώλυεν ἀνιέναι. Κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον τῶν ἀναφυομένων κεφαλῶν περιγενόμενος, τὴν ἀθάνατον ἀποκόψας κατώρυξε καὶ

δ'. Εὐρ. ἐπέταξεν αὐτῷ κτεῖναι· Ἡρακλῆς ἠνάγκασε (τὴν ὕδραν) ἐξελθεῖν. Ἡρ. οὐκ ἠδύνατο ἀνύειν· Ἰόλαος ἐκώλυε (τὰς ἀνατολὰς) ἀνιέναι.

βαρεῖαν ἐπέθηκε πέτραν παρὰ τὴν ὁδὸν τὴν φέρουσαν διὰ Λέρνης εἰς Ἐλαιοῦντα· τὸ δὲ σῶμα τῆς ὕδρας ἀνασχίσας, τῇ χολῇ τοὺς ὀιστοὺς ἔβαψεν.

ε'. Τρίτον ἆθλον ἐπέταξεν αὐτῷ τὴν Κερυνῖτιν ἔλαφον εἰς Μυκήνας ἔμπνουν ἐνεγκεῖν. Ἦν δὲ ἔλαφος ἐν Οἰνόῃ χρυσόκερως, Ἀρτέμιδος ἱερά· διὸ καὶ βουλόμενος αὐτὴν Ἡρακλῆς μήτε ἀνελεῖν μήτε τρῶσαι, συνεδίωξεν ὅλον ἐνιαυτόν. Ἐπεὶ δὲ κάμνον τὸ θηρίον τῇ διώξει συνέφυγεν εἰς ὄρος τὸ λεγόμενον Ἀρτεμίσιον, κἀκεῖθεν ἐπὶ ποταμὸν Ἀάδωνα, τοῦτον διαβαίνειν μέλλουσαν τοξεύσας συνέλαβε, καὶ θέμενος ἐπὶ τῶν ὤμων διὰ τῆς Ἀρκαδίας ἠπείγετο καὶ ἐκόμισεν ἔμπνουν εἰς Μυκήνας.

ς'. Τέταρτον ἆθλον ἐπέταξεν αὐτῷ τὸν Ἐρυμάνθιον κάπρον ζῶντα κομίζειν· τοῦτο δὲ τὸ θηρίον ἠδίκει τὴν Φωκίδα, ὁρμώμενον ἐξ ὄρους, ὃ καλοῦσιν Ἐρύμανθον. Ἡρακλῆς δὲ ἐπὶ τὴν τοῦ κάπρου θήραν παραγίγνεται καὶ διώξας αὐτὸν ἔκ τινος λόχμης μετὰ κραυγῆς εἰς χιόνα πολλήν, παρειμένον ἐμβροχίσας ἐκόμισεν εἰς Μυκήνας.

ζ'. Πέμπτον ἐπέταξεν αὐτῷ ἆθλον τῶν Αὐγείου βοσκημάτων ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ μόνον ἐκφορῆσαι τὴν ὅνθον. Ἦν δὲ Αὐγείας βασιλεὺς Ἤλιδος, πολλὰς δ' εἶχε βοσκημάτων ποίμνας. Τούτῳ προσελθὼν Ἡρακλῆς, οὐ δηλώσας τὴν Εὐρυσθέως ἐπιταγήν, ἔφασε μιᾷ ἡμέρᾳ τὴν ὅνθον ἐκφορήσειν, εἰ δώσει τὴν δεκάτην αὐτῷ τῶν βοσκημάτων. Αὐγείας δὲ ἀπιστῶν ὑπίσχνεῖται. Ἡρακλῆς δὲ τῆς τε αὐλῆς τὸ θεμέλιον διεῖλε καὶ τὸν Ἀλφειὸν ποταμὸν καὶ τὸν Πηνειὸν σύνεγγυς ῥέοντας παροχετεύσας ἐπήγαγεν. ἔκρουν δι' ἄλλης ἐξόδου ποιήσας.

ε'. Ἡρακλῆς βουλόμενος μήτε *ἀνελεῖν* μήτε τρῶσαι· τὴν ἔλαφον *μέλλουσαν διαβαίνειν*.

ζ'. Ἡρ. ἔφασεν *ἐκφορήσειν*.

Μαθὼν δὲ Αὐγείας ὅτι κατ' ἐπιταγὴν Εὐρυσθέως τοῦτο ἐπιτετέλεσται, τὸν μισθὸν οὐκ ἀπεδίδου.

η'. Ἕκτον ἐπέταξεν ἆθλον αὐτῷ τὰς Στυμφαλίδας ὄρνιθας ἐκδιῶξαι. Ἦν δ' ἐν Στυμφάλῳ πόλει τῆς Ἀρκαδίας Στυμφαλὶς λεγομένη λίμνη πολλὴ συνηρεφὴς ὕλῃ· εἰς ταύτην ὄρνιθες συνέφυγον ἄπλετοι, τὴν ἀπὸ τῶν λύκων ὠρυγὴν δεδοικυῖαι. Ἀμηχανοῦντος οὖν Ἡρακλέους πῶς ἐκ τῆς ὕλης τὰς ὄρνιθας ἐκβαλῇ, χαλκᾶ κρόταλα δίδωσιν αὐτῷ Ἀθηνᾶ παρ' Ἡφαίστου λαβοῦσα. Ταῦτα κρούων ἐπί τινος ὄρους τῇ λίμνῃ παρακειμένου τὰς ὄρνιθας ἐφόβει· αἱ δὲ τὸν δοῦπον οὐχ ὑπομένουσαι μετὰ δέους ἀνίπταντο, καὶ τοῦτον τὸν τρόπον Ἡρακλῆς ἐτόξευσεν αὐτάς.

θ'. Ἕβδομον ἐπέταξεν ἆθλον τὸν Κρῆτα ἀγαγεῖν ταῦρον. Τοῦτον φασί τινες εἶναι τὸν ὑπὸ Ποσειδῶνος ἀναδοθέντα ἐκ θαλάσσης, ὅτε καταθύσειν Ποσειδῶνι Μίνως εἶπε τὸ φανὲν ἐκ τῆς θαλάσσης· θεασάμενον δὲ αὐτὸν τοῦ ταύρου τὸ κάλλος τοῦτον μὲν εἰς τὰ βουκόλια ἀποπέμψαι, θῦσαι δ' ἄλλον Ποσειδῶνι· ἐφ' οἷς ὀργισθέντα τὸν θεὸν ἀγριῶσαι τὸν ταῦρον. Ἐπὶ τοῦτον παραγενόμενος εἰς Κρήτην Ἡρακλῆς, ἐπειδὴ λαβεῖν ἀξιοῦντι Μίνως εἶπεν αὐτῷ λαμβάνειν διαγωνισαμένῳ, διαγωνισάμενος καὶ λαβὼν πρὸς Εὐρυσθέα διακομίσας ἔδειξε καὶ τὸ λοιπὸν εἴασεν ἄνετον· ὁ δὲ πλανηθεὶς Σπάρτην τε καὶ Ἀρκαδίαν ἅπασαν καὶ διαβὰς τὸν Ἰσθμὸν εἰς Μαραθῶνα τῆς Ἀττικῆς ἀφικόμενος τοὺς ἐγχωρίους διελυμαίνετο.

ι'. Ὄγδοον ἆθλον ἐπέταξεν αὐτῷ τὰς Διομήδους τοῦ

θ'. (Τινὲς) φασιν εἶναι τοῦτον. Μίνως εἶπε *καταθύσειν*· (φασὶ τὸν Μίνωα) *ἀποτέμψαι, θῦσαι*, (τὸν θεὸν) *ἀγριῶσαι*· ὁ Μίνως εἶπε (τῷ Ἡρακλεῖ) *λαμβάνειν*· τῷ Ἡρακλεῖ *ἀξιοῦντι λαβεῖν*.

ι'. Ἡρ. παρέδωκεν Ἀβδήρῳ *φυλάσσειν*· Ἡρ. ἠνάγκαζε τοὺς λοιποὺς *φεύγειν*.

Θρᾳκὸς ἵππους εἰς Μυκήνας κομίζειν. Ἦν δὲ οὗτος Ἄρεως καὶ Κυρήνης, βασιλεὺς Βιστόνων, ἔθνους Θρᾳκίου μαχιμωτάτου, εἶχε δὲ ἀνθρωποφάγους ἵππους. Πλεύσας οὖν μετὰ τῶν ἑκουσίως συνεπομένων, βιασάμενος τοὺς ἐπὶ ταῖς φάτναις τῶν ἵππων ὑπάρχοντας ἤγαγεν ἐπὶ τὴν θάλασσαν. Τῶν δὲ Βιστόνων σὺν ὅπλοις ἐπιβοηθούντων, τὰς μὲν ἵππους παρέδωκεν Ἀβδήρῳ φυλάσσειν (οὗτος δὲ ἦν Ἑρμοῦ παῖς, Λοκρὸς ἐξ Ὀποῦντος, ὃν αἱ ἵπποι διέρθειραν ἐπισπασάμενοι), πρὸς δὲ τοὺς Βίστονας διαγωνισάμενος καὶ Διομήδην ἀποκτείνας, τοὺς λοιποὺς ἠνάγκαζε φεύγειν, καὶ κτίσας πόλιν Ἄβδηρον παρὰ τὸν τάφον τοῦ διαφθαρέντος Ἀβδήρου, τὰς ἵππους κομίσας Εὐρυσθεῖ ἔδωκε· μεθέντος δὲ αὐτὰς Εὐρυσθέως, εἰς τὸ λεγόμενον ὄρος Ὄλυμπον ἐλθοῦσαι πρὸς τῶν θηρίων ἀπώλοντο.

ια'. Ἔνατον ἆθλον Ἡρακλεῖ ἐπέταξε ζωστῆρα κομίζειν τὸν Ἱππολύτης. Αὕτη δ' ἐβασίλευεν Ἀμαζόνων, αἳ κατῴκουν περὶ τὸν Θερμώδοντα ποταμόν, ἔθνος μέγα τὰ κατὰ πόλεμον, ἤσκουν γὰρ ἀνδρείαν. Εἶχε δὲ Ἱππολύτη τὸν Ἄρεως ζωστῆρα, σύμβολον τοῦ πρωτεύειν ἁπασῶν. Ἐπὶ τοῦτον τὸν ζωστῆρα Ἡρακλῆς ἐπέμπετο, λαβεῖν αὐτὸν ἐπιθυμούσης τῆς Εὐρυσθέως θυγατρὸς Ἀδμήτης. Παραλαβὼν οὖν ἐθελοντὰς συμμάχους ἐν μιᾷ νηὶ ἔπλει. Καταπλεύσαντος δ' αὐτοῦ εἰς τὸν ἐν Θεμισκύρᾳ λιμένα, παραγενομένης ὡς αὐτὸν Ἱππολύτης καὶ τίνος ἥκοι χάριν πυθομένης καὶ δώσειν τὸν ζωστῆρα ὑπισχνουμένης, Ἥρα μιᾷ τῶν Ἀμαζόνων εἰκασθεῖσα τὸ πλῆθος ἐπεφοίτα λέγουσα «τὴν βασιλίδα ἁρπάζουσιν οἱ προσελθόντες ξένοι». Αἱ δὲ μεθ' ὅπλων ἐπὶ τὴν ναῦν κατέθεον σὺν ἵπποις. Ὡς δὲ εἶδεν αὐτάς καθωπλισμένας Ἡρακλῆς, νομίσας ἐκ δόλου τοῦτο γενέσθαι, τὴν μὲν Ἱππολύτην κτείνας τὸν ζωστῆρα ἀφαιρεῖται,

ια'. Τῆς Ἀδμήτης ἐπιθυμούσης *λαβεῖν*· Ἡρ. νομίσας τοῦ *γενέσθαι*.

πρὸς δὲ τὰς λοιπὰς ἀγωνισάμενος ἀποπλεῖ καὶ κομίσας τὸν ζωστῆρα εἰς Μυκήνας ἔδωκεν Εὐρυσθεῖ.

ιβ'. Δέκατον δὲ ἐπετάχθη ἆθλον τὰς Γηρυόνου βοῦς ἐξ Ἐρυθείας κομίζειν. Ἐρύθεια δὲ ἦν Ὠκεανοῦ πλησίον κειμένη νῆσος, ἣ νῦν Γάδειρα καλεῖται. Ταύτην κατῴκει Γηρυόνης Χρυσάορος καὶ Καλλιρρόης τῆς Ὠκεανοῦ, τριῶν ἔχων ἀνδρῶν συμφυὲς σῶμα, συννῃμένον μὲν εἰς ἓν κατὰ τὴν γαστέρα, ἐσχισμένον δὲ εἰς τρεῖς ἀπὸ λαγόνων τε καὶ μηρῶν. Οὗτος εἶχε φοινικᾶς βοῦς, ὧν ἦν βουκόλος Εὐρυτίων, φύλαξ δὲ Ὄρθος ὁ κύων δικέφαλος ἐξ Ἐχίδνης καὶ Τυφῶνος γεγεννημένος. Πορευόμενος οὖν ἐπὶ τὰς Γηρυόνου βοῦς, διὰ τῆς Εὐρώπης, ἄγρια πολλὰ παρελθὼν Λιβύην ἐπέβαινε καὶ παρελθὼν Ταρτησσὸν ἔστησε σημεῖα τῆς πορείας ἐπὶ τῶν ὀρῶν Εὐρώπης καὶ Λιβύης ἀντιστοίχους δύο στήλας. Παραγενόμενος δὲ εἰς Ἐρύθειαν ἐν ὄρει Ἄβαντι αὐλίζεται. Ὁ κύων αἰσθόμενος ἐπ' αὐτὸν ὥρμα· ὁ δὲ καὶ τοῦτον τῷ ῥοπάλῳ παίει καὶ τὸν βουκόλον Εὐρυτίωνα τῷ κυνὶ βοηθοῦντα ἀπέκτεινεν. Γηρυόνης δὲ καταλαβὼν Ἡρακλέα παρὰ ποταμὸν Ἀνθεμοῦντα τὰς βοῦς ἀπάγοντα, συστησάμενος μάχην, τοξευθεὶς ἀπέθανεν. Ἡρακλῆς δὲ τὰς βοῦς Εὐρυσθεῖ κομίσας ἔδωκεν· ὁ δὲ αὐτὰς κατέθυσε τῇ Ἥρᾳ.

ιγ'. Τελεσθέντων δὲ τῶν ἄθλων ἐν ἐνὶ μηνὶ καὶ ἔτεσιν ὀκτώ, μὴ προσδεξάμενος Εὐρυσθεὺς τόν τε τῶν τοῦ Αὐγείου βοσκημάτων καὶ τὸν τῆς ὕδρας ἐνδέκατον ἐπέταξεν ἆθλον παρ' Ἑσπερίδων χρυσᾶ μῆλα κομίζειν. Ταῦτα δὲ ἦν ἐπὶ τοῦ Ἄτλαντος

ιγ'. Προμηθέως εἰπόντος τῷ Ἡρακλεῖ αὐτὸν μὴ *πορεύεσθαι*, ἀπο*στελλειν* δὲ· ἐνταῦθα ἡ ἐννοουμένη αἰτιατικὴ *Ἡρακλέα* ὡς ὑποκείμενον τῶν ἀπαρεμφάτων ἀντικατεστάθη διὰ τῆς ἀντωνυμίας αὐτόν. Πλούτων ἐπέταξεν (Ἡρακλεῖ) *ἄγειν*, ἔνθα συντάττομεν ὡς ἑξῆς· *ἄγειν* Ἡρακλέα κρατοῦντα (=ἂν κρατῇ) χωρὶς τῶν ὅπλων, ἃ εἶχε (ἰδὲ καὶ λεξικόν).

ἐν Ὑπερβορέοις, ἃ Δηὶ ἐδωρήσατο Ἥρα κατὰ τὸν γάμον· ἐφύλασσε δ' αὐτὰ δράκων ἀθάνατος κεφαλὰς ἔχων ἑκατόν, φωναῖς δὲ ποικίλαις καὶ παντοίαις χρώμενος. Μετὰ τούτου δὲ ἑσπερίδες ἐφύλασσον, Αἴγλη, Ἐρύθεια, Ἑσπερία, Ἀρέθουσα. Πορευόμενος οὖν ἦκε πρὸς Νηρέα· συλλαβὼν δὲ αὐτὸν κοιμώμενον καὶ παντοίας ἐναλλάσσοντα μορφὰς ἔδησε καὶ οὐκ ἔλυσε, πρὶν μαθεῖν παρ' αὐτοῦ, ποῦ τυγχάνοιεν τὰ μῆλα καὶ αἱ ἑσπερίδες. Ὡς δ' ἦκεν εἰς Ὑπερβορέους πρὸς Ἄτλαντα, εἰπόντος Προμηθέως τῷ Ἡρακλεῖ αὐτὸν ἐπὶ τὰ μῆλα μὴ πορεύεσθαι, διαδεξάμενον δὲ Ἄτλαντος τὸν πόλον ἀποστέλλειν ἐκεῖνον, πεισθεὶς διεδέξατο. Ἄτλας δὲ δρεψάμενος παρ' ἑσπερίδων τρία μῆλα ἦκε πρὸς Ἡρακλέα· καὶ οὕτως ἀνελόμενος αὐτὰ Ἡρακλῆς ἀπηλλάττετο. Κομίσας δὲ τὰ μῆλα Εὐρυσθεῖ ἔδωκεν· Ὁ δὲ λαβὼν Ἡρακλεῖ ἐδωρήσατο, παρ' οὗ λαβοῦσα Ἀθηνᾶ πάλιν αὐτὰ ἀπεκόμισεν· ὅσιον γὰρ οὐκ ἦν αὐτὰ τεθῆναί που.

ιδ'. Δωδέκατον ἆθλον ἐπεταχθη Κέρβερον ἐξ Ἅιδου κομίζειν· εἶχε δὲ οὗτος τρεῖς μὲν κυνῶν κεφαλάς, τὴν δὲ οὐρὰν δράκοντος, κατὰ δὲ τοῦ νώτου παντοίων εἶχεν ὄφεων κεφαλάς. Παραγινόμενος οὖν ἐπὶ Ταίναρον τῆς Λακωνικῆς, οὗ τῆς εἰς Ἅιδου καταβάσεως τὸ στόμιόν ἐστι, διὰ τούτου κατῆει. Αἰτοῦντος δὲ αὐτοῦ Πλούτωνα τὸν Κέρβερον, ἐπέταξεν ὁ Πλούτων ἄγειν χωρὶς ὧν εἶχεν ὅπλων κρατοῦντα. Ὁ δὲ εὑρὼν αὐτὸν ἐπὶ ταῖς πύλαις τοῦ Ἀχέροντος, τῷ τε θώρακι συμπεφραγμένος καὶ τῇ λεοντῇ συσκεπασθείς καὶ περιβαλὼν τῇ κεφαλῇ τὰς χεῖρας οὐκ ἀνῆκε, καίπερ δακνόμενος ὑπὸ τοῦ κατὰ τὴν οὐρὰν δράκοντος, κρατῶν δ' ἐκ τοῦ τραχήλου καὶ ἄγχων τὸ θηρίον ἔπεισεν. Συλλαβὼν οὖν αὐτὸν ἦκε, διὰ Τροιζῆνος ποιησάμενος τὴν ἀνάβασιν· δείξας δ' Εὐρυσθεῖ τὸν Κέρβερον πάλιν ἐκόμισεν εἰς Ἅιδου.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

Κλαύδιος Αἰλιανὸς ἐκ τῆς Πραινέστου, πόλεως Γῆς Λατίνης, ἤκμασεν ἐπὶ Ἁδριανοῦ τὴν γ' μ. Χ. ἑκατονταετηρίδα. Ἐν τῇ ἰδίᾳ πατρίδι σπουδάσας τὴν ἑλλὴν καὶ γλῶσσαν ἀπέβη τέλειος ἑλληνιστής, μόλις διακρινόμενος τῶν γραφόντων τὴν ἀττικὴν διάλεκτον. Διὰ τοῦτο οἱ συμπολῖταί του ἐκάλουν αὐτὸν **μελιγλωσσον** *καὶ* **μελιβόαγγον.** *Ἐν Ῥώμῃ ζῶν ἐπηγγέλλετο τὸν διδάσκαλον τῆς ῥητορικῆς, ἔγραψε δὲ καὶ τὴν* **Ποικίλην Ἱστορίαν,** *ἥτις περιέχει ἐν βιβλίοις 14 ἀνέκδοτα ἱστορικά, ἀρχαιολογικά, βιογραφικά, τὰ ὁποῖα πάντα σήμερον θεωροῦνται πολύτιμα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν πρώτων πηγῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ταῦτα ἠρανίσθη*

ΠΟΙΚΙΛΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

1. Ὅτε ἦκεν ἡ ναῦς ἡ ἐκ Δήλου καὶ ἔδει Σωκράτην ἀποθνήτκειν, ἀφίκετο εἰς τὸ δεσμωτήριον Ἀπολλόδωρος ὁ τοῦ Σωκράτους ἑταῖρος, χιτῶνά τε αὐτῷ φέρων ἐρίων πολυτελῆ καὶ εὐήτριον καὶ ἱματίων τοιοῦτο, καὶ ἠξίου ἐνδύντα τὸν χιτῶνα καὶ θαιμάτιον περιβαλόμενον εἶτα οὕτω πιεῖν τὸ φάρμακον.

2 Μυρμηκίδου τοῦ Μιλησίου καὶ Καλλικράτους τοῦ Λακεδαιμονίου τὰ θαυμαζόμενα μικρὰ ἔργα ἐστὶ τάδε· τέθριππα ἐποίησαν ὑπὸ μυίας καλυπτόμενα, καὶ ἐν σησάμῳ δίστιχον ἐλεγεῖον χρυσοῖς γράμμασιν ἐπέγραψαν. Ὤν, ἐμοὶ δοκεῖν, ὁ σπουδαῖος οὐδέτερον ἐπαινέσεται· τί γὰρ ἄλλο ἐστὶ ταῦτα ἢ χρόνου παρανάλωμα;

3. Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου Φωκίωνι μόνῳ, τῷ Ἀθηναίων στρατηγῷ, γράφων προσετίθει τὸ *χαίρειν*· οὕτως ἄρα ἤρήκει τὸν Μακεδόνα ὁ Φωκίων. Ἀλλὰ καὶ τάλαντα αὐτῷ ἀργυρίου ἔπεμψεν ἑκατόν, καὶ πόλις τέτταρας ὠνόμασεν, ὧν ἐξίου μίαν, ἣν βούλεται, προελέσθαι αὐτόν, ἵνα ἔχοι καρποῦσθαι τὰς ἐκεῖθεν προσόδους. Ὁ μὲν οὖν Ἀλέξανδρος μεγαλοφρόνως ταῦτα καὶ μεγαλοπρεπῶς· ἔτι γε μὴν μεγαλοφρονέστερον ὁ Φωκίων, μήτε τὸ ἀργύριον προσιέμενος μήτε τὴν πόλιν.

4. Ἀλέξανδρος θεασάμενος τὴν ἐν Ἐφέσῳ εἰκόνα ἑαυτοῦ, τὴν ὑπὸ Ἀπελλοῦ γραφεῖσαν, οὐκ ἐπῄνεσε κατὰ τὴν ἀξίαν τοῦ γράμματος. Εἰσαχθέντος δὲ τοῦ ἵππου καὶ χρεμετίσαντος πρὸς τὸν ἵππον τὸν ἐν τῇ εἰκόνι ὡς πρὸς ἀληθινὸν καὶ ἐκεῖνον, «ὦ βασιλεῦ», εἶπεν ὁ Ἀπελλῆς, «ἀλλ' ὅγε ἵππος ἔοικέ σου γραφικώτερος εἶναι κατὰ πολύ».

5. Τιμόθεος ὁ Κόνωνος, ὁ στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ἀποστὰς ποτε τῶν δείπνων τῶν πολυτελῶν καὶ τῶν ἑστιάσεων τῶν στρατηγικῶν, παραληφθεὶς ὑπὸ Πλάτωνος εἰς τὸ ἐν Ἀκαδημίᾳ συμπόσιον καὶ ἑστιαθεὶς ἀφελῶς ἅμα καὶ μουσικῶς, ἔφη πρὸς τοὺς οἰκείους ἐπανελθών, ὅτι οἱ παρὰ Πλάτωνι δειπνοῦντες καὶ τῇ ὑστεραίᾳ καλῶς διάγουσιν. Ἐκ δὴ τούτου διέβαλλε Τιμόθεος τὰ πολυτελῆ δεῖπνα καὶ φορτικὰ ὡς πάντως ἐς τὴν ὑστεραίαν οὐκ εὐφραίνοντα.

6. Πιττακὸς ἐν Μιτυλήνῃ κατεσκεύασεν ἐν τοῖς ἱεροῖς κλίμακας ἐς οὐδεμίαν μὲν χρῆσιν ἐπιτηδείους, αὐτὸ δὲ τοῦτο ἀναθήματα εἶναι, αἰνιττόμενος τὴν ἐκ τῆς τύχης ἄνω καὶ κάτω μετάπτωσιν, τρόπον τινὰ τῶν μὲν εὐτυχούντων ἀνιόντων, κατιόντων δὲ τῶν δυστυχούντων.

7. Ὅτε ἑάλω τὸ Ἴλιον, οἰκτείραντες οἱ Ἀχαιοὶ τὰς τῶν ἁλισκομένων τύχας, καὶ πάνυ ἑλληνικῶς τοῦτο ἐκήρυξαν, ἕκαστον τῶν ἐλευθέρων ἓν ὅ,τι καὶ βούλεται τῶν οἰκείων ἀποφέρειν ἀράμενον. Ὁ οὖν Αἰνείας τοὺς πατρῴους θεοὺς βαστάσας ἔφερεν, ὑπεριδὼν τῶν ἄλλων. Ἡσθέντες οὖν οἱ Ἕλληνες ἐπὶ τῇ τοῦ ἀνδρὸς εὐσεβείᾳ, καὶ δεύτερον αὐτῷ κτῆμα συνεχώρησαν λαβεῖν· ὁ δὲ τὸν πατέρα πάνυ σφόδρα γεγηρακότα ἀναθέμενος τοῖς ὤμοις ἔφερεν. Ὑπερεκπλαγέντες οὖν καὶ ἐπὶ τούτῳ οὐχ ἥκιστα, πάντων αὐτῷ τῶν οἰκείων κτημάτων ἀπέστησαν, ὁμολογοῦντες ὅτι πρὸς τοὺς εὐσεβεῖς τῶν ἀνθρώπων καὶ τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς γειναμένους δι' αἰδοῦς ἄγοντας καὶ οἱ φύσει πολέμιοι γίνονται ἥμεροι.

8. Ὁρῶν ὁ Σωκράτης τὸν Ἀλκιβιάδην τετυφωμένον ἐπὶ τῷ πλούτῳ καὶ μέγα φρονοῦντα ἐπὶ τῇ περιουσίᾳ καὶ ἔτι πλέον ἐπὶ τοῖς ἀγροῖς, ἤγαγεν αὐτὸν εἴς τινα τῆς πάλεως τόπον, ἔνθα ἀνέκειτο πινάκιον ἔχον γῆς περίοδον, καὶ προσέταξε τῷ Ἀλκιβιάδῃ τὴν Ἀττικὴν ἐνταῦθα ἀναζητεῖν. Ὡς δ' εὗρε, προσέταξεν αὐτῷ τοὺς ἀγροὺς τοὺς ἰδίους διαθρῆσαι· τοῦ δὲ εἰπόντος, «ἀλλ' οὐδαμοῦ γεγραμμένοι εἰσίν»· ἐπὶ τούτοις οὖν, εἶπε, «μέγα φρονεῖς, οἷπερ οὐδὲν μέρος τῆς γῆς εἰσιν;»

9. Ἐπαμινώνδας ἕνα εἶχε τρίβωνα καὶ αὐτὸν ῥυπῶντα· εἴ ποτε δὲ αὐτὸν ἔδωκεν εἰς κναφεῖον, αὐτὸς ὑπέμενεν οἶκοι δι' ἀπορίαν ἑτέρου. Ἐν δὴ τούτῳ τῆς περιουσίας ὤν, τοῦ Περσῶν βασιλέως πέμψαντος αὐτῷ πολὺ χρυσίον, οὐ προσήκατο· καὶ εἴ τι ἐγὼ νοῶ, μεγαλοφρονέστερος ἦν τοῦ διδόντος ὁ μὴ λαβών.

10. Χιόνος ποτὲ πιπτούσης, ἤρετο ὁ βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν γυμνόν τινα διακαρτεροῦντα, εἰ ῥιγοῖ· ὁ δὲ αὐτὸν ἀντήρετο, εἰ τὸ μέτωπον ῥιγοῖ. Τοῦ δὲ οὐ φήσαντος, *οὐκοῦν*, εἶπεν, *οὐδὲ ἐγὼ· πᾶς γάρ μέτωπόν εἰμι.*

11. Ἡνίκα τῆς θαλάττης ἤρξαν Μιτυληναῖοι, τοῖς ἀφισταμένοις τῶν συμμάχων τιμωρίαν ἐκείνην ἐπήρτησαν, γράμματα μὴ μανθάνειν τοὺς παῖδας αὐτῶν μηδὲ μουσικὴν διδά-

σκεσθαι, πασῶν κολάσεων ἡγησάμενοι βαρυτάτην εἶναι ταύτην, ἐν ἀμουσίᾳ καὶ ἀμαθείᾳ καταβιῶναι.

12. Θεμιστοκλῆς ὁ Νεοκλέους ἑαυτὸν εἶκαζε ταῖς δρυσί, λέγων ὅτι καὶ ἐκείνας ὑπέρχονται οἱ ἄνθρωποι καὶ δέονται αὐτῶν, εἰ ὗοι, στέγην τὴν ἐκ τῶν κλάδων ποθοῦντες· ὅταν δέ, οὕσης εὐδίας, παρίωσι, τίλλουσιν αὐτὸς καὶ περικλῶσιν. Καὶ αὐτὸς οὖν ἔλεγεν ὑπὸ τοῦ δήμου τὰ αὐτὰ πάσχειν.

13. Μειράκιον Ἐρετρικὸν προσεροίτησε Ζήνωνι πλείονος χρόνου, ἔστ' ἐς ἄνδρας ἀφίκετο. Ὕστερον οὖν ἐς τὴν Ἐρετρίαν ἐπανῆλθε καὶ αὐτὸν ὁ πατὴρ ἤρετο, ὅ,τι ἄρα μάθοι σοφὸν ἐν τῇ τοσαύτῃ διατριβῇ τοῦ χρόνου· ὁ δὲ δείξειν ἔφη καὶ οὐκ ἐς μακρὰν ἔδρασε τοῦτο. Χαλεπήναντος γὰρ αὐτῷ τοῦ πατρὸς καὶ τέλος πληγὰς ἐντείναντος, οὗτος τὴν ἡσυχίαν ἀγαγὼν καὶ ἐγκαρτερήσας ἔφη, Τοῦτο μεμαθηκέναι, φέρειν ὀργὴν πατέρων καὶ μὴ ἀγανακτεῖν.

14. Ἦλγει τὸν ὦμον Διογένης τρωθείς, οἶμαι, ἢ ἐξ ἄλλης τινὸς αἰτίας. Ἐπεὶ δὲ ἐδόκει σφόδρα ἀλγεῖν, τῶν τις ἀχθομένων αὐτῷ κατεκερτόμει λέγων· *Τί οὖν οὐκ ἀποθῄσκεις, ὦ Διόγενες, καὶ σαυτὸν ἀπαλλάττεις κακῶν;* Ὁ δὲ εἶπε· *Τοὺς εἰδότας ἃ δεῖ πράττειν ἐν τῷ βίῳ καὶ ἃ δεῖ λέγειν, τούτους γε ζῆν προσήκει, ὧν καὶ αὐτὸς ὡμολόγει εἶναι. Σοὶ μὲν οὖν, ἔφη, οὐκ εἰδότι τά τε λεκτέα καὶ τὰ πρακτέα, ἀποθανεῖν ἐν καλῷ ἐστιν· ἐμὲ δὲ τὸν ἐπιστήμονα ἐκείνων πρέπει ζῆν.*

15. Φωκίων πένης ἦν· Ἀλεξάνδρου δὲ πέμψαντος αὐτῷ τάλαντα ἑκατὸν ἠρώτα, *Διά τίνα αἰτίαν μοι δίδωσιν;* Ὡς δὲ εἶπον, ὅτι *μόνον αὐτὸν Ἀθηναίων ἡγεῖται καλὸν κἀγαθόν, Οὐκοῦν, ἔφη, ἐασάτωμε τοιοῦτον εἶναι.*

16. Ἰσχυρῶς Ὅμηρον ἐθαύμαζεν Ἀλκιβιάδης, καί ποτε διδασκαλείῳ παίδων προσελθὼν ῥαψῳδίαν ᾔτει. Τοῦ δὲ διδασκάλου μηδὲν ἔχειν Ὁμήρου φήσαντος, ἐντρίψας αὐτῷ κόνδυλον εὖ μάλα στερεὸν παρῆλθεν, ἐνδειξάμενος ὅτι ἐκεῖνος ἀπαίδευτός ἐστι καὶ τοιούτους ἀποφαίνει τοὺς παῖδας.

17. Δύο εἰκόνας εἰργάσατο Πολύκλειτος κατὰ τὸ αὐτό, τὴν μὲν τοῖς ὄχλοις χαριζόμενος, τὴν δὲ κατὰ τὸν νόμον τῆς τέχνης. Ἐχαρίζετο δὲ τοῖς πολλοῖς τὸν τρόπον τοῦτον· καθ' ἕκαστον τῶν ἐσιόντων μετετίθει τι καὶ μετεμόρφου πειθόμενος τῇ ἑκάστου ὑφηγήσει. Προύθηκεν οὖν ἀμφοτέρας· καὶ ἡ μὲν ὑπὸ πάντων ἐπῃνεῖτο, ἡ δὲ ἑτέρα ἐγελᾶτο. Ὑπολαβὼν οὖν ἔφη ὁ Πολύκλειτος· *ἀλλὰ ταύτην μέν, ἣν ψέγετε, ὑμεῖς ἐποιήσατε· ταύτην δέ, ἣν θαυμάζετε, ἐγώ.*

ΕΚ ΤΟΥ ΑΝΘΟΛΟΓΙΟΥ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΣΤΟΒΑΙΟΥ

Ὁ Στοβαῖος ἐγεννήθη ἐν Στόβοις, πόλει τῆς Μακεδονίας, πιθανῶς τὴν Β΄ μ. Χ. ἑκατονταετηρίδα. Περὶ αὐτοῦ γινώσκομεν μόνον ὅτι κατέλιπε σύγγραμμα καλούμενον **ἀνθολόγιον ἐκλογῶν ἀποφθεγμάτων** *καὶ* **ὑποθηκῶν,** *ἐράνισμα ἐκ πλείστων ἀρχαίων συγγραμμάτων.*

1. Οὔτε ἵππος ἐπὶ φάτνῃ καὶ φαλάροις καὶ τάπησιν, οὔτε ὄρνις ἐπὶ βρώμῃ καὶ καλιᾷ ὑφοῦται καὶ γαυριᾷ, ἀλλ' ἄμφω ἐπὶ ὠκύτητι, ὁ μὲν ποδῶν, ὁ δὲ πτερῶν. Καὶ σὺ τοιγαροῦν μὴ ἐπὶ τροφῇ καὶ σκέπῃ καὶ ἁπλῶς τῇ ἔξωθεν περιουσίᾳ μάταια ὀγκοῦ, ἀλλ' ἐπὶ χρηστότητι καὶ εὐποίᾳ (Α. σ. 136,91).

2. Ἀθηναῖοι πρὸς Θρᾷκας πόλεμον ἔχοντες, στρατηγὸν ἐχειροτόνησαν Κόδρον. Οὗτος ἀκούσας ὅτι χρησμὸν εἰλήφασιν οἱ πολέμιοι, ἐγκρατεῖς γενήσεσθαι τῆς νίκης αὐτούς, ἐὰν τοῦ στρατηγοῦ φείσωνται Ἀθηναίων, ἐν δρυτόμου σχήματι συνέβαλε μάχην μετὰ τινων Θρᾳκῶν ξυλιζομένων, καὶ τῷ δρεπάνῳ καιρίως ἐξ αὐτῶν ἕνα πλήξας ἀνεῖλεν· οἱ δὲ λοιποὶ τὴν περίστασιν τοῦ στρατηγήματος μὴ γινώσκοντες, ἀπέκτειναν τὸν Κόδρον θέλοντα· συμβαλόντες δὲ τὸν πόλεμον Ἀθηναῖοι, τῆς νίκης ἐγκρατεῖς ἐγένοντο (Τόμ. Α. σελ. 176,66).

3. Πυθαγόρας ἐρωτηθείς, *Τί ποιοῦσιν ἄνθρωποι θεοῖς ὁμοῖον*, ἔφη, *Ἐὰν ἀληθεύωσιν.* Οἱ δὲ μάγοι ἀποφαίνονται τοῦ

μεγίστου τῶν θεῶν, ὃν Ὡρομάγδην καλοῦσιν, ἐοικέναι τὸ μὲν σῶμα φωτί, τὴν δὲ ψυχὴν ἀληθείᾳ (Τόμ. Α. σελ. 254,25).

4. Ἑορτῆς οὔσης παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, ἐφιλοτιμήσατο ὁ Ἀλκιβιάδης δῶρα πολλὰ πέμψαι Σωκράτει. Τῆς οὖν Ξανθίππης καταπλαγείσης καὶ τὸν Σωκράτη λαβεῖν αὐτὰ ἀξιούσης, ἔφη· Ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς τῇ τοῦ Ἀλκιβιάδου φιλοτιμίᾳ παραταξόμεθα, μὴ λαβεῖν τὰ πεμφθέντα ἀντιφιλοτιμησάμενοι (Τόμ. Α. σ. 282,17).

5 **Πιττακὸς** ἀδικηθεὶς ὑπό τινος καὶ ἔχων ἐξουσίαν αὐτὸν κολάσαι, ἀφῆκεν εἰπών: Συγγνώμη τιμωρίας ἀμείνων· τὸ μὲν γὰρ ἡμέρου φύσεώς ἐστι, τὸ δὲ θηριώδους (Τόμ Α', σ. 305 14.).

6. **Δημοσθένης** ὁ Δημοσθένους, εἰ ἔμελλε τῆς ὑστεραίας ἔσεσθαι ἐκκλησίας, διὰ τῆς νυκτὸς ἠγρύπνει πάσης, διαῤῥοντίζων καὶ ἐκμανθάνων ταῦτα, ἃ ἔμελλεν ἐρεῖν. Ὁ τοίνυν Πυθέας ἐκ τούτων, ἐμοὶ δοκεῖν, ἀπέσκωπτεν εἰς αὐτόν, ἐπιλέγων αὐτοῦ τὰ ἐνθυμήματα ἐλλυχνίων ὄζειν (Τ. Β' σ. 7.60).

7. **Διονύσιος** λακωνικὸν μάγειρον πριάμενος, ἐκέλευσεν αὐτὸν σκευάσαι τὸν λακωνικὸν ζωμόν· καὶ σκευάσαντος, οὐκ ἤσθιεν, ἤρετο δὲ κατὰ τί αὐτῷ ἥδονται ἀνδεστάτῳ ὄντι οἱ Λάκωνες· ὁ δὲ οὐκ ἔχειν, ἔφη, τοῦτον τὰ ἁδύσματα, ἃ ἐκεῖνος ἔχει· διὰ τοῦτο αὐτῷ μὴ ἁρέσαι. Καὶ ὃς ἐπύθετο, Τίνα εἴη ταῦτα· αὐτὸν γὰρ κελεῦσαι τῷ ταμίᾳ πάντα ἔκπλεα αὐτῷ δοῦναι· Ὁ δὲ εἶπεν· Ἃ μὴ ἔστι παρὰ σοί, πρὸ τοῦ δείπνου πόνοι καὶ τὸ ἐν τῷ Εὐρώτᾳ λουτρόν (Τόμ. Β' σ. 21.100).

8. **Ζήνων,** Ἀντιγόνου πρέσβεις Ἀθήναζε πέμψαντος, κληθεὶς ὑπ' αὐτῶν σὺν ἄλλοις φιλοσόφοις ἐπὶ δεῖπνον, κἀκείνων παρὰ πότον σπευδόντων ἐπιδείκνυσθαι τὴν αὐτῶν ἕξιν, αὐτὸς ἐσίγα. Τῶν δὲ πρέσβεων ζητούντων Τί ἀπαγγείλωσι περὶ αὐτοῦ πρὸς Ἀντίγονον, Τοῦτ' αὐτό, ἔφη, ὃ βλέπετε·

δυσκρατέστατον γὰρ πάντων ὁ λόγος (Τόμ. Β' σ. 32,10).

9. **Σόλων** ἐρωτηθεὶς ὑπὸ Περιάνδρου παρὰ πότον, ἐπεὶ σιωπῶν ἐτύγχανε, πότερα διὰ λόγων σπάνιν ἢ διὰ μωρίαν σιωπᾷ· ἀλλ' οὐδείς ἄν, εἶπε, μωρὸς ἐν συμποσίῳ σιωπᾶν δύναιτο (Τόμ. Β' σ. 35, 15).

10. Τοσούτῳ εἰσὶν οἱ φθονεροὶ δυστυχέστεροι τῶν ἄλλων, ὅσον οἱ μὲν ἐπὶ ταῖς αὑτῶν συμφοραῖς ἀλγοῦσιν, οἱ δὲ φθονοῦντες πρὸς τοῖς ἑαυτῶν κακοῖς καὶ ἐπὶ τοῖς τῶν ἄλλων ἀγαθοῖς λυποῦμενοι διατελοῦσιν (Τόμ. Β' σ. 52,43).

11. **Ζάλευκος** ὁ τῶν Λοκρῶν νομοθέτης τοὺς νόμους ἔφησε τοῖς ἀραχνίοις ὁμοίους εἶναι· ὥσπερ γὰρ εἰς ἐκεῖνα, ἐὰν μὲν ἐμπέσῃ μυῖα ἢ κώνωψ, κατέχεται, ἐὰν δὲ σφὴξ ἢ μέλιττα, διαρρήξασα ἀρίπταται, οὕτω καὶ εἰς τοὺς νόμους, ἐὰν μὲν ἐμπέσῃ πένης, συνέχεται, ἐὰν δὲ πλούσιος ἢ δυνατὸς λέγειν, διαρρήξας ἀποτρέχει (Τ. Β. σ. 220,42).

13. Πολλάκις καὶ ἄλλοτε κατενόησα, ὅτι ἄρχων ἀγαθὸς οὐδὲν διαφέρει πατρὸς ἀγαθοῦ. Οἵ τε γὰρ πατέρες προνοοῦσι τῶν παίδων, ὅπως μήποτε αὐτοὺς τἀγαθὰ ἐπιλείψῃ. Κῦρός τε μοι δοκεῖ νῦν συμβουλεύειν ἡμῖν, ἀφ' ὧν ἂν μάλιστα εὐδαιμονοῦντες διατελοῖμεν (Τ. Β' σ. 240,108).

14. Περὶ πλείονος ποιοῦ δόξαν καλὴν ἢ πλοῦτον μέγαν τοῖς παισὶ καταλιπεῖν· ὁ μὲν γὰρ θνητός, ἡ δ' ἀθάνατος, καὶ δόξῃ μὲν χρήματα κτητά, δόξα δὲ χρημάτων οὐκ ὠνητή· καὶ τὰ μὲν καὶ τοῖς ῥᾳδίοις παραγίγνεται, τὴν δὲ οὐχ οἷόν τε ἀλλ' ἢ τοὺς διενεγκόντας κτήσασθαι (Τ. Β', σ. 255,38).

15. **Δημάδης** ὁ ῥήτωρ ληφθεὶς αἰχμάλωτος ἐν τῇ κατὰ Χαιρώνειαν μάχῃ ὑπὸ Φιλίππου καὶ συσταθεὶς αὐτῷ, ἐκείνου παρὰ πότον σεμνυνομένου, ποῦ ἡ εὐγένεια καὶ ἡ ὑπεροχὴ τῆς Ἀθηναίων πόλεως, ἔγνως ἄν, ἔφη, ὦ βασιλεῦ, τὴν τῆς πόλεως δύναμιν, εἰ Ἀθηναίων μὲν Φίλιππος, Μακεδόνων δὲ Χάρης ἐστρατήγει (Τ. Β' σ. 326,47).

16. **Σκίλουρος** ὀγδοήκοντα παῖδας ἄρρενας ἀπολιπών, ἐπειδὴ τελευτᾶν ἤμελλε, δέσμην ἀκοντίων ἑκάστῳ προτείνων, ἐκέλευε καταθραῦσαι. Πάντων δὲ ἀπαγορευσάντων, καθ' ἓν αὐτὸς ἕλκων ἀκόντιον πάντα ῥᾳδίως ἔκλασε, διδάσκων ἐκείνους ὅτι συνεστῶτες μὲν καὶ ὁμονοοῦντες ἰσχυροὶ διαμένουσιν, ἀσθενεῖς δ' ἔσονται διαλυθέντες (Τ. Γ' σ. 127, 16).

17. **Διογένης,** πυνθανομένου τινός, Τίνες τῶν ἀνθρώπων εὐγενέστατοι, Οἱ καταφρονοῦντες, εἶπε, πλούτου, δόξης, ἡδονῆς, ζωῆς, τῶν δὲ ἐναντίων ὑπεράνω ὄντες, πενίας, ἀδοξίας, πόνου καὶ θανάτου. (Τ. Γ' σ. 158 19).

18. Ἡ Σωκράτους ἀδοξία, μαίας καὶ ἑρμογλύφου πατρός, οὐκ ἦν εὐγενεστέρα τῆς Σαρδαναπάλου δόξης; μὴ σύ γε νόμιζε, ὅτι Ξέρξης εὐγενέστερος ἦν Κυναιγείρου· ὁ μὲν γὰρ ὑπὲρ τῆς ἰδίας πατρίδος ἀπεκόπη τὴν χεῖρα, ὁ δ' ὑπὲρ τοῦ ζῆν ἔφυγεν, ἀντὶ τῆς μεγάλης βασιλείας περικείμενος δειλίαν (Τ. Γ' σ. 159,22).

19. Οὔτε σῖτον ἄριστον ἐκ τοῦ καλλίστου πεδίου κρίνομεν, ἀλλὰ τὸν εὔθετον πρὸς τὴν τροφήν, οὔτε ἄνδρα σπουδαῖον τὸν ἐξ ἐπιφανοῦς ὄντα γένους, ἀλλὰ τὸν ὑπάρχοντα τῷ τρόπῳ κρείττονα (Τ. Γ' σ. 159,23).

20. **Κροῖσος** ὀργισθεὶς τῷ Σόλωνι εἶπεν· Ὦ ξένε Ἀθηναῖε, ἡ δὲ ἡμετέρα εὐδαιμονία οὕτω σοι ἀπέρριπται εἰς τὸ μηδέν, ὥστε οὔτε ἰδιωτῶν ἀξίους ἡμᾶς ἐποίησας; Ὁ δὲ Σόλων εἶπεν· Ὦ Κροῖσε, ἐπηρώτας με περὶ ἀνθρωπίνων πραγμάτων, ἐπιστάμενον τὰς ἀδοκήτους μεταβολας· ἐν γὰρ τῷ μακρῷ χρόνῳ πολλὰ μέν ἔστιν ἰδεῖν, ἃ μή τις ἐθέλει, πολλὰ δὲ καὶ παθεῖν. Πᾶσα τοῦ βίου ἡμέρα οὐδὲν ὅμοιον εἰσάγει πρᾶγμα. Ὁ μέγα πλούσιος οὐκ ἔστιν ὀλβιώτερος τοῦ ἐφ' ἡμέραν ἔχοντος·

ἐκεῖνον δὲ λέγω εὐδαίμονα, ὃς ἂν τελευτήσῃ καλῶς τὸν βίον, ἔχων πάντα τὰ ἀγαθά.

21. **Ἀναξαγόρα** τις τῷ Κλαζομενίῳ σπουδάζοντι πρὸς τοὺς ἑταίρους προσελθὼν ἔφη τεθνηκέναι αὐτῷ τοὺς δύο παῖδας, οὓς περ οὖν καὶ εἶχε μόνους. Ὁ δὲ μηδὲν διαταραχθεὶς εἶπεν· Ἤδειν θνητοὺς αὐτοὺς γεγεννηκώς (Τ. Γ' σ. 308,62).

22. **Γοργίας** ὁ Λεοντῖνος ἐπὶ τέρματι ὢν τοῦ βίου, ὑπ' ἀσθενείας καταληφθείς, κατ' ὀλίγον εἰς ὕπνον ὑπολισθαίνων ἔκειτο· εἰ δέ τις αὐτὸν τῶν ἐπιτηδείων ἤρετο, τί πράττοι, ὁ Γοργίας ἀπεκρίνετο. Ἤδη με ὁ ὕπνος ἄρχεται παρακατατίθεσθαι τῷ ἀδελφῷ (Τ. Γ' σ. 364,23).

23. Οἱ Πυθαγόρειοι διήρουν τὰς τῶν ἀνθρώπων ἡλικίας εἰς τέσσαρα μέρη, παιδός, νέου, ἀνδρὸς καὶ γέροντος· καὶ ἐκ τούτων τῶν ἡλικιῶν ἑκάστην ὁμοίαν ἔφασαν εἶναι ταῖς τῶν ὡρῶν τοῦ ἔτους μεταβολαῖς, τὸ μὲν ἔαρ τῷ παιδί, διδόντες, τὸ δὲ θέρος τῷ νεανίσκῳ, φθινόπωρον τῷ ἀνδρί, τὸν δὲ χειμῶνα τῷ γέροντι (Παραρτ. σ. 415,5).

24. **Διογένης** ἔλεγε τὴν τῶν παίδων ἀγωγὴν ἐοικέναι τοῖς τῶν κεραμέων πλάσμασιν· ὡς γὰρ ἐκεῖνοι ἁπαλὸν μὲν τὸν πηλὸν ὄντα ὡς θέλουσι σχηματίζουσι καὶ ῥυθμίζουσιν, ὀπτηθέντα δ' οὐκέτι δύνανται πλάσσειν, οὕτω καὶ τοὺς ἐν νεότητι μὴ διὰ πόνων παιδαγωγηθέντας, τελείους γενομένους, ἀμεταπλάστους γίγνεσθαι (Παραρτ. σ. 455).

25. Τὸ ἀληθὲς πικρόν ἐστι καὶ ἀηδὲς τοῖς ἀνοήτοις, τὸ δὲ ψεῦδος γλυκὺ καὶ προσηνές, ὥσπερ γε, οἶμαι, καὶ τοῖς νοσοῦσι τὰ ὄμματα τὸ μὲν φῶς ἀνιαρόν, τὸ δὲ σκότος ἄλυπον καὶ φίλον, οὐκ ἐῶν βλέπειν (Παραρτ. σ. 489).

ΕΚ ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙΟΥ ΔΕΙΠΝΟΣΟΦΙΣΤΩΝ

Ὁ Ἀθήναιος, φιλόσοφος καὶ γραμματικὸς ἐκ Ναυκράτιδος, πόλεως τῆς Αἰγύπτου, ἔζησε περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ γ' μ. Χ. αἰῶνος. Γράψας συμπόσιον σοφῶν ἐν 15 βιβλίοις ἐπιγεγραμμένον **Δειπνοσοφισταί,** *ἔλαβεν ἐκ τοῦ τίτλου τούτου τὸ ὄνομα* **Δειπνοσοφιστής.** *Ἐν τῷ συγγράμματι τούτῳ εἰσάγει ἄνδρας σοφοὺς περὶ διαφόρων ζητημάτων διαλεγομένους ἐν τῇ οἰκίᾳ πλουσίου τινὸς καὶ πεπαιδευμένου Ῥωμαίου, ὅστις ὠνομάζετο* **Λαυρέντιος.**

1. **Δαμασκηνά.** Τῆς πόλεως Δαμασκοῦ ἐνδόξου οὔσης καὶ μεγάλης πολλοὶ τῶν ἀρχαίων μέμνηνται. Ἐπεὶ δὲ πλεῖστον ἐν τῇ τῶν Δαμασκηνῶν χώρᾳ ἐστὶ τὸ καλούμενον κοκκύμηλον καὶ κάλλιστα γεωργεῖται, ἰδίως καλεῖται τὸ ἀκρόδρυον *δαμασκηνόν*, ὡς διάφορον τῶν κατὰ τὰς ἄλλας χώρας γινομένων (Βιβλ. Α' σελ. 88).

2. **Ἐλάαι.** Οἱ Ῥωμαῖοι ταύτας λέγουσι *δρύππας*. Δίφιλος δὲ ὁ Σίφνιος φησι τὰς ἐλάας ὀλιγοτρόφους εἶναι καὶ κεφαλαλγεῖς, τὰς δὲ μελαίνας καὶ κακοστομαχωτέρας καὶ τὴν κεφαλὴν βαρύνειν, τὰς δὲ *κολυμβάδας* καλουμένας εὐστομαχωτέρας εἶναι, τὰς δὲ *θλαστὰς* μελαίνας εὐστομαχωτέρας εἶναι (Βιβλ. Α', σ. 100).

3. **Κλεοπάτρα** ἡ τελευταία τῆς Αἰγύπτου βασιλεύσασα,

Ἀντωνίῳ τῷ Ῥωμαίων στρατηγῷ ἐν Κιλικίᾳ ἀπαντήσασα παρεσκεύασεν αὐτῷ βασιλικὸν συμπόσιον, ἐν ᾧ πάντα χρυσᾶ καὶ λιθοκόλλητα, περιττῶς ἐξειργασμένα ταῖς τέχναις· ἦσαν δὲ καὶ οἱ τοῖχοι ἀλουργέσι καὶ διαχρύσοις ἐμπεπετασμένοι ὑφέσι. Καὶ δώδεκα τρίκλινα διαστρώσασα ἐκάλεσε τὸν Ἀντώνιον μεθ' ὧν ἐβούλετο ἡ Κλεοπάτρα. Τοῦ δὲ τῇ πολυτελείᾳ τῆς ὄψεως ἐκπλαγέντος, ὑπομειδιάσασα, ταῦτ' ἔφη παντα δωρεῖσθαι αὐτῷ καὶ εἰς αὔριον παρεκάλει συνδειπνῆσαι πάλιν, ἥκοντα μετὰ τῶν φίλων καὶ ἡγεμόνων· ὅτε καὶ πολλῷ κρεῖττον διακοσμήσασα τὸ συμπόσιον ἐποίησε φανῆναι τὰ πρῶτα μικρα, καὶ πάλιν ταῦτα ἐδωρήσατο. Τῶν δ' ἡγεμόνων ἐφ' ᾗ ἕκαστος κατέκειτο κλίνῃ καὶ τὰ κυλικεῖα, καθὼς ταῖς στρωμναῖς ἐμεμέριστο, ἑκάστῳ φέρειν ἐπέτρεψεν (Βιβλ. Δ' σ. 265).

4. Οἱ **Ἀρεοπαγῖται** τοὺς ἀσώτους καὶ μὴ ἔκ τινος περιουσίας ζῶντας ἀνακαλούμενοι ἐκόλαζον. Καὶ Μενέδημον δὲ καὶ Ἀσκληπιάδην τοὺς φιλοσόφους, νέους ὄντας καὶ πενομένους, μεταπεμψαμενοι ἠρώτησαν, πῶς ὅλας τὰς ἡμέρας τοῖς φιλοσόφοις σχολάζοντες, κεκτημένοι δὲ μηδέν, εὐεκτοῦσιν οὕτω τοῖς σώμασι· καὶ οἳ ἐκέλευσαν μεταπεμφθῆναί τινα τῶν μυλωθρῶν. Ἐλθόντος δ' ἐκείνου καὶ εἰπόντος ὅτι ἑκάστης νυκτὸς κατιόντες εἰς τὸν μυλῶνα καὶ ἀλοῦντες δύο δραχμὰς ἀμφότεροι λαμβανουσι, θαυμάσαντες οἱ Ἀρεοπαγῖται διακοσίαις δραχμαῖς ἐτίμησαν αὐτούς (Βιβλ. Δ' σ. 300).

5. **Φιλόξενος** ὁ παράσιτος παρὰ Πυθῶνι ἀριστῶν, παρακειμένων ἑλαῶν καὶ μετὰ μικρὸν προσενεχθείσης λοπάδος ἰχθύων, παταξας τὸ τρυβλίον ἔφη· «Μάστιξεν δ' ἐλαάν». Ἐν δείπνῳ δέ, τοῦ καλέσαντος αὐτὸν μέλανας ἄρτους παρατιθέντος, μὴ πολλούς, εἶπε, παρατίθει, μὴ σκότος ποιήσῃς. (Βιβλ. ς', σ. 435).

6. **Νικησίας** ὁ Ἀλεξάνδρου κόλαξ, φήσαντος Ἀλεξάνδρου δάκνεσθαι ὑπὸ μυιῶν καὶ προθύμως αὐτὰς ἀποσοβοῦντος, παρὼν εἶπεν: «ἤπου τῶν ἄλλων μυιῶν αὗται πολὺ κρατήσουσι, τοῦ σοῦ γευσάμεναι αἵματος». Καὶ Χειρίσοφος ὁ Διονυσίου κόλαξ ἰδὼν Διονύσιον γελῶντα μετά τινων γνωρίμων, καὶ ἀπέχων ἀπ' αὐτῶν πλεῖω τόπον, ὡς μὴ συνακούειν, συνεγέλα. Ἐπεὶ δ' ὁ Διονύσιος ἠρώτησεν αὐτόν, διὰ τίνα αἰτίαν οὐ συνακούων τῶν λεγομένων γελᾷ, ἔφη· «ὑμῖν πιστεύω, διότι τὸ ῥηθὲν γελοῖόν ἐστιν». Καὶ τοῦ υἱοῦ Διονυσίου κόλακες πολλοὶ ἐγένοντο, προσποιούμενοι μὴ ὀξὺ ὁρᾶν παρὰ τὸ δεῖπνον, ἐπεὶ ὁ Διονύσιος οὐκ ἦν ὀξυώπης, ἔψαυόν τε τῶν παρακειμένων ὡς οὐχ ὁρῶντες, ἕως ὁ Διονύσιος αὐτῶν τὰς χεῖρας πρὸς τὰ λεκάρια προσῆγεν (Βιβλ. ς' σ. 442).

7. **Μενεκράτης** ὁ Συρακούσιος, ὁ Ζεὺς ἐπικαλούμενος, μέγα ἐφρόνει ὡς μόνος αἴτιος τοῦ ζῆν τοῖς ἀνθρώποις γινόμενος διὰ τῆς αὐτοῦ ἰατρικῆς. Πορφύραν δ' ἀεὶ ἡμφιεσμένος καὶ στέφανον χρυσοῦν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔχων καὶ σκῆπτρον κρατῶν περιῄει. Οὗτος Φιλίππῳ τῷ βασιλεῖ ἐπιστέλλων ἔγραψεν οὕτω: Μενεκράτης Διὸς Φιλίππῳ χαίρειν. Σὺ μὲν Μακεδονίας βασιλεύεις, ἐγὼ δὲ ἰατρικῆς. Καὶ σὺ μὲν ὑγιαίνοντας δύνασαι, ὅταν βουληθῇς, ἀπολλύναι, ἐγὼ δὲ τοὺς νοσοῦντας σῴζειν, καὶ τοὺς εὐρώστους ἀνόσους, οἷ ἂν ἐμοὶ πείθωνται, παρέχειν μέχρι γήρως ζῶντας. Τοιγαροῦν σὲ μὲν Μακεδόνες δορυφοροῦσιν, ἐμὲ δὲ καὶ οἱ ἀεὶ μέλλοντες ἔσεσθαι. Ζεὺς γὰρ ἐγὼ αὐτοῖς βίον παρέχω. Ὁ δὲ Φίλιππος ἐπέστειλε πρὸς αὐτὸν ὡς μελαγχολῶντα γράψας: «Φίλιππος Μενεκράτει ὑγιαίνειν». Καλέσας δ' αὐτὸν ποτε ἐπὶ δεῖπνον συγκατέκλινεν ἐπὶ τῆς μέσης κλίνης ὑψηλότατα καὶ ἱεροπρεπέστατα κεκοσμημένης, καὶ τράπεζαν παραθείς, ἐφ' ἧς βωμὸς ἔκειτο καὶ τῶν ἀπὸ γῆς πάντων ἀπαρχαί. Καὶ ὁπότε τοῖς ἄλλοις προσεφέρετο τὰ ἐδώδιμα, Μενεκράτει ἐθυμίων καὶ ἔσπενδον οἱ παῖδες. Τέλος ὁ καινὸς

Ζεὺς γελώμενος ἔφυγεν ἐκ τοῦ συμποσίου (Βιβλ. Ζ' σ. 25).

8. **Θύννος** ὠνομάσθη ἀπὸ τοῦ θύειν τε καὶ ὁρμᾶν· ὁρμητικὸς γὰρ ὁ ἰχθὺς διὰ τὸ ἔχειν κατά τινα ὥραν οἶστρον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ὑφ' οὗ φησιν ὁ Ἀριστοτέλης αὐτὸν ἐξελαύνεσθαι, γράφων οὕτως: Οἱ δὲ θύννοι καὶ οἱ ξιφίαι οἰστρῶσι περὶ κυνὸς ἐπιτολήν· ἔχουσι γὰρ ἀμφότεροι τηνικαῦτα παρὰ τὰ πτερύγια οἱονεὶ σκωλήκιον τὸν καλούμενον οἶστρον, ὅμοιον μὲν σκορπίῳ, μέγεθος δ' ἡλίκον ἀράχνης. Τοῦτο δὲ ποιεῖ αὐτοὺς ἐξάλλεσθαι οὐκ ἔλαττον τοῦ δελφῖνος, καὶ τοῖς πλοίοις πολλάκις ἐμπίπτουσιν (Βιβλ. Ζ' σ. 48).

9. Ὁ πέρδιξ ἐστὶ σχιδανόπους, ζῇ δὲ ἔτη πεντεκαίδεκα, ἡ δὲ θήλεια καὶ πλείονα· πολυχρονιώτερα γὰρ ἐν τοῖς ὄρνισι τῶν ἀρρένων τὰ θήλεα. Ἐπῳάζει δὲ καὶ ἐκτρέφει, καθάπερ ἡ ἀλεκτορίς. Ὅταν δὲ γνῷ ὅτι θηρεύεται, προελθὼν τῆς νεοττιᾶς παρὰ τὰ σκέλη τοῦ θηρεύοντος, ἐλπίδα ἐμποιῶν τοῦ συλληφθήσεσθαι, ἐξαπατᾷ τε, ἕως ἂν ἀποπτῶσιν οἱ νεοττοί· εἶτα καὶ αὐτὸς ἐξίπταται (Βιβλ. Θ' σ. 205,

10. **Ἀρκεσίλαος** ἑστιῶν τινας, καὶ ἐλλιπόντων τῶν ἄρτων, νεύσαντος τοῦ παιδὸς ὡς οὐκέτ' εἰσιν, ἀνακαγχάσας καὶ τῷ χεῖρε συγκροτήσας, «οἷόν τι, ἔφη, τὸ συμπάσιόν ἐστιν ἡμῶν, ἄνδρες φίλοι· ἄρτους ἐπιλελήσμεθα ἀρκοῦντας πρίασθαι· τρέχε δὴ παῖ.» Καὶ τοῦτ' ἔλεγεν αὐτὸς γελῶν· καὶ τῶν παρόντων δ' ἄθρους ἐξεχύθη γέλως καὶ διαγωγὴ πλείων ἐνέπεσε καὶ διατριβή, ὥστε ἥδυσμα γενέσθαι τῷ συμποσίῳ τὴν τῶν ἄρτων ἔνδειαν (Βιβλ. Γ' σ. 261).

11. Πρῶτοι Συβαρῖται διὰ τροφὴν οὐκ εἴασαν τὰς ποιούσας ψόφον τέχνας ἐπιδημεῖν τῇ πόλει, οἷον χαλκέων καὶ τεκτόνων καὶ τῶν ὁμοίων, ὅπως αὐτοῖς πανταχόθεν ἀθόρυβοι ὦσιν οἱ ὕπνοι. Οὐκ ἐᾷν δ' οὐδ' ἀλεκτρυόνα ἐν τῇ πόλει τρέφεσθαι. Ἱστορεῖ δὲ περὶ αὐτῶν Τίμαιος, ὅτι ἀνὴρ Συβαρίτης εἰς ἀγρὸν

ποτε πορευόμενος ἔφη ἰδὼν τοὺς ἐργάτας σκάπτοντας, αὐτὸς ῥῆγμα λαβεῖν· πρὸς ὃν ἀποκρίνασθαί τινα τῶν ἀκουσάντων, «αὐτὸς δὲ σοῦ διηγουμένου πεπόνηκα τὴν πλευράν» (Βιβλ. ΙΒ' σ. 447).

12. Συβαρῖται ἐξοκείλαντες εἰς τρυφὴν ἔγραψαν νόμον τὰς γυναῖκας εἰς τὰς ἑορτὰς καλεῖν, καὶ τοὺς εἰς τὰς θυσίας καλοῦντας περὶ ἐνιαυτοῦ τὴν παρασκευὴν ποιεῖσθαι, ἵνα ἀξίως ποιούμενοι τοῦ χρόνου τῶν θ' ἱματίων καὶ τοῦ λοιποῦ κόσμου, προαγωσιν οὕτω εἰς τὰς κλήσεις. Εἰ δέ τις τῶν ὀψοποιῶν ἢ μαγείρων ἴδιον εὕροι βρῶμα καὶ περιττόν, τὴν ἐξουσίαν μὴ εἶναι χρήσασθαι τούτῳ ἕτερον πρὸ ἐνιαυτοῦ, ἀλλ' αὐτῷ τῷ εὑρόντι τὸν χρόνον τοῦτον, ὅπως ὁ πρῶτος εὑρὼν καὶ τὴν ἐργασίαν ἔχῃ, πρὸς τὸ τοὺς ἄλλους φιλοπονοῦντας αὐτοὺς ὑπερβάλλεσθαι τοῖς τοιούτοις. Ὥσαύτως δὲ μήτε τοὺς τὰς ἐγχέλεις πωλοῦντας τέλος ἀποτίνειν μήτε τοὺς θηρεύοντας (Βιβλ. ΙΒ' σ. 453).

13. **Κλέαρχος** περὶ Γοργίου τοῦ Λεοντίου φησὶν ὅτι διὰ τὸ σωφρόνως ζῆν σχεδὸν ὀγδοήκοντα ἔτη τῷ φρονεῖν συνεβίωσε. Καὶ ἐπεί τις αὐτὸν ἤρετο, τίνι διαίτῃ χρώμενος οὕτως ἐμμελῶς καὶ μετὰ αἰσθήσεως τοσοῦτον χρόνον ζήσειεν, οὐδὲν πώποτε, εἶπεν, ἡδονῆς ἕνεκα πράξας. Δημήτριος δ' ὁ Βυζάντιος λέγει ὅτι Γοργίας ὁ Λεοντῖνος ἐρωτηθείς, τί αὐτῷ γέγονεν αἴτιον τοῦ βιῶσαι πλείω τῶν ἑκατὸν ἐτῶν, ἔφη, τὸ μηδὲν πώποτε ἑντέρου ἕνεκεν πεποιηκέναι.

14. **Κλεινίας** ὁ Πυθαγόρειος, εἴποτε συνέβαινε χαλεπαίνειν αὐτὸν δι' ὀργήν, ἀναλαμβάνων τὴν λύραν ἐκιθάριζεν. Πρὸς δὲ τοὺς ἐπιζητοῦντας τὴν αἰτίαν ἔλεγε *παύνομαι*. Καὶ ὁ ὁμηρικὸς δὲ Ἀχιλλεὺς τῇ κιθάρᾳ κατεπαύνετο, ἣν αὐτῷ ἐκ τῶν Ἠετίωνος λαφύρων μόνην Ὅμηρος χαρίζεται, καταστέλλειν τὸ πυρώδες αὐτοῦ δυναμένην (Βιβλ. ΙΔ. σ. 123).

ΛΕΞΙΚΟΝ

Α΄

Ἄδας (ὁ)—αντος· ὄρος μυθῶδες ἐν τῇ νήσῳ Ἐρυθείᾳ.

ἀδλαβὴς (ὁ ἡ), *ἀδλαβὲς* (τὸ), ὁ μὴ βλαβείς, ὁ μὴ παθών. Παραθετικὰ *ἀδλαβέστερος, ἀδλαβέστατος*.

ἀγαθός, ἡ, *ὁν*· τὰ παραθετικὰ *ἀμείνων*, *ἄριστος* λέγονται ἐπὶ ἱκανότητος· τὰ *βελτίων βέλτιστος* ἐπὶ ἠθικῆς μορφώσεως· τὰ *κρείσσων, κράτιστος* ἐπὶ ὑπεροχῆς· τὰ *λῴων, λῷστος* ἐπὶ πραγμάτων ἐπιθυμητῶν.

ἄγαν (ἐπιρρ.), πολύ· *ἄγαν πένης*=πολὺ πτωχός.

ἀγανακτῶ (= ταράττομαι, ἀνησυχῶ)· *ἀγανακτῶ ἐπί τινι* ἢ *περί τινος* (ἐμπροθ. διορισμὸς τῆς αἰτίας) = ταράττομαι, ἀνησυχῶ διά τι.

ἀγγέλλω, *ἤγγελλον, ἀγγελῶ, ἤγγειλα, ἤγγελκα* (ἀναγγέλλω). Συντάσσεται αἰτιατικῇ καὶ δοτικῇ: *ἀγγελοῦντα Μεγαρεῦσι* (τόδε), *ἢν ἐπὶ...* = διὰ νὰ ἀναγγείλῃ εἰς τοὺς Μεγαρεῖς (τὸ ἑξῆς), ἂν κτλ.

ἀγέλαστος (ὁ ἡ)—ον (τό), ὁ μὴ γελῶν, ὁ πενθῶν. *Πέτρα ἀγέλαστος*=πέτρα τοῦ πένθους.

ἀγέλη (ἡ)—ης, πληθὺς βοσκημάτων, κοπάδι.

ἀγένειος (ὁ ἡ)—*ον* (τὸ), ἄνευ γενείου, χωρὶς γένεια.

ἀγέννητος (ὁ ἡ)—ον (τὸ), ὁ μὴ γεννηθείς.

ἀγνοέω-ῶ, *ἠγνόουν, ἀγνοήσω, ἠγνόησα, ἠγνόηκα, ἠγνοήκειν* (= δὲν γνωρίζω). Παθητικὸν *ἀγνοοῦμαι* (= δὲν γνωρίζομαι, οἱ ἄλλοι δέν με γνωρίζουν), *ἀγνοήσομαι, ἠγνοήθην, ἠγνόημαι*. *Ἀγνοούμενος*= ἐν ἀγνοίᾳ τῶν ἄλλων, χωρὶς νὰ γνωρίζεται ὑπὸ τῶν ἄλλων.

ἀγορεύω, *ἠγόρευον, ἀγορεύσω, ἠγόρευσα, ἠγόρευκα* (=ὁμιλῶ ἐν ἀγορᾷ, ἤτοι συνελεύσει). Τὸ ῥῆμα τοῦτο σύνθετον μετὰ διαφόρων προθέσεων σχηματίζει μέλλοντα συνερῶ, *κατερῶ* κτλ. ἀόρ. *ἀπεῖπον, προσεῖπον, ἀνεῖπον*, παρακειμ. *ἀπείρηκα, κατείρηκα, συνείρηκα* κτλ.

ἄγρα (ἡ) —ας, τὸ κυνῆγι, τὸ ψάρευμα. *Ἐπ' ἄγραν* (διορ. τοῦ τελικοῦ αἰτίου)=διὰ κυνῆγι, διὰ ψάρευμα.

ἄγριος, *α, ον*. *Τὰ ἄγρια τῶν λαχάνων* (γενικὴ τοῦ ὅλου= ἐκ τῶν λαχάνων ὡς ὅλου τινὸς ἓν μέρος εἶναι τὰ ἄγρια. Καὶ σήμερον λέγομεν *ἄγρια λάχανα* ἢ ἀγριολάχανα. *Ἁπλῶς* (τὰ) *ἄγρια* (ἐνν. χωρία)=τόποι ἀκαλλιέργητοι, οἷον *ἄγρια πολλὰ παρελθόντι*=διαβὰς πολλοὺς ἀκαλλιεργήτους τόπους.

ἀγριόω-ῶ, κάμνω ἄγριον, ἐξαγριώνω. Συντ. μετ' αἰτιατικ.

ἄγροικος, ὁ κατοικῶν ἐν τοῖς ἀγροῖς, ἐκτὸς δηλ. τῆς πόλεως. χωρικὸς καὶ μεταφορικῶς =ἀπαίδευτος, ἀμόρφωτος. Λέγεται καὶ *ἀγροῖκος*, ἴσως ἰδίᾳ ἐπὶ τοῦ ἐν τοῖς ἀγροῖς κατοικοῦντος.

ἀγρὸς (ὁ)—οῦ, χωράφι καὶ ἐν γένει πᾶς ἐκτὸς τῆς πόλεως τόπος ἢ καὶ ἐκτὸς τοῦ χωρίου.

ἀγρότης (ὁ) ου, χωρικός.

ἄγχω, *ἤγχον*· τὰ *ἄξω, ἤξα* παρὰ ποιηταῖς καὶ μεταγενεστέροις συγγραφεῦσιν· *σφίγγω τὸν λαιμὸν καὶ πνίγω*. *Ἄγχων ἑκατέραις ταῖς χερσὶ* (δοτ. δυναμικὴ) *διέφθειρε* = σφίγγων μὲ τὸ ἕνα καὶ μὲ τὸ ἄλλο χέρι ἐφόνευσεν.

ἄγω· *ἦγον, ἄξω, ἤαγον, ἦχα ἦχειν*· παθητ. μέλλ. *ἀχθήσομαι*, ἀορ. *ἠχθην*, παρακ. *ἦγμαι*, μέσ. ἀόρ. β΄ *ἠγαγόμην*· ὁ ἐνεργ. ἀόρ. *ἦξα* σπάνιος, ὁ δὲ παρακ. *ἀγήοχα* παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις. Τὸ *φασὶν ἀχθῆναι* ἰδὲ ἐν τῷ *φημί*· τὸ *ἄγω δι' αἰδοῦς* = σέβομαι (ἰδὲ καὶ *αἰδώς*)· τὸ *ἄγω ἡσυχίαν*=ἡσυχάζω, περνῶ ἥσυχα. Πολλάκις τὸ *ἄγειν*=ἀπάγειν=, δηλ. φυγαδεύειν, οἷον ὡς *ἄγοι* (Πολ. 7 γ΄)=ὅτι ἀπάγει, φυγαδεύει. Τὸ μέσον *ἄγομαι γυναῖκα* = λαμβάνω γυναῖκα ἢ παίρνω, νυμφεύομαι· *ἠγάγετο Ἥραν*= ἔλαβε γυναῖκα τὴν Ἥραν.

ἀγωγὴ (ἡ)—ῆς, ἀδηγία, διεύθυνσις, προαγωγή, βελτίωσις· ἔτι τρόπος ζωῆς, δίαιτα. *Τῇ αὐτῇ ἀγωγῇ ἐχρῆτο* = τὴν ἰδίαν δίαιταν εἶχε (ἰδὲ καὶ *χρῶμαι*).

ἀγὼν (ὁ)—ῶνος, τόπος συναθροίσεως, ἔπειτα τόπος, ἐν ᾧ ἐγίνετο *πολη, δίσκος, ἅλμα, πυγμή, δρόμος*· τέλος αὐτὰ ταῦτα τὰ ἀγωνίσματα. *Ἀγὼν στεφανίτης*=ἀγών, καθ' ὃν ὁ νικῶν ἀντιμετίβετο διὰ στεφάνου.

ἀγωνίζομαι· *ἠγωνιζόμην, ἀγωνιοῦμαι, ἠγωνισάμην, ἠγώνισμαι, ἠγωνίσμην*(=πολεμῶ).

ἀδεια (ἡ)—ας, ἀφοβία.

ἀδικέω-ῶ, ἠδίκουν, ἀδικήσω, ἠδίκησα, ἠδίκηκα, ἠδικήκειν· εἶμαι ἄδικος, κάμνω ἄδικον, βλάπτω. *Ἀδικούμενον φερειν* =ἐν ᾧ ἀδικεῖται, νὰ ὑποφέρῃ (τις).

ἀδόκητος (ὁ ἡ) —ον (τὸ), ἀνέλπιστος.

ἀδοξέω-ῶ, ἠδόξουν τὰ *ἀδοξήσω*, ἠδόξησα παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις· εἶμαι ἄδοξος, ἤτοι χωρὶς δόξαν, χωρὶς ὑπόληψιν.

ᾄδω, ᾖδον, *ᾄσομαι*, ἤσα=τραγουδῶ. Παθητ. *ᾀδομαι*, ἀόρ. *ᾐσθην*.

ἄεπὸς (ὁ)—οῦ ὡς καὶ σήμερον.

Ἀθηνᾶ (ἡ)—ᾶς, θεὰ προστάτις τῶν Ἀθηνῶν. Τὸ σὺν *Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει* δηλοῖ ὅτι δὲν ἀρκεῖ μόνη ἡ ἐπίκλησις τῆς Ἀθηνᾶς, ἀλλ' ἀπαιτεῖται κίνησις, ἐνέργεια (*χεῖρα κίνει*) κατὰ τὸ κοινὸν *κινήσου καὶ νὰ σὲ βοηθήσω*.

Ἀθήναζε (ἐπιρρ. τοπικόν), εἰς Ἀθήνας.

ἆθλος (ὁ)—ου, ἀγών.

ἀθόρυβος (ὁ ἡ) — ον (τὸ), ἀπηλλαγμένος θορύβου ἢ ἐνοχλήσεως.

ἄθροος (*ἄθρους*), *α ον* συνηθροισμένος, πολύς *ἄθροος γέλως*=πολὺς γέλως, ἢ γέλως πολλῶν ὁμοῦ.

ἀθυμέω-ῶ, λυποῦμαι, στενοχωροῦμαι.

αἰδοῦμαι, μέλλ. *αἰδέσομαι* ἀορ. *ᾐδέσθην* καὶ *ᾐδεσάμην* παρακ. *ᾔδεσμαι*· ἐντρέπομαι νὰ κάμω κακόν τι, φοβοῦμαι, ἢ καὶ ἁπλῶς ἐντρέπομαι

αἰδὼς (ἡ)—όος—οῦς, σεβασμός, τιμή. *Δι'αἰδοῦς* (διορ τοῦ τρόπου)· *ἄγω τινὰ δι' αἰδοῦς*=αἰδοῦμαί τινα, σέβομαί τινα.

Αἰθίοψ (ὁ)—οπος· θηλ. *Αἰθιοπὶς* —ίδος καὶ ἐνίοτε ἡ *Αἰθίοψ*—οπος ἀράπης.

αἴλουρος (ὁ καὶ ἡ)— ου, γάτος καὶ ἰδίᾳ ἀγριόγατος.

αἷμα (τὸ)—ατος.

αἰνίττομαι· *ᾐνιττόμην*, *αἰνίξομαι*, *ᾐνιξάμην*, *ᾔνιγμαι*· ὁμιλῶ ἢ κάμνω τι αἰνιγματωδῶς, τουτέστιν ἄλλα λέγω ἢ κάμνω καὶ ἄλλα ἐννοῶ.

αἴξ (ἡ) γός, γίδα, κατσίκα.

αἰπόλος (ὁ)—ου, αἰγοβοσκός.

αἵρεσις (ἡ)—εως, ἐκλογή. Τὸ *αἵρεσιν ποιοῦμαι* περιῤῥαστικῶς ἀντὶ τοῦ *αἱροῦμαι*=ἐκλέγω.

αἱρέω-ῶ, *ἥ ουν*, *αἱρήσω* καὶ μεταγεν. *ἑλῶ*, *εἷλον*, *ᾕρηκα*, *ᾕρημαι*· *ᾑρέθην*· πιάνω, συλλαμβάνω, κυριεύω. *Οὐδὲν εἷλον*= τίποτε δὲν ἔπιασαν· *ᾑρέθη τὸν Μακεδόνα*=εἶχε καταλάβει, εἶχε κερδήσει τὸν Μακεδόνα, ἤτοι τὴν ἀγάπην ἢ εὐνοιαν τοῦ Μακεδόνος· *ἑλὼν τὴν πόλιν* =κυριεύσας τὴν πόλιν

αἶρω· *ἦρον*, *ἀρῶ*, *ἦρα*, *ἦρκα*, *ἦρχην* (=σηκώνω, πχίρνω, ὑψώνω). Μέσον *αἴρομαι*, *ἠρόμην*, *ἀροῦμαι* καὶ *ἀρθήσομαι* ἐνίοτε, *ἠρώμην* καὶ πολλάκις *ἤρθην*, *ἦρμαι*, *ἤρμην*. *Ἵνα ἄρῃς* =διὰ νὰ σηκώσῃς· *ἄραυσα* (μετ. χρ.)= *ἀφ' οὗ* τὸ *πῖρε*. *Ἐπειδὰν ἄρηται*= *ἀφ' οὗ* σηκώσῃ (δι' ἑαυτόν)· *αἴροντος τοῦ στρατηγοῦ*= εἰ ὁ στρατηγὸς *αἴροι*=ἂν ὁ στρατηγὸς ἤθελεν ὑψώσει (χανόν) τοῦ δὲ πυρὸς (=τῆς φλογὸς) *αἱρομένου ἐπὶ μέγα*= ἐπειδὴ δὲ ἡ φλὸξ ὑψοῦτο ἐπὶ μεγάλην ἔκτασιν· *αἴρων λίθους*= σηκώνων (καὶ ῥίπτων) λίθους.

αἰσθάνομαι, *ᾐσθανόμην*, *αἰσθήσομαι*, *ᾐσθόμην*, *ᾔσθημαι*, *ᾐσθήμην*· μανθάνω διά τινος ἐκ τῶν πέντε αἰσθήσεων (ἄρα= *ἀκούω*, *ὁρῶ*, *ὀσφραίνομαι*, *γεύομαι*, *ἅπτομαι*)· ἐννοῶ. Συντάσσεται προτάσει εἰδικῇ, οἷον *αἰσθόμενοι ὡς οὐκ ἔχει*= ἐννοήσαντες ὅτι δὲν ἔχει· *αἰσθόμενος*= ἐννοήσας, *ἀκούσας*, *μαθών*.

αἰσθανόμενος, —η, ον· ἰδὲ *αἰσθάνομαι*.

αἰσχρός, *α*, *ον*, *ἄσχημος*· παραθ. *αἰσχίων*, *αἴσχιστος*.

αἰτέω-ῶ, *ᾔτουν*, *αἰτήσω*, *ᾔτησα*· ὁ παρακ. *ᾔτηκα* καὶ ὑπερσ. *ᾐτήκειν* παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις. Μέσον *αἰτοῦμαι* = *αἰτῶ ἐμαυτῷ*, ἤτοι *ζητῶ δι' ἐμαυτόν*. Συντάσσεται μετὰ δύο αἰτιατικῶν, οἷον: *Ἡσαΐας αἰτεῖ Πλούτωνα τὸν Κέρβερον*= ζητεῖ ἀπὸ τὸν Πλουτ. τὸν Κέρβερον· καὶ ἄλλη σύνταξις *αἰτῶ τι παρά τινος*, οἷον *ᾔτει ἔρανον παρὰ τῶν σκευῶν*.

αἰτία (ἡ) —ας, ὡς καὶ σήμερον· *δι' ἣν αἰτίαν* (ἰδὲ *διὰ*).

αἰτιάομαι-ῶμαι, *ᾐτιώμην*, *αἰτιάσομαι*, *ᾐτιασάμην*, *ᾔτίαμαι*· *κατηγορῶ*· *ᾐτιάθην*= κατηγορήθην.

ἀκαταγώνιστος (ὁ ἡ) —ον (τό), τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις νὰ καταβάλῃ, ἀκαταβλητος, ἀνίκητος. *Δυνάμει ἀκαταγώνιστος* = διὰ τὴν δύναμιν ἀνίκητος.

ἀκολουθέω-ῶ, ἠκολούθουν, *ἀκολουθήσω*, *ἠκολούθησα*, *ἠκολούθηκα*, *ἠκολουθήκειν*. Συντάσσεται μετὰ δοτικῆς.

ἀκονάω-ῶ, (=ἀκονίζω)· μελλ. *ἀκονήσω*.

ἀκοντίζω, *ἠκόντιζον*, *ἀκοντιῶ*, *ἠκόντισα*· ῥίπτω ἀκόντιον, ῥίπτω τι ὡς ἀκόντιον. *Ἠκόντιζον πέτρας καὶ ὄρυς*.

ἀκόντιον (τὸ)—ου, ξύλον εὐθύ, καὶ μὲ χαλκῆν καὶ ὀξεῖαν κο-

ρυφήν, τὸ ὁποῖον ἐν πολέμῳ ῥίπτοντες διετρύπων τὰ σώματα τῶν ἐχθρῶν· δόρυ.

Ἀκούης (ὁ)—ου· στρατηγὸς τῶν Ἀρκάδων.

ἀκούω, ἤκουον, ἀκούσομαι, ἤκουσα, ἀκήκοα, ἀκηκόειν. Συντάσσεται μετ' αἰτιατικῆς, οἷον: ἀκούω τὸν ἦχον. ἢ μετ' ἀπαρεμφάτου, οἷον: ἤκουσε γελᾶν τοὺς Συρακουσίους = ἦκ. ὅτι γελῶσιν οἱ Συρακούσιοι· ἐννοῦμεν δὲ πάντοτε εἰς τὴν σύνταξιν ταύτην ὅτι δὲν ἀκούει τις ὁ ἴδιος, ἀλλὰ παρ' ἄλλων ἀκούει καὶ μανθάνει· ἀντὶ ἀπαρεμφάτου οἱ μεταγενέστεροι μεταχειρίζονται ἀνάλυσιν, οἷον ἀκούσας (=ἐπεὶ ἤκουσεν) ὅτι ὄρνιθες νοσοῦσιν ἀντὶ τοῦ ὄρνιθας νοσεῖν· προσέτι συντάσσεται μετὰ γενικῆς προσώπου καὶ ἀπαρεμφάτου, οἷον: ἤκουσε (παρὰ) τοῦ μάντεως σημαίνεσθαι = ὅτι σημαίνεται: ἀκούσεσθαι (ἐνν ἔρχεται)=(ἔλεγεν) ὅτι θὰ ἀκούσωμεν· τὸ δὲ ἐφ' οἷς λυπηθήσεσθαι (καθ' ἕλξιν ἐκ τοῦ προηγουμένου ἀπαρεμφάτου καὶ ἐν ὁμοίᾳ ἐξαρτήσει) = διὰ τὰ ὁποῖα (ἔλεγεν ὅτι) θὰ λυπηθῶμεν· καὶ μετὰ μετοχῆς κατηγορηματικῆς, οἷον ἤκουσα ὀγκωμένου = ἤκουσα νὰ γκαρίζῃς.

ἀκριβῶς (ἐπίρρ.) πάνυ ἀκριβῶς = μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν

ἀκροατὴς (ὁ)—οῦ, ὁ ἀκούων ἓν μάθημα, μαθητής.

ἀκρόδρυον (τὸ)—ου, ἰδίᾳ λέγεται ὁ καρπὸς ὁ ἔχων ξυλώδη φλοιόν, ἔπειτα δὲ πᾶς καρπός. Τὸ ἀκρόδρυον καλεῖται δαμασκηνὸν (κατηγορούμενον).

ἄκων (ὁ) οντος, ὁ μὴ θέλων· ἐξηγεῖται πάντοτε ὡς ἐπίρρημα = ἀκουσίως, παρὰ θέλησιν, οἷον: Λακεδαιμονίων ἀκόντων = παρὰ τὴν θέλησιν τῶν Λακεδαιμονίων.

ἀλαλάζω, ἠλάλαζον, ἀλαλάξω, ἠλάλαξα καὶ πλέον οὐ· φωνάζω ἀλαλά, φωνάζω δυνατὰ· τὴν φωνὴν ἀλα ἐπαναληπτικῶς καὶ μὲ τὰ α μακρὰ καὶ σήμερον μεταχειριζόμεθα πρὸ πάντων κατορθωθέντές τι· οἱ ἀρχαῖοι ἠλάλαζον νικῶντες.

ἄλας· ἰδὲ ἅλς.

ἀλγέω-ῶ, ἤλγουν, ἀλγήσω, ἤλγησα καὶ πλέον οὐ πονῶ. Οἱ ποιηταὶ καὶ οἱ μεταγενέστεροι συγγραφεῖς συντάσσουσι τὸ ῥῆμα μετ' αἰτιατικῆς (τῆς ἀναφορᾶς), ὅπου τὸ ἄλγος ἀναφέρεται, οἷον: ἤλγει τὸν ὦμον = ἐπονοῦσε τὴν πλάτην· ἡ λαλουμένη ὅμως γλῶσσα πολλάκις μεταβάλλει τὴν αἰτιατικὴν ταύτην εἰς ὀνομαστικὴν (ὑποκείμενον) οἷον μὲ πονεῖ ἡ πλάτη, ἡ μέση. Τὸ ἀλγῶ ἐπί τινι= λυποῦμαι δι' ἓν πρᾶγμα.

ἀλεκτορὶς (ἡ)—ίδος, ὄρνιθα.

ἀλεκτρυὼν (ὁ)—όνος, πετεινός.

ἀλέω-ῶ (= ἀλέθω)· οἱ χρόνοι ἤλουν, ἤλεσα (παρ' Ὁμήρῳ ἄλεσσα), πρκ. ἀλήλεκα εἶναι τὸ μὲν παρὰ ποιηταῖς, τὸ δὲ παρὰ συγγραφεῦσι μεταγενεστέροις. Παθ. παρακ. ἀλήλεμαι· ὅθεν οἵτος ἀληλεμένος= σῖτος ἀλεσμένος οἱ χρόνοι ἠλέσθην, ἤλεσμαι παρὰ τοῖς νεωτέροις. Ἀλοῦντες=ἀλέθοντες.

ἀληθεύω, λέγω τὴν ἀλήθειαν·

ἀληθῶς (ἐπίρρ. τροπικὸν)=πράγματι· ἀληθῶς καλόν= πράγματι ὡραῖον(ἰδὲ τὸ ῥῆμα θέλω).

ἁλιεὺς (ὁ)—έως, ψαρᾶς.

ἁλίσκομαι (= κυριεύομαι), ἡλισκόμην, ἁλώσομαι, ἑάλων καὶ ἐνίοτε ἥλων, ἑάλωκα καὶ ἐνίοτε ἥλωκα. Ὅτε ἑάλω=ὅτε ἐκυριεύθη. Τὸ ἁλίσκομαι εἶναι τὸ παθητικὸν τοῦ αἱρῶ.

ἀλλὰ, σύνδ. ἐναντιωματικὸς (ἰδὲ καὶ οὐ).

ἀλλάσσω (=ἀλλάζω), ἤλλασσον, ἀλλάξω, ἤλλαξα, ἤλλαχα, ἠλλάχειν. Λέγεται καὶ ἀλλάττω.

ἅλλομαι (= πηδῶ), ἠλλόμην, ἁλοῦμαι, ἠλάμην, ἄνευ παρακ. καὶ ὑπερσυντελικοῦ.

ἄλλος, η, ο (ἀντων.) Τὸ οὐδέτερον ἄλλο ὡς διορισμὸς τῆς ἀναφορᾶς ἀκολουθεῖ ὅις καὶ τρὶς κατόπιν τοῦ ἕτ, οἷον· ἓν μέν... ἄλλο δὲ = ὑπὸ μίαν ὄψιν, ὑπ' ἄλλην δὲ ὄψιν. Ἓν τοιαύτῃ σημασίᾳ συνεθίζονται πρὸ πάντων τὰ: τὸ μὲν-- τὸ δέ· τὰ μὲν —τὰ δέ· τοῦτο μὲν —τοῦτο δὲ= ἐν μέρει μὲν—ἐν μέρει δέ.

ἀλλότριος, α, ον, ξένος, ἐχθρός. Ἀλλοτρίων (μυθ. 30) ἐνν. κακῶν.

ἀλουργὶς (ὁ ἡ)—ὶς (τὸ)· ὁ βεβαμμένος διὰ γνησίας πορφύρας, ὁ πορφυροβαπτὸς· ἡ πορφύρα εἶναι χρῶμα ἅλικον κόκκινον.

ἅλς (ὁ)—ὁς ἅλας· καὶ πληθυντικῶς ἅλες= ἅλας· οἷον βατσάζων ἅλας.

ἁλῆτα (τὰ)· ἰδὲ ἁλητόπωλις.

ἁλητόπωλις (ἡ)—ιδος· ἡ πωλοῦσα ἅλητα, ἤτοι κριθὰς ἀφθρημένας τὸν φλοιὸν καὶ κοπανισμένας.

ἁλώπηξ (ἡ) —εκος, ἀλωποῦ (ἰδὲ τὸ ῥῆμ. ἔχω).

Ἀμαζὼν (ἡ)—όνος καὶ συνήθως κατὰ πληθ. ἀριθμ. Ἀμαζόνες, ἔθνος γυναικῶν πολεμικῶν, αἱ ὁποῖαι κατῴκουν ἐν Σκυθίᾳ.

ἀμάλθεια (ἡ)—ας, αἴξ, τῆς ὁποίας τὸ γάλα ἐχρησίμευεν εἰς τροφὴν τοῦ Διός.

ἀμαχεὶ (ἐπιρρ. τροπικόν), ἄνευ μάχης. χωρὶς νὰ πολεμήσῃ.

ἀμάω-ῶ (=θερίζω), ῥῆμα σύνηθες εἰς τοὺς ποιητάς, ἔχον τοὺς ἑξῆς χρόνους: *ἤμων, ἀμήσω, ἤμησα*· παθ. παρ. *ἤμημαι ἀόρ. ἠμήθην*. Καὶ τὸ μέσον ἀμᾶμαι (=θερίζω δι' ἐμαυτόν) εἶναι ποιητικόν, σπάνιον δὲ παρὰ τοῖς πεζοῖς. *Ἀμώμεθα*=θερίζομεν, ἀπολαύομεν.

ἀμείνων· ἰδὲ *ἀγαθός*.

ἀμέλεια (ἡ)—ας. *Ἀμελεία* (δοτ. τῇ αἰτίας) = ἐξ ἀμελείας, δι' ἀμέλειαν) τοῦ πρότερον ἔχοντος, ὅτι δηλ. ὁ ἔχων αὐτὸν προτήτερα ἠμέλει).

ἀμελέω-ῶ (=δὲν φροντίζω, παραμελῶ)· *ἠμέλουν. ἀμελήσω, ἠμέλησα, ἠμέληκα*. Συντ. μετὰ γενικῆς, οἷον: *ἀμελήσας τοῦ θρόμου*=παραμελήσας ἢ ἀφήσας τὸ τρέξιμον· *ἀμελῶν πράγματος ἀναγκαίου*.

ἄμητος (ὁ)—οῦ· κατά τινας *ἄμητος-ου* λέγεται ὁ καιρὸς τοῦ θερίζειν, καὶ *ἀμητὸς-οῦ* ἡ ἐνέργεια τοῦ θερίζειν καὶ ὁ καρπὸς ὁ τεθερισμένος. *Καιρὸς ἀμητοῦ*—ὁ καιρὸς νὰ θερίσωσιν.

ἀμήχανος (ὁ ἡ)—*ον* (τὸ), ἄνευ μηχανῆς ἢ μέσου, ἀδύνατος.

ἀμηχανέω-ῶ· στεροῦμαι μηχανῆς ἤτοι μέσου, ἀδυνατῶ.

ἀμουσία (ἡ)—ας, ἔλλειψις τῆς αἰσθήτεως τοῦ καλοῦ, τοῦ ὡραίου καὶ πρὸ πάντων τοῦ ἐκ τῆς μουσικῆς εἶτα ἀπαιδευσία.

ἄμουσος (ὁ ἡ) —*ον* (τὸ), ὁ ἄπειρος τῆς μουσικῆς, ὁ ἀπαίδευτος.

Ἀμυμώνη (ἡ)—ας, πηγὴ λαβοῦσα τὸ ὄνομα ἐκ μιᾶς τῶν Δαναΐδων, καλουμένης Ἀμυμώνης

ἀμφὶ (πρόθεσις· ἰσοδύναμος τῇ περὶ)· *οἱ ἀμφί τινα* = οἱ περὶ τινὰ ὑπάρχοντες, οἱ ἀκόλουθοι (οὗτοι δὲ εἶναι ἢ μαθηταί, ἢ ὀπαδοί, ἢ σύντροφοι, ἢ στρατιῶται). *Οἱ ἀμφὶ Πελοπίδαν* = ὁ Πελοπίδας μὲ τοὺς στρατιώτας του· *ὁρῶν τοὺς ἀμφ' αὐτὸν* = βλέπων τοὺς μαθητάς του.

ἀμφιέννυμι (= ἐνδύω)· *ἠμφίεννυν. ἀμφιῶ, ἠμφίεσα* ἄνευ παρακ. καὶ ὑπερσυντελικοῦ. Μέσον *ἀμφιέννυμαι* (= ἐνδύομαι), *ἠμφιεννύμην, ἀμφιέσομαι, ἠμφιεσάμην, ἠμφίεσμαι, ἠμφιέσμην*. Συντ. μετ' αἰτιατικῆς, οἷον: *ἠμφιεσμένος πορφύραν* = ἐνδεδυμένος πορφύραν.

ἀμφίστομος (ὁ ἡ)—*ον* (τὸ)· ἐπὶ μαχαίρας = ἡ κόπτουσα καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη. *μάχαιρα δίστομος*· ἐπὶ σπηλαίου=τὸ ἔχον δύο εἰσόδους.

Ἀμφιτρύων (ὁ) — ονος, υἱὸς Ἀλκαίου βασιλέως τῆς Τίρυνθος καὶ ἔγγονος τοῦ Περσέως.

Οὗτος φυγὼν μετὰ τῆς γυναικός του *Ἀλκμήνης* ἐκ Τίρυνθος ἦλθεν εἰς Θήβας παρὰ τῷ βασιλεῖ Κρέοντι. Ἐνταῦθα ἡ Ἀλκμήνη ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Διὸς τὸν Ἡρακλέα.

ἀμφότερος, α, ον· *ἀμφοτέρας* =καὶ τὰς δύο μαζί.

ἄμφω, καὶ οἱ δύο.

ἀμώμεθα· ἰδὲ *ἀμάω-ῶ*.

ἄν α' συνδ. ὑποθετικὸς μεθ' ὑποτακτικῆς, οἷον: *ἄν ξηραθῇ* β' μόριον δυνητικὸν μετ' εὐκτικῆς, οἷον: *εἴην ἄν*= ἴσως θὰ ἤμην· *προκόπτοιεν ἄν*= δύνανται νὰ προοδεύσωσιν· *οὐδεὶς μωρὸς δύναιτο ἄν* (=οὐδεὶς δύναιτο ἄν, εἰ μωρὸς εἴη) =κανεὶς μωρὸς δὲν θὰ ἠδύνατο· ἔτι μετὰ χρόνου παρῳχημένου καθ' ὁριστικήν, οἷον: *οὐκ ἂν ἐκίνεις*= ἴσως δὲν θὰ ἐκίνεις· *ἀξιώσατε ἄν*= θὰ εἴχετε τὴν ἀπαίτησιν (ἰδὲ καὶ τὸ ῥῆμα *ἀξιῶ*).

ἀνά, πρόθεσις σημαίνουσα κίνησιν ἐκ τῶν κάτω εἰς τὰ ἄνω καὶ δὴ καὶ ἔκτασιν τοπικήν, οἷον: *ἀνὰ τὸ πεδίον*= ἀπὸ τὸ κάτω μέρος τῆς πεδιάδος ἕως ἐπάνω, καθ' ὅλην τὴν πεδιάδα. Ἡ πρόθεσις αὕτη σημαίνουσα ἰδίως τὸ ἄνω ἤτοι τὴν πρώτην ἀρχὴν μεταπίπτει εἰς τὴν σημασίαν τοῦ *ὀπίσω, πάλιν*. Ἐκ τῆς σημασίας ταύτης γεννᾶται καὶ ἡ σημασία τῆς *διανομῆς*, οἷον: *ἀνὰ ἑκατόν*= ἑκατὸν καὶ πάλιν ἑκατόν, ἤτοι ἑκατὸν ὁ ἕνας καὶ πάλιν ἑκατὸν ὁ ἄλλος καὶ οὕτω καθεξῆς, ἑπομένως τὸ *ἀνὰ ἑκατὸν* = ἕκαστος ἑκατόν.

ἀναβαίνω· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *βαίνω* (ἰδέ)· *ἀναβὰς* = ἐπὶ ἀνέβη, *ἀφ' οὗ ἀνέβη*· *ἀναβησόμεθα* = θὰ ἀναβῶμεν.

ἀναβάς· ἰδὲ *ἀναβαίνω*.

ἀναβάλλω (οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *βάλλω*)· ῥίπτω ὀπίσω, κάμνω τι ἀργότερα. Μέσον *ἀναβάλλομαι* = κάμνω τι ἀργότερα.

ἀνάγκη (ἡ)—ης.

ἀναγορεύω, (οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *ἀγορεύω*, ὅπερ ἰδέ)· λέγω ὑψηλῇ τῇ φωνῇ, διαλαλῶ.

ἀνάγω (οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *ἄγω*), φέρω ἐπάνω, ὑψηλά. Μέσον *ἀνάγομαι* = φέρομαι ὑψηλά, ἐβγαίνω εἰς τὸ πέλαγος, τὸ δ' ἐναντίον τούτου *κατάγομαι*. ὁμοίως ἔχουσι καὶ τὰ *ἀναπλέω, καταπλέω*. *Ἀνήγαγον τοὺς ἀδελφοὺς* = τοὺς ἔφεραν ἐπάνω ἐκ τοῦ (Ἅιδου).

ἀναδίδωμι (οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *δίδωμι*)· ἐκ τῶν κάτω εἰς τὰ ἄνω (ἰδὲ τὴν ἀνά), εἰς τὴν ἐπιφάνειαν φέρων παρέχω. Οὕτως ἡ γῆ ἐκ τῶν ἐντὸς κάτω-

θεν (ἐκ τῶν κόλπων της) φέρει εἰς τὴν ἐπιφάνειαν πᾶν ὅ,τι παρέχει εἰς τοὺς ἀνθρώπους. καὶ ἡ θάλασσα ἀνέδωκε τὸν ταῦρον κατὰ διαταγὴν τοῦ Ποσειδῶνος, ἵνα χρησιμεύσῃ τῷ Μίνωϊ πρὸς θυσίαν.

ἀναζητέω-ῶ, ζητῶ καὶ πάλιν (ἰδὲ τὴν ἀνὰ) ζητῶ, κατ' ἀκρίβειαν ζητῶ· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ ζητέω ῶ (ἰδέ).

ἀνάθημα (τὸ)— ατος, τὸ ἄνω, ὑψηλὰ τιθέμενον· ἀφιέρωμα: ἰδὲ *ἀνάκειμαι*.

ἀναίρεσις (ἡ) —εως, σήκωμα. Ἐννοοῦμεν τὴν ταφὴν τῶν νεκρῶν, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν σήμερον λέγεται ἐπὶ τοῦ νεκροῦ *τὸν ἐσήκωσαν*.

ἀναιρέω-ῶ (οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *αἱρέω-ῶ*), λαμβάνω, παίρνω ἐπάνω ἢ ὀπίσω, ἐβγάζω ἀπὸ τὸ μέσον, *φονεύω· ἀνεῖλον τὴν ἔλαφον*= ἐφόνευσαν τὴν ἔλαφον· *οἱ Σπαρτιᾶται ἀνῃροῦντο*=ἐφονεύοντο· *εἰ τοῦτον ἀπέλοιμεν*=ἀνίσως φονεύσωμεν τοῦτον. Μέσον *ἀναιροῦμαι*= λαμβάνω (ἐπάνω) εἰς τὰς χεῖράς μου· *ἀνελόμενος* = λαβὼν εἰς τὰς χεῖράς του.

ἀνακαγχάζω καὶ **ἀνακαχάζω** (*ἀνὰ-καχάζω*, ὅπερ ἐκ τοῦ *χα-χα*, τοῦτο δὲ εἶναι γέλως)· ἄρα *ἀνακαγχάζω* = δυνατὰ = ἀνὰ) γελῶ. Ὁ ἀόρ. *ἀνεκάγχασα*.

ἀνακαλέω-ῶ (οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *καλέω-ῶ*), φωνάζω δυνατά, ὑψηλά, ἢ φωνάζω ὀπίσω (ἰδὲ τὴν *ἀνά*). Τὸ μέσον (διάμεσον) *ἀνακαλοῦμαι* = φωνάζω (διὰ κλητήρων) τινὰ ὅπως ἀναδῇ (ἡ σημ. τῆς *ἀνὰ*) εἰς τὸ δικαστήριον, ἄρα προσκαλῶ εἰς τὸ δικαστήριον. *Ἐπιστραφέντα τὸν Ἐπαμινώνδαν καὶ ἀνακαλούμενον*= ὅτε ὁ Ἐπ. ἐγύρισε καὶ ἐφώναζεν ὀπίσω (ὑηλ. ὀπισθοχώρησιν).

ἀνάκειμαι· τὸ ῥῆμα τοῦτο θεωρεῖται ὡς παρακ. τοῦ *ἀνατίθεμαι· ἀνέκειτο*= ἦτο τεθειμένος, ἄνω, ὑψηλά, ἄρα ἀνηρτημένος, κρεμασμένος, ὡς ἐπὶ τοίχου, ἐπὶ στήλης, ὥστε νὰ βλέπωσι πάντες.

ἀνακρούω· (κτυπῶ ὀπίσω, γυρίζω·) *ἀνέκρουτον, ἀνακρούσω, ἀνέκρουσα, ἀνακέκρουκα, ἀνεκεκρούκειν*.

ἀναλαβών· ἰδὲ *ἀναλαμβάνω*.

ἀναλαμβάνω (οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *λαμβάνω*· λαμβάνω ὀπίσω ἢ λαμβάνω εἰς τὰς χεῖρας, ἰδὲ τὴν *ἀνά*). *Ἥν ἀναλαβοῦσα* (=ἐπεὶ ἀνέλαβε)= τὴν ὁποίαν ἀφ' οὗ ἔλαβεν εἰς χεῖρας· *ἀναλαβὼν*=λαβὼν εἰς χεῖρας.

ἀνάλωτος (ὁ ἡ)-ον (τὸ)· ὁ μὴ

δυνάμενος νὰ κυριευθῇ, ἀπόρθητος.

ἀναμένω (οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *μένω*)· μένω ὀπίσω (ἰδὲ τὴν ἀνὰ), δὲν προχωρῶ, περιμένω. Συντάσσεται μετ' αἰτιατικῆς, οἷον: *ἀναμένειν τοὺς ὑστεροῦντας* (ἰδὲ ὑστερῶ).

Ἀναξαγόρας (ὁ)-ου, φιλόσοφος περιβόητος.

ἀναπαύω (οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *παύω*)· ἀφίνω τινὰ νὰ ἡσυχάσῃ, νὰ ξεκουρασθῇ.

ἀναπηδάω-ῶ (οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *πηδάω-ῶ*)· πηδῶ ἐπάνω, σηκώνομαι μὲ ὁρμήν.

ἀνάπηρος (ὁ ἡ)-ον (τὸ), ὁ ἔχων βλάβην σωματικήν, τουρκιστὶ *σακάτης*.

ἀναπνέω· *ἀνέπνεον, ἀναπνεύσομαι, ἀνέπνευσα, ἀναπέπνευκα*.

ἀνάπτω, *ἀνῆπτον, ἀνάψω, ἀνῆψα* ἄνευ παρακ. καὶ ὑπερσυντελικοῦ. Παθ. ἀόρ. *ἀνήφθην*, παρακ. *ἀνῆμμαι· λαμπάδες ἀνημμέναι*.

ἀναπάω-ῶ (τρέχω ἐπάνω, ῥουφῶ), *ἀνέπτων, ἀναπάσω, ἀνέπασα, ἀνέπακα, ἀνεπάκειν. Τῶν σπόγγων ἀναπασάντων ὕδωρ*= ἀφ' οὗ οἱ σπόγγοι ἐτράβηξαν (ἔπιαν) νερόν.

ἀναστῆναι· ἰδὲ *ἀνίστημι*.

ἀναστρέφω (οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *στρέφω*), γυρίζω ὀπίσω.

ἀνασχήσει· ἰδὲ *ἀνέχω*

ἀνασχίζω (= ἐν ἀκριβείᾳ καὶ προσοχῇ σχίζω· ἰδὲ τὴν *ἀνά*)· *ἀνέσχιζον, ἀνασχίσω, ἀνέσχισα*· παθ. μελλ. *σχισθήσομαι*, ἀόρ. *ἐσχίσθην*, παρκ. *ἔσχισμαι*.

ἀνατείνω (οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *τείνω*)· τεντώνω ἐπάνω, σηκώνω. *Ἀνατεινάμενος τὸ δρέπανον, τὸ ῥόπαλον*= ἀφ' οὗ ἐσήκωσεν, ὕψωσε τὸ δρέπανον, τὸ ῥόπαλον.

ἀνατίθημι (οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *τίθημι*)· θέτω ἐπάνω. Μέσον *ἀνατίθεμαι τοῖς ὤμοις* (τοπικὴ δοτικὴ)=θέτω ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους μου, παίρνω εἰς τοὺς ὤμους μου.

ἀνατολὴ (ἡ)-ῆς, ἡ ἐμφάνισις πρὸ πάντων τοῦ ἡλίου ὑπεράνω τοῦ ὁρίζοντος· μεταφορικῶς ἡ ἀναγέννησις.

ἀναφέρω (οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *φέρω*)· φέρω ἐπάνω, ἀναβιβάζω. *Ἀνενεγκὼν αὐτὴν* = ἀφ' οὗ τὴν ἀνεβίβασεν· *ἀνήνεγκεν*= ἀνεβίβασεν.

ἀναφύω (οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *φύω*)· πάλιν γεννῶ (ἰδὲ τὴν *ἀνά*) *ἀνεφύοντο*= πάλιν ἐγεννῶντο.

Ἀνάχαρσις (ὁ) -ιδος καὶ -ιος εὐγενὴς Σκύθης, ὅστις ἐπὶ Σό-

λωνος ἦλθεν εἰς Ἀθήνας ἐπὶ σκοπῷ ἐπιστημονικῷ.

ἀναχωρέω-ῶ (οἱ χρόνοι ὡς τοῦ χωρέω-ῶ) χωρῶ ὀπίσω (ἰδὲ τὴν ἀνά), ἐπιστρέφω. *Παρεσκευάζοντο ἀναχωρῆσαι*= ἡτοιμάζοντο νὰ ἐπιστρέψωσιν.

ἀνδράποδον (τὸ) -ου, ὁ ἐξ αἰχμαλωσίας δοῦλος.

ἀνδραγαθέω-ῶ καὶ ἀρχαιότερον *ἀνδραγαθίζομαι*· οἱ χρόνοι *ἀνδραγαθήσω, ἠνδραγάθησα* παρὰ τοῖς νεωτέροις· κάμνω κατορθώματα. *Ἄλλα πολλὰ*= (=ἄλλας πολλὰς ἀνδραγαθίας) *ἠνδραγαθηκέναι*.

ἀνδραγαθία (ἡ) -ας, κατόρθωμα, νίκη.

ἀνεῖλον· ἰδὲ *ἀναιρέω-ῶ*.

ἀνειπεῖν· ἰδὲ *ἀναγορεύω*.

ἀνέλαβεν· ἰδὲ *ἀναλαμβάνω*.

ἀνελεῖν· ἰδὲ *ἀναιρέω-ῶ*.

ἀνελθεῖν· ἰδὲ *ἀνέρχομαι*.

ἀνελοίμην· ἰδὲ *ἀναιρέω-ῶ*.

ἀνελόμενος· ἰδὲ *ἀναιρέω-ῶ*.

ἀνελών· ἰδὲ *ἀναιρέω-ῶ*.

ἀνενεγκών· ἰδὲ *ἀναφέρω*.

ἀνέρχομαι (οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *ἔρχομαι*)· ἀναβαίνω. *Τῶν μὲν εὐτυχούντων ἀντόντων* = καθόσον οἱ μὲν εὐτυχοῦντες ἀναβαίνουσιν, *ἐκώλυεν ἀντέναι*= ἠμπόδιζε νὰ ἀναγεννηθῶσι (κυρίως νὰ ἀνέλθωσι, νὰ ὑψωθῶσι. Τὸ ἐναντίον τοῦ *ἀνέρχομαι* τὸ *κατέρχομαι* (ἰδέ).

ἄνετος (ὁ ἡ) -*ον* (τὸ), ἀφειμένος, ἐλεύθερος.

ἄνευ (προθ. καταχρηστική)· μετὰ γενικῆς, οἷον: *ἄνευ τῶν δειλῶν* = χωρὶς τῶν δειλῶν, χωρισθέντες ἀπὸ τοὺς δειλούς.

ἀνευρίσκω (οἱ χρόνοι ὡς τοῦ εὑρίσκω)· ἀνακαλύπτω.

ἀνέχω (οἱ χρόνοι ὡς τοῦ ἔχω)· κρατῶ ἐπάνω, ὑψηλά· *ὡς ἀναχήσας τὸν λαμπτῆρα*= ὅτι ἔμελλε νὰ ἀνυψώσῃ τὸν φανόν. Μέσον *ἀνέχομαι*= βαστῶ (ἐπάνω), δὲν καταβάλλομαι· πρτ. *ἠνειχόμην*, μέλλ. *ἀνέξομαι*, ἀόρ. *ἠνεσχόμην*.

ἀνῆκε· ἰδὲ *ἀνίημι*.

ἀνήνεγκε· ἰδὲ *ἀναφέρω*.

ἀνὴρ (ὁ) -*ἀνέρος, ἀνδρὸς* κτλ. Ἡ λέξις σημαίνει τὰ αὐτά, ὅσα καὶ παρ' ἡμῖν σήμερον, τὸ *ἄνδρας Ἕξ ἄνδρας ἀφίκετο*= ἔφθασεν εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν.

ἀνθίσταμαι (οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *ἵστημι*)· ἀντιστέκομαι. Συντάσσεται μετὰ δοτικῆς, οἷον: *ἀνθίστασθε τοῖς ἀνέμοις*.

ἀνιέναι· ἰδὲ *ἴρχομαι* καὶ *ἀνέρχομαι*.

ἀνίημι (οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *ἵημι*)· ἀπολύω, ἀφήνω. *Οὐκ ἀνῆκε* (ἐνν. τὸν Κέρβερον)= δὲν ἀφῆκε τὸν Κέρβερον.

ἀνίπταμαι (οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *ἵπταμαι*)· πετῶ ἐπάνω, ὑψηλά.

ἀνίστημι (οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *ἵστημι*)· σηκώνω. Μέσον *ἀνίσταμαι*=σηκώνομαι. *Μὴ δυνάμενοι ἀναστῆναι* = μὴ δυνάμενοι νὰ σηκωθῶσιν.

ἀνιών· ἰδὲ *ἔρχομαι* καὶ *ἀνέρχομαι*.

ἄνους -ους (ὁ) -ου· ἀνόητος. *Λιπόλων ἀνούστατε* = ἀνοητότατε πάντων τῶν αἰγοβοσκῶν.

ἀνούστατος· ἰδὲ *ἄνους*.

ἀνταίρω (οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *αἴρω*· ὡσαύτως ὑψώνω (ἰδὲ καὶ *ἀντανέχω*).

ἀντανάσχῃ· ἰδὲ *ἀντανέχω*.

ἀντανέχω ἢ *ἀντανίσχω*· ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους ὑψώνω, ὑψώνω καὶ ἐγώ, ὁμοίως ὑψώνω.

ἀντηχέω-ῶ· ῥῆμα μεταγενέστερον, λεγόμενον ἐπὶ τῆς φωνῆς ἢ ἐπὶ παντὸς ἤχου, ὅστις προσπίπτων ἐπί τινος ἐπιφανείας καὶ ἐπιστρέφων γίνεται ἰσχυρότερος. *Τῆς φωνῆς αὐτῷ ἀντηχούσης* (μετοχ. αἰτιολογική) = ἐπειδὴ ἡ φωνή του ἀντήχει.

ἀντήρετο (= ἀμοιβαίως ἠρώτησεν, ἠρώτησε καὶ αὐτός), ἀόρ. τοῦ *ἀντερωτάω-ῶ* (ἰδὲ *ἐρωτῶ*).

ἀντί πρόθεσις μετὰ γενικῆς· ἐν τῇ φράσει *ἀντὶ ταύτης τῆς διαίτης ἀμώμεθα* ἡ πρόθεσις σημαίνει τὸ ἰσότιμον, τὴν αἰτίαν= διὰ τὴν δίαιταν ταύτην ἀπολαύομεν, καρπούμεθα.

ἀντιδίδωμι (οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *δίδωμι*)· δίδω εἰς ἀμοιβήν.

ἀντιλακτίζω· ὡσαύτως λακτίζω, ἀποδίδω τὸ λάκτισμα.

ἀντιπαρατάσσομαι· *παρατάττομαι*, ἐμβαίνω εἰς τὴν τάξιν ἐναντίον τινός, διὰ νὰ πολεμήσω· ὡσαύτως πολεμῶ.

ἀντίστοιχος (ὁ ἡ)· ὁ ἐν τῷ ἀπέναντι στοίχῳ εἰς τὴν ἀπέναντι σειρὰν εὑρισκόμενος, ὁ ἀντικρύζων, ὁ ἀντικρυστός.

ἀντιφιλοτιμοῦμαι· φαίνομαι φιλότιμος ἀπέναντι ἄλλου φιλοτίμου, ὡσαύτως φιλοτιμοῦμαι νὰ πράξω τι· συντασσ. μετ' ἀπαρεμφάτου, οἷον: *λαβεῖν*=νὰ μὴ λάβωμεν· Ἰδὲ καὶ *φιλοτιμοῦμαι*.

ἀντλέω-ῶ, *ἠντλουν, ἀντλήσω, ἠντλησα*, τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα· ἐβγάζω νερόν.

ἄντρον (τὸ) -ου· σπήλαιον (ἰδὲ *ὑπό*).

ἄνυδρος (ὁ ἡ) -*ον* ὁ μὴ ἔχων ὕδωρ, ἐπομένως ὁ ἔρημος· *ἄνυδρον* (ἐνν. *χώραν*)= τὴν ἔρημον.

ἀνυπέρβλητος (ὁ ἡ) -*ον* (τὸ)· ἀνίκητος, τὸν ὁποῖον κανεὶς δὲν

δύναται νὰ ὑπερβάλῃ, νὰ νικήσῃ. *Μεγέθει* ἀνυπερβλήτους= διὰ τὸ μέγεθος ἀκαταβλήτους.

ἀνύω καὶ συχνότερον ἀνύτω, ἤνυτον, ἀνύσω, ἤνυσα, ἤνυκα, ἠνύκην· τελειόω, κατορθώνω. Παρὰ μεταγενεστέροις παθητ. μέλλ. ἀνυσθήσομαι, ἀόρ. ἠνύσθην, παραχ. ἤνυσμαι· μέσ. μέλλ. ἀνύσομαι, ἀόρ. ἠνυσάμην. *Οὐδὲν ἤνυεν*= τίποτε δὲν κατώρθωνε, δὲν ἔκαμνεν.

ἀξίνη (ἡ) -ης· πέλεκυς, τσεκούρι.

ἄξιος, α, ον· ὁ ἔχων ἀξίαν. *Οὔτε ἰδιωτῶν ἀξίους*= οὔτε πρὸς τοὺς ἰδιώτας ἰσοτίμους, ἴσην ἀξίαν ἢ τιμὴν ἔχοντας μὲ τοὺς ἰδιώτας· ἀξίως τοῦ χρόνου τῶν θ' ἱματίων καὶ τοῦ λοιποῦ κόσμου = ἐτοιμασίαν ἀνταξίαν τοῦ χρόνου κτλ. *Οὐδενὸς ἀξίους* = οὐδενὸς λόγου ἀξίους, μηδαμινούς.

ἀξιόω-ῶ, ἠξίουν, ἀξιώσω, ἠξίωσα, ἠξίωκα· θεωρῶ, νομίζω ἄξιον ἢ δι' ἐμαυτὸν ἢ δι' ἄλλον τινά, λέγω ὅτι ἀξίζει τι, ἄρα ἀπαιτῶ. *Ἠξίου τὸν Σωκράτη πιεῖν*= ἀπῄτει νὰ πίῃ ὁ Σωκράτης· *ἠξίου αὐτὸν προελίσθαι*=ἀπῄτει νὰ προτιμήσῃ αὐτός· *ἠξιώσατε ἂν με ἀντιλαχτίσαι ;*= θὰ ἀπῃτεῖτε νὰ λακτίσω ὡσαύτως; *ἀξιοῦντι λαβεῖν* (τῷ (Ἡρακλεῖ)= εἰς τὸν Ἡρακλέα ἀπαιτοῦντα νὰ λάβῃ (τὸν ταῦρον).

ἄξων (ὁ) -ονος, πρὸς δὲ καὶ κέρβεις ἐλέγοντο πρίσματα τριγωνικά, στρεφόμενα περὶ ἄξονα. Ἐπὶ τούτων ἦσαν γεγραμμένοι οἱ νόμοι τοῦ Σόλωνος.

ἀόργητος (ὁ ἡ) -ον (τὸ)· ὁ μὴ ὀργιζόμενος. Οὐδέτ. *τὸ ἀόργητον*= τὸ μὴ ὀργίζεσθαι, ἡ ἀοργησία.

ἀπαγορεύω (λέγω μακράν, λέγω ὄχι· ἔτι=ἀποκάμνω, κουράζομαι ἀδυνατῶ). Οἱ χρόνοι ὡς τοῦ ἀγορεύω (ἰδέ)· ἀορ ἀπεῖπον καὶ παραχ. ἀπείρηκα. *Πάντων ἀπαγορευσάντων* = ἀφ' οὗ ὅλοι δὲν ἠμπόρεσαν. *Ἀπεῖπεν αὐτῷ εἰσιέναι*= τοῦ εἶπε νὰ μὴ (τὸν ἠμπόδισε) νὰ εἰσέρχηται· *ἀπειπὼν φαίνειν* = ἀπαγορεύσας νὰ φέγγωσιν.

ἀπάγω (φέρω ἢ ὁδηγῶ μακράν, εἰς ἄλλον τόπον)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ ἄγω (ἰδέ)

ἀπαλλαγῆς· ἰδὲ ἀπαλλάττω -ομαι.

ἀπαλλάττω καὶ ἀπαλλάσσω, ἀπήλλαττον, ἀπαλλάξω, ἀπήλλαξα, ἀπήλλαχα, ἀπηλλάχειν ἀπομακρύνω, ἐλευθερώνω. Συν. μετ' αἰτιατικῆς καὶ γενικῆς, οἷον: *τί οὐκ ἀπαλλάττεις σεαυτὸν κακῶν*= διατί δὲν ἐλευθερώνεις σεαυτὸν ἀπὸ τὰ κακά, ἤτοι διατί δὲν ἀποθνῄσκεις. Τὸ μέσον ἀπαλλάττομαι= φεύγω μακράν, ἀπέρχομαι· παθ. μέλλ. καὶ ἀόρ. ἀπαλλαχθήσομαι, ἀπηλλάχθην· μέσος μέλλ. καὶ ἀορ. ἀπαλλάξομαι καὶ ἀπαλλαγήσομαι, ἀπηλλάγην. *Ἧν ἀπαλλαγῆς*= ἂν φύγῃς· ἀπηλλάγησαν=ἀπῆλθον· *τῶν ἀνδραπόδων ἀπηλλαγμένων*=ἀφ' οὗ τὰ ἀνδράποδα ἀπῆλθον

ἀπαντάω-ῶ, ἀπήντων, ἀπαντήσομαι, ἀπήντησα, ἀπήντηκα. Συντάσσεται μετὰ δοτικῆς, οἷον *ἀπαντήσας Σωκράτει ἀπαντήσασα Ἀντωνίῳ*.

ἅπαξ (ἐπιρρ. ἀριθμητ.) μίαν φοράν. *Ἅπαξ τῆς ἡμέρας* (γενικὴ τοῦ ὅλου)= τὴν ἡμέραν μίαν φοράν· ὁμοίως δὶς τῆς ἡμέρας (ἰδὲ *δίς*).

ἅπας, ἅπασα, ἅπαν· ἅπαντα= = ὅλα ὁμοῦ.

ἀπαρχὴ (ἡ) -ῆς, ἡ εἰς τοὺς θεοὺς προσφορὰ τῶν πρώτων καρπῶν.

ἀπειλέω-ῶ, ἠπείλουν, ἀπειλήσω, ἠπείλησα, ἠπείληκα· φοβερίζω. Συντάσσ. μετὰ δοτικῆς, οἷον *μὴ ἀπειλεῖν μηδενὶ* (τὸ ἀπαρεμ. ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ *προσέττατε*)· *ἠπείλησα κατερεῖν* (ἰδὲ καταγορεύω)= τὸν ἐφοβέρισεν ὅτι θὰ τὸν προδώσῃ.

ἀπειπεῖν· ἰδὲ ἀπαγορεύω

ἀπειπών· ἰδὲ ἀπαγορεύω.

ἀπέλιπεν· ἰδὲ *ἀπολείπω*.

Ἀπελλῆς (ὁ) -οῦ, περίφημος ζωγράφος, σύγχρονος τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.

ἀπέρχομαι· ἀναχωρῶ. Οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *ἔρχομαι* (ἰδέ).

ἀπέχω· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ ἔχω (ἰδέ)· κρατῶ ὀπίσω ἢ μακράν. Τὸ μέσον *ἀπέχομαι*= ἀπομακρύνομαι, δὲν ἐγγίζω. *Κόδρου ἀπέχεσθαι*= νὰ μὴ ἐγγίσωσιν ἤτοι νὰ μὴ βλάψωσιν ἢ νὰ μὴ φονεύσωσι τὸν Κόδρον.

ἀπήεσαν ἰδὲ *ἀπέρχομαι* καὶ *ἔρχομαι*.

ἄπλετος (ὁ ἡ) -ον (τὸ)· ἀμέτρητος.

ἀπὸ (προθ.) μετὰ γενικῆς σημαίνουσα α) ἀρχήν, σὺν τῇ ἐννοίᾳ τῆς ἀπομακρύνσεως, οἷον ἀπὸ τῆς θαλάσσης, ἀπὸ τῶν λαγόνων· β) καταγωγὴν μακρυνήν, οἷον: *τὸ ἀφ' Ἡρακλέους εἶναι*=τὸ κατάγεσθαι ἀπὸ τὸν Ἡρακλέα· γ) *αἰτίαν*, οἷον: *ἀπὸ τῶν ψόφων· ἀπ' ἐκείνης* = ἐκ τοῦ ὀνόματος ἐκείνης· *ἀφ' αὑτοῦ*= ἐκ τοῦ ὀνόματός του· δ) *χρόνον*, οἷον: *εὐθὺς ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας, ἐν ᾧ ὁρίζεται τὸ εὐθὺς ἀπὸ πότε· ἆρα* = εὐθὺς μετὰ τὴν ἐκκλησίαν.

ἀποβαίνω· Ἐβαίνω ἀπὸ τὸ πλοῖον. Οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *βαίνω* (ἰδέ).

ἀποβάλλω· ῥίπτω μακράν, στεροῦμαι, χάνω. Οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *βάλλω*, ἀπέβαλεν = ἔχασεν.

ἀποδείκνυμι· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *δείκνυμι*· ἀποδεικνύω, παρουσιάζω.

ἀποδημέω-ῶ, ἀπεδήμουν, ἀποδημῶ, ἀπεδήμησα, ἀποδεδήμηκα, ἀπεδεδημήκειν φεύγω ἀπὸ τὴν πατρίδα, ταξειδεύω.

ἀποδημία (ἡ) -ας ταξειδι.

ἀποδιδράσκω, ἀπεδίδρασκον, ἀποδράσομαι, ἀόρ. β' ἀπέδραν, ἀποδέδρακα, ἀπεδεδράκειν ὀραπετεύω, φεύγω κρυφίως.

ἀποθέμενος· ἰδὲ ἀποτίθημι.

ἀποθνήσκω· ἰδὲ θνήσκω.

ἀποικοδομέω-ῶ ἀπῳκοδόμουν, ἀποικοδομήσω, ἀπῳκοδόμησα, ἀπῳκοδόμηκα, ἀπῳκοδομήκειν· κτίζων ἐμποδίζω τὴν ἔξοδον (ἢ καὶ εἰσβολήν).

ἀποίσεσθαι· ἰδὲ ἀποφέρω.

ἀπόκειμαι· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *κεῖμαι*· (ἰδέ)· ἀπόκειται = μακρὰν (τῆς χρήσεως) κεῖται, εὑρίσκεται ἢ φυλάττεται· *θησαυρὸς ἀπόκειται* = θησ. εἶναι πεφυλαγμένος, κεκρυμμένος.

ἀποκομίζω· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ κομίζω (ἰδέ)· φέρω ὀπίσω.

ἀποκόπτω· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ κόπτω· κόπτων ἀποχωρίζω. Παθητ. ἀπεκόπη τὴν χεῖρα.

ἀποκρίνω· ἀποχωρίζω· τὸ μέσον ἀποκρίνομαι (=δίδω ἀπάντησιν), ἀπεκρινόμην, ἀποκρινοῦμαι, ἀπεκρινάμην, ἀποκέκριμαι, ἀπεκεκρίμην· *Πρὸς ὃν ἀποκρίνασθαί τινα τῶν ἀκουσάντων* (τὸ ἅπαρ. ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ *ἱστορεῖ*) = πρὸς τὸν ὁποῖον διηγεῖται (ὁ Τίμαιος) ὅτι ἀπήντησεν ἕνας ἐκ τῶν ἀκουσάντων. *Ὁ Ἀλέξ ἀπεκρίνατο μήτε τὴν γῆν ὑπομένειν.* .= ὁ Ἀλεξ. ἀπήντησεν ὅτι μήτε ἡ γῆ ὑπομένει... Τὸ παθητ ἀποκρίνομαι (= ἀποχωρίζομαι) ἔχει μέλλ. καὶ ἀορ ἀποκριθήσομαι, ἀπεκρίθην, τοὺς δὲ ἄλλους χρόνους ὁμοίως.

ἀποκτείνω καὶ **ἀποκτίννυμι** (= φονεύω), ἀπέκτεινον καὶ ἀπεκτίννυν, ἀποκτενῶ, ἀπέκτεινα, ἀπέκτονα, ἀπεκτόνειν. Συντ μετ' αἰτιατικῆς, οἷον: *Ἀθηναῖοι ἀποκτενοῦσί σε* = οἱ Ἀθ. θὰ σὲ φονεύσωσιν. *Ἀπέκτειναν αὐτὸν* (τὸν Λίνον) *ἐπιπλήξαντα* (=ἐπειδὴ ἐπέπληξεν).

ἀπολαμβάνω· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ λαμβάνω (ἰδέ)· λαμβάνω ὀπίσω.

ἀπολείπω· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *λείπω* (ἰδέ)· ἀφίνω ὀπίσω. Συντ. μετ' αἰτιατικῆς, οἷον: *ἀπολιπὼν παῖδας. εἴ τις ἀπολέλοιπέ τι* = ἂν κανεὶς ἀφῆκεν, ἐλησμόνησε τίποτε.

ἀπολέσας· ἰδὲ *ἀπόλλυμι*.

ἀπόλλυμι· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *ὄλλυμι* (ἰδέ)· χάνω, ἀφανίζω, καταστρέφω. *Ἀπώλεσας τὰς ὀσφρήσεις* = ἔχασες τὰ νεῦρα τῆς ὀσφρήσεως· *ἐξ οὗ καὶ ἀπόλλυμαι* = ἐκ τοῦ ὁποίου, ἐξ αἰτίας τοῦ ὁποίου καὶ χάνομαι· *ἀπολέσας πολλοὺς τῶν φίλων* (=ἐκ τῶν φίλων) *ἀφ' οὗ ἔχασε* κτλ. *ἀπολώλαμεν*=εἴμεθα χαμένοι, ἐχάθημεν.

ἀπολύω· ἀπέλυον, ἀπολύσω, ἀπέλυσα, ἀπολέλυκα, ἀπελελύκειν· ἀφίνω ἐλεύθερον.

ἀπολώλαμεν· ἰδὲ *ὄλλυμι* καὶ *ἀπόλλυμι*.

ἀποξυρέω-ῶ (ἰδὲ ξυρῶ)· διὰ τοῦ ξυραφίου ἀφαιρῶ.

ἀποπέμπω· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ πέμπω (ἰδέ)· στέλλω μακράν, στέλλω ὀπίσω· τὸ ἀπαρεμφ. ἀποπέμπειν ἐν Πολυαιν. 8 ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ προηγηθέντος *ἐνετείλατο*.

ἀποπνίγω· παντελῶς πνίγω.

ἀποπτῶσιν· ἰδὲ *ἵπταμαι* καὶ *ἀφίπταμαι*.

ἀπορέω-ῶ· ἠπόρουν, ἀπορήσω, ἠπόρησα, ἠπόρηκα· ἔχω ἀπορίαν, στεροῦμαι· δὲν ἔχω πόρον ἢ μέσον, δὲν ἠμπορῶ. *Ἀπορῶν τροφῆς* = στερούμενος τροφήν καὶ μετ' ἀπαρεμφάτου τελικοῦ *ἀπορούσης βαδίζειν ὀρθῶς* = = ἐπειδὴ δὲν ἠδύνατο νὰ βαδίσῃ ὀρθῶς.

ἀπορία (ἡ) -ας ἀνέχεια, ἔλλειψις, στέρησις, ἀδυναμία.

ἀπόρρητον (τὸ) -ου (ἀπὸ-ῥητόν), ὅ,τι εἶναι μακρὰν τοῦ νὰ λεχθῇ, μυστικόν.

ἀπορρίπτω· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ ῥίπτω· ῥίπτω μακράν, περιφρονῶ· *ἀπέρριπταί σοι* = ἀπερρίφθη, περιεφρονήθη ὑπὸ σοῦ· τὸ *ἀπέρριπται εἰς τὸ μηδέν*, ὅλως μεταγενεστέρα παράστασις ἰσοῦται τῷ *ἐμηδενίσθη*.

ἀποσκοτέω-ῶ καὶ ἀποσκοτίζω· ἀφαιρῶ τὸ σκότος, τὴν σκιάν· *ἀποσκότησόν μου* = ἀφαίρεσον ἀπ' ἐμοῦ τὴν σκιάν, μή μου πλάνῃς τὸν ἥλιον.

ἀποσκώπτω (ἰδὲ σκώπτω)· καθ' ὑπερβολὴν περιπαίζω.

ἀποστᾶσαν· ἰδὲ *ἀφίστημι*.

ἀποσοβέω-ῶ· ἀποσοβήσω, ἀπεσόβησα, ἀποσεσόβηκα· διώχνω.

ἀποτίθημι· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *τίθημι* (ἰδέ)· θέτω μακράν, παραιτῶ. Μέσον ἀποτίθεμαι = ἀπ' ἐμαυτοῦ τίθημι, ἀποβάλλω, ῥίπτω κατὰ γῆς.

ἀποτίνω· ἀπέτεινον, ἀποτίσω, ἀπέτεισα, ἀποτέτεικα σπανίως. Πληρώνω. Παθ. ἀόρ. ἀπετί-

σθην, πρκ. ἀποτέτισμαι (ἰδὲ τὸ ῥῆμ. χρή).

ἀποτρέχω (ἰδὲ τρέχω)· δρόμῳ ἀπέρχομαι, ἀμέσως φεύγω.

ἀποφαίνω (ἰδὲ φαίνω)· ἐντελῶς παρουσιάζω, καθιστῶ· μέσον ἀποφαίνομαι =ἐκφράζω, λέγω τὴν γνώμην μου, τὴν ἰδέαν μου. *Οἱ μάγοι ἀποφαίνονται ἐοικέναι τὸ σῶμα τοῦ Ὥρ. φωτὶ*=ἐκφράζουν ἰδέαν ὅτι τὸ σῶμα τοῦ Ὥρ. ὁμοιάζει μὲ τὸ φῶς (ἰδὲ *ἔοικα*).

ἀποφέρω (ἰδὲ φέρω)· φέρω μακράν, ἢ φέρω ἀπὸ τὴν ἐργασίαν, λαμβάνω. Μέσον ἀποφέρομαι = ἀπολαμβάνω, κερδίζω (ἰδὲ οἶομαι). *Ἐκήρυξαν ἀποφέρειν ἕκαστον*= διὰ τοῦ κήρυκος ἐφώναξαν ν' ἀπέλθῃ ἕκαστος φέρων.

ἀπόῤῥεγμα (τὸ) -ατος, πᾶς σύντομος λόγος, δι' οὗ ἐκφέρεται γνώμη, σοφὴ καὶ πολλάκις καὶ μετὰ χάριτος. *Τούτου* (γεν. ὑποκειμενική) *ἀποφθέγματα.*

ἀποφεύγω (ἰδὲ φεύγω)· φεύγω μακράν· ἀποφυγεῖν ἐννοεῖται φασίν· ἰδὲ φημί).

ἄπροικος (ἡ)· χωρὶς προῖκα.

ἅπτομαι· ἡπτόμην, ἅψομαι, ἡψάμην, ἧμμαι, ἥμμην· παθ. ἀόρ. ἥφθην· ἐγγίζω, πιάνω. Συντάσσεται μετὰ γενικῆς, οἷον: *ἅπτου τῶν τροχῶν* = πιάσε τοὺς τροχούς.

ἅπτω· ἀνάπτω· παθ. ἀόρ. ἥφθην, παρκ. ἧμμαι, ἡ μετοχὴ ἡμμένος=ἀναμμένος.

ἀπώλεσας· ἰδὲ *ἀπόλλυμι*.

ἄρα· σύνδ. συμπερασματικός· *ἆρα, τί ἄρα σοφὸν μάθοι*=τί κατὰ συνέπειαν σοφὸν ἔμαθεν.

ἄρασα· ἰδὲ αἴρω.

ἀράχνιον (τὸ) -ου· ὁ ἱστὸς τῆς ἀράχνης, ἡ ἀραχνιά.

ἀργύριον· (τὸ) -ου νόμισμα ἀργυροῦν, νομίσματα ἀργυρᾶ.

ἀρδεύω (παρά τισι ποιηταῖς καὶ μεταγενεστέροις συγγραφεῦσι) καὶ ἄρδω (παρὰ πᾶσι τοῖς ἀρχαίοις), ἤρδευον ἢ ἤρδον, ἀρδεύσω ἢ ἄρσω· οἱ ἄλλοι χρόνοι δὲν εὑρίσκονται. Ποτίζω· συντάσσεται μετ' αἰτιατικῆς, οἷον *ἀρδεύοντι* (= ὃς ἤρδευεν ἤτοι ἐπότιζε) *λάχανα.*

ἀρεοπαγίτης (ὁ) -ου· δικαστὴς ἐν τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ.

ἀρέσκω, ἤρεσκον, ἀρέσω, ἤρεσα· συντ. μετὰ δοτικῆς· *ὁ μάγειρος ἔφη τὸν ζωμὸν μὴ ἀρέσαι αὐτῷ· μόνῳ ἑαυτῷ μηδὲν ἀρέσκειν*, ἔνθα τὸ ἀπαρέμφ. ἀρέσκειν ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ἐννοουμένου ἔφησεν.

ἄρης· ἰδὲ αἴρω.

ἀριθμὸς (ὁ) -οῦ· ἡ αἰτιατ. ἀριθμὸν ἐτῶν σημαίνει χρονικὴν διάρκειαν, κατὰ τὰ *πλεῖστον*

χρόνον, ὀλίγον χρόνον, ἅτινα λέγονται καὶ συντομώτερον *ἐπὶ πολύ, ἐπ' ὀλίγον* (ἰδὲ τὴν ἐπί).

ἀριστάω-ῶ, ἤρίστων, ἀριστήσω, ἠρίστησα, ἠρίστηκα, ἠριστήκειν· προγευματίζω.

ἄρκτος (ἡ) -ου· ἀρκοῦδα.

ἁρματηλατέω-ῶ· ἅρμα ἐλαύνω, διευθύνω πολεμικὴν ἅμαξαν.

Ἄρνη (ἡ)-ης· πόλις ἐν Βοιωτίᾳ.

ἄρουρα (ἡ) -ας· γῆ καλλιεργουμένη.

ἁρπάζω· ἥρπαζον, ἁρπάσω, ἥρπασα, ἥρπακα, ἡρπάκειν. Συντ. μετ' αἰτιατικῆς, οἷον *ἥρπασε τὸν ὄφιν*.

ἅρπην (ὁ ἡ) -ἅρπεν (τὸ)· ἁρσενικός.

ἀρχὴ (ἡ) -ῆς· τὸ ἄξιωμα, ἡ ἐξουσία.

ἄρχω· εἶμαι κύριος· ἦρξαν=ἐγένοντο κύριοι. Τὸ μέσον ἄρχομαι (= ἀρχίζω), ἠρχόμην, ἄρξομαι, ἠξάμην, ἧρμαι, ἥρμην. Συντ. καὶ μετὰ τελικοῦ ἀπαρεμφ. οἷον *ἤρξατο ἐσθίειν* =ἤρχισε νὰ τρώγῃ.

ἀσθενὴς (ὁ ἡ) -ἐς (τὸ)· ἀδύνατος. Παραθετικὰ *ἀσθενέστερος, ἀσθενέστατος*.

ἀσκέω-ῶ (γυμνάζω)· ἤσκουν, ἀσκήσω, ἤσκησα, ἤσκηκα, ἠσκήκειν. Ἡ σύνταξις *ἀσκῶ τινα πρός τι* (=διὰ νὰ κάμῃ τι, οἷον *ἀσκῶ ἀνδρείαν*=ἐπιτηδεύω ἢ ἐπιμελοῦμαι τῆς ἀνδρείας, καταγίνομαι ἢ φροντίζω νὰ ἦμαι ἀνδρεῖος· *ἀσκήσασα τὰ περὶ θήραν*=ἐπιμεληθεῖσα, ἐπιτηδεύσασα τὰ ἀφορῶντα εἰς τὸ κυνήγιον.

ἀσπάζομαι (=φιλῶ, χαιρετῶ), ἠσπαζόμην, ἀσπάσομαι, ἠσπασάμην καὶ πλέον οὗ.

ἀσπὶς (ἡ) -ίδος, ὅπλον ἀμυντικόν, τὸ ὁποῖον κρατοῦντες οἱ μαχόμενοι καὶ δι' αὐτοῦ σκεπαζόμενοι ἐν ἀνάγκῃ ἀπὸ τοῦ στόματος μέχρι τῶν φρυδῶν τοῦ ποδὸς προεφυλάττοντο ἐκ τῶν ἀκοντίων καὶ τῶν βελῶν.

ἀστοχέω-ῶ (=δὲν ἐπιτυγχάνω) τὸ ἐναντίον τοῦ *στοχάζομαι*. *Οὐκ ἠστόχει*=ἐπετύγχανεν.

ἀστράγαλος (ὁ) -ου, τουρκιστὶ κότσι.

ἄστυ (τὸ) -εος, αἱ Ἀθῆναι.

ἀσχολέομαι -οῦμαι καταγίνομαι.

ἄσωτος (ὁ ἡ) -ον (τὸ), ὁ μὴ δυνάμενος νὰ σωθῇ, μὴ ἔχων ἐλπίδα σωτηρίας, χαμένος (ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας).

ἄτερος· ἰδὲ *ἕτερος*.

Ἄτλας (ὁ) -αντος, Τιτάν, ἀδελφὸς τοῦ Προμηθέως, βαστάζων τὸν οὐρανὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν ὤμων.

ἀτυχία (ἡ) -ας· δυστυχία.

ἄτρωτος (ὁ ἡ) -ον (τὸ) ὅστις δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ πληγωθῇ, νὰ φονευθῇ.

Αὐγέας (ὁ) -ου καὶ ποιητ. Αὐγείας, ου, βασιλεὺς τῆς Ἠλιδος.

αὖθις (ἐπίρρ. χρονικόν)· πάλιν.

αὐλή (ἡ) -ῆς· μέρος ὕπαιθρον χρησιμεῦον ὡς σταθμὸς τῶν θρεμμάτων.

αὐλίζομαι (=διαμένω ἐν τόπῳ ὑπαίθρῳ, οὐχὶ ὑπὸ στέγην) ηὐλιζόμην, αὐλισθήσομαι, ηὐλίσθην καὶ ηὐλισάμην· οἱ χρόνοι ηὐλίσμαι, ηὐλίσμην εἶναι μεταγενέστεροι.

αὐξυνθεῖσαν· ἰδὲ αὔξω.

αὔξω καὶ ἐνίοτε αὐξάνω, ηὔξον, αὐξήσω, ηὔξησα, ηὔξηκα, ηὐξήκειν· παθητ. μέλλ. αὐξηθήσομαι, ἀόρ. ηὐξήθην, παρακ. ηὔξημαι, ὁ ἀόρ. ηὐξένθην, ἐξ οὗ ἡ μετοχὴ αὐξενθεῖσα, εὑρίσκεται μόνον ἐν Αἰσώπ.μυθ 28.

αὐτόθι (ἐπίρρ. τοπικὸν ἐπὶ στάσεως)· αὐτοῦ.

αὐτόμολος (ὁ) -ου· ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ, ἰδίᾳ θελήσει ἐρχόμενος· κυρίως δὲ λέγεται ἡ λέξις ἐπὶ τοῦ στρατιώτου, ὅστις ἀφήνει τοὺς συντρόφους του καὶ μεταβαίνει εἰς τὰς τάξεις τῶν ἐχθρῶν.

αὐτόνομος (ὁ ἡ) -ον (τὸ)· ἰδίοις νόμοις ἔχων, ἐλεύθερος.

αὐτός, ή, ό, (ἀντωνυμία) αὐτῇ τίκτουσαν (μετοχ. ἀναφορικὴ)= ἡ ὁποία τῆς ἐγεννοῦσεν, ἡ δὲ δοτ. αὐτῇ λέγεται ἠθικὴ δοτική· αὐτὸ τοῦτο= καθ' αὐτό. Μετὰ τοῦ ἄρθρου ὁ αὐτὸς (=αὐτός), ἡ αὐτὴ(=αὐτή), τὸ αὐτὸ (=ταὐτὸ) =ὁ ἴδιος, ἡ ἰδία, τὸ ἴδιον· κατὰ τὸ αὐτὸ=ἐν ταὐτῷ=εἰς τὸν ἴδιον καιρόν, συγχρόνως.

αὐτοῦ καὶ **ἑαυτοῦ** (ἀντων. αὐτοπαθής)· ἰδὲ Γραμματικήν.

αὐχμηρός, ά, όν, ξηρός, ἄπλυτος, ἀκάθαρτος.

ἀφαιρέω-ῶ, ἀφῄρουν, ἀφαιρήσω καὶ μεταγενέστερον ἀφελῶ, ἀόρ. β' ἀφεῖλον, ἀφῄρηκα, ἀφῃρήκειν. Μέσον ἀφαιροῦμαι (= παίρνω τι δι' ἐμαυτόν), ἀφῃρούμην, ἀφαιρήσομαι καὶ μεταγενέστερον ἀφελοῦμαι, ἀόρ. β' ἀφειλόμην, ἀφῄρημαι, ἀφῃρήμην. Ἡ σύνταξις ἀφαιροῦμαί τινά τι ἢ τινός τι· οἷον ὥστε ἀφελέσθαι αὐτοὺς τὴν δόξαν= =οὐχὶ μέχρι τοῦ σημείου νὰ τοὺς ἀφαιρέσῃ τὴν δόξαν ἀφαιρεῖται Ἱππολύτην τὸν ζωστῆρα· =παίρνει ἀπὸ τὴν Ἱππολύτην τὸν ζωστῆρα· ὑπονοοῦσα ἀφαιρεῖσθαί τι τοῦ σιδήρου= ὑποθέτουσα ὅτι ἀφαιρεῖ τι ἀπὸ τὸν σίδηρον (ἰδὲ καὶ ὑπονοῶ). Καὶ ἐν παθητ. φωνῇ ἀφαιρεθήσεσθαι (λέγοντες) τὴν ἀρχὴν =(λέγοντες) ὅτι θὰ στερηθῇ τὸ ἀξίωμα.

ἀφεθῆναι· ἰδὲ ἀφίημι.

ἀφεῖς, ἀφεῖσα· ἰδὲ ἀφίημι.

ἀφελῶς (ἐπιρρ. τροπικόν)· ἐν ἁπλοϊκότητι, οἰκονομικῶς.

ἀφῆκεν· ἰδὲ ἀφίημι.

ἀφίημι (=ῥίπτω μακράν, ἀφήνω, ἀπολύω)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ ἵημι (ἰδέ)· ἀφεὶς (μετοχ. ἀορ. β' =ῥίψας, ἀφήσας: ἐκέτευεν ἀφεθῆναι=παρεκάλει νὰ ἀπολυθῇ.

ἀφικνέομαι -οῦμαι (= ἔρχομαι, φθάνω)· ἀφικνούμην, ἀφίξομαι, ἀόρ. β' ἀφικόμην, ἀφῖγμαι, ἀφίγμην. Ἀφικόμενος = ἐλθών· ἀφίκετο εἰς τὸ βραβεῖον =ἔτυχε τοῦ βραβείου· ἀφίκετο φέρων (μετοχὴ κατηγορηματικὴ)=ἦλθε φέρων.

ἀφικόμενος· ἰδὲ ἀφικνοῦμαι.

ἀφίπταμαι (=πετῶν ἀπέρχομαι, φεύγω)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ ἵπταμαι (ἰδέ).

ἀφίστημι· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ ἵστημι (ἰδὲ Γραμματικήν)· ἀποστᾶσαν (μετοχ. ἀόρ. β' =ἀπομακρυνθεῖσαν· ἀποστὰς=ἀπομακρυνθείς· ἀτέστησαν τῶν κτημάτων = ἀπεμακρύνθησαν, ὀλίγον ἠγγιξαν τίποτε· βουλόμενος ἀποστῆσαι=ἐπιθυμῶν ν' ἀποστατήσῃ κτλ. τῶν Ἀθην. ἀποστάντων=ἀφ' οὗ οἱ Ἀθηναῖοι ἀπεστάτησαν.

ἄφνω (ἐπίρρ. χρονικόν), ἐξαφνα.

ἀφοράω -ῶ (= ἀποβλέπω)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ ὁρῶ (ἰδέ)· κυρίως ἀφορῶ=(μετα)φέρω τὸ βλέμμα ἀπὸ ἓν πρᾶγμα εἰς ἄλλο, ἤτοι βλέπω εἰς ἓν πρᾶγμα, ἀποσύρων τὴν προσοχήν μου ἀπὸ ἓν ἄλλο.

Ἀχέρων (ὁ) -οντος ποταμὸς τοῦ Ἅδου.

ἀχθῆναι· ἰδὲ ἄγω.

ἄχθομαι (= βαρύνομαι, βαρυθυμῶ, δυσαρεστοῦμαι), ἠχθόμην, ἀχθέσομαι καὶ μεταγενέστερον ἀχθεσθήσομαι, ἠχθέσθην, ἄνευ παρακ. καὶ ὑπερσυντελικοῦ. Συντ. μετὰ δοτικῆς, οἷον: τῶν τις ἀχθομένων αὐτῷ= ἕνας ἐκ τῶν βαρυνομένων αὐτόν.

ἀχίτων (ὁ) -ωνος ἄνευ χιτῶνος (ἰδὲ χιτών).

ἀψιμαχέω-ῶ κατὰ λέξιν=πιάνω μάχην, πόλεμον κατὰ τὸ σημερινὸν ἔπιασε καυγᾶς· ἑπομένως= δίδω αἰτίαν, ἀφορμὴν εἰς μάχην.

Β'

Βαδίζω (=περιπατῶ), ἐβάδιζον βαδιοῦμαι, ἐβάδισα, βεβάδικα (παρ' Ἀριστοτέλει)· βαδίζειν ὁδὸν λαξήν= περιπατεῖς λοξά.

στραβά· ἐβάδιζε πολλὴν ὁδόν· πειράσομαι βαδίζειν=θὰ προσπαθήσω νὰ περιπατήσω.

βαθύκρημνος (ὁ ἡ) -ον (τὸ), ὁ ἐντὸς βαθέος κρημνοῦ εὑρισκόμενος, ὁ περιστοιχούμενος ὑπὸ κρημνωδῶν κατωφερειῶν· ὕδωρ βαθύκρημνον.

βαθὺς -εῖα -ύ, ὡς καὶ σήμερον.

βαίνω (= πηγαίνω), ἔβαινον, βήσομαι ἀόρ. β' ἔβην, βέβηκα, ἐβεβήκειν.

βακτηρία (ἡ)-ας, ράβδος, μπαστοῦνι.

βάλλω (=ρίπτω, κτ.πῶ), ἔβαλλον, βαλῶ, ἀόρ. β' ἔβαλον, βέβληκα ἐβεβλήκειν· βάλλομαι= προσβάλλομαι· βαλλόμενος λίθοις (ὀστ. τοῦ ὀργάνου)=προσβαλλόμενος διὰ λίθων, λιθοβολούμενος· βαλῶν βέλεσι=κτυπήσας διὰ βελῶν.

βαλών· ἰδὲ βάλλω.

βαρβαρίζω· ὁμιλῶ ἐσφαλμένως ὡς ξένος. Τὰ σφάλματα κατ' Εὐστάθιον ἀρορῶσιν ἢ εἰς τὸν τόνον, ἢ εἰς τὸν χρόνον ἢ εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ῥήματος.

βαρύνω (=προξενῶ βάρος), ἐβάρυνον, βαρυνῶ, ἐβάρυνα καὶ πλέον σύ.

βασιλεύω (= εἶμαι βασιλεύς). Συντάσσεται μετὰ γενικῆς, οἷον: ἡ τῆς Αἰγύπτου βασιλεύσασα=ἥτις ὑπῆρξε βασίλισσα κτλ. βασιλεύεις Μακεδονίας, καὶ μεταφορικῶς πρὸ πάντων παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις βασιλεύω τῆς ἰατρικῆς= εἶμαι ὁ πρῶτος, ὁ κράτιστος, ὁ ἐπιφανέστατος εἰς τὴν ἰατρικήν. Αἱ γενικαὶ εἰς τὰ ἀρχικὰ ῥήματα εἶναι κυρίως γενικαὶ τῆς ἀναφορᾶς.

βάσις (ἡ) -εως τὸ βάδισμα, ἔτι τὸ ἐφ' οὗ βαίνει τις, τὸ θεμέλιον, καὶ τέλος βάσις= ποῦς. Εἶχον τὰς βάσεις φολίδας= εἶχον τοὺς πόδας φολιδωτούς, μὲ φόλαις (ἰδὲ φολίς).

βαστάζω, ἐβάσταζον, βαστάσω ἐβάστασα· τὰ παθητικὰ βαστα-χθήσομαι, ἐβαστάχθην, βεβάσταγμαι εἶναι μεταγενέστερα.

βάτραχος (ὁ) -ου, ζῷον ἀμφίβιον, κοινῶς βαθρακός.

βδελυρός, ά, όν, σικχαμερός, βρωμερός.

βέλος (τὸ)-εος-ους, πᾶν ὅ,τι ῥίπτεται μακρόθεν ἐπὶ φόνῳ.

βελτίων (ὁ) -ονος· ἰδὲ ἀγαθός.

βιάζομαι (=στενοχωρῶ, μεταχειρίζομαι βίαν), ἐβιαζόμην, βιάσομαι, ἐβιασάμην καὶ παθητ. ἐβιάσθην, βεβίασμαι, ἐβεβιάσμην Συντάσσεται μετ' αἰτιατικῆς, οἷον: βιασάμενος τοὺς ὑπάρχοντας = βίαν μεταχειρισθεὶς κατὰ τῶν ἐπιστατούντων.

βίαιος, α, ον, ὁρμητικός.

βιβρώσκω (=τρώγω), ἐβίβρωσκον, μέλλων καὶ ἀόριστος μεταγενέστερος βρώξω καὶ βρώσομαι ἔβρωξα καὶ ἔβρωσα, παρακ βέβρωκα, ὑπερσ. ἐβεβρώκειν. Οἱ ἀρχαῖοι ἔχουσι μέλλοντα καὶ ἀόριστον (ἐκ τοῦ ἐσθίω,) ἔδομαι, ἔφαγον. Παθητ. ἐβρώθην, βέβρωμαι καὶ μετ' ὀλίγον μέλλων βεβρώσομαι (παρ' Ὁμήρῳ).

Βίστονες (οἱ)-ων, ἀρχαῖος Θρᾳκικὸς λαὸς κατοικῶν πρὸς Μ. τῆς Ῥοδόπης.

βλάπτω, ἔβλαπτον, βλάψω, ἔβλαψα, βέβλαφα, ἐβεβλάφειν. Παθητ. βλάψομαι καὶ συνήθως βλαβήσομαι, ἐβλάφθην, καὶ συνηθέστερον ἐβλάβην, βέβλαμμαι. Συντ. μετ' αἰτιατ. βλάπτουσαν αὐτὴν (ἰδὲ ὡς).

βλέπω, ἔβλεπον, βλέψομαι, ἔβλεψα· τὰ βέβλεφα, βέβλεμμαι, ἐβλέφθην ὅλως μεταγενέστερα.

βοάω-ῶ (= φωνάζω), ἐβόων, βοήσομαι, ἐβόησα καὶ πλέον οὗ.

βοηθέω-ῶ (κυρίως= τρέχω μὲ φωναῖς (βοὴ-θέω) διὰ νὰ σώσω)· ἐβοήθουν, βοηθήσω, ἐβοήθησα, βεβοήθηκα, ἐβεβοηθήκειν.

βοηλάτης (ὁ) -ου, ὁ ὁδηγῶν βοῦς.

βολὴ (ἡ) -ῆς, τὸ βίψιμον, οἷον λίθων, κύβων, ἀστραγάλων.

βορὰ (ἡ) -ᾶς, τροφή.

βούλομαι (= ἐπιθυμῶ), ἐβουλόμην καὶ σπανίως ἠβουλόμην, βουλήσομαι, ἐβουλήθην καὶ σπανίως ἠβουλήθην, βεβούλημαι. Συντάσσεται μετ' ἀπαρεμφ. τελικοῦ, οἷον: ἠβουλήθην γενέσθαι= ἐπεθύμησα νὰ γίνω (ἰδὲ καὶ θέλω), ποιῆσαι = νὰ κάμω· ὁ Ἀνάχαρσις βούλοιτο θεάσασθαι γενέσθαί τε ξένος=ἐπιθυμεῖ νὰ ἴδῃ (τὸν Σόλωνα) καὶ γίνῃ φίλος· βουλόμενος ἀποστῆναι (ἰδὲ ἀφίστημι)· βουλόμενος κατασκευάσαι = ἐπιθυμῶν νὰ κάμῃ, νὰ καταστήσῃ.

βόσκημα (τὸ) -ατος· βοσκήματα= τὰ βόσκοντα ζῷα.

βουκόλια (τὰ) -ων· ἰδὲ βουφόρβια.

βουκόλος (ὁ) -ου, ὁ περιποιούμενος, ὁ φροντίζων περὶ τῶν βοῶν, βοσκός, γελαδάρης.

βοῦς (ὁ ἡ) - βοός· τὸ θηλυκὸν γένος συχνότερον· ἡ πληθ. αἰτιατ. τὰς βοῦς καὶ μεταγενέστερον τὰς βόας.

βουφόρβια (τὰ)-ων, ἀγέλη βοῶν.

βραχὺς-εῖα-ύ, σύντομος, μικρός. Κατὰ βραχὺ (διορισμὸς τοῦ τρόπου)=ἀργὰ-ἀργά, βραδέως.

βρέφος (τὸ) -εος-ους, τὸ νεογέννητον παιδίον.

βρέχω· στυπτεῖα βεβρεγμένα ἐ-

λαίφ (δοτ. τοῦ μέσου)= βρεγμένα μὲ λάδι.

βρῶμα (τὸ) -ατος, τροφή.

βρώμη (ἡ) -ης, τροφή. Ἐν Ἠπείρῳ ἡ λέξις ἐσώθη ἐπὶ τῶν κοσκινιδίων τοῦ σίτου, ἅτινα χρησιμεύουσιν εἰς τροφὴν τῶν ὀρνίθων.

βύρσα (ἡ) -ης, δέρμα ζώου.

βωμός (ὁ) -οῦ τὸ ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς ἀνυψούμενον μετὰ βαθμίδων πέριξ καὶ ἔχον ἐπιφάνειαν ὁριζόντιον πρὸς ἐπιτέλεσιν θυσιῶν, θυσιαστήριον.

Γ

Γαλέη-ῆ, γαλέης-ῆς, γάτα.

γάννυμαι (= φαιδρύνομαι, χαίρω)· παρὰ τοῖς ποιηταῖς γανύσομαι, γεγάνυμαι. Ἀπηλλάγησαν γανύμενοι= ἀπῆλθον χαίροντες, φαιδροί.

γάρ (συνδ. αἰτιολ.), διότι.

γαστήρ (ἡ) -έρος-τρός, κοιλία. Κατὰ τὴν γαστέρα=καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τῆς κοιλίας.

γαυριάω-ῶ, καμαρώνω.

γεγεννημένος· ἰδὲ γίγνομαι.

γεγεννημένους· ἰδὲ γεννῶ, καὶ τὸν συνδ. ὡς.

γεινάμενος· ἰδὲ γίγνομαι.

γελάω-ῶ, ἐγέλων, γελάσομαι, ἐγέλασα· παθ. μέλλ. γελασθήσομαι (Διογ. Λ.), ἀορ. ἐγελάσθην, παρακ. γεγέλασμαι (Λουκ.)

γέμω (=εἶμαι γεμάτος) ἔγεμον καὶ πλέον οὗ συντάσσ. μετὰ γενικῆς, οἷον: γέμει κακῶν= εἶναι γεμάτη ἀπὸ κακά, ἀπὸ ἐλαττώματα.

γενέσθαι· ἰδὲ γίγνομαι.

γεννάδας (ὁ) -ου, εὐγενής· γεννάδας τὴν ψυχὴν= εὐγενὴς κατὰ τὴν ψυχήν.

γεννάω-ῶ, παρκ. γεγέννηκα. Παθ. παρακ. γεγέννημαι, οὗ μετοχὴ γεγεννημένος=γεννηθείς (ἰδὲ καὶ τὸν συνδ. ὡς)

γέρανος (ὁ) -ου, ὁ σήμερον γερανός.

γέρων (ὁ) -οντος.

γεύω (=φιλεύω, τρέφω τινά) καὶ μέσον γεύομαι (=τρώγω), γεύσομαι, ἐγευσάμην, γέγευμαι, ἐγεγεύμην. Γευσάμενος τοῦ σοῦ αἵματος (γεν. τοῦ ὅλου ὡς ἀντικείμενον)= ἀφ' οὗ ἔφαγον ἐκ τοῦ αἵματός σου.

γεωργία (ἡ) -ας, ἡ ἐργασία τῆς γῆς καὶ ἔπειτα ἡ γεωργουμένη γῆ.

γεωργὸς (ὁ) -οῦ (γῆν-ἐργάζομαι)= ὁ καλλιεργῶν τὴν γῆν.

γεωργέω-ῶ· καλλιεργῶ τὴν γῆν. Τὸ κοκκύμηλον γεωργεῖται= τὸ κοκκ. καλλιεργεῖται.

γῆ. (ἡ γέα-ῆ) -γῆς· μέρος τῆς γῆς (γενικὴ τοῦ ὅλου).

γηράσκω· μέλλ. γηράσω, ἐγήρασα καὶ ἀπαρέμφ. ἀόρ. γηρᾶναι (ἐξ ἀορίστου ἀχρήστου ἐγήραν), παρακ. γεγήρακα.

Γηρυόνης (ὁ) -ου καὶ Γηρυὼνόος, υἱὸς Χρυσάορος καὶ Καλλιρρόης, γίγας τρισώματος, ὃς ἔζη ἐν τῇ νήσῳ Ἐρυθείᾳ. Τοῦτον ἐνίκησεν ὁ Ἡρακλῆς.

γίγνομαι καὶ γίνομαι μεταγενέστερον, ἐγιγνόμην, γενήσομαι, ἐγενόμην, γέγονα καὶ γεγένημαι, ἐγεγόνειν καὶ ἐγεγενήμην. Μέσος ἀόρ. α'. ἐγεινάμην, ἐξ οὗ ἡ μετοχὴ γεινάμενος= ὁ πατήρ, ἡ γειναμένη =ἡ μήτηρ, οἱ γεινάμενοι=οἱ γονεῖς· ἔτι παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις ὁ ἀόρ. ἐγενήθην. Λαμβάνω ὕπαρξιν, γεννῶμαι, γίνομαι ὅ,τι δὲν ἤμην. Γενομένους τοῦ αὐτοῦπατρὸς=γεννηθέντας ἐκ τοῦ ἰδίου πατρός· ἐγένετο Ἰαπετοῦ=ἐγεννήθη ἐκ τοῦ Ἰαπετοῦ· γεγενημένους σφῆκας= γεννηθέντας, κατασκευασθέντας· μαντείας γενομένης = ὅτε ἔγινεν ἡ ἐδόθη μαντεία· τὴν θηβαίων πόλιν (ἐνν. ἔφη) γενήσεσθαι ἰσχυροτέραν καὶ μείζονα= ἡ τῶν Θηβαίων πόλις (ἔλεγεν ὅτι) θὰ γίνῃ κτλ. Ἐγενήθη τέλειος= ἐτελειώθη, ἔγινεν ἀνήρ· ἠθουλήθην γενέσθαι= ἐπεθύμησα νὰ γείνω.

γιγνώσκω (= φρονῶ, κρίνω), ἐγίγνωσκον, γνώσομαι, ἔγνων, ἔγνωκα, ἐγνώκειν. Ἔγνω δεῖν =ἔκρινεν (ἐνόησεν) ὅτι πρέπει· ἔγνως ἄν, εἰ ἐστρατήγει= θὰ κατελάμβανες (τὴν δύναμιν, ὑπεροχήν), ἂν ἦτο στρατηγός· ὅταν γνῷ·=ὅταν ἐννοήσῃ.

γλῶσσα (ἡ) -ης.

γνῷ· ὑποτ. β' ἀόρ. τοῦ γιγνώσκω (ἰδέ).

γνῶσιν· ὑποτ. β' ἀορ. τοῦ γιγνώσκω (ἰδέ).

γόνυ (τὸ) -ατος· ἰδὲ κλίνω.

Γοργίας (ὁ) -ου, περίφημος σοφιστὴς ἐκ Σικελίας.

γοῦν (μόριον)=τοὐλάχιστον.

γραφικός, ή, όν, α') ὁ ἱκανὸς εἰς ζωγραφίαν, β') ὁ εἰδήμων τῆς ζωγραφικῆς.

γράφω (γράφω ὡς καὶ ζωγραφῶ) τὴν γραφεῖσαν= τὴν ζωγραφηθεῖσαν, ἥτις ἐζωγραφήθη.

γυμνάζω καὶ μέσον **γυμνάζομαι·** οἱ χρόνοι ὁμαλοί. Ἐγυμνάζετο ἐν τοῖς λόγοις= =κατεγίνετο εἰς τὰ γράμματα.

γυμνοπαιδία (ἡ) -ας, ἑορτὴ κατ' ἔτος τελουμένη ἐν Σπάρτῃ, καθ' ἣν οἱ παῖδες γυμνοὶ ἐχόρευον καὶ ἔπαιζον γυμνάσια.

γυναικώδης (ὁ ἡ) -ες (τὸ)· ὁ ἔχων μορφὴν γυναικός· γυναικώδες·=τὸ πρέπον εἰς γυναῖκα.

γυνὶ (ἡ) -γυναικός· γυνή τις= μιὰ γυναῖκα, ὡς καὶ τὸ ἀνήρ τις (ἰδὲ τὶς).

γὶψ (ὁ) -πός· γυπαετός, τουρκιστὶ καρτάλι, ὄρνεον ἁρπακτικόν.

Δ'

δαίμων (ὁ) -ονος, θεότης ἢ καλὴ ἢ κακή.

δάκνω (= δαγχάνω, τσιμπῶ), *ἔδακον, δήξομαι, ἔδακον* (ἀόρ. β'), *δέδηχα* παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις ὡς καὶ *ἐδεδήχειν*. Συντ. μετ' αἰτιατικῆς οἷον *ἔδακεν* (ἐνν. τὸν λαγωόν)· *τοῦ δὲ δακόντος* =ἀφ' οὗ δὲ ἐκεῖνος (τὸν) ἐδάγκασεν· παθητ. *δάκνεσθαι* ἐπὸ μυιῶν= ὅτι αἱ μύται τὸν τσιμπῶσιν.

δακὼν-όντος, μετ. ἀορ. β' τοῦ δάκνω (ἰδέ).

δαλὸς (ὁ)-οῦ, τὸ σήμερον *δαυλί*, ξύλον χονδρὸν κατὰ τὸ ἕτερον ἄκρον κεκαυμένον ἢ πεπυρωμένον· τοῖς *δαλοῖς ἐπικαίων*= διὰ τῶν δαλῶν καίων (κατόπιν τῆς ἀποκοπῆς).

Δαμασκηνὸς (ὁ) κάτοικος τῆς Δαμασκοῦ· ὁ ἐκ Δαμασκοῦ καταγόμενος.

δανείζω (=δίδω δάνειον) ὁ πρκ. *δεδάνεικα*· τὸ μέσον *δανείζομαι*= λαμβάνω δάνειον.

δᾷς (ἡ) ᾰδος, λαμπάς.

δὲ (συνδ. ἐναντιωματικός) ἰδὲ *μέν*· συνδέει προτάσεις, κώλα, περιόδους.

δεδιέναι· ἰδὲ *δείδω*.

δεδίττομαι (μεταβατικῶς=φοβίζω ἄλλον· ἀμεταβάτως=ἐγὼ φοβοῦμαι, τρομάζω)· ὁ ἀόρ. ἐδεδιξάμην· *ἐπειρᾶτο δεδίττεσθαι* = προσεπάθει νὰ τὴν φοβίσῃ.

δεδοικυῖαι· ἰδὲ *δείδω*.

δέησις (ἡ) -εως, παράκλησις.

δεῖ, δεῖν· ἰδὲ *δέω*.

δείδω· ῥῆμα τῶν ποιητῶν· παραχ. μὲ σημασίαν ἐνεστῶτος *δέδοικα* καὶ *δέδια*, καὶ ὑπερσυντ. ὡς παρατατικὸς *ἐδεδοίκειν* καὶ *ἐδεδίειν*· μελλ. *δείσομαι*, ἀορ *ἔδεισα*· *δέδοικα*= φοβοῦμαι· *ἐδεδοίκειν*= ἐφοβούμην.

δείλαιος, α, ον· *ἀλλ' ἔγωγε* (ἐνν εἰμι) *δείλαιος*= (ἐκόρεσα μὲν τὴν ἐπιθυμίαν μου), ἀλλ' εἶμαι βεβαίως δυστυχής.

δεῖν· ἰδὲ *δέω*.

δεινῶς (ἐπίρρ. τροπικόν), φοβερά, βγάζουν φωτιά

δείσας· ἰδὲ *δείδω*.

δείσαντα· ἰδὲ *δείδω*.

δεκάτη (ἡ) -ης (ἐνν. μερίς), τὸ δέκατον, ἤτοι ἓν ἐπὶ τοῖς δέκα.

δένδρον (τὸ) -ου, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν.

δέομαι (=ἔχω ἀνάγκην, χρειάζομαι, παρακαλῶ), *ἐδεόμην, δεήσομαι, ἐδεήθην, δεδέημαι, ἐδεδεήμην*. Συντ. μετὰ γενικῆς προσώπου καὶ αἰτιατ. πράγματος ἢ ἀπαρεμφάτου ἀντὶ αἰτιατικῆς, οἷον *ἐδεῖτο* αὐτοῦ *διδάξαι* αὐτὴν= τὸν παρεκάλει νὰ τὴν διδάξῃ· *ἐδεῖτο μὴ κατειπεῖν*=παρεκάλει τὴν (αἶγα) νὰ μή τόν καταγγείλῃ· ἔτι συντ. μετὰ προτάσεως τελικῆς, οἷον: *ἐδεῖτο*, ὡς *ἂν* ἀπολύσωσιν· πρὸς τούτοις συντ. καὶ μετὰ γενικῆς πράγματος, οἷον: οὐκ *ἐδεήθη* ἀποδημίας= δὲν ἠναγκάσθη νὰ ταξιδεύσῃ· *δέονται* τῶν δρυῶν= ἔχουσιν ἀνάγκην τῶν δρυῶν· *δεηθῆ* χρημάτων = λάβῃ ἀνάγκην χρημάτων.

δέος (τὸ) -εος ους, φόβος· μετὰ *δέους* (διορ. τροπικὸς) = μὲ φόβον.

δέρκομαι, ῥῆμα ποιητικόν· πρκ. *δέδορκα*, ἀόρ. β' *ἔδρακον*. *Πῦρ τοῖς ὄμμασι δέρκομαι*= βλέπω φωτιά, ρίπτω βλέμμα φλογερόν· τὰ ὄμματα μου

δέσμη (ἡ) -ης, δεσμίς, δεσμάτι· *δέσμη ἀκοντίων* (γεν. τῆς ὕλης).

δεσμωτήριον (τὸ) -ου· φυλακή.

δεῦτε (μόριον παρακελευσματικόν), ἐλᾶτε.

δέχομαι, *ἐδεχόμην, δέξομαι, ἐδεξάμην, δέδεγμαι, ἐδεδέγμην*.

δέω (= ἔχω ἀνάγκην). *ἔδεον, δεήσω, ἐδέησα, δεδέηκα, ἐδεδεήκειν*. Μέσον *δέομαι* (ἰδέ). Τὸ ῥῆμα τοῦτο κλίνεται καὶ ἀπροσώπως, οἷον *δεῖ, ἔδει, δεήσει, ἐδέησε, δεδέηκε*, ὁπότε ὡς ὑποκείμενον δέχεται ἀπαρέμφατον (ἰδὲ καὶ τὸ συνέδη), οἷον: *εἰσελθεῖν δεῖν* (ἰδὲ γιγνώσκω) ὑμῖν *εὐεργετεῖν* (ὑποκ.) *δεῖν*= ὅτι πρέπει νὰ εὐεργετῇ τις· *ποιεῖν* (ὑποκ.) *δεῖν*, *φυλάσσεσθαι* (ὑποκ.) *δεῖν*, *στρατεύεσθαι* (ὑποκ.) *ἔδει, ἀποθνήσκειν* (ὑποκ.) *ἔδει, ἔτι λέγειν, πράττειν δεῖ, λυμαίνεσθαι ἔδει* καὶ κατὰ μετοχὴν *βοηθεῖν* (ὑποκ.) *δέον* (ῥῆμ.)= ἐν ᾧ ἦτο ἀνάγκη νὰ βοηθήσῃ. Ἄλλοτε τὸ *δεῖ* εἶναι συγχώνευσις ὑποκειμένου καὶ ῥήματος, ἴσον τῷ *χρεία ἐστί*, ὁπότε συντάσσεται μετὰ γενικῆς, οἷον *δεῖ μαρτύρων* = εἶναι χρεία μαρτύρων *εἰ ἔδει ὑποδημάτων* =ἂν χρεία ὑπῆρχεν (ἂν εἶχον

ἀναγκην) ὑποδημάτων.

δέω (=δένω), ἔδουν, δήσω, ἔδησα, δέδεκα, ἐδεδέκειν· παθ. δεθήσομαι, ἐδέθην, δέδεμαι, ἐδεδέμην. *Δήσας*=ἐπεὶ ἔδησεν, ἁρ' οὗ (τοὺς) ἔδεσεν.

δή, μόριον σύνηθες ἐπὶ τῶν φαινομένων πραγμάτων καὶ οἱονεὶ δεικνυομένων, ἰσοδύναμον πολλάκις τῷ παρ' ἡμῖν *δὰ*· πρὸς τούτοις δή= λοιπόν· *καὶ δή* =καὶ λοιπόν· *τί δή;*= τί οὕτω;

δῆθεν (μόριον)· τάχα.

Δήλιος· *κολυμβητὴς Δήλιος* ὁ βαθύτατα εἰς τὴν θάλασσαν εἰσδύων καὶ ἐρευνῶν· τροπικῶς ὁ ἐξετάζων κατὰ βάθος τὰ νοήματα τῶν συγγραφέων.

Δήμητρα (ἡ) ας, καὶ συνήθως *Δημήτηρ -τρος*, θεὰ προστάτις τῆς γεωργίας.

δήποτε (μορ. χρονικόν)= ἤδη ποτέ.

δήσας· ἰδὲ *δέω*-ῶ.

διά, προθ. μετὰ γενικῆς σημαίνουσα α) τὸ μέσον, *διὰ τεράτων, διὰ τῆς ἰατρικῆς*· β) τὸν χρόνον, οἷον *διὰ τῆς νυκτὸς*= καθ' ὅλην τὴν νύκτα· *διὰ παντὸς* (ἐνν. τοῦ χρόνου)=ἀδιαλείπτως· *δι' ὅλου τοῦ βίου* καθ' ὅλην τὴν ζωήν· *δι' ἔτους* =καθ' ὅλον τὸ ἔτος· γ) τρόπον, διὰ τάχους = ταχέως. Μετ' αἰτιατικῆς σημαίνουσα τὴν αἰτίαν ἢ τὸν τελικὸν σκοπόν, οἷον *διὰ τὸν κόπον τῆς ὁδοῦ* (καὶ ἡ γεν. σημαίνει αἰτίαν= ἐκ τῆς ὁδοῦ, ἕνεκα τῆς ὁδοῦ), *διὰ τοὺς φίλακας· δι' ἀλώπεκα*=χάριν τῆς ἀλώπεκος· *δι' ἣν αἰτίαν*=τὴν αἰτίαν, δι' ἣν ὁποίαν.

διαβαίνω· οἱ χρόνοι ὡς καὶ τοῦ *βαίνω* (ἰδέ)· συντάσσεται μετ' αἰτιατικῆς, οἷον *ποταμὸν διαβαίνω*.

διαβάλλω· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *βάλλω* (ἰδέ)· λόγους ἐν τῷ μεταξὺ ῥίπτων χωρίζω, κατηγορῶ.

διαβοάω-ῶ· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *βοῶ* (ἰδέ)· μεταξὺ πάντων φωνάζω, κάμνω γνωστὸν εἰς ὅλους, διαλαλῶ· *διεβοήθη*=ἔγινε γνωστὸς εἰς ὅλους, περιβόητος.

διάγω· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *ἄγω* (ἰδέ)· περνῶ, ζῶ.

διαγωγὴ (ἐνν. *βίου* ἢ *χρόνου*), τὸ νὰ περνᾷ τις τὴν ζωήν του ἢ τὸν καιρόν του οὕτως ἢ ἄλλως· συνομιλία· (ἰδὲ ῥῆμ. ἐμπίπτω).

διαγωνίζομαι· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ ἀγωνίζομαι (ἰδέ)· μεταξὺ ἄλλων πολεμῶ περὶ νίκης, περὶ πρωτείων.

διαδέχομαι· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *δέχομαι* (ἰδέ)· ἐν τῷ μεταξὺ

δέχομαι· δέχομαι πρὸς ἐξακολούθησιν ἢ μέχρι τέλους, καὶ γενικῶς ἀναλαμβάνω ὅ,τι ἄλλος παρῆτησεν ἢ διὰ παντὸς ἢ μέχρι τῆς ἐπανόδου του. *Προμηθέως εἰπόντος* (= συμβουλεύσαντος) τῷ *Ἡρακλεῖ διαδεξάμενον Ἄτλαντος* (= παρὰ τοῦ Ἄτλαντος) *τὸν πόλον ἀποστέλλειν ἐκεῖνον* (δηλ. τὸν Ἄτλαντα)= ἀφ' οὗ ὁ Προμ. συνεβούλευσε τὸν Ἡρ. ν' ἀναλάβῃ παρὰ τοῦ Ἄτλαντος καὶ βαστάσῃ τὸν Οὐρανόν, ἀποστείλῃ δὲ (τὸν Ἄτλαντα) διὰ τὰ μῆλα, ὁ Ἡρ. πεισθεὶς ἀνεδέχθη (νὰ ἀναπληρώσῃ τὸν Ἄτλαντα).

διαζῶ· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ ζῶ· διέρχομαι, περνῶ τὴν ζωήν.

διαθῆ· ἰδὲ *διατίθημι*.

διαθέσθαι ἰδὲ *διατίθημι*.

διαθρέω· κυτταζω καλὰ καὶ διακρίνω τὸ ἓν ἀπὸ τὸ ἄλλο· ἀορ. *διέθρησα*.

διαιρέω-ῶ· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *αἱρῶ* (ἰδέ)· λαμβάνω χωριστά, χωρίζω, μοιράζω· *διαιρῶ τὸ μνημεῖον* = ἀνοίγω τὸ μνημεῖον· *διεῖλε τὸ θεμέλιον* = διεχώρισεν, ἤνοιξε τὸ θεμέλιον, ἔκαμε ῥῆγμα εἰς τὰ θεμέλια.

δίαιτα (ἡ) -ης· τὸ τρώγειν καὶ τὸ πίνειν καὶ τὸ κατοικεῖν καὶ ἐνδύεσθαι καὶ ἐν γένει τὸ ποιεῖν ὅ,τι εἰς τὴν ζωὴν συντελεῖ· ἄρα *δίαιτα*=ζωή.

διακαρτερέω-ῶ (= μέχρι τέλους ἀντέχω), *διεκαρτέρουν, διακαρτερήσω, διεκαρτέρησα*· οἱ ἄλλοι χρόνοι ποιητικοὶ ἢ μεταγενέστεροι. *Διακαρτεροῦντα* (ἐνν. πρὸς τὸ ῥῆγος, ὅπερ εἶναι διορισμὸς τῆς ἀναφορᾶς).

διακληρόομαι -οῦμαι· *διεκληρούμην, διακληρώσομαι, διεκληρωσάμην* (παθητ. *ἐκληρώθην*) *διακεκλήρωμαι*· *διακληροῦνται* = ἀναμεταξύ των ῥίπτουσι κλῆρον, μοιράζονται διὰ κλήρου.

διακομίζω· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *κομίζω* (ἰδέ)· διὰ μέσου τινὸς φέρω.

διακοσμέω-ῶ (= ἐντελῶς κοσμῶ στολίζω), *διεκόσμουν, διακοσμήσω, διεκόσμησα, διακεκόσμηκα*· συντ. μετ' αἰτιατικῆς, οἷον *διακοσμήσασα τὸ συμπόσιον*.

διαλείπω (=ἐν τῷ μεταξὺ ἀφήνω, παύω)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *λείπω* (ἰδέ)· συντασσ. μετὰ μετοχῆς κατηγορηματικῆς, οἷον *οὐ διέλιπε τρέχουσα* = δὲν ἔπαυσεν (εἰς τὸ μεταξὺ) νὰ τρέχῃ.

διαλυμαίνομαι· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *λυμαίνομαι*. Ἐντελῶς καταστρέφω

διαλύω (χωρίζω)· *διαλυθέντες* =χωρισθέντες.

διαμένω (=μένω μέχρι τέλους)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *μένω* (ἰδέ)· *διεμένομεν ἀδιαδεῖς* (κατηγορούμενον), *ἰσχυροὶ* (κατηγορ.)

διαναστάς· ἰδὲ *διανίστημι*.

διανήχομαι (=κολυμβῶν περνῶ)· μελλ. *διανήξομαι*.

διανίστημι (ἰδὲ *ἵστημι* καὶ *ἀνίστημι*)· ἐν τῷ μεταξὺ ἐγείρω, σηκώνω, ἤτοι πρὶν γίνῃ τι προλαμβάνω καὶ σηκώνω. Μέσον *διανίσταμαι*=προλαμβάνω καὶ σηκώνομαι· *διαναστὰς* (ἐν τῷ χρόνῳ τῷ μεταξὺ τῆς ἐπιβουλήσεως τῆς Ἀλκμήνης καὶ τῆς ἀφίξεως τοῦ Ἀμφιτρύωνος) =εἰς τὸ μεταξὺ τοῦτο σηκωθείς· ἔτι *διαναστὰς* =(διελθὼν τὸν χρόνον τοῦτον καὶ) ἐγερθείς, κατόπιν ἐγερθείς.

διαπέμπω· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ πέμπω· στέλλω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, εἰς μέρη διάφορα· τὸ μέσον *διαπέμπομαι ἀγγέλους* (ἢ καὶ ἄνευ τοῦ ἀγγέλους)= στέλλω ἀγγέλους ἐδῶ καὶ ἐκεῖ (πρὸς τὸν σκοπόν μου).

διαπολιτεύομαι· χωριστά, διαφόρως πολιτεύομαι, ἔχω ἐναντίας πολιτικὰς ἀρχάς, εἶμαι πολιτικὸς ἀντίπαλος. *διεπολιτεύετο Μεγακλεῖ*=ἦτο πολιτικὸς ἀντίπαλος τοῦ Μεγακλέους.

διαπορέω-ῶ καὶ **διαποροῦμαι**= εὑρίσκομαι εἰς τελείαν ἀπορίαν.

διαρρήγνυμι (=ἐν τῷ μέσῳ κάμνω σχισμήν, ἄνοιγμα, ἢ καὶ = ἐντελῶς σχίζω), *διερρήγνυν*, *διαρρήξω*, *διέρρηξα*. Μεσ. καὶ παθητ. *διαρρήγνυμαι*, παθ. ἀορ. *διερράγην*, πρκ. *διέρρωγα*.

διασπείρω(=διασκορπίζω)· *διασπαρέντας* = ἐπειδὰν διασπαρῶσιν, ἀφ' οὗ διασκορπισθῶσιν.

διαστρώννυμι· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ στρώννυμι· καθόλου στρώνω, στρώνω ἐντελῶς.

διαστρώσασα· ἰδὲ *στρώννυμι* καὶ *διαστρώννυμι*.

διαταράττω· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *ταράττω* (ἰδέ)· ἐντελῶς ταράττω· *μηδὲν διαταραχθεὶς* (μετοχ. τροπικὴ)=χωρὶς καθόλου νὰ ταραχθῇ.

διατείνω· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *τείνω* (ἰδέ)· ἐν τῷ μεταξύ, ἀνάμεσα τεντώνω· (οἱ ἄνθρωποι) *φασὶ τὸν Σωκράτη διατεῖναι* (ἰδὲ *φημί*).

διατελέω-ῶ= διὰ τέλους εἰμί, ἕως τὸ τέλος εἶμαι· *διατελῶ λυπούμενος* (μετ. κατηγορηματικὴ)=διὰ τέλους ἢ μέχρι τέλους λυποῦμαι, ἀδιακόπως λυποῦμαι· *διατελοίημεν ἂν εὐδαιμονοῦντες*=δυνάμεθα μέχρι τέλους νὰ ἤμεθα εὐτυχεῖς.

διατίθημι· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *τίθημι*· θέτω χωριστά, βάλλω εἰς τάξιν, ὁρίζω. *Ἵνα ὁ νικήσας διαθῇ ὃ βούλεται* = ὁ νικήσας νὰ ὁρίσῃ ἢ νὰ κάμῃ (τὸν νικηθέντα) ὅ,τι θέλει, νὰ τὸν μεταχειρισθῇ ὅπως θέλει. Ἰδὲ καὶ *σχολή*.

διατριβὴ (ἐνν *χρόνου*)· τὸ δαπανᾶν τὸν χρόνον, τὸ διαμένειν που (ἰδὲ τὸ ῥῆμ. *ἐμπίπτω*).

διατρίβω = παντελῶς τρίβω, κατατρίβω ἐξακολουθῶ τρίβων, *διατρίβετε τὴν γῆν ταῖς χερσὶν* =ἐξακολουθεῖτε νὰ τρίβητε τὸ χῶμα μὲ τὰς χεῖρας.

διαφερόντως (ἐπίρρ.) = κατὰ τρόπον ἐξέχοντα, κατ' ἐξοχήν.

διαφέρω· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *φέρω* (ἰδέ)· ὑπερτερῶ. Συντάσσεται μετὰ γενικῆς καὶ δοτικῆς, οἷον *οἱ πεπαιδευμένοι διαφέρουσι τῶν ἀπαιδεύτων τίνι*;= κατὰ τί ὑπερτεροῦσι κτλ. ἢ συντ. μετὰ γενικῆς καὶ αἰτιατικῆς, οἷον *ὁ ἄρχων διαφέρει τοῦ πατρὸς οὐδέν*=κατ' οὐδέν.

διαφθείρω· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *φθείρω* (ἰδέ)· ἐντελῶς φθείρω, καταστρέφω· παθ. ἀορ. *διεφθάρην*. *Θέλουσα διαφθαρῆναι τὸ βρέφος*=ἐπειδὴ ἤθελε ν' ἀπολεσθῇ, νὰ χαθῇ τὸ βρέφος (ἰδὲ τὸ *θέλω*). Διέφθειρεν (Ἀπολλ.)=ἐφόνευσεν.

διάφορος (ὁ ἡ) -*ον* συντ. μετὰ γενικῆς, οἷον *διάφορον τῶν γιγνομένων* (Ἀθην.)

διάχρυσος (ὁ ἡ) -*ον* (τὸ)· ὁ ἔχων χρυσᾶ κεντήματα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, κατὰ διαστήματα δηλαδή.

διδάσκω, *ἐδίδασκον*, διδάξω, *ἐδίδαξα*, *δεδίδαχα*, *ἐδεδιδάχειν* παθ. ἀορ. *ἐδιδάχθην*. Συντάσσεται μετὰ δύο αἰτιατικῶν, ἢ αἰτιατικῆς καὶ ἀπαρεμφάτου τελικοῦ, ἢ μόνον ἀπαρεμφάτου οἷον διδάξαι *αὐτὴν ἵππασθαι* = νὰ τὴν διδάξῃ νὰ πετᾷ· *ἐδιδάχθη ἁρματηλατεῖν, παλαίειν, τοξεύειν, ὁπλομαχεῖν, κιθαρῳδεῖν*= νὰ διευθύνῃ τὸ ἅρμα, νὰ παλαίῃ, νὰ ῥίπτῃ τὸ βέλος, νὰ μάχηται μὲ τὰ ὅπλα, νὰ τραγουδῇ παίζων τὴν κιθάραν· σπανίως συντάσσεται μετὰ προτάσεως εἰδικῆς, οἷον *διδάσκων ὅτι* διαμένουσιν.

διδάξαι· ἰδὲ *διδάσκω*.

δίδωμι, *ἐδίδουν*, δώσω, *ἔδωκα*· (ἐξ οὗ μόνον ὁ ἐνικὸς καὶ πληθυντικὸς ἀριθμός, αἱ δὲ ἄλλαι ἐγκλίσεις ἐκ τοῦ β' ἀορ. *ἔδων* ἀχρήστου ἐν τῷ ἐνικῷ ἀρ. τῆς ὁριστ. ἐγκλίσεως), διδῶκα, *ἐδεδώκειν*. Συντ. μετ' αἰτιατικῆς καὶ δοτικῆς, οἷον: *δοῦσα χόνδρον αὐτῷ*=ἀφ' οὗ τοῦ ἔδωκε κόκκον θυμιάματος· *δοῦναί τι*

αὐτῷ· ἔδωκεν ἐλεημοσύνην ἀνθρώπῳ πονηρῷ· ἔτι συντ. μετὰ δοτ. καὶ ἀπαρεμφάτου τελικοῦ, οἷον: δεδώκασι παισὶν ἐλαύνειν= παρέδωκαν (τὴν κάμηλον) εἰς παιδιὰ νὰ τὴν ὁδηγῶσιν.

διεγείρω· ἐν τῷ μεταξὺ σηκώνω· παρακινῶ· ἰδὲ ἐγείρω. *Διεγερθήσεται*=ἐν τῷ μεταξὺ θὰ σηκωθῇ. *Διηγέρθησαν πρὸς φόνον*=ὥρμησαν νὰ φονεύσωσιν.

διελόντα· ἰδὲ διαιρέω-ῶ.

διενεγκών· ἰδὲ διαφέρω.

διενήνοχα· ἰδὲ διαφέρω.

διερευνάω-ῶ (= χωριστά, ἰδιαιτέρως ἕνα ἕνα ἐξετάζω, ἄρα ἀκριβῶς ἐξετάζω), διηρεύνων, διερευνήσω, διηρεύνησα· οἱ χρόνοι διηρεύνηκα, διηρευνήκειν· εἶναι μεταγενέστεροι. Μεσ. καὶ παθητ. διερευνῶμαι· συντ. μετ' αἰτιατικῆς, οἷον διερευνωμένη ἕκαστα= ἀκριβῶς ἐξετάζουσα ἕνα ἕνα.

διέρχομαι· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ ἔρχομαι (ἰδέ)· διὰ μέσου ἔρχομαι, διαβαίνω.

διέχω· ἀμεταβάτως=ἀποχωρῶ, παραμερίζω· οἱ παῖδες διέσχον = παρεμέρισαν. Οἱ χρόνοι ὡς τοῦ ἔχω (ἰδέ)

διήει· ἰδὲ ἔρχομαι, διέρχομαι.

διήνεγκεν ἰδὲ φέρω, διαφέρω.

διΐστημι· στήνω χωριστά, χωρίζω· διίσταμαι= στέκω χωριστά, χωρίζομαι. *Τὰ ὄρη διέστη* = ἐχωρίσθησαν. Ἰδὲ καὶ ἵστημι.

δίκαιος, α, ον· δίκαια (ἐνν. πάθη) *πέπονθα*.

δίκελλα (ἡ) -ης· ἐργαλεῖον μὲ δύο ὀδόντας χρήσιμον εἰς τὸ σκάπτειν· δικέλλι.

δίκη (ἡ) -ης· συντ. μετὰ γενικῆς, δίκη τῶν διαπεπραγμένων (γεν. τῆς αἰτίας)= καταδίκη διὰ τὰ διαπραχθέντα κακά.

Δίκτη (ἡ) ης, ὄρος τῆς Κρήτης πρὸς Ἀνατολάς, σήμερον *Λασίθι*.

δίκτυον (τὸ) -ου· δίκτυ, δι' οὗ ψαρεύουσιν, ἢ συλλαμβάνουσι τὰ πτηνά.

Διογένης (ὁ) -ους· φιλόσοφος κυνικὸς ἐκ Σινώπης.

διοδος (ἡ) -ου· διάβασις.

Διομήδης (ὁ) -εος-ους, υἱὸς τοῦ Ἄρεως, βασιλεὺς τῶν Βιστόνων.

διόπερ= διὸ ἣν αἰτίαν ἀκριβῶς· διὰ τοῦτο ἀκριβῶς, ἴσχα ἴσχα.

δίπους (ὁ ἡ) -οδος, δίπουν (τὸ)· ὁ ἔχων δύο πόδας.

δὶς (ἐπιρρ. ἀριθμ.) = δύο φοράς· δὶς τῆς ἡμέρας (γεν. τοῦ ὅλου) = δύο φορὰς τὴν ἡμέραν, κάθε ἡμέραν.

διψάω-ῶ διψάεις-ᾷς, διψάει-ᾷ) ἐδίψων, διψήσω, ἐδίψησα ὁ παρακ. δεδίψηκα μεταγενέστερος.

δίψος (τὸ) -εος-ους· δίψα· δίψει =διὰ τὴν δίψαν.

διώκω, ἐδίωκον, διώξομαι καὶ σπανίως διώξω, ἐδίωξα, δεδίωχα· καταδιώκω, ζητῶ νὰ φθάσω. Συντ. μετ' αἰτιατ. οἷον διώκω λαγώς, ἐλπίδα (ἰδὲ εἰ), τοὺς προέχοντας. Παθητ. *διώκομαι*· διωκόμενος ὑπό του τῶν μεγάλων ἰχθύων (γεν. τοῦ ὅλου) = καταδιωκόμενος ὑπό τινος ἐκ τῶν μεγάλων ἰχθύων.

δοκέω (= νομίζω, μοὶ φαίνεται, φαίνομαι), ἐδόκουν, δοξω, ἔδοξα· ὡς παρακ. καὶ ὑπερσυντελικὸς τίθενται τὰ *δέδοκταί μοι*, *ἐδέδοκτό μοι*· οἱ χρόνοι δοκήσω, ἐδόκησα, δεδόκηκα, εἶναι ποιητικοί. Συντ. μετ' εἰδικοῦ ἀπαρεμφάτου, οἷον: *δοκῶν εἶναι* = νομίζων ὅτι εἶναι· *δόξασα λαθεῖν*= νομίσασα ὅτι διέφυγε (τὴν προσοχὴν τῶν κυνηγῶν)· *δόξας λέγειν*= φανεὶς ὅτι λέγει· *ἐδόκει ἀλγεῖν*= ἐφαίνετο ὅτι ἐπόνει. *Κῦρος δοκεῖ συμβουλεύειν* = ὁ Κ. φαίνεται ὅτι συμβουλεύει. Τὸ ἀπαρέμφατον ἐν τῇ φράσει *ἐμοὶ δοκεῖν* λαμβάνεται ὡς διορισμὸς τοῦ κατά τι= κατὰ τὸ *ἐμοὶ δοκεῖν*= κατὰ τὴν ἰδέαν μου. Τὸ ῥῆμα τοῦτο συνεθίζεται καὶ ἀπροσώπως: *δοκεῖ, ἐδόκει, δόξει, ἔδοξε, δέδοκται, ἐδέδοκτο*, ὁπότε δέχεται ὡς ὑποκείμενον ἀπαρέμφατον τελικόν, ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ *νομίζειν καλόν, ἐγκρίνειν, ἀποφασίζειν*, οἷον: *ἐδόκει τοῖς Ἕλλησι φεύγειν*, τῷ δὲ *Θεμιστοκλεῖ ναυμαχεῖν* = οἱ Ἕλληνες ἐνόμιζον καλὸν ἢ ἐνέκρινον νὰ φύγωσιν, ὁ δὲ Θεμιστοκλῆς νὰ ναυμαχήσωσιν.

δόξασα· ἰδὲ *δοκέω*-ῶ.

δορά (ἡ) -ᾶς· δέρμα.

δόρυ (τὸ) -ατος· κοντάρι (ἀκόντιον), ὅπλον πολεμικὸν ἢ ριπτόμενον κατὰ τοῦ ἐχθροῦ ἢ κρατούμενον καὶ χρησιμεῦον εἰς διατρύπησιν τοῦ ἐχθροῦ.

δορυφορέω-ῶ (= εἶμαι δορυφόρος), ἐδορυφόρουν, *δορυφορήσω*, ἐδορυφόρησα καὶ πλέον σῦ. Μεταβ. *δορυφορῶ τινὰ*= δόρυ φέρων φυλάττω τινά.

δοῦπος (ὁ) -ου· λέξις σχηματισθεῖσα ἐκ τοῦ ἤχου *δουπ· ἄρα δοῦπος*=κρότος.

δράκων (ὁ) -οντος, ὄφις μέγας.

δράω-ῶ (= πράττω), ἔδρων, *δράσω*, ἔδρασα, *δέδρακα*, *ἐδεδράκειν*.

δρέπανον (τὸ) -ου· μάχαιρα μεγάλη καὶ τοξοειδὴς μετὰ ἢ ἄνευ ὀδόντων, ὡς ὁ πρίων· *δρεπάνι*, δι' οὗ θερίζουσι. *Τῷ δρεπάνῳ* (δοτ. τοῦ ὀργάνου)= διὰ

τοῦ δρεπάνου.

δρέπω=κόπτω· *δρέπομαι*= κόπτω δι' ἐμαυτὸν (ἄνθη πρὸ πάντων ἢ καρπούς).

δρεψάμενος· ἰδὲ *δρέπω*.

δρομαῖος, αία, αῖον, ἀλλὰ καὶ δρομαῖος (ὁ ἡ) -ον (τὸ)· ἰσοδυναμεῖ πρὸς ἐπίρρ.= γλίγωρα.

δρόμος (ὁ) -ου· τρέξιμον.

δρῦς (ἡ) -ός· *βαλανιδιά, τουρκιστὶ μεσές.*

δρυτόμος ἀντὶ δρυοτόμος (ὁ)= =ὁ κόπτων ξύλα.

δρύππη (ἡ)-ης,λατινιστὶ drupa = ἐλαία δρυπετής, ἐλαία ἐκ τοῦ δένδρου μόνη της πίπτουσα, ἄρα ὥριμος.

δύναμαι, *ἐ(ή)δυνάμην, δυνήσομαι, ἐ(ή)δυνήθην καὶ ἐδυνάσθην, δεδύναμαι*· ὁ ὑπερσυντ. δὲν εὑρίσκεται. Συντ. μετ' ἀπαρεμφάτου τελικοῦ (ἰδὲ *θέλω*), οἷον: *ἠδύνατο τεκεῖν*= ἠδύνατο νὰ γεννήσῃ· *δυνήσεσθε βαστάζειν*= θὰ ἠμπορέσητε νά (με) βαστάζητε· *ἀνελθεῖν, ἀναστῆναι* (= νὰ σηκωθῶσιν), *καταλαβεῖν, φέρειν, ἀπολλύναι*· *μὴ δυναμένῳ ἐξαρίστασθαι*= ἐπειδὴ δὲν ἠδύνατο νὰ σηκωθῇ· *μὴ δυνάμενος διαβῆναι*= ἐπειδὴ δὲν ἠδύνατο νὰ διαβῇ (ἔνεκα τῆς καταδιώξεως τῶν ἐχθρῶν).

δυναστεύω (=εἶμαι δυνάστης, τύραννος)· *ἐὰν ὦσι δεδυναστευκότες* (ὑποτακτ. παρακ. περιφραστικῶς)· *ἐδυνάστευσεν* =ἐγένετο κύριος, δυνάστης.

δυσκρατὴς (ὁ ἡ) -ὲς (τὸ)· ὁ δυσκόλως κρατούμενος, ὅν τις δυσκόλως κρατεῖ· Ἡ τῶν πρέσβεων ἀγγελία εἰς τὸν Ἀντίγονον ἐμέλλεν εἶναι αὕτη, ὅτι δηλ. δυσκόλως τις γίνεται κύριος τοῦ λόγου, ὥστε νὰ δύναται καὶ νὰ σιωπήσῃ.

δωρέομαι-οῦμαι (δωρίζω), *ἐδωρούμην, δωρήσομαι, ἐδωρησάμην, δεδώρημαι, ἐδεδωρήμην*. Συντάσσ. μετ' αἰτιατ. καὶ δοτ. οἷον: *ἡ Κλεοπάτρα ἔφη δωρεῖσθαι πάντα ταῦτα αὐτῷ*= ὅτι ὅλα ταῦτα τὰ κάμνει δῶρον εἰς αὐτόν· *ἃ Διὶ ἐδωρήσατο*.

Ε'

Ἐὰν (σύνδ. ὑποθετ.) μεθ' ὑποτακτικῆς, οἷον: *ἐὰν ἀπαλλαγῆς, ἐὰν ὦσιν*.

ἐάσαντας· ἰδὲ *ἐάω-ῶ*.

ἐάω-ῶ (=ἀφήνω), *εἰῶν, ἐάσω, εἴασα, εἰάκειν*· παθ. ἀορ. *εἰάθην*. *Ἐάσατώ με εἶναι τοιοῦτον*= ἄς με ἀφήσῃ νὰ ἦμαι τοιοῦτος· *οὐκ εἴασαν τὰς τέχνας ἐπιδημεῖν τῇ πόλει*=δὲν

ἄφησαν ἢ δὲν ἐπέτρεψαν νὰ μένωσιν αἱ τέχναι (τεχνῖται δηλ.) ἐν τῇ πόλει· *ἐάσαντας μάχεσθαι*= ἀφ' οὗ ἀφήσωσι (τοὺς ἄλλους) νὰ πολεμήσωσιν· *ὅπως μὴ ἐάθωσι*= διὰ νὰ μὴ ἐγκαταλειφθῶσιν, ἀπομείνωσιν· *ἐάσας τὸν ἰατρὸν χαίρειν*= ἀφήσας τὸν ἰατρὸν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ καλόν.

ἐβίω· ἰδὲ ζῶ.

ἐγγύθεν (ἐπίρρ. τόπου), ἐκ τοῦ πλησίον, ἀπὸ κοντά.

ἐγγύς· συγκρ. *ἐγγυτέρω* ἢ *ἐγγύτερον*, ὑπερθ. *ἐγγυτάτω* ἢ *ἔγγιστα*· πλησίον· εἶναι *ἔγγιστα θεῶν* (γεν. τῆς ἀναφορᾶς)· *ἐγγύς τινος γίγνομαι*= πλησιάζω τινά.

ἔγγιστα· πλησιέστατα· ἰδὲ *ἐγγύς*.

ἐγείρω (σηκώνω, ἐξυπνίζω, παρακινῶ), *ἤγειρον, ἐγερῶ, ἤγειρα*, οἱ χρόνοι *ἐγήγερκα, ἐγηγέρκειν* μεταγενέστεροι· παρκ. *β'* ἀμετάβατος *ἐγρήγορα*= εἶμαι ἄγρυπνος, ἔξυπνος· μεσ. ἀορ. *β'* *ἠγρόμην* παθ ἀορ. *ἠγέρθην*. Τὸ *ἐγείρειν ἐπὶ τείχους* πεσόντος ἢ κρημνισθέντος ἰσοδυναμεῖ τῷ *ἀνεγείρειν*, κτίζειν πάλιν· *Ἀθηναῖοι ἤγειραν τὸ τεῖχος ἐγερεῖσθαι* (ἰδὲ τὴν λέξιν *ἔξαρνος*).

ἐγενήθη· ἰδὲ *γίγνομαι*.

ἐγκαλέω-ῶ· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *καλῶ* (ἰδέ)· φωνάζω ἐντὸς (τοῦ δικαστηρίου), προσκαλῶ εἰς τὸ δικαστήριον· εἶτα=κατηγορῶ.

ἐγκαρτερέω-ῶ (ἔν τινι πράγματι *καρτερῶ*· ἰδὲ τὸ βῆμα τοῦτο)· *ἐγκαρτερήσας*= ὑπομείνας (εἰς τὸ νὰ ξυλίζηται).

ἐγκέφαλος (ὁ) -ου, ὁ ἐν τῇ κεφαλῇ, τὰ μυαλά.

ἐγκρατὴς (ὁ ἡ) -ὲς (τὸ)· ὁ ἔν τινι κρατῶν, ὁ ἔχων τι εἰς τὴν ἐξουσίαν του, ὁ κάτοχος πράγματός τινος· *ἐγκρατὴς τῆς νίκης*=ὁ νικητής.

ἐγκυμονέω-ῶ· εἶμαι ἔγκυος, ἔχω ἐν τῇ κοιλίᾳ.

ἐγκωμιάζω (κάμνω ἐγκώμια, ἐπαίνους), *ἐνεκωμίαζον*, ἐγκωμιάσω καὶ *ἐγκωμιάσομαι, ἐνεκωμίασα, ἐγκεκωμίακα*. *Ἐγκωμιαζόντων τῶν θρᾳκῶν*=ἐν ᾧ οἱ Θρᾷκες ἐπῄνουν.

ἔγνω· ἰδὲ *γιγνώσκω*.

ἐγρηγορὼς-ότος· ἰδὲ *ἐγείρω*.

ἐγχειρίδιον (τὸ) -ου, ἡ λαβή, τὸ πρᾶσιμον (κυρίως τὸ *ἐν τῇ χειρὶ* τοῦ ξίφους, τῆς μαχαίρας, ἔπειτα συνεκδοχικῶς αὐτὸ τὸ ξίφος, ἡ μάχαιρα ἢ τὸ μαχαιρίδιον.

ἔγχελυς (ἡ) -υος· πληθ. *αἱ ἔγχελεις*· χέλυ κοινῶς.

ἐγὼ γεν. *ἐμοῦ* κτλ. (ἀντ. προσωπική).

ἔγωγε· ἐγὼ τοὐλάχιστον, ἐγὼ βεβαία.

ἐδεῖτο· ἰδὲ *δέομαι*.

ἔθετο· ἰδὲ *τίθημι*.

ἔθηκα· ἰδὲ *τίθημι*.

ἐθίζω (μεταβ. συνεθίζω ἄλλον), *εἴθιζον, ἐθιῶ, εἴθισα, εἴθικα, εἰθίκειν*· μεσ. *ἐθίζομαι*, ἀορ. *εἰθίσθην*, παρκ. *εἴθισμαι, εἰθίσμην, εἴθισο περὶ λιχνείας* (ἰδὲ *λιχνεία*)· *ἐφ' ἃ εἴθιστο* (ἐνν. ὁρμᾶν)= εἰς ὅ,τι ἦσαν συνειθισμένοι.

ἔθω (συνεθίζω ἐγὼ) μόνον παρ' Ὁμήρῳ· ἐκ τούτου εἴωθα, εἰώθειν ἀντὶ τῶν εἰθισμαι, εἰθίσμην. Συντ. μετ' ἀπαρεμφ. τελικοῦ, οἷον: *εἰώθει λέγειν*= συνείθιζε νὰ λέγῃ.

εἰ (σύνδ. ὑποθ.) φέρεται ἡ πρὸς ὁριστικήν, οἷον *εἰ θέλεις*· ἡ πρὸς εὐκτικήν, οἷον: *εἰ παραβάλοι*=ἀνίσως ῥίψῃ· *εἰ διώκοιμοι*=ἀνίσως ἐπιδιώξω· *εἰ εἴεν μέτριοι*=ἀνίσως εἶναι φρόνιμοι.

εἶ· ἰδὲ *εἰμί*.

εἰδὲ μή (=ἄλλως, τοὐναντίον).

εἰδότες· μετοχὴ τοῦ *οἶδα* (ἰδέ).

εἰκάζω (=παρομοιάζω), *εἴκαζον* ἢ *ἤκαζον, εἰκάσομαι, εἴκασα* ἢ *ἤκασα*· παθητ. ἀορ. μετοχ. *εἰκασθεῖσα*=ὁμοιωθεῖσα. Συντ. μετ' αἰτιατ. καὶ δοτικῆς, οἷον *εἴκαζεν ἑαυτὸν ταῖς ὄρνισι*= παρωμοίαζεν ἑαυτὸν πρὸς τὰς ὄρνιθας· *εἰκασθεῖσα μιᾷ τῶν Ἀμαζόνων*= ὁμοιωθεῖσα, ἢ ὑπὸ μορφὴν μιᾶς ἐκ τῶν Ἀμαζόνων.

εἰκασθεῖσα· ἰδὲ *εἰκάζω*.

εἴκω (=ὑποχωρῶ), *εἶκον, εἶξω, εἶξα* καὶ πλέον οὗ συντ. μετὰ δοτικῆς, οἷον: *εἴξαντος δὲ* (ἐμοῦ) *τοῖς πολεμίοις*= ἂν δὲ ὑποχωρήσω εἰς τοὺς ἐχθρούς.

εἴληφα· ἰδὲ *λαμβάνω*

εἶλον· ἰδὲ *αἱρέω-ῶ*.

εἰμί· ἦν, *ἔσομαι, ἐγενόμην, γέγονα, ἐγεγόνειν*· ὑμεῖς ὄντες =ἐν ᾧ εἶσθε· *Ἡρακλέους ὄντος παιδός*=ἐν ᾧ ὁ Ἡρ. ἦτο παῖς. Πολλάκις πτῶσις γενικὴ τίθεται ὡς κατηγορούμενον, ὅταν σημαίνηται κτῆσις, ὕλη (ἐξ ἧς), ἀξία, ἰδιότης, μέρος ἢ μέλος ὅλου τινός, π. χ. *ἡ συγγνώμη ἐστὶν ἡμέρου φύσεως* (ἰδιότ.)· *τὸ ἀόργητόν ἐστιν ἀνδρὸς σοφοῦ* (ἰδιότ.)· *ὁ Δημοσθένης εἰ ἔμελλεν ἔσεσθαι τῆς ὑστεραίας ἐκκλησίας* (μέλος, καὶ ἑπομένως κοινωνός, μέτοχος)= ἂν ἐσκόπευε νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν αὐριανὴν ἐκκλησίαν. — Τὸ γ' πρόσωπον ἐστι μετ' ἀπαρεμφάτου λαμβάνεται ὡς ἀπρόσωπον ἐπὶ τῆς σημασίας εἶναι δυνατόν, π. χ. *ἰδεῖν, παθεῖν ἐστιν* (ἰδὲ καὶ τὰ ἀπρόσωπα *δεῖ, προσήκει, χρή, συμβαίνει* κτλ). = εἶναι δυνατόν τις νὰ ἴδῃ, νὰ πάθῃ. Τὸ ῥῆμα τοῦτο μετὰ δοτικῆς προσώπου, οἷον: *ἔστι μοι ἰσοδυναμεῖ τῷ ἔχω· πόλεμος ἦν Ἀθηναίοις καὶ Πελοποννησίοις* =εἶχον πόλεμον οἱ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ Πελοποννήσιοι.

εἴξας-αντος· ἰδὲ εἴκω.

εἰπὼν-όντος· ἰδὲ *λέγω*.

εἱργνύω (=ἐγκλείω, φυλακίζω) καὶ σύνθετον *καθειργνύω* ἢ *καθείργνυμι, καθείργνυον, καθείρξω, καθεῖρξα*· παθ. ἀορ. *εἴρχθην*, πρκ. *εἶργμαι*. *Καθείρξας*= ἐγκλείσας.

εἷς, μία, ἕν, (ἀριθμητ.)· περὶ τοῦ οὐδετ. *ἓν ὡς διορισμοῦ τῆς ἀναφορᾶς* ἰδὲ *τὴν ἄντων. ἄλλος*.

εἰς (πρόθ.) μετὰ γενικῆς κτητικῆς, ἐν ᾗ ἐξυπακούεται τὸ ἁρμόζον οὐσιαστικόν, π. χ. *εἰς Ἅιδου* (ἐνν. κράτος, δόμον), *εἰς Διονύσου* (ἐνν. θέατρον), *εἰς Ἀρίφρονος* (ἐνν. ἐκπαιδευτήριον ἢ τι συνώνυμον) *παιδεύεται*. Μετ' αἰτιατικῆς σημαίνει α) τὸν τόπον, εἰς ὃν τις ὑπάγει, π. χ. *εἰς ἐργοστάσιον, εἰς οἰκίαν, εἰς θέατρον, εἰς τὰς ἀρούρας* κτλ. β) τὸ ὅριον, μέχρι τοῦ ὁποίου τις φθάνει π. χ. *εἰς ἰατρὸν* = (μέχρι τοῦ σημείου) νὰ φαίνηται ἰατρός· γ) τὸν σκοπόν, π. χ. *εἰς ὠφέλειαν*= πρὸς ὠφέλειαν, χάριν ὠφελείας.

εἰσαγγέλλω (=εἰδοποιῶ ἐντός) οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *ἀγγέλλω* (ἰδέ).

εἰσάγω (=φέρω ἐντός)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *ἄγω* (ἰδέ).

εἰσάλλομαι (=πηδῶ ἐντός)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *ἄλλομαι* (ἰδέ)· *εἰσήλατο*=ἐπήδησε μέσα.

εἰσβαίνω (=ἐμβαίνω)· ἰδὲ καὶ *ἐπιβαίνω*· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *βαίνω* (ἰδέ).

εἰσέβην· ἰδὲ *εἰσβαίνω*

εἰσελθοῦσα· ἰδὲ *εἰσέρχομαι, εἰσελθεῖν*, ἰδὲ *εἰσέρχομαι*.

εἰσέρχομαι· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *ἔρχομαι* (ἰδέ)· *εἰσελθοῦσα* (μετοχ. χρον.) = ἐπεὶ εἰσῆλθεν, ἀφ' οὗ ἐμβῆκεν· *Ἔχις εἰσελθὼν* (μετ. χρον.) *εἰσελθόντες* (μετ. χρον.) *ἔγνω δεῖν εἰσελθεῖν*= ἐνόμισεν ὅτι πρέπει νὰ εἰσέλθῃ.

εἰσηγέομαι-οῦμαι (=εἰσάγω, προτείνω· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *ἡγοῦμαι* (ἰδέ).

εἰσηγήσατο· ἰδὲ *εἰσηγοῦμαι*.

εἰσήλατο· ἰδὲ *εἰσάλλομαι*.

εἰσήνεγκεν· ἰδὲ *φέρω* καὶ *εἰσφέρω*.

εἰσιών· ἰδὲ καὶ *εἰσέρχομαι*.

εἰσπράττω (= συνάζω χρέη ἢ φόρους)· μεσ. *εἰσπράττομαι*= *εἰσπράττω ἐμαυτῷ*, συνάζω ὅσα μοὶ χρεωστοῦν. Συνταξ. μετὰ δύο αἰτιατικῶν, π. χ. *εἰσπράττων χρήματα Συρακουσίους*=

συνάζων χρήματα ἀπὸ τοὺς Συρακουσίους· οὐδένα μισθὸν= ἀπὸ κανένα δὲν ἐπαιρνεμισθόν.

εἰσφέρω (=φέρω ἐντός, εἰσάγω)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ φέρω (ἰδέ).

εἰσφρέω (=εἰσάγω), *εἰσέφρουν*, *εἰσφρήσω*· συντάσσεται μετ' αἰτιατ.

εἶτα (ἐπιρρ. χρονικόν), ἔπειτα.

εἴωθα παρακ. ἀντὶ ἐνεστῶτος· *εἰώθειν* ὑπερσ. ἀντὶ παρατατικοῦ, ἐκ τοῦ ῥήματος *ἔθω* (ἰδέ.) Οἱ πεζοὶ συγγραφεῖς ἔχουσιν ἐνεστῶτα *ἐθίζομαι* (ἰδὲ τὸ ἐθίζω). Συντάσσεται μετ' ἀπαρεμφάτου τελικοῦ, π. χ. *εἴωθα οὐ διδόναι, ἀλλὰ λαμβάνειν*= εἶμαι συνειθισμένη ὄχι νὰ δίδω, ἀλλὰ νὰ λαμβάνω.

ἐκ (προθ.) μετὰ γενικῆς σημαίνουσα α) τὸν τόπον, ἐξ οὗ ἢ γενικῶς τὸ *πόθεν*, ὡς καὶ ἡ παρὰ (ἰδὲ) καὶ ὅτι καὶ τὴν αἰτίαν, π. χ. *ἐξ ἐμοῦ*= παρ' ἐμοῦ, ἀπὸ 'μένα· τὰ *ἐξ αὐτῶν κακά*= τὰ προερχόμενα ἢ διαπραττόμενα ὑπὸ τῶν ἰδίων κακά· *ἐξ οὗ καὶ ἀπόλλυμαι· ἐκ τούτου*= ἔνεκα τούτου· *ἐξ ἄλλης αἰτίας· ἐκ τῆς πολλῆς μάχης*= ἕνεκα τῆς πολυώρου μάχης· β) καταγωγήν, π. χ. *ἐκ τῶν αὐτῶν γονέων, ἐξ οἰκουρῶν, ἐκ τοῦ χείρονος, ἐκ τοῦ ἀμείνονος γένους*· γ) τὸ *ὅλον*, ἐξ οὗ λαμβάνεται ἢ ἐκλέγεται π. χ. *ἐξ αὐτῆς, ἐκεῖνον ἐκ πάντων*· δ) *χρόνον*, οἷον: *ἐκ τούτου* (ἐνν. τοῦ χρόνου)= ἔκτοτε· ε) τὸν *τρόπον*, π. χ. *ἐκ δόλου* = δολίως· ζ) τὴν ὕλην, οἷον ἀρχήν τινα, οἷον: *ἔπλασεν ἐξ ὕδατος καὶ γῆς*.

ἕκαστος, η, ον (ἀριθμ. ἐπίθετον)=καθ' ἕνας χωριστά· *καθ' ἑκάστην ἡμέραν*= κάθε μέρα· *παρ' ἕκαστα* (ἰδὲ *παρὰ*)· δέχεται διορισμὸν κατὰ γενικὴν τοῦ ὅλου, οἷον: *ἕκαστος ἀνθρώπων, ἕκαστα τῶν σκευῶν*.

ἑκάτερος, α, ον· καὶ ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος χωριστά· *ἑκατέρα γέμει*=καὶ ἡ μία καὶ ἡ ἄλλη (ἰδιαιτέρως) εἶναι γεμάτα· *ἑκατέρου ὁρμήσαντος ἐφ' ἃ εἴθιστο*= ἀφ' οὗ καὶ ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος ὥρμησαν εἰς ὅ,τι ἦσαν συνειθισμένοι· *ἑκατέραις ταῖς χερσὶ* (ὑστ. δυναμικὴ)= μὲ τὸ ἕνα καὶ μὲ τὸ ἄλλο χέρι (οἱ ὅρκοι ἦσαν δύο, τούτων δὲ τὸν ἕνα ἔπνιξε μὲ τὸ ἕνα χέρι καὶ τὸν ἄλλον μὲ τὸ ἄλλο).

ἐκβαίνω= ἀποβαίνω (ἰδέ), ἐξέρχομαι· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ βαίνω.

ἐκβάλλω (=ῥίπτω ἔξω)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *βάλλω* (ἰδέ)· *ἐκβαλόντες τῆς ἀρχῆς*= *ῥίψαντες* ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν, ἀπὸ τὸ ἀξίωμα· παύσαντες.

ἐκβάς· ἰδὲ *ἐκβαίνω* καὶ *βαίνω*

ἐκβράζω· βράζω καὶ χύνομαι (ἔξω).

ἐκδέχομαι(=περιμένω)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ δέχομαι συντάσσεται μετ' αἰτιατ. ἢ ἀπαρεμφ. τελικοῦ, π. χ. *ἐκδεχομένους φαγεῖν*= περιμένοντας νὰ φάγωσιν.

ἐκδίδωμι· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *δίδωμι*· ἐπὶ νεανίδων= ὑπανδρεύω· τὸ παθητ. *ἐκδίδοσθαι* =ὑπανδρεύεσθαι.

ἐκεῖ (ἐπίρ. τοπικὸν ἐπὶ στάσεως).

ἐκεῖνος, η, ο (ἀντων. δεικτική).

ἐκκλίνω (=κλίνω ἔξω, παραμερίζω)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *κλίνω*· συντάσσεται μετὰ γενικῆς, π. χ. *ἐκκλίνας τῆς ὁδοῦ*= πλαγίως ἀποχωρήσας ἐκ τῆς ὁδοῦ.

ἐκλείπω (= ἀφήνων ἐξέρχομαι, ἀφήνω καὶ φεύγω)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *λείπω*.

ἐκλήθην· ἰδὲ *καλέω*.

ἐκλιπών· ἰδὲ *λείπω* καὶ *ἐκλείπω*.

ἐκλύω (= ἐντελῶς λύω)· ἐπὶ πραγμάτων *ἐκλύειν* = παραλύειν, ποιεῖν ἀσθενές, ἀδύνατον ἢ ἐλαττώνειν· *ἐξέλυσαν τὴν ὁρμὴν*= ἀδυνάτισαν, ἠλάττωσαν τὴν ὁρμήν.

ἐκμανθάνω (=ἀκριβῶς μανθάνω)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *μανθάνω*.

ἑκουσίως (ἐπιρρ.) = θεληματικῶς.

ἐκπλήττω-ομαι (ἰδὲ *πλήττω*)· διὰ κτυπήματος ἀφαιρῶ τὴν δύναμιν τοῦ νοεῖν, ὡς συμβαίνει εἰς τὸν αἰφνιδίως κτυπούμενον, ὅστις τὰ χάνει· ἄρα *ἐκπλήττομαι*= τὰ χάνω· μένω ἐκστατικός· ἴτι = θαυμάζω. *Τοῦ δὲ ἐκπλαγέντος τῇ πολυτελείᾳ*= ὅτε δὲ ἐκεῖνος ἔμεινεν ἐκστατικὸς διὰ τὴν πολυτέλειαν.

ἐκριζόω-ῶ (ξερριζώνω), ῥῆμ. μεταγενέστερον.

ἔκροος-ους (ὁ) -ου· ἐκροή, ἐκβολή.

ἐκτακεὶς-έντος· ἰδὲ *ἐκτήκω*.

ἐκταμών· ἰδὲ *ἐκτέμνω*.

ἐκτέμνω· ἰδὲ τοὺς χρόνους ἐν τῷ *τέμνειν*· κόπτων ἐκβάλλω, ἀφαιρῶ.

ἐκτήκω (=παντελῶς λιώνω)· *ἐξέτηκον*, *ἐκτήξω*, *ἐξέτηξα*, *ἐκτέτηκα*, *ἐξετετήκειν*· παθ. ἀορ. α' *ἐξετήχθην* καὶ β' *ἐξετάκην*, οὗ μετοχὴ ἐκτακεὶς -έντος.

ἐκτραφεῖσα· ἰδὲ *τρέφω* καὶ *ἐκτρέφω*.

ἐκτρέφω (= μεγαλώνω μεταβατ.)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *τρέφω*. *Ἐκτραφεῖσα*= αὐξηθεῖσα.

ἐκτρίβω· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *τρίβω*· *τρίβων ἐβάζω* οἷον κηλῖδας, ἀνωμαλίας, πῦρ· *ἡ γλῶσσα ἐξετρίβετο*, ὅτι τριβομένη ἀφῃρεῖτο τὸ δέρμα.

ἐκφέρω· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *φέρω* (ἰδέ)· *ἐκφέρω πόλεμον*= κινῶ πόλεμον.

ἐκφοβέω-ῶ· φοβίζω πολύ.

ἐκφορέω-ῶ (= φέρω ἔξω, κουβαλῶ ἔξω), *ἐξεφόρουν, ἐκφορήσω, ἐξεφόρησα, ἐκπεφόρηκα, ἐξεπεφορήκειν.*

ἐκχέω (=χύνω ἔξω)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *χέω*· (ἰδέ)· *ἂν χέω*= χύνω, σκορπίζω, πετῶ, ἐκβάλλω, τότε κατὰ τὸ ὁμηρικὸν *ἡ ἀηδὼν χέει φωνὴν*(=ἡ ἀηδὼν ἐκβάλλει φωνὴν) δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν καὶ τὴν φράσιν *γέλως ἐξεχύθη*· ('Αθην.) καὶ συμφώνως πρὸς τὰ τῆς λαλουμένης *πετάχθηκαν κάτι γέλοια ἢ ἐξέσπασαν*, νὰ ἑρμηνεύσωμεν διὰ τοῦ *γέλως ἐξέσπασεν.*

ἑκὼν (ὁ) -όντος· ἀντὶ ἐπιρρήματος ἑθελουσίως.

ἐλάα (ἡ) ἀττικῶς ἀντὶ *ἐλαία* (ἡ) -ας καὶ τὸ δένδρον καὶ ὁ καρπός. Τὴν ὁμηρικὴν *φράσιν μάστιξεν ἐλάαν* (= ἐλᾶν =ἐλαύνειν)= ἐκτύπησε διὰ τῆς μάστιγος τοὺς ἵππους νὰ τρέξωσιν, ὁ παράσιτος Φιλόξενος ('Αθην.) μετεχειρίσθη εὐφυῶς ἐπὶ τῆς *ἐλαίας*, ὅπως κινήσῃ τὸν γέλωτα ἐκ τῆς ὁμωνυμίας. Οἱ παράσιτοι πάντοτε ἐφευρίσκουσι λόγους καὶ τρόπους, δι' ὧν τέρποντες ἀπεβαίνουσιν ἥττον ὀχληροὶ εἰς τοὺς τρέφοντας αὐτούς.

ἐλάαν· ἰδὲ *ἐλάα.*

ἔλαιον (τὸ) -ου· λάδι· *ἐλαίῳ βεβρ.* = μὲ λάδι βρεγμένα.

ἐλαττόω-ῶ (= σμικρύνω), ἠλάττωσα· τὰ *ἐλαττώσω ἠλάττωκα* μεταγενέστερα. *Οὐκ ἐλαττωθήσεται*= δὲν θὰ σμικρυνθῶσιν.

ἐλαύνω (= ὑπάγω ἔφιππος ἢ ἐφ' ἁμάξης, μεταβατικῶς δὲ= ὁδηγῶ)· *ἤλαυνον, ἐλῶ, ἤλασα, ἐλήλακα, ἐληλάκειν· τὴν κάμηλον ἐλαύνειν*= ὁδηγεῖν τὴν κάμηλον (ἰδὲ καὶ *δίδωμι*).

ἔλαφος (ὁ ἡ) -ου· ἐλάφι.

ἐλεγεῖον (τὸ) -ου· παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις = ἐπίγραμμα.

ἐλεέω-ῶ (= λυποῦμαί τινα)· *ἐλέουν, ἐλεήσω, ἠλέησα*· παθ. μελλ. *ἐλεηθήσομαι*, ἀορ. *ἠλεήθην* ἄνευ παρακ. καὶ ὑπερσυντ.

ἐλθοῦσα· ἰδὲ *ἔρχομαι.*

ἕλκω (=σύρω, τραβῶ)· *εἵλκον, ἕλξω, εἵλκυσα, εἵλκυκα, εἱλκύκειν* συντασσ. μετ' αἰτιατ. π. χ. *ἕλκων ἀκόντιον.*

ἐλλείπω (=εἶμαι ἐλλιπής, ἔχω ἐλλειψιν)· *τῶν σίτων ἐλλιπόντων* = ἀφ' οὗ ἔγινεν ἔλλειψις σίτου, ψωμὶ δὲν ὑπῆρχεν.

ἑλληνικὸν (τὸ) = οἱ Ἕλληνες, ὅπως καὶ τά: τὸ *λῃστρικὸν* =

οἱ λῃσταί· τὸ *βαρβαρικὸν* =οἱ βάρβαροι κτλ.

ἐλλύχνιον (τὸ) -ου, ἡ θρυαλλίς, τὸ φυτίλι τοῦ λύχνου.

ἔλος (τὸ) -εος-ους, βάλτος, μέρος βαλτῶδες.

ἐλῶ· ἰδὲ *αἱρέω-ῶ.*

ἐμβάλλω· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *βάλλω*· μεταβ.= ρίπτω ἐντός· ἀμεταβ.=ρίπτομαι ἐντός, εἰσβάλλω.

ἐμβάλλω (=ρίπτω ἐν τῷ μέσῳ)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ βάλλω. *Λόγον ἐμβαλών.*

ἐμβροχίζω· περιβάλλω ἐντὸς βρόχου, δένω μὲ τὸ σχοινί.

ἐμέω-ῶ (=ξερνῶ), *ἤμουν, ἐμέσω, ἤμεσα, ἐμήμεκα, ἐμημέκειν.*

ἐμμελῶς (ἐπίρρ.)· ἁρμονικῶς εὐχαρίστως.

ἐμπεπετασμένος· ἰδὲ *ἐμπετάννυμι.*

ἐμπεσοῦσα (ἡ)-ης ἰδὲ *ἐμπίπτω.*

ἐμπετάννυμι (=ἀνοίγω, ἐκτείνω, ἁπλώνω που), πάντοτε σύνθετον μετὰ τῶν προθεσ.*ἀνά, περί, κατά, πρό* κτλ. *ἐπετάννυτο, πετάσσω, ἐπέτασα*, πρκ. *πεπέτακα* παρὰ Διοδ. Σικελιώτῃ. Παθητ. *πετάννυμαι, πετασθήσομαι, ἐπετάσθην, πέπταμαι* καὶ μεταγενέστερον *πεπέτασμαι*, ἐξ οὗ ἡ μετ. *ἐμπεπετασμένος. Οἱ τοῖχοι ἐμπεπετασμένοι ὕφεσι ἀλ.* καὶ *διαχρ.*=οἱ τοῖχοι ἐκτεταμένοι μέσα εἰς ὑφάσματα, ἄρα ὑπὸ τὰ ὑφάσματα ἢ ἄλλως=κεκαλυμμένοι διὰ ὑφασμάτων πορφυροβάπτων καὶ χρυσοκεντήτων (ἰδὲ τὰς λέξεις *ἀλωργής, διάχρυσος*).

ἐμπεφορτισμένος· ἰδὲ *ἐμφορτίζω.*

ἐμπίπτω (=πίπτω ἐντός· πίπτων κατέχομαι· πίπτω αἰφνιδίως, ἐπέρχομαι). Συντ. μετὰ δοτικῆς, π. χ. *οἱ θύννοι ἐμπίπτουσι τοῖς πλοίοις. Διαγωγὴν καὶ διατριβὴν* (ἰδὲ τὰς λέξεις ταύτας) *πλείων ἐνέπεσε*= μεγαλειτέρα συνομιλία καὶ διαμονὴ ἐν τῇ τραπέζῃ ἐπῆλθεν (ἐκ τῆς ἐλλείψεως ἐννοεῖται τῶν ἄρτων).

ἔμπνοος-ους (ὁ ἡ) -οον, ουν (τὸ)· ἀναπνέων, ζωντανός.

ἔμπροσθεν (ἐπίρρ. τοπικόν), ἀπ' ἔμπρός, ἐμπρός.

ἔμπυρος (ὁ ἡ)-ον (τὸ)· πᾶν ὅ,τι γίνεται ἢ εὑρίσκεται ἐν τῷ πυρί· τὰ *ἔμπυρα* (ἐνν. ἱερά) = ἡ θυσία.

ἐμφορτίζω ἢ **ἐμφορτόω-ῶ** (= θέτω ἐντὸς φορτίου, ἰδίᾳ λέγεται ἐπὶ τοῦ πλοίου· ἐπὶ δὲ τοῦ ὄνου καταχρηστικῶς *ἐμπεφορτισμένος*=φορτωμένος.

ἐν (πρόθ.) μετὰ δοτικῆς σημαίνει

α) τὸν τόπον ἐπὶ στάσεως, ἤτοι τὸ ποῦ, π. χ. ἔν τινι ἐπαύλει, ἐν οἴκῳ· ἐν Πέρσαις = ἐν τῷ μέσῳ ἢ μεταξὺ τῶν Περσῶν· β) χρόνον π. χ. ἐν θέρει (ἰδὲ καὶ θέρος)= ἐντὸς τοῦ θέρους, ἄρα κατὰ τὸ θέρος· ἐν ἑνὶ μηνὶ καὶ ἔτεσιν ὀκτώ= εἰς τὸ διάστημα ἑνὸς μηνὸς καὶ ὀκτὼ ἐτῶν, ἐντὸς ὀκτὼ ἐτῶν κτλ. ἐν τοῖς ἀγῶσιν =ἐν καιρῷ τῶν ἀγώνων· ἐν τῇ μάχῃ = ἐν καιρῷ τῆς μάχης· γ) κατάστασιν ἢ τρόπον, π. χ. ἐν ἀμουσίᾳ καὶ ἀμαθείᾳ. Μετὰ γενικῆς κτητικῆς συντάσσεται ἡ ἐν, καθόσον ἐξυπακούεται οὐσιαστικὸν καταλληλον, οἷον οἶκος, σχολεῖον, θέατρον, κράτος κ.τ.τ. π. χ. ἐν Ἅιδου= ἐν τῷ κράτει τοῦ Ἅιδου (ἰδὲ καὶ τὴν πρόθεσιν εἰς).

ἐναλλάσσω· μεταξὺ δύο ἢ πολλῶν κάμνω ἐλλαγήν, ἀφήνω τὸ ἓν καὶ λαμβάνω τὸ ἄλλο, ἁπλῶς ἀλλάζω.

ἐναντιόομαι-οῦμαι· ἠναντιούμην, ἐναντιώσομαι, ἠναντιώθην, ἠναντίωμαι· ὁ μέλλ. ἐναντιωθήσομαι μεταγενέστερος. Συντάσσ. μετὰ δοτικῆς, π. χ. ἐναντιούμενος ταῖς γνώμαις.

ἐνδείκνυμι καὶ μέσ. ἐνδείκνυμαι· ἀποδεικνύω ἔργῳ.

ἐνδὺς-ντος· μετοχ. ἀορ. β' τοῦ ἐνδύω.

ἐνδυόμενος· ἰδὲ ἐνδύω.

ἐνδύω· ἐνέδυον, ἐνδύσω, ἐνέδυσα· οἱ χρόνοι οὗτοι ἀπαιτοῦσι δύο αἰτιατικάς, οἷον ἐνέδυσα τὸν Πέτρον χιτῶνα· οἱ χρόνοι ἀορ. β' ἐνέδυν πρκ. ἐνδέδυκα, ὑπερσ. ἐνεδεδύκειν ἀπαιτοῦσι μίαν μόνην αἰτιατικήν, οἷον: ἐνέδυν χιτῶνα (= ἐνεδύθην χιτῶνα). Ἐνδύντα καὶ περιβαλόμενον (= ἐπειδὰν ἐνδύῃ καὶ περιβάληται...)= ἀφ' οὗ ἐνδυθῇ καὶ ῥίψῃ περὶ τὸ σῶμά του.

ἐνδύομαι εἰς κύρτον=ἐμβαίνω (βουτῶ) εἰς τὸ ψαροκόφινον.

ἐνδυσάμενος=ἐνδυθείς.

ἐνεγκεῖν· ἰδὲ φέρω.

ἐνέμετο· ἰδὲ νέμω.

ἔνθα (ἐπίρρ. τοπικόν)· α) δεικτικὸν=ἐδῶ, εἰς τοῦτο τὸ μέρος· ἐν τῇ φράσει ἔνθα καὶ ὅπου ἔτυχε διατρίβων (Διογ.) θὰ ἐννοήσωμεν βραχυλογίαν ἀντὶ τοῦ: ἔνθα (=εἰς ὃ μέρος) ἔτυχε προσιὼν καὶ ὅπου ἔτυχε διατρίβων· β) ἀναφορικὸν= ὅπου

ἐνθάδε (ἐπιρρ. τοπικὸν)· ἐδῶ.

ἐνθέμενος· ἰδὲ ἐντίθημι.

ἔνθεν (ἐπίρρ τοπικὸν), ἀπ' ἐδῶ (δεικτικῶς), ἀφ' ὅπου (ἀναφορικῶς)· ἔνθεν ἐλθὼν (σύνταξις ἀδόκιμος)= ἀφ' ὅπου καὶ ἂν ἦλθεν.

ἐνθύμημα (τὸ) -ατος· στοχασμός, σκέψις.

ἐνιαυτὸς (ὁ) -οῦ· χρονικὸς κύκλος συμπεπληρωμένος, τὸ ἔτος. Ὅλον ἐνιαυτὸν (διορ. χρονικὸς)= ἐπὶ ἓν ὁλόκληρον ἔτος.

ἐντείνω (=τεντώνω τραβῶ που)· ἡ λέξις αὕτη εἶναι γραφικωτάτη, παριστᾶσα τὴν τάσιν χειρὸς ἢ ῥάβδου καὶ καταφορὰν ἔντινι. Ἡ λαλουμένη ὡσαύτως γραφικῶς λέγει: ἅπλωσε χέρι (= ἐκτύπησεν), ταὶς ἔδωξε, τοῦ τράβιξε ξύλο. Ἐντείναντος π.χ. = ἀφ' οὗ τοῦ τράβιξε ξύλο, ἀφ' οὗ τοῦ ταὶς ἔδωξεν.

ἐντέλλομαι δίδω ἐντολήν), ἐνετειλάμην, ἐντελοῦμαι, ἐνετειλάμην, ἐντέταλμαι, ἐνετετάλμην. Συντάσσεται μετὰ δοτικῆς καὶ αἰτιατ. ἢ ἀπαρεμφάτου τελικοῦ, π. χ. θεμ. ἐνετείλατο Ἀθηναίοις κατέχειν =ἔδωκεν ἐντολὴν εἰς τοὺς Ἀθην. νὰ κρατήσωσιν. Ἐντέλλομαι (τῷ υἱῷ) μὴ μνησικακεῖν.

ἐνεστῶτος· μετοχ. παρακ. τοῦ ἐνίστημι· μήτε κυνηγοῦ...ἐνεστῶτος (μετ. ἀντιθετ.)= ἐν ᾧ μήτε κυνηγός.. ὑπάρχει, εἶναι παρών.

ἐνσιθῆμι (=θέτω ἐντός)· ἐντίθεμαι (=θέτω ἐντὸς πρὸς χρῆσίν μου)· ἐνθέμενος τὰ ἐπιτήδεια= ἀφ' οὗ ἔβαλε τὰς ἀπαιτουμένας τροφὰς ἐντὸς τοῦ πλοιαρίου.

ἐντεῦθεν (ἐπίρρ. τοπικὸν ἢ χρονικόν)· ἀπ' ἐδῶ· τὸ ἐντεῦθεν καὶ κρᾶσιν τοὐντεῦθεν= ἀπὸ τοῦ χρόνου τούτου.

ἐντρίβω· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ τρίβω (ἰδέ). Αἱ φράσεις ἐντρίβειν κόνδυλον, πλῆγας, συνήθεις παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις σημαίνουσι τὸ ῥάπισμα· διδόναι τινὶ· ἡ λαλουμένη διέσωσε τὴν ἀντίληψιν ταύτην ἐν ταῖς φράσεσι τοῦ ταις ἔτριψε, τὸν πάτησε μὲ γροθιά, καθόσον ἐν τῷ τρίβειν ἐνυπάρχει καὶ ἡ ἔννοια τοῦ πατεῖν.

ἐντυγχάνω (=τυχαίνω ἐνώπιον ἢ ἐμπρὸς εἰς ἕν πρόσωπον ἢ πρᾶγμα· κατὰ τύχην ἀπαντῶ)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ τυγχάνειν (ἰδέ). Συντάσσεται μετὰ δοτικῆς, π. χ. ἐντύχε γράμμασι φράζουσιν (= ἃ ἔφραζον)=ἀπήντησε γράμματα κτλ

ἐξάγω· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ ἄγω (ἰδέ)· φέρω ἔξω. Τὸ ῥῆμα τοῦτο λέγεται συχνὰ ἐπὶ τῶν στρατηγῶν, οἵτινες ἀδηγοῦσι στρατὸν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ.

ἐξαιροῦμαι (ἰδὲ αἱρῶ)· ἐξ. τῶν χειρῶν = λαμβάνει ἀπὸ τὰς χεῖρας.

ἐξάλλομαι· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ ἅλλομαι (ἰδέ)· πηδῶ ἔξω (ἐν τῇς θαλάσσης)· ἰδὲ καὶ τὸ βῆμα ποιῶ.

ἐξαναστὰς· ἰδὲ ἐξανίστημι.

ἐξανεμόω-ῶ· διὰ τοῦ ἀνέμου μετακινῶ· αἱ τρίχες ἐξηνέμοντο= αἱ τρίχες ἐκινοῦντο, ἐφέροντο ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου.

ἐξανίστημι· ἰδὲ ἵστημι καὶ ἀνίστημι· ἐξαναστὰς= σηκωθεὶς ἀπὸ τὸν ὕπνον· ἐξανέστη =ἐσηκώθη.

ἐξαπατάω-ῶ· προ. ἐξηπάτηκα, καὶ παθ. ἐξηπάτημαι, ἀορ. ἐξηπατήθην, μέλλ. ἐξαπατηθήσομαι.

ἔξαρνος (ὁ)· ὁ ἐντελῶς ἀρνούμενος. Τὸ ἔξαρνος ἦν κατὰ περίφρασιν ἀντὶ τοῦ ἐξηρνεῖτο· ἔξαρνος ἦν ἢ μὴν οὐκ ἐγερεῖσθαι τὸ τεῖχος = παντελῶς ἠρνεῖτο ὅτι δὲν θὰ ἀνεγερθῇ· ἐν τῷ ἢ μὴν ἐνυπάρχει ἡ ἔννοια τῆς πλήρους βεβαιώσεως.

ἔξεις· ἰδὲ ἔχω.

ἐξελαύνω· ἀμεταβάτως= ἐξέρχομαι ἔφιππος, ἢ ἐφ' ἁμάξης ἢ καὶ πεζός· μεταβατικῶς= ὁδηγῶ ἢ φέρω ἔξω, ἐκδιώκω· ἐξηλάθην = ἐξεδιώχθην. Οἱ χρόνοι ὡς τοῦ ἐλαύνω (ἰδέ).

ἐξελθόντες· ἰδὲ ἐξέρχομαι.

ἐξεμέω-ῶ· ἰδὲ ἐμέω-ῶ.

ἐξέρχομαι· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ ἔρχομαι· ἐξέβαινω· ἐξελθόντες (μετοχ. χρονικὴ) ἐπ' ἄρην= διὰ ψάρευμα, διὰ νὰ ψαρεύσωσιν.

ἔξεστι (ῥῆμ. ἀπρόσωπον= ἐπιτρέπεται), ἐξῆν, ἐξέσται, ἐξεγένετο. Λαμβάνει ὡς ὑποκ. ἀπαρέμφατον (ἰδὲ δεῖ) τρέφεσθαι οὐκ ἐξῆν= δὲν ἐπετρέπετο νὰ τρέφηται (πετεινός).

ἐξηλάθη· ἰδὲ ἐξελαύνω.

Ἐξηκεστίδης (ὁ) -ου· πατὴρ τοῦ Σόλωνος.

ἐξῆν· ἰδὲ ἔξεστιν.

ἐξίεσαν· ἰδὲ ἐξίημι

ἐξίη· ἰδὲ ἐξέρχομαι.

ἐξίημι (=ἐκβάλλω)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ ἵημι (ἰδέ).

ἐξίπταμαι (=πετῶν ἐκφεύγω)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ ἵπταμαι (ἰδέ).

ἔξις (ἡ)-εως· δύναμις, ἱκανότης.

ἐξοκέλλω· ἐπὶ τῶν πλοίων, τὰ ὁποῖα πίπτουσιν ἔξω, εἰς τὴν ξηρὰν· μεταφορικῶς ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες ἐκτρεπόμενοι τῆς εὐθείας ὁδοῦ πίπτουσιν εἰς πλάνας, ἢ εἰς κακά. Οἱ Συθ. ἐξώκειλαν εἰς τρυφὴν= ἔπεσον εἰς τὴν ἡδυπάθειαν. Μόνον παρατ. ἐξώκελλον καὶ ἀορ. ἐξώκειλα.

ἐξουσία (ἡ) -ας· ἄδεια. Μὴ εἶναι ἐξουσίαν (= μὴ ἔξεστι· ἰδὲ ἔξεστι) χρήσασθαι (ἐνν. νόμον ἔγραψαν μὴ ἐξεῖναι κτλ.) =(διὰ νόμου ὥρισαν) νὰ μὴ ἐπιτρέπηται νὰ κάμῃ τις χρῆσιν) τούτου τοῦ φαγητοῦ, πρὶν περάσῃ ἕνας χρόνος).

ἔοικα παρακ. ἀντὶ ἐνεστῶτος= ὁμοιάζω, φαίνομαι· ἐῴκειν= ἐφαινόμην, ὡμοίαζον. Ὁ ἵππος ἔοικεν εἶναι= ὁ ἵππος φαίνεται ὅτι εἶναι· ἔτι συντ. καὶ μετὰ δοτικῆς, π. χ. ἐοικέναι φωτί, τοῖς πλάσμασιν, = ὅτι ὁμοιάζει πρὸς τὸ φῶς κτλ.

ἐπάγομαι (κατόπιν μου φέρω)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ ἄγω (ἰδέ).

ἐπαινέω-ῶ· ἐπῄνουν, ἐπαινέσομαι καὶ σπανίως ἐπαινέσω, ἐπῄνεσα, ἐπῄνεκα, ἐπῃνέκειν.

ἐπαίρω (= σηκώνω, παρακινῶ ἐπί τι)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ αἴρω (ἰδέ)· ἐπαίρομαι ἐπί τινι= ὑπερηφανεύομαι, κομπάζω διά τι πρᾶγμα, ἐπαραμένου τὴν ῥάβδον=ἀφ' οὗ ἐσήκωσεν (ἐπ' αὐτὸν) τὴν ῥάβδον (διὰ νὰ τὸν κτυπήσῃ)· ἐπαρθεὶς ὑπερηφανευθείς.

Ἐπαμεινώνδας (ὁ) -ου· περιβόητος στρατηγὸς Θηβαῖος.

ἐπανάγω (=ἐπαναφέρω)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ ἄγω.

ἐπανελθών· ἰδὲ ἐπανέρχομαι.

ἐπανέρχομαι (= ἐπιστρέφω)· ἰδὲ ἔρχομαι, ἀνέρχομαι.

ἐπανηκέτω· ἰδὲ ἐπανήκω.

ἐπανήκω (= ἐπιστρέφω)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ ἥκω· ἐπανηκέτω= ἂς ἐπανέλθῃ.

ἐπαραμένου· ἰδὲ ἐπαίρω.

ἐπαρθεὶς· ἰδὲ ἐπαίρω.

ἐπαρτῶ (=κρεμῶ ἐπάνω ὡς φόβητρον), ἐπαρτήσω, ἐπήρτησα, προ. ἐπήρτηκα μεταγενέστερος. Ἐπήρτησαν τιμωρίαν= ἐπέβαλον τιμωρίαν.

ἔπαυλις (ἡ) -εως, μάνδρα.

ἐπεὶ σύνδ. α) χρονικὸς= ἀφ' οὗ, β) αἰτιολογικὸς=ἐπειδή.

ἐπείγω (=βιάζω), ἤπειγον ἀόρ. ἤπειξα μεταγενέστερος. Μεσ. ἐπείγομαι= βιάζομαι, σπεύδω· ἀορ. ἠπείχθην.

ἐπειδὰν συνδ. χρονικὸς μεθ' ὑποτ. π. χ. ἐπειδὰν ἐγείρωσιν =ἀφ' οὗ ἀνεγείρωσιν

ἐπειδὴ σύνδ. χρονικὸς ἢ αἰτιολογικός.

ἐπεισέρχομαι (= κατόπιν εἰσέρχομαι)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ ἔρχομαι. Συντάσσ. μετὰ δοτικῆς, οἷον ἐπεισῆλθε τῷ θηρίῳ = εἰσῆλθε κατόπιν (ἀκολουθῶν) τοῦ θηρίου, ἢ εἰσῆλθε κατόπιν καταδιώκων.

ἐπέρχομαι (ἔρχομαι κατ' ἐπάνω, προσβάλλω)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ ἔρχομαι. Συντάσσεται μετὰ δοτικῆς, οἷον ἐπέρχου τοῖς ὀρνέοις=πρόσβαλλε τὰ πτηνά. Ἅμαξα ἐπῆει=ἤρχετο κατ' ἐ-

πάνω του ἅμαξα.

ἐπέρχου· ἰδὲ *ἐπέρχομαι*.

ἐπερωτάω-ῶ (=ἐπί τινος πράγματος κάμνω ἐρώτησιν, ἢ κατόπιν ἐρωτῶ) οἱ χρόνοι ὡς τοῦ ἐρωτῶ (ἰδέ).

ἐπί (προθ.) μετὰ γενικῆς σημαίνει τὸ ἐπάνω, οἷον ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐπὶ Καλιάδος, ἐπ' Ἰωνίας, ἐπὶ θράκης· πανταχοῦ ἡ γενικὴ αὕτη εἶναι γενικὴ τοῦ ὅλου, καθόσον ἐννοοῦμεν τὸ ἐπάνω οὐχὶ καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν, ἀλλ' εἰς ἓν μόνον μέρος. Μετὰ δοτικῆς σημαίνει α) ἐπάνω ἐπὶ στάσεως, οἷον ἐπὶ λίθῳ ἢ τὸ πλησίον, οἷον: ἐπ' αὐτῇ τῇ θαλάσσῃ=ἐπάνω ἤτοι πλησίον αὐτῆς τῆς θαλάσσης, ἀκριβῶς παρὰ τὴν θάλασσαν· ἐπὶ ταῖς πύλαις= πλησίον τῶν πυλῶν· ἐπὶ τέρματι τοῦ βίου· β) συμφωνίαν, οἷον: ἐπὶ σώμασι = μὲ συμφωνίαν νὰ ἦναι δοῦλοι (ἂν δὲν ἤθελον πληρώσει)· γ) αἰτίαν, οἷον: ἐπὶ τούτοις= διὰ ταῦτα· ἐπὶ τούτῳ = διὰ τοῦτο· ἐπὶ φιλοπονίᾳ, ἐπὶ φάτνῃ Μετ' αἰτιατικῆς σημαίνει α) τὸ ἐπάνω ἢ τὸ πλησίον μετὰ κινήσεως, οἷον: ἐπὶ τὴν οκηνὴν = ἐπάνω εἰς τὴν σκηνήν· ἐπὶ τὴν εἰνὴν= ἐπάνω εἰς τὴν κλίνην· ἐπὶ τὰς θύρας= παρὰ τὰς θύρας· β) τὸ ἐναντίον, οἷον: ἐπὶ τὸν λαγῶν= κατὰ τοῦ λαγοῦ· ἐπὶ τοὺς πολεμίους, ἐπ' αὐτόν, ἐπὶ Βοιωτούς· γ') σκοπόν, οἷον: ἐπὶ νομὴν = διὰ βοσκήν, ἐπ' ἄγραν= διὰ κυνήγιον ἐπὶ θήραν· ἐπὶ τὰ ἔργα= διὰ τὰς ἐργασίας των· ἐπὶ πρόβατον=διὰ νὰ φέρῃ ἓν πρόβατον· ἐπὶ τὰς βοῦς=διὰ νὰ ἁρπάσῃ τὰς βοῦς· ἐπὶ δεῖπνον=διὰ νὰ δειπνήσῃ· ἐπὶ τὸν ζωστῆρα= διὰ νὰ φέρῃ τὸν ζωστῆρα· ἐπὶ τὸν ἐξοστρακισμὸν = ὅπως ἐξορίσωσιν· δ) χρονικὴν διάρκειαν, οἷον ἐπὶ πολύ, ἐπ' ὀλίγον= ἐπὶ πολλήν, ἐπὶ ὀλίγην ὥραν, ἐφ' ἡμέραν· ἐπὶ τὰς ἀτυχίας, ἐπὶ τὰς εὐτυχίας=ὅταν δυστυχῶσιν, ὅταν εὐτυχῶσιν· ε) τοπικὴν ἔκτασιν, οἷον ἐπὶ πολύ, ἐπ' ὀλίγον (ἐνν. διάστημα) ἐπὶ τὴν ἑσπέραν = μέχρι δυσμῶν, ἐπὶ τὰς ἀνατολὰς= μέχρι τῆς ἀνατολῆς.

ἐπιβαίνω (ἀναβαίνω, ἐμβαίνω εἰς τὸ πλοῖον, τὸ ἀντίθετον τοῦ ἀποβαίνω)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ βαίνω (ἰδέ)· νεὼς ἐπιβὰς=ἀφ' οὗ ἐμβῆκεν εἰς τὸ πλοῖον· ἐπιβὰς τοῦ ἅρματος= ἀφ' οὗ ἀνέβη ἐπὶ τοῦ ἅρματος. Ἔτι ἐπιβαίνω= πατῶ ἐπάνω, οἷον Λιβύην ἐπέβαινεν=ἔβετε τὸν πόδα ἐπὶ τῆς Λιβύης, ἐπάτει τὸ ξόαφο: τῆς Λιβύης.

ἐπιβάς· ἰδὲ *ἐπιβαίνω*.

ἐπιβοάω-ῶ· ἐπί τινι βοῶ· ἐν ᾧ συμβαίνει τι, φωνάζω· τὸ μέσ. ἐπιβοῶμαι= ἐν βοῇ καλῶ τινα παρ' ἐμαυτῷ, νά με βοηθήσῃ· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ βοῶ (ἰδέ).

ἐπιβοηθέω-ῶ· προσθέτω τὴν βοήθειάν μου. Συντ. μετὰ δοτικῆς, οἷον ἐπεβοήθει τῇ ὕδρᾳ = ἐβοήθει ἐναντίον τῆς ὕδρας.

ἐπιβουλὴ (ἡ) -ῆς· τὸ διανοεῖσθαι κακόν τι κατά τινος.

ἐπιγράφω (γράφω ἐπάνω)· ἐπέγραψεν (ἐνν. ἐπὶ τοῦ τάφου) *λαβεῖν*= νὰ λάβῃ.

ἐπιδημέω-ῶ· διαμένω ἐν τῇ πατρίδι, τὸ ἐναντίον τοῦ ἀποδημῶ (ἰδέ).

ἐπιθαυμάζω· ἀπαύστως θαυμάζω, λίαν θαυμάζω. Οἱ χρόνοι ὡς τοῦ θαυμάζω.

ἐπιθέσθαι· ἰδὲ ἐπιτίθημι.

ἐπιθυμέω-ῶ, ἐπεθύμουν, ἐπιθυμήσω, ἐπεθύμησα, ἐπιτεθύμηκα, ἐπετεθυμήκειν. Συντάσσ. μετ' ἀπαρεμφ. τελικοῦ, οἷον: ἐπιθυμούσης *λαβεῖν*= ἐπειδὴ ἐπεθύμει νὰ λάβῃ.

ἐπικαίω (= κατόπιν καίω)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ καίω (ἰδέ). Ἐπικαίων= (κατόπιν τῆς ἀποκοπῆς) καίων, ἢ (ἅμα τῇ ἀποκοπῇ) καίων.

ἐπικαλέω-ῶ (= πρὸς τῷ ὀνόματι, ὃ ἔχει τις, καλῶ ἕτερον ὄνομα, δίδω ἐπώνυμον) οἱ χρόνοι ὡς τοῦ καλῶ (ἰδέ). Ὁ ἐπικαλούμενος Ζεὺς (κατηγορούμενον)=ὁ ἐπονομαζόμενος Ζεύς, ὁ ἔχων τὸ ἐπώνυμον Ζεύς. Τὸ μέσον ἐπικαλοῦμαι= (ἐπί τινι πράγματι) καλῶ ἐμαυτῷ=καλῶ πρὸς βοήθειάν μου, ἢ ἁπλῶς προσκαλῶ τινα νὰ ἔλθῃ πλησίον μου· Ὅλαον ἐπεκαλέσατο· ἐπικαλούμενον = φωνάζον εἰς βοήθειαν· τὸν θάνατον ἐπεκαλεῖτο= προσεκάλει τὸν θάνατον νὰ ἔλθῃ (καὶ τὸν ἀπαλλάξῃ).

ἐπίκειμαι (ἰδὲ κεῖμαι)· ἐν ἐπιθέσει εὑρίσκομαι, ἀκαταπαύστως στενοχωρῶ, δὲν ἀφίνω τινὰ ἀπὸ τὸ κοντόν, καταδιώκω. Πολεμίων ἐπικειμένων= ἐπειδὴ οἱ ἐχθροὶ κατεδίωκον.

ἐπιλέγω· προσθέτω εἰς τὸν λόγον.

ἐπιλείπω (=κατόπιν ἢ ὕστερον ἀφήνω). Τὰ ἀγαθὰ (ὑποκ.) ἐπιλείψῃ αὐτούς· ἡ φράσις αὕτη ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὰς τῆς λαλουμένης τίποτε δέν με λείπει, δέν με ἔλλειψε τίποτε· με ἔλλειψε τὸ νερόν, τὸ ψωμί.

ἐπιλελήσμεθα ἰδὲ λανθάνω.

Ἐπιμενίδης (ὁ) -ου, ποιητὴς καὶ μάντις ἐκ Κρήτης, ζήσας τὸν ε' π. Χ. αἰῶνα.

ἐπιόντας· ἰδὲ *ἐπέρχομαι*.

ἐπιπλέω (πλέω ἐναντίον)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *πλέω* (ἰδέ).

ἐπιπλήττω ἐπί τινι πλήττω, μαλώνω (τινὰ) διά τι. Συντ. μετ' αἰτιατ. ἢ δοτικῆς, οἷον ἐπιπλήξαντα (ἐνν. οἱ ἢ ἑαυτῷ) =διότι τὸν ἐπέπληξε, τὸν ἐμάλωσεν.

ἐπισπασάμεναι· ἰδὲ *ἐπισπῶμαι*.

ἐπισπάωμαι-ῶμαι· (= ἐμαυτῷ ἐπισπῶ, ἕλκω πρὸς ἐμαυτόν· ξεσχίζω)· *ἐπεσπώμην, ἐπισπάσομαι, ἐπεσπασάμην, ἐπέσπασμαι, ἐπεσπάσμην*. *Ἐπισπασάμεναι*=ξεσχίσασαι.

ἐπίσταμαι (=γνωρίζω ἀκριβῶς), *ἠπιστάμην, ἐπιστήσομαι, ἠπιστήθην* καὶ πλέον οὗ. Συντάσσεται μετ' αἰτιατ., οἷον *ἐπίσταμαι τὰς μεταβολάς*.

ἐπιστάς· ἰδὲ *ἐφίστημι*.

ἐπιστέλλω (=στέλλω που καὶ κυρίως μηνύω δι' ἀγγέλου ἢ διὰ γράμματος)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *στέλλω* (ἰδέ). Παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις *ἐπιστέλλω*= στέλλω γράμμα ἢ ἐπιστολήν.

ἐπιστήμη (ἡ) -ης, ἡ μετὰ λόγου καὶ ἀκριβὴς γνῶσις.

ἐπιστήμων (ὁ) -ονος, ὁ ἔχων γνώσεις ἀκριβεῖς καὶ μετὰ λόγου. *Ἐπιστήμονα ἐκείνων* (ὁηλ. τῶν *λεκτέων* καὶ τῶν πρακτέων).

ἐπιστρέφω (= στρέφω ἐπί τι)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *στρέφω* (ἰδέ)· *μέσον ἐπιστρέφομαι*= στρέφω ἐμαυτὸν ἐπί τι. *Τοῦ δὲ ἐπιστραφέντος*=ἐκεῖνος δὲ ἀφ' οὗ ἐστράφη πρὸς τὸν κόρακα· *τὸν Ἑρμ. ἐπιστραφέντα ἐπάταξεν*. *Τὸ ἐπιστρέφομαί τινος*= στρέφω ἐμαυτὸν ἐπί τινος= φροντίζω περί τινος (ἰδὲ τὴν ἀντων. ὅς).

ἐπιτάττω (=ἐπιβάλλω, διατάττω)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *τάττω* (ἰδέ). Συντάσσεται μετ' αἰτιατ ἢ μετ' ἀπαρεμφ. καὶ δοτικῆς, οἷον *ὁ Εὐρ. ἐπέταξεν αὐτῷ* (τῷ Ἡρακλεῖ) *κομίζειν*= τὸν διέταξε νὰ φέρῃ *ἐπέταξεν αὐτῷ ἆθλον, κτεῖναι*, ἐν ᾧ ἀκολουθεῖ ἀπαρεμφ. κατόπιν τῆς αἰτιατικῆς *ἆθλον* ὡς ἐπεξήγησις· *ἐπετάχθη ὁ Ἡρ.* (ὑπὸ τοῦ Εὐρυσθέως) = διετάχθη. *Ὁ Πλούτων ἐπέταξε τῷ Ἡρακλεῖ ἄγειν κρατοῦντα* =διέταξε τὸν Ἡρ. ν' ἀπαγάγῃ (τὸν Κέρβερον), κρατῶν (=καταβάλλων αὐτὸν) ἄνευ τῶν ὅπλων, ἃ εἶχεν (ἰδὲ τὴν ἀντων. ὅς).

ἐπιτελέω-ῶ· κατόπιν διαταγῆς ἐκτελῶ, μετὰ ταῦτα ἐκτελῶ. Οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *τελῶ*.

ἐπιτήδειος, α, ον· ἱκανός, κατάλληλος· *τὰ ἐπιτήδεια* = αἱ τροφαί.

ἐπιτίθημι· θέτω ἐπάνω. *Ἐπιτίθεμαι* = ἐφορμῶ. Συντάσσ. μετὰ δοτικῆς οἷον *ἐπιθέσθαι τῷ πατρὶ*= νὰ ἐπιτεθῶσι κατὰ τοῦ πατρός.

ἐπιτολὴ (ἡ)- ῆς λέγεται ἡ ἀνατολὴ ἀστέρος, ἤτοι ἡ ὑπὲρ τὸν ὁρίζοντα ἐμφάνισις.

ἐπιτρέπω (=δίδω ἄδειαν). Συντάσσ. μετὰ δοτικῆς καὶ ἀπαρεμφάτου τελικοῦ, οἷον: *ἡ Κλεοπ ἐπέτρεψε τοῖς ἡγεμόσι φέρειν* (ἀντὶ τοῦ φέρεσθαι)= ἔδωκε τὴν ἄδειαν εἰς τοὺς ἡγεμόνας νὰ λάβωσιν.

ἐπιτρέφω (= ἄνωθεν τρέφω)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *τρέφω* (ἰδέ). *Ἐπέθρεψε τὰς τρίχας*= ἀφῆκε νὰ μεγαλώσωσιν αἱ τρίχες ἄνωθεν τῶν στιγμάτων, ὥστε νὰ τὰ σκεπάσωσιν.

ἐπιτυγχάνω (=ἐπιτυχαίνω)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *τυγχάνω* (ἰδέ) Συντάσσ. μετὰ δοτικῆς, οἷον *λαγῳ*.

ἐπιφαίνομαι (= ἐν ᾧ τι συμβαίνει φαίνομαι, ἐξαίφνης φαίνομαι)· ἰδὲ *φαίνω*. Συντάσσεται μετὰ δοτικῆς, οἷον *τὸν ἐλέφαντα ἐπιφανῆναι τῷ Φαβρικίῳ* =(διέταξε) νὰ φανῇ ξαφνα ὁ ἐλέφας εἰς τὸν Φαβρίκιον.

ἐπιφοιτάω-ῶ (συχνὰ που ἔρχομαι)· συντ. μετ' αἰτιατικῆς, οἷον: *ἐπεφοίτα τὸ πλῆθος*= συχνὰ ἤρχετο πρὸς τὸ πλῆθος, τὸ ἐπεσκέπτετο.

ἐπιὼν (ὁ) -όντος· ἰδὲ *ἐπέρχομαι*.

ἕπομαι (= ἀκολουθῶ), *εἱπόμην, ἕψομαι, ἑσπόμην* καὶ πλέον οὗ. Συντάσσεται μετὰ δοτικῆς, οἷον *ἕπεσθέ μοι* = ἀκολουθήσατέ με.

ἑπῳάζω· κάθημαι ἐπὶ τῶν ᾠῶν, κλωσσῶ.

ἔρανος (ὁ) -ου· συνεισφορά, βοήθεια.

ἐρασθείς· ἰδὲ *ἐράω-ῶ*,

ἐράω-ῶ (ἔχω ἔρωτα, ἐμπαθῶς ἀγαπῶ), *ἤρων, ἐρασθήσομαι, ἠράσθην, ἤρασμαι*. Παθητ. *ἐρῶμαι*. *Ἐρασθεὶς Λητοῦς*= ἔρωτα λαβὼν πρὸς τὴν Λητώ.

ἐργάζομαι (= κάμνω, κατασκευάζω), *εἰργαζόμην, ἐργάσομαι, εἰργασάμην, εἴργασμαι, εἰργάσμην*.

ἐργαστήριον (τὸ)· τὸ μέρος, ἐν ᾧ τις ἐργάζεται, μαγαζί.

ἐργαλεῖον (τὸ) -ου, τὸ δι' οὗ κάμνομέν τι, οἷον ἐν τῇ ἰατρικῇ τὸ *κλυστήριον*, τὸ νυστέρι κ.τ.τ.

ἔργον (τὸ) -ου· πληθ. *ἔργα* λέγονται πρὸ πάντων τὰ γεωργικά.

ἐρεβώδης (ὁ ἡ) -ες (τὸ)· σκοτεινός.

ἐρέσθαι· ἀπαρεμφ. τοῦ β' ἀορ. *ἠρόμην*· ἰδὲ *ἐρωτῶ*.

ἐρετρικός, ή, όν, ἐξ Ἐρετρίας, πόλεως τῆς Εὐβοίας.

ἐρίζω (=φιλονεικῶ) ἤριζον, ἀορ. ἤρισα. Οἱ χρόνοι ἤρικα, ἐρήρισμαι μεταγενέστεροι (ἰδὲ τὴν προθ. περί).

ἔριον (τὸ) -ου· μαλλί.

ἔρμαιον (τὸ) -ου· εὕρημα. Πάντα τὰ εὑρήματα ἐθεωροῦντο δῶρα τοῦ Ἑρμοῦ.

Ἑρμιονεὺς (ὁ) -έως· ὁ κάτοικος Ἑρμιόνης, παραλίας πόλεως τῆς Ἀργολίδος.

ἑρμογλύφος (ὁ) -ου· ὁ γλύφων, κατασκευάζων ἐκ μαρμάρου ἀγάλματα τοῦ Ἑρμοῦ· γενικῶς ὁ ἐργαζόμενος τὸ μάρμαρον.

Ἑρύθεια, (ἡ) -ας· νῆσος ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ Ὠκεανῷ (κατὰ τὰς γεωγραφικὰς γνώσεις τῶν ἀρχαίων), ἔνθα κατῴκει ὁ Γηρυόνης.

Ἐρυμάνθιος (ὁ) -ου· ὁ ζῶν ἐν τῷ ὄρει τῆς Ἀρκαδίας Ἐρυμάνθῳ.

Ἐρύμανθος (ὁ) -ου· ὄρος τῆς Ἀρκαδίας.

ἔρχομαι· αἱ ἄλλαι ἐγκλίσεις πολὺ σπάνιαι ἐκ τοῦ ἁπλοῦ ἔρχομαι, ὀλιγώτερον σπάνιαι ἐκ τοῦ συνθέτου, συχναὶ δὲ λίαν ἐκ τοῦ εἶμι οἷον ὑποτ. ἴω, εὐκτ. ἰοίμι, προστ. ἴθι, ἀπαρ. ἰέναι, μετ. ἰών. Ὁ παρατ. συχνάκις σύνθετος, οἷον προσηρχόμην, συχνότατα δὲ ἤειν ἢ ᾖα· ὁ μέλλων ἐλεύσομαι εἶναι ποιητικὸς καὶ ἰωνικός, ἀττικὸς δὲ λέγεται εἶμι, ἀορ. ἦλθον, ἐλήλυθα, ἐληλύθην. Συντάσσεται μετὰ μετοχῆς μέλλοντος σημαινούσης τὸν σκοπόν, οἷον ἦλθον πιόμενοι= ἦλθον διὰ νὰ πίωσι, σπανίως δὲ μετ' ἀπαρεμφάτου, οἷον ἦλθον πιεῖν=ἦλθον διὰ νὰ πίωσιν.

ἐρωτάω-ῶ, ἠρώτων, ἐρωτήσω καὶ συνήθως ἐρήσομαι, ἠρώτησα καὶ συνήθως ἠρόμην, ἠρώτηκα, ἠρωτήκειν. Παθ. ἀορ. ἠρωτήθην. Ἀλώπεκος ἐρωτώσης (μετ. αἰτιολ.) = ἐπειδὴ ἀλώπηξ ἠρώτα.

ἑσθής (ἡ) -ῆτος, φορέματα.

ἐσθίω (τρώγω), ἤσθιον, ἔδομαι, ἔφαγον, ἐδήδοκα, ἐδηδόκειν. Ἔσθίω τῶν φύλλων (γεν. τοῦ ὅλου=μέρους ἐκ τῶν φύλλων)· ἥδιστα ἐσθίων (μετοχ. αἰτιολογ.)= ἐπειδὴ μὲ εὐχαρίστησιν μεγίστην τρώγει.

Ἑσπερίδες (αἱ) -ων· νύμφαι, θυγατέρες τοῦ Ἄτλαντος, τέσσαρες τὸν ἀριθμόν, ἡ Αἴγλη, ἡ Ἐρύθεια, ἡ Ἑσπερία καὶ ἡ Ἀρέθουσα, ἢ τρεῖς καθ' Ἡσίοδον, ἡ Σθενώ, ἡ Εὐρυάλη καὶ ἡ Μέδουσα.

ἔστε (συνδ. χρονικὸς) ἀντὶ τοῦ συνήθους ἕως.

ἑστιαθείς· ἰδὲ ἑστιῶ.

ἑστίασις (ἡ) -εως, φίλευμα, συμπόσιον. Ἑστιάσεις στρατηγικαὶ= τὰ εἰς τοὺς στρατηγοὺς γινόμενα συμπόσια.

ἑστιάω-ῶ (φιλεύω, φιλοξενῶ), εἱστίων, ἑστιάσω, εἱστίασα, εἱστίακα, εἱστιάκειν. Ἑστιαθεὶς=φιλοξενηθείς.

ἑστώς· ἰδὲ ἵστημι.

ἐσχισμένον· ἰδὲ σχίζω.

ἔσχε· ἰδὲ ἔχω

ἑταῖρος (ὁ) -ου, σύντροφος ἀχώριστος, φίλος, μαθητής, ὀπαδός.

ἕτερος, α, ον, ἕνας ἐκ τῶν δύο. Μετὰ τοῦ ἄρθρου ὁ ἕτερος= ἄτερος, τοῦ ἑτέρου = θατέρου, τῷ ἑτέρῳ =θατέρῳ τὸν ἕτερον. θατέρῳ τῶν ποδῶν περιπλακεῖσα= περιπλεχθεῖσα εἰς τὸν ἕτερον πόδα αὐτοῦ.

ἔτι (μορ. χρονικόν· ἔτι παῖς ὤν =ὅτε ἦτο ἀκόμη παῖς.

εὖγε (ἐπιρρ τροπικόν), πολὺ καλά.

εὐγένεια (ἡ) -ας, τὸ καλὸν γένος. ἡ ἐκ καλῶν γονέων καταγωγή. Εἴδη εὐγενείας (γεν. τοῦ ὅλου).

εὐδαιμονέω-ῶ (εἶμαι εὐδαίμων, εὐτυχής), ηὐδαιμόνουν, εὐδαιμονήσω, ηὐδαιμόνησα, ὁ παρακ. ηὐδαιμόνηκα παρ' Ἀριστοτέλει.

εὐδία (ἡ) -ας· οὐρανὸς ἀνέφελος, γλυκὺς καιρός. Εὐδίας οὔσης= ὅταν εἶναι γλυκὺς καιρός.

εὐδοκιμέω-ῶ = ἔχω καλὴν δόξαν, ὑπόληψιν, ἐπαινοῦμαι.

εὐέκτης (ὁ) -ου, ὁ εὑρισκόμενος εἰς καλὴν κατάστασιν, ὁ καλῶς ἔχων.

εὐεκτέω-ῶ, εὖ ἔχω, εἶμαι καλά. Εὐεκτοῦσι τοῖς σώμασι (δοτ. τοῦ κατά τι)= σωματικῶς (εἰς τὴν ὑγίειαν) εἶναι καλά.

εὐήθης (ὁ ἡ) -ες (τὸ)· ἀνόητος. Παραθετικὰ εὐηθέστερος, εὐηθέστατος.

εὐήλιος (ὁ ἡ) -ον (τὸ), ὅστις φωτίζεται ὑπὸ τοῦ ἡλίου, ἔχει καλὸν ἥλιον.

εὐήτριος (ὁ ἡ) -ον (τὸ), ὑφασμένος διὰ νήματος καλοῦ καὶ λεπτοῦ.

εὐθαλὴς (ὁ ἡ) -ὲς (τὸ) = ὅστις καλῶς θάλλει, εἶναι πράσινος, ἀνθηρός.

εὐθυμέω-ῶ παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις· παρὰ δὲ τοῖς ἀρχαίοις εὐθυμοῦμαι, εὐ(ηὐ)θυμούμην, εὐθυμήσομαι καὶ πλέον οὗ.

εὐνὴ (ἡ) -ῆς, κλίνη. κρεββάτι. Ἐπὶ τὴν εὐνὴν (ἰδὲ ἐπὶ)=ἐπάνω εἰς τὸ κρεββάτι.

εὐπόριστος (ὁ ἡ) -ον (τὸ), ὅ,τι εὐκόλως προμηθεύεται ἢ δύναταί τις νὰ εὕρῃ.

εὑρίσκω, εὕρισκον καὶ ηὕρισκον, εὑρήσω, εὗρον καὶ ηὗρον, εὕρηκα καὶ σπανίως ηὕρηκα, εὑρηκειν καὶ περιφραστικῶς εὑρηκὼς ἦν. Συντάσσεται μετ' αἰτιατ., οἷον εὗρε κεφαλὴν, πρὸς δὲ καὶ μετὰ μετοχῆς κατηγορηματικῆς, οἷον εὗρε κεφαλὴν κάτεσκευασμένην· εὗρὼν ὄφιν πεπηγότα (= παγωμένον)· παιδίον ψευδόμενον· σπανίως μετὰ εἰδικοῦ ἀπαρεμφάτου, οἷον εὕρισκον μὴ ἀληθεύειν=εὕρισκον ὅτι δὲν λέγει ἀλήθειαν· αὐτὸς γὰρ... εὑρηκέναι (ἐνν. ἔλεγεν)· σπανιώτατα μετὰ τελικοῦ ἀπαρεμφάτου, οἷον εὑρίσκουσιν αἱρεῖσθαι =εὑρίσκουν νὰ ἐκλέξουν.

εὐστόμαχος (ὁ ἡ) -ον (τὸ), ὅστις κάμνει καλὸν στόμαχον, τὸ ἐναντίον τοῦ κακεστόμαχος.

εὐτέλεια (ἡ) -ας (τὸ ἐναντίον τῆς πολυτελείας), τὸ ζῆν οἰκονομικῶς.

εὐφραίνω (= καλοκαρδίζω, εὐχαριστῶ), ηὔφραινον, εὐφρανῶ, ηὔφρανα καὶ ἐνίοτε εὔφρανα. Μέσον εὐφραίνομαι (=εὐχαριστοῦμαι), ηὐφραινόμην, εὐφρανοῦμαι καὶ εὐφρανθήσομαι, ηὐφράνθην. Εὐφρανθείς= εὐχαριστηθείς.

εὐφυῶς (ἐπιρρ.), **εὔμορφα.**

εὔφωνος (ὁ ἡ) **-ον (τὸ), καλλίφωνος.**

εὔχομαι, ηὐχόμην, εὔξομαι, ηὐξάμην, ηὔγμαι, ηὔγμην. **ἐφάμιλλος** (ὁ ἡ) -ον (τὸ), ἴσος, ὅμοιος.

Ἐφεσος (ἡ), πόλις παράλιος τῆς Λυδίας.

ἔφη· ἰδὲ φημί.

ἐφικέσθαι· ἰδὲ ἐφικτέομαι-οῦμαι.

ἐφικνέομαι-οῦμαι· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ ἀφικνοῦμαι (ἰδέ)· φθάνω ἐπάνω εἷς τι, καταλαμβάνω τι. Συντάσσεται μετὰ γενικῆς, οἷον: μὴ ἐφικομένη τοῦ μεν (ἰδὲ τὸ ἄρθρον ὁ)= διότι τὸ ἓν δὲν το ἐπέτυχεν.

ἐφίπταμαι (= πετῶ ἐπάνω)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ ἵπταμαι (ἰδέ). Συντάσσεται μετὰ δοτικῆς, οἷον ἐριπτάμενος αὐτῷ= πετῶν ἐπὶ τοῦ σώματός του.

ἐφίπτάμενος· ἰδὲ ἐφίπταμαι.

ἐφίστημι (στήνω ἄνωθεν)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ ἵστημι. Ἐπιστὰς (μετ. ἀορ. β') κηπωρῷ= ἄνωθεν ἢ πλησίον τοῦ κηπουροῦ σταθείς. Ἐπιστὰς Διογένει.

ἐχθρός, ά, όν, παραθετικὰ ἐχθίων, ἔχθιστος.

ἔχιδνα (ἡ) -ης· ἰδὲ ἔχις.

ἔχις (ὁ) -εως· κατά τινας τὸ ἀρσενικὸν τοῦ ἔχιδνα· κατ' ἄλλους ἔχις καὶ ἔχιδνα δύο διάφορα εἴδη ὄφεων φαρμακερῶν.

Κοινῶς ὄχεντρα. ὀχιά.

ἔχρησε· ἰδὲ χράω.

ἔχω, εἶχον, ἕξω καὶ σχήσω, ἔσχον, ἔσχηκα, ἐσχήκειν. Συντάσσεται μετ' αἰτιατικῆς, οἷον εἶχεν ὄρνιν, ἐγκέφαλον, ἀλώπεκα ἐχθρὰν (ἡ β' αἰτιατ. εἶναι κατηγορούμενον τῆς α'), κρέας. Μετ' ἐπιρρήματος σημαίνει τὸ ἔχω κατάστασιν, οἷον πῶς ἔχουσιν=πῶς ἔχουσι, πῶς εἶναι· κακῶς ἔχοντι πρὸς τὰ σιτία=ἀηδιάζοντι τὰ φαγητά· κακῶς ἔχουσαν = εἰς κακὴν κατάστασιν εὑρισκομένην. Τὸ ἔχω μετ' ἀπαρεμφάτου ἰσοδυναμεῖ τῷ δύναμαι, οἷον: οὐκ ἔσχε μεταβαλεῖν= δὲν ἠδυνήθη νὰ μεταβάλῃ (ἰδὲ μεταβάλλω)· ἵνα ἔχοι καρποῦσθαι= διὰ νὰ δύναται νὰ ἀπολαύῃ.

ἕως (συνδ. χρονικός)· ἕως ἔμαθεν =ἕως ὅτου ἔμαθεν.

Ζ'

Ζάλη (ἡ) -ης· ταραχή, σφοδρὰ κίνησις· Πυρὸς ζάλη = τὸ ὁρμητικῶς ἐξερχόμενον ἢ φερόμενον πῦρ.

ζάω-ῶ, ἔζων, ζήσω (σπανίως) καὶ ζήσομαι συνήθως δὲ βιώσομαι, ἀορ ἐβίων, παρακ. βεβίωκα.

ζητέω-ῶ, ἐζήτουν, ζητήσω, ἐζήτησα, ἐζήτηκα, ἐζητήκειν. Συντάσσεται μετ' αἰτιατικῆς, οἷον ἐζήτει βοηθόν, πρόβατον, ἔτι μετὰ πλαγίας ἐρωτηματικῆς προτάσεως, οἷον ζητεῖν· ὅσσις ἐστι= νὰ ζητήσωσι καὶ εὕρωσι ποῖος εἶναι: ζητεῖτω τί μέλλει πράττειν=ἂς (νὰ) ζητῇ τί σκοπεύει νὰ κάμῃ.

ζωοτὴρ (ὁ) -ῆρος· ζώνη.

Η'

Ἥβη (ἡ) -ης, ἡ ἀνθηρὰ ἡλικία, ἥτις ἄρχεται ἀπὸ τοῦ 16ου ἔτους.

ἠγάγετο· ἰδὲ ἄγω.

ἡγέομαι-οῦμαι, ἡγούμην, ἡγήσομαι, ἡγησάμην, ἧγημαι, ἡγήμην. Συντασσόμενον τὸ ῥῆμα μετὰ γενικῆς μὲν σημαίνει τὸ προπορεύομαι, ὁδηγῶ, προηγοῦμαι, οἷον: ἡγοῦ τῆς ὁδοῦ= πρηγοῦ εἰς τὴν ὁδόν, τὸ βάδισμα· μετ' ἀπαρεμφάτου δὲ τὸ νομίζω, οἷον ἡγησάμενοι εἶναι = νομίσαντες ὅτι εἶναι. Ἔτι

συντάσσεται μετὰ δύο αἰτιατικῶν, ἐξ ὧν ἡ β' λέγεται κατηγορούμενον τῆς α', οἷον: *ὁ Ἀλ. ἡγεῖται Φωκίωνα καλὸν* = θεωρεῖ τὸν Φωκίωνα καλόν.

ἠγοῦ· ἰδὲ *ἡγέομαι-οῦμαι*.

ἤδειν, *ἤδεις*· ἰδὲ *οἶδα*.

ἥδομαι (=εὐχαριστοῦμαι), *ἡδόμην*, *ἡσθήσομαι*, *ἥσθην* καὶ πλέον οὗ. *Ἡσθέντες ἐπὶ τῇ εὐσεβείᾳ* = εὐχαριστηθέντες διὰ τὴν εὐσέβειαν.

ἡδονὴ (ἡ) -ῆς· εὐχαρίστησις, χαρά. *Μεθ' ἡδονῆς* (διορ. τροπικὸς) = μετὰ χαρᾶς, εὐχαρίστως.

ἡδὺς-εῖα-ύ· εὐχάριστος, ἐπίρρημα *ἡδέως*, *ἥδιον*, *ἥδιστα*.

ἧδυσμα (τὸ) -ατος· πᾶν ὅ,τι ἡδύνει, εὐχαριστεῖ, ἢ κάμνει τὸ φαγητὸν εὐχάριστον, οἷον τὰ μυρωδικὰ (ἰδὲ *ὦστε*).

ἠϊών (ἡ) όνος· παραλία.

ἧκε· ἰδὲ *ἥκω*.

ἥκω, *ἥκον*, *ἥξω*. *Ἧκε πρὸς τὴν βίην*= ἦλθεν ἐμπρὸς εἰς τὴν βίην. Ἐνίοτε συντάσσεται μετὰ μετοχῆς κατηγορηματικῆς, οἷον: *ἧκε διαπορούμενος*. *Ὡς ἧκε*=καθὼς ἦλθεν (ἰδὲ *ὡς*).

ἡλικία (ἡ) -ας· ἰδίως λέγεται ἡ ἡλικία ἀπὸ τοῦ 18ου περίπου ἔτους μέχρι τοῦ 50οῦ, ἡλικία ἱκανὴ εἰς πόλεμον. *Ὅθεν οἱ ἐν ἡλικίᾳ* = οἱ δυνάμενοι νὰ ἐκστρατεύσωσιν.

ἡλίκος, η, ον, (ἀντων. συσχετικὴ ἀναφορική)· ὅσον μέγας· ἀναφέρεται δὲ πάντοτε εἰς τὴν *τηλικοῦτος* (= τόσον μέγας) ἢ ὑπάρχουσαν ἢ ἐννοουμένην, οἷον: *μέγεθος τηλικοῦτόν ἐστιν, ἡλίκον τῆς ἀράχνης*.

ἡλιόω-ῶ (= ἡλιάζω)· *ἡλιουμένῳ*=ὅστις ἡλιάζετο.

ἧλωδε ἀορ. α' ἐκ ῥήματος ἀχρήστου *ἁλίω*, ἐξ οὗ σχηματίζονται χρόνοι τινὲς τοῦ *ἁλίσκομαι* (ἰδέ). *Ἥλωσεν ἀντὶ εἷλεν*=κατέλαβεν.

ἡμέρα (ἡ) -ας. *Πᾶσα ἡμέρα τοῦ βίου* (γεν. τοῦ ὅλου)· *ἡμέρας καὶ νυκτὸς* (γενικαὶ χρονικαί). ἰδὲ *νύξ*· *πάσας τὰς ἡμέρας, ὅλας* (= ὁλοκλήρους) *ἡμέρας* διορ. χρονικός). *Δὶς τῆς ἡμέρας* (ἰδὲ *δίς*).

ἥμερος (ὁ ἡ) *ον* (τὸ)· τὸ ἐναντίον τοῦ ἄγριος (ἰδέ)· μαλακός, γλυκύς.

ἡμιθανὴς (ὁ ἡ) -ὲς (τὸ)· μισοαποθαμένος.

ἡμμένος, η, ον· ἰδὲ *ἅπτω*.

ἡνίκα (σύνδ. χρονικός)· καθ' ὃν χρόνον.

ἡνιοχέω-ῶ (= ἔχω ἢ κρατῶ τὰς ἡνίας, διευθύνω τοὺς ἵππους, εἶμαι ἁμαξηλάτης)· *ἡνιόχουν*, *ἡνιοχήσω*, *ἡνιόχησα*. *Ἰολάου ἡνιοχοῦντος*= ἐν ᾧ ὁ Ἰόλαος ἦτο ἡνίοχος.

ἧνυεν· ἰδὲ *ἀνύω*.

ἦ που (μόριον βεβαιωτικόν)· βεβαίως, πιστεύω.

Ἡρακλῆς (ὁ) -εεος-ους, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀλκμήνης. Ἡ κλητικὴ *Ἡράκλεις* τίθεται ὡς ἔκφρασις θαυμασμοῦ, ἢ χαρᾶς, ἢ παρακλήσεως, ἢ ἀγανακτήσεως, ἢ ἀποστροφῆς. Οἱ μεταγενέστεροι λέγουσι τὴν κλητικὴν *Ἡρακλες*

ἤρετο· ἀορ. β' τοῦ *ἐρωτῶ* (ἰδέ)·

ἡσθέντες· ἰδὲ *ἥδομαι*.

ἥσθησαν· ἰδὲ *ἥδομαι*.

ἧτει· ἰδὲ *αἰτέω-ῶ*.

ἥττις γεν. ἡττινος κτλ. (ἀντ. ἀναφορ. ἰδὲ *ὅστις*).

ἡττάο-μαι-ῶμαι (= νικῶμαι)· *ἡττώμην*, *ἡττήσομαι* καὶ σπανίως *ἡττηθήσομαι*, *ἡττήθην*, *ἥττημαι*, *ἡττήμην*.

ἡττηθέντα· ἰδὲ *ἡττῶμαι*.

Ἠὼς (ἡ), *Ἠοῦς*, *Ἠοῖ*, *Ἠῶ*· ἡ θεὰ τῆς πρωΐας.

θ'

Θάλασσα (ἡ) -ης.

θαλάσσιος, α, ον καὶ **θαλέσσιος** (ὁ ἡ) -ον (τὸ)· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν θάλασσαν, ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ ζῶν.

Θαλῆς (ὁ) γεν. *θάλεω* καὶ μεταγενέστερον *θαλοῦ*, ποιητικῶς δὲ καὶ *θάλητος*· σοφὸς ἐκ Μιλήτου.

θαρρέω-ῶ καὶ **θαρσέω-ῶ** (= ἔχω θάρρος,δὲν φοβοῦμαι),*ἐθάρρουν* καὶ *ἐθάρσουν*, *θαρρήσω* καὶ *θαρσήσω*, *ἐθάρρησα* καὶ *ἐθάρσησα*, *τεθάρρηκα* καὶ *τεθάρσηκα*.

θάρρει= μὴ φοβοῦ· οὐ *θαρρῶν πέμπειν*=φοβούμενος νὰ στείλῃ.

θατέρου, θατέρῳ· ἰδὲ *ἕτερος*.

θαυμάζω (τιμῶ), *ἐθαύμαζον*, *θαυμάσομαι ἐθαύμασα*, *τεθαύμακα*. Συντάσσ. μετ' αἰτιατ. Παθητ. *θαυμάζομαι*, *θαυμασθήσομαι*, *ἐθαυμάσθην*.

θεάομαι-ῶμαι· ἰδὲ κατωτέρω *θεῶμαι*.

θεασάμενος· ἰδὲ *θεάομαι-ῶμαι*.

Θέλω καὶ συνηθέστερον *ἐθέλω*, *ἤθελον*, *ἐθελήσω* καὶ σπανίως *θελήσω*, *ἠθέλησα*, *ἠθέληκα*, *ἠθελήκειν*. Συντάσσεται μετ' ἀπαρεμφ. τελικοῦ, οἷον *θέλεις εἶναι*=θέλεις νὰ ἦμαι (μὲ εἶναι *καλὸν*=ἐγὼ νὰ ἦμαι καλός) *θέλων τιμωρήσασθαι*=θέλων νὰ τιμωρήσῃ (τὴν ἀλώπεκα).

Θεμίσκυρα (ἡ)· πόλις παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Θερμώδοντος πο-

ταμοῦ.

Θεμιστοκλῆς (ὁ)-εεος-έους· περίφημος στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, υἱὸς Νεοκλέους.

θεραπεύω (= περιποιοῦμαι, ὑπηρετῶ)· πρκ. τεθεράπευκα. *Οὐκ ἂν αὐλὰς ἐθεράπευες*=δὲν θὰ ὑπηρέτεις ἐν ταῖς αὐλαῖς, ἢ δὲν θὰ ἐφαίνεσο ἐν ταῖς αὐλαῖς (τῶν πλουσίων) ὡς ὑπηρέτης.

θεράπων (ὁ) -οντος ὑπηρέτης. *Τινὶ τῶν θεραπόντων* (γεν. τοῦ ὅλου).

θερίζω (ἀμεταβάτως=περνῶ τὸ καλοκαίρι· μεταβατικῶς = κόπτω τὸν καρπόν)· ἐθέριζον, θερίω, ἐθέρισα· παθ. ἀορ. ἐθερίσθην, πρκ. τεθέρισμαι.

θερμαίνω (ζεσταίνω) ἀόρ. ἐθέρμηνα καὶ μεταγενέστερον ἐθέρμανα. Οἱ ἄλλοι χρόνοι εἶναι μεταγενέστεροι.

Θερμώδων (ὁ) -οντος, ποταμὸς τῆς Καππαδοκίας, χυνόμενος εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον.

θέρος (τὸ)-εος-ους, μία τῶν τεσσάρων ὡρῶν τοῦ ἔτους (ἰδὲ ὥρα). Ἡ γενικὴ *θέρους* (χρονικῶς) =ἐν καιρῷ θέρους, ἀλλὰ καὶ ἐν *θέρει* ἢ ἐν ὥρᾳ *θέρους* (ἰδὲ ὥρα).

Θεσμοφόρια (τὰ) -ων· ἑορτὴ πανάρχαιος ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἀγομένη πρὸς τιμὴν τῆς *θεσμοφόρου Δήμητρος* ἀπὸ τῆς 11ης Πυανεψιῶνος ἐπὶ πολλὰς ἑφεξῆς ἡμέρας.

Θεσπιῳδέω-ῶ (=λέγω ἐμμέτρως θεῖα λόγια, χρησμούς προφητεύω, χρησμοδοτῶ).

θεῶμαι, *ἐθεώμην, θεάσομαι, ἐθεασάμην, τεθέαμαι, ἐτεθεάμην*· *θεῶμαι*= βλέπω μὲ προσοχὴν ἢ θαυμασμόν. Συντάσσ. μετ' αἰτιατικῆς, οἷον: *θεασάμενος ἄνδρα*= ἐπεὶ ἐθεάσατο, μὲ προσοχὴν παρετήρησεν ἕνα ἄνθρωπον· ἔτι μετὰ μετοχῆς κατηγορηματικῆς, οἷον *θεασάμενος ἄνδρα μαχόμενον* (ἰδὲ *μηχανῶμαι*)· *ὅφιν κοιμώμενον πεπτωκότας· παριοῦσαν.*

θήγω (=ἀκονίζω).

θῆρα (ἡ)ας· κυνηγί. *Ἐπὶ θήραν* = διὰ νὰ κυνηγήσῃ, νὰ καταδιώξῃ (ἰδὲ *ἐπὶ*).

θηρεύω (=κυνηγῶ, συλλαμβάνω), *ἐθήρευον, θηρεύσω, ἐθήρευσα, τεθήρευκα.*

θητεύω· εἶμαι θής (γεν. θητός) ἤτοι δοῦλος, δουλεύω.

θλαστός, ή, όν. *Θλασταὶ*=ἐλ. συμπεπιεσμέναι, συντεθλιμμέναι.

θνήσκω (= ἀποθνήσκω), *ἔθνησκον, θανοῦμαι, ἔθανον*· οἱ χρόνοι οὗτοι συνήθως μετὰ τῆς προθέσεως ἀπό· ὁ πρκ. *τέθνηκα, ἐτεθνήκειν.* Τὸ *ἀποθνήσκω* ὡς παθητικὸν τοῦ ἀποκτείνω σημαίνει τὸ *φονεύομαι*· *ὅθεν ἀπέθανεν ὑπὸ Ἡρακλέους*= ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους.

θοἰμάτιον· ἰδὲ *ἱμάτιον.*

θόρυβος (ὁ) -ου· φωναὶ πολλαὶ συγχρόνως γινόμεναι καὶ ἐν ἀταξίᾳ.

θορυβέω-ῶ· κάμνω θόρυβον. *Θορυβησάντων τῶν δικαστῶν* = ἀφ' οὗ οἱ δικασταὶ ἐφώναζον (ἐνν ἀποδοκιμάζοντες τὸν τρόπον τοῦ Σωκράτους).

Θρᾷξ (ὁ) -κός· ὁ κάτοικος τῆς Θράκης.

θραδὺς-εῖα-ύ· ὅστις παραφέρεται· αὐθάδης, ἀνόητος, ἀναίσχυντος.

θραύω (= συντρίβω, τσακίζω), *ἔθραυον, θραύσω, ἔθραυσα* καὶ πλέον οὐ· παθ. πρκ. *τέθραυ(σ)μαι*· ἀορ. *ἐθραύσθην.*

θρηνέω-ῶ· *ἐθρήνουν, θρηνήσω, ἐθρήνησα 'Ηκολούθει θρηνῶν (μετοχ. τροπική).*

θυμιάω-ῶ· θυμιατίζω.

θύννος (ὁ) -ου· μέγας ἰχθύς, κοινῶς *τόννος* (λατ. thunnus), λακέρδα.

θύω (=θυσιάζω), *ἔθυον, θύσω, ἔθυσα, τέθυκα, ἐτεθύκειν.* Μέσον καὶ παθητ. *θύομαι* καὶ ἀορ. *ἐτύθην.* Συντασσ. μετ' αἰτιατικῆς, οἷον *θύω βοῦν*= θυσιάζω, ἢ προσφέρω θυσίαν βοός· *μέλλων θύεσθαι*= ἐν ᾧ ἔμελλε (ἦτο νὰ) σφαγῇ. Τὸ μέσον *θύομαι*=προσφέρω θυσίαν διὰ τὴν ἐπιχείρησίν μου, ἢ προσφέρω θυσίαν ἐκ τῶν πραγμάτων μου, ἐξ ὧν ἔχω. Τὸ ἀμετάβατον *θύω* σημαίνει κίνησιν σφοδρὰν καὶ ἐπὶ ἐμψύχων= ἀνάπτω, λυσσῶ, μαίνομαι, οἷον ὁ *θύννος ἀπὸ τοῦ θέειν καὶ ὁρμᾶν* = ὁ θύννος (ὠνομάσθη οὕτως) ἕνεκα τῆς μανιώδους κινήσεως καὶ ὁρμῆς.

θώραξ (ὁ) -ακος, σιδηροῦν σκέπασμα τῶν πολεμιστῶν ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ· διὰ τοῦ θώρακος προεφυλάττοντο ἀπὸ τὰ βέλη καὶ τὰ ἀκόντια.

I΄

Ἰατρὸς (ὁ) -οῦ, ὅπως καὶ σήμερον.

ἰδέα (ἡ) -ας ὄψις, μορφή.

ἴδιος, α, ον· ἰδιαίτερος.

ἰδών, ἰδοῦσα· ἰδὲ *ὁράω-ῶ.*

ἰέναι· ἰδὲ ἔρχομαι, ὅπως λέγεται *βαδίζω ὁδόν, οὕτω καὶ ἔρχομαι ὁδόν, ἰέναι ὁδόν*· καὶ παρ' ἡμῖν σήμερον πηγαίνω τὸν δρόμον, τὸν κατήφορον κτλ.

ἱερός, ά, όν· τὰ *ἱερά*=οἱ ναοί.

ἵημι (= ῥίπτω, ἀφήνω), *ἵην, ἥσω, ἧκα*, (ἀορ. α') καὶ ἐκ τοῦ β' ἀορ. ἧ πληθ. ἀριθμὸς *εἷμεν, εἶτε, εἶσαν* καὶ αἱ ἄλλαι ἐγκλίσεις· πρκ. *εἷκα, εἷκειν*.

ἱκετεύω (= παρακαλῶ), *ἱκέτευον, ἱκετεύσω, ἱκέτευσα* καὶ πλέον οὖ. *Τῆς δὲ ἱκετευούσης* μετοχ. χρον.)= ἐν ᾧ δὲ ἐκείνη παρεκάλει. Συντάσσ. μετ' αἰτιατικῆς καὶ ἀπαρεμφάτου τελικοῦ, οἷον: *ἱκετεύσας αὐτὸν μεθεῖναι*=ἐν ᾧ τὸν παρεκάλει νὰ τὴν ἀφήσῃ· *ἵκ. ἀφεθῆναι* =παρκ. νὰ ἀπολυθῇ.

ἱμάτιον (τὸ) -τὸ ἐπανωφόρι· τὸ *ἱμάτιον κατὰ κρᾶσιν θοἱμάτιον*.

ἵνα· συνδ. τελικὸς φερόμενος πρὸς ὑποτακτικήν, οἷον *ἵνα ἄρῃς*= διὰ νὰ σηκώσῃς· *ἵνα μιμῶνται*· ἢ εὐκτικήν, οἷον: *ἵνα ἐσθίοιεν* =διὰ νὰ τρώγωσιν· *ἵνα ζώῃ· ἵνα ἔχοι καρπεῦσθαι*.

Ἰόλαος (ὁ) -ου, ἀνεψιὸς Ἡρακλέους ἐξ ἀδελφοῦ καὶ ἅμα ἡνίοχος.

ἰὸς (ὁ) -οῦ· φαρμάκι.

Ἱππολύτη (ἡ) -ης βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων, γυναικῶν πολεμικῶν, αἵτινες κατῴκουν ἐν Σκυθίᾳ.

ἱπποκόμος (ὁ) -ου (ἵππος-κομέω) = ὁ φροντίζων περὶ τοῦ ἵππου, ὁ περιποιούμενος τὸν ἵππον, τουρκιστὶ σεΐζης.

ἵππος (ὁ) -ου καὶ ἵππος (ἡ) -ου συνηθέστερον, καθόσον οἱ θήλεις ἵπποι εἶναι ἱκανώτεροι τῶν ἀρσένων πανταχοῦ. Τὸ ἑνικὸν ἡ ἵππος λέγεται πολλάκις καὶ ἐν σημασίᾳ περιληπτικῇ,=τὸ *ἱππικόν*. *Κριθὴν ἵππου* (γεν. τῆς ἀναφορᾶς) = τὸ κριθάρι τοῦ ἀλόγου.

ἵπταμαι μεταγενέστερον, ἐξ οὗ οἱ ἀόριστοι *ἔπτην, ἐπτόμην*. Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον *πέτομαι* (ἰδέ)· *διδάξαι ἵπτασθαι*= νὰ τὴν διδάξῃ νὰ πετᾷ *(ἰδὲ δέομαι)*.

ἵπτασθαι· ἰδὲ *ἵπταμαι*.

ἴσασι· γ' πληθ. προσ. τοῦ *οἶδα* (ἰδέ).

ἴσθι· ἰδὲ *οἶδα*.

ἵστημι, *ἵστην, στήσω, ἔστησα*. οἱ χρόνοι οὗτοι συντάσσονται μετ' αἰτιατικῆς (ὡς μεταβατικοί), οἷον *ἔστησε παγίδας· στήσαντες προθεσμίαν καὶ τόπον* = ὁρίσαντες χρόνον καὶ τόπον· ὁ δ' ἀορ. β' *ἔστην* καὶ ὁ παρακ. *ἑστηκα*, ὑπερσ. *ἑστήκειν* καὶ *εἱστήκειν* λέγονται ἄνευ αἰτιατ. (ὡς ἀμετάβατοι), οἷον *στὰς* = σταθείς. Τὸ μέσον *ἵστατο ἀργὸς* (κατηγορ.)= *ἑστέκετο ἀργός· ἑστὼς*= στεκόμενος.

Ἰστιαῖος (ὁ) -ου, υἱὸς Λυσαγόρου, ἡγεμὼν τῆς Μιλήτου ὑπὸ

τὸν Δαρεῖον τὸν υἱὸν τοῦ Ὑστάσπους.

ἱστορέω-ῶ· διηγοῦμαι.

ἰσχυρός, ά, όν, παραθ. *ἰσχυρότερος-τατος*, δυνατός.

ἰσχυρῶς· δυνατά, πολύ.

ἰχθὺς (ὁ) -ύος· ψάρι.

Κ'

κἀγώ· καὶ ἐγώ.

καθαιρέω-ῶ (= λαμβάνω κάτω, καταβιβάζω)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *αἱρέω-ῶ* (ἰδέ).

καθάπερ (ἐπιρρ. ὁμοιωματικόν)· τὸ ἴδιον ὅπως, ἀπαράλλακτα, καθώς.

καθέζομαι (κάθημαι), *ἐκαθεζόμην, καθεδοῦμαι* καὶ παρὰ τοῖς νεωτέροις *καθεδήσομαι, ἐκαθέσθην* ὡσαύτως παρὰ τοῖς νεωτέροις.

καθειμένος, η, ον· ἰδὲ *καθίημι*.

καθείρξας· ἰδὲ *εἱργνύω*.

καθεὶς-έντος, μετ. ἀορ. β' τοῦ *καθίημι* (ἰδέ).

καθεύδω (= κοιμῶμαι), *ἐκάθευδον* καὶ σπανίως *καθηῦδον, καθευδήσω*· οἱ ἄλλοι χρόνοι ἐλλείπουσιν. *Ἐκείνου καθεύδοντος*=ἐν ᾧ ἐκεῖνος ἐκοιμᾶτο.

καθήκω (ῥάνω κάτω, ἐπανέρχομαι· ἰδὲ *ἵκω*). *Τῆς βολῆς καθηκούσης εἰς αὐτὸν* = ὅτε ἐπανῆλθεν εἰς αὐτὸν τὸ ῥίψιμον (ἡ σειρὰ νὰ ῥίψῃ τοὺς ἀστραγάλους).

καθίζω, *ἐκάθιζον, καθιῶ, ἐκάθισα, κεκάθικα*. Λέγεται καὶ μεταβατικῶς *καθίζω ἄλλον* καὶ ἀμεταβάτως *καθίζω ἐγώ*.

καθίημι (= ῥίπτω κάτω)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *ἵημι* (ἰδέ) *Καθεὶς τὸ δίκτυον*= *ῥίψας τὸ δίκτυον*. Μέσος παρακειμ. *καθεῖμαι*, οὗ μετοχὴ καθειμένος. *Καθειμένοι κώμην βαθεῖαν*= ἔχοντες κάτω ἐρριμένην μακρὰν κώμην, ἔχοντες μακρὰ μαλλιά.

καθίπταμαι (=πετῶ πρὸς τὰ κάτω)· ἰδὲ *ἵπταμαι, καταπτὰς* =πετάξας κάτω, καταβάς.

καθίστημι· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *ἵστημι* (ἰδέ). *Καθίσταμαι*=ἐπὶ τέλους γίνομαι, καταντῶ, ἀποβαίνω. *Καθεστήκεσαν* = εἶχον ἀποβῆ, ἔγειναν.

καθοπλίζομαι (ἐντελῶς ὁπλίζομαι)· παρακ. *καθώπλισμαι* καὶ μετοχὴ *καθωπλισμένος*= ἐντελῶς ὡπλισμένος.

καὶ· σύνδ. συμπλεκτικὸς συνδέων ἢ λέξεις, οἷον *ἀλώπηξ καὶ πάρδαλις· κλέπτων καὶ πωλῶν* ἢ κῶλα, οἷον *ἐκράτησε καὶ*.

προσέχαιρεν. Τὸ καὶ εἶναι πρὸς τούτοις ἐτιδοτικόν, δι' οὗ σημαίνομεν ἐπίδοσιν ἤτοι ἐπαύξησιν, οἷον: καὶ ὄφελος= (οὐ μόνον ἡ ἐπιθυμία σου θὰ πληρωθῇ, ἀλλὰ) καὶ ὠφέλεια... Πάντοτε ἐν τῷ ἐπιδοτικῷ καὶ ὀφείλομεν νὰ εὑρίσκωμεν τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος προσθήκην διὰ τοῦ οὐ μόνον-ἀλλὰ καὶ· καὶ ἀναλαβοῖσα=ἀφ' οὗ ἔλαβε καὶ εἰς τὰς χεῖρας (οὐ μόνον εὗρεν, ἀλλὰ καὶ ἔλαβεν εἰς χεῖρας)· καὶ πόσον καλλίων= οὐ μόνον καλλίων, ἀλλὰ καὶ πόσον καλλίων· καὶ εἰς θέατρον= οὐ μόνον ἐν τῷ οἴκῳ ᾄδειν= ἀλλὰ καὶ εἰς θέατρον εἰσελθεῖν· καὶ τάδε· καὶ ἄλλοτε= οὐ μόνον τόρα, ἀλλὰ καὶ ἄλλοτε.

καινός, ή, όν· καινούργιος, νέος.

καίριος, α, ον. Καίριον λέγεται πᾶν ὅ,τι γίνεται εἰς τὸν καιρόν του, δηλ. ὅταν πρέπῃ καὶ ὅπου πρέπει. *Πλήττω καιρίως*= πληγώνω ὅπου πρέπει· ἄρα πληγώνω ἐπικινδύνως ἢ θανατηφόρως· οὐ καιρίοις τραύμασιν= ὄχι διὰ πληγῶν θανατηφόρων.

καιρὸς (ὁ) -οῦ, ἡ ἐποχή, ἡ κατάλληλος ὥρα· καιρὸς ἀμητοῦ (γεν. τῆς ἀναφορᾶς)= ἐποχὴ τοῦ θερισμοῦ.

καίω, ἔκαιον καὶ ἔκαον, καύσω, ἔκαυσα, κέκαυκα, ἐκεκαύκειν.

κάκεῖ (ἐπιρρ. τοπικὸν =καὶ ἐκεῖ.

κἀκεῖνος=καὶ ἐκεῖνος.

κακός, ή, όν· συγκριτ. κακίων ἢ χείρων, ὑπερθετ. κάκιστος ἢ χείριστος. Τὸ συγκριτ. κακώτερος ποιητικὸν καὶ τῶν μεταγενεστέρων.

κακοστόμαχος, ὅστις κάμνει τὸν στόμαχον κακόν, ἀδύνατον, ἢ κάμνει κακὸ στομάχι, τὸ ἐναντίον τοῦ εὐστόμαχος.

κάλαμος, (ὁ) -ου· καλάμι.

καλέω-ῶ (ὀνομάζω, προσκαλῶ) ἐκάλουν, μελλ. καλῶ, ἴσως δὲ καὶ καλέσω, ἐκάλεσα, κέκληκα, ἐκεκλήκειν· παθ. μελλ. κληθήσομαι, ἐκλήθην, κέκλημαι. Καλέσας = προσκαλέσας· καλεῖν τὰς γυναῖκας = νὰ προσκαλῶσι τὰς γυναῖκας.

καλεῖς ἐπὶ νομὴν= προσκαλεῖς διὰ νὰ βοσκήσω. Ἐκλήθη σεισάχθεια = ὠνομάσθη σεισ.

καλιὰ (ἡ) -ᾶς· κατοικία.

κάλλιστος· ἰδὲ καλός.

καλλίχορος (ὁ ἡ)· ὁ ἔχων καλοὺς χορούς, τόπους ὡραίους διὰ χορόν.

καλλίων· ἰδὲ καλὸς (ἰδὲ τὸν καί).

κάλλος (τὸ) -εος ους, ὡραιότης. Περὶ κάλλους (διορ. τῆς ἀναφορᾶς)=περὶ ὡραιότητος.

καλοκἀγαθία (ἡ) -ας, ἡ ἰδιότης τοῦ καλοῦ κἀγαθοῦ (ἰδὲ καλός).

καλός, ή, όν· παραθετικὰ καλλίων, κάλλιστος. Ὅσατος Πόσον καλλίων =πόσον ὡραιοτέρα. Ἐν καλῷ (ἐνν. τόπῳ ἢ χρόνῳ)· ἀποθανεῖν ἔστί σου ἐν καλῷ= ὁ θάνατος παρεστί σοι ἐν πρέποντι χρόνῳ· ἦτοι διὰ σὲ εἶναι πρέπων καιρὸς ν' ἀποθάνῃς (ἀφ' οὗ τίποτε δὲν ἠξεύρεις =οὐκ εἰδότι σοι). Καλοὶ κἀγαθοὶ ὠνομάζοντο οἱ μεμορφωμένοι, τῶν ὁποίων ὁ ἐξωτερικὸς βίος (αἱ πράξεις) ἦτο ἀπαύγασμα τοῦ ἐσωτερικοῦ (τῶν σκέψεων), πλήρης, ὡς ἐκράτει ἰσορροπία μεταξὺ ψυχῆς καὶ πράξεων.

καλύπτω (σκεπάζω)· ὁ παρακ. κεκάλυφα μεταγενέστερος· παθ. παρακ. κεκάλυμμαι.

καλῶς (ἐπιρρ. τρόπου) ἐνδόξως.

κάμπλος (ἡ) -ου· καμήλα.

κάμνω (ἀμεταβάτως= κουράζομαι, ἀδυνατίζω ἢ ἀρρωστῶ, καὶ ἐπὶ τῶν ἐχθρῶν = νικῶμαι)· ἔκαμνον, κομοῦμαι, ἔκαμον, κέκμηκα, ἐκεκμήκειν.

Κάμπη (ἡ) -ης, τέρας ἐν τῷ Ταρτάρῳ φυλάττον τοὺς δεσμίους.

κἄν= καὶ ἐν.

κἄν= καὶ ἄν.

κἄπειτα= καὶ ἔπειτα.

κάπρος (ὁ) -ου, ἄγριος χοῖρος.

καρκίνος (ὁ) -ου, κάβουρας, τσαγανός.

καρπόομαι-οῦμαι (μαζεύω τὸν καρπὸν) μελλ. καρπώσομαι, ἐκαρπωσάμην, κεκάρπωμαι Καρποῦμαι τὰς προσόδους= λαμβάνω τὰ εἰσοδήματα.

κατὰ πρόθεσις σημαίνουσα μετὰ γενικῆς α) κίνησιν ἐκ τῶν ἄνω εἰς τὰ κάτω, οἷον κατὰ πετρῶν =ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ βράχου κάτω· ἀλλὰ τὸ κατὰ πετρῶν δύναται νὰ σημαίνῃ καὶ ἀπ' ἐπάνω κάτω εἰς τὰς πέτρας ἢ τοὺς βράχους, ὅπως καὶ τὸ κατὰ τοῦ ὕδατος= κάτω εἰς τὸ νερόν· β) τὸ ἐναντίον, οἷον: γενήσεσθαι κατ' αὐτῶν (ἰδὲ τὰ ῥήματα ᾐμὶ καὶ γίγνομαι). Μετ' αἰτιατικῆς δὲ σημαίνει α) χρόνον ἐν διαρκείᾳ, οἷον κατὰ μεσημβρίαν = ἐν καιρῷ μεσημβρίας· καθ' ἑκάστην ἡμέραν, καθ' ἕκαστον ἐνιαυτόν= κάθε χρόνον· β) τόπον ἐν ἐκτάσει, οἷον: ἡ κατὰ Λαιρώτειαν μάχη· γ) συμφωνίαν, οἷον κατὰ τὴν ἀξίαν= συμφώνως πρὸς τὴν ἀξίαν τῆς ζωγραφίας· κατὰ τὸν νόμον τῆς τέχνης= ὡς ἀπήτει ἡ τέχνη καθ' ἕκαστον τῶν εἰσιόντων= συμφώνως τῇ γνώμῃ ἑκάστου ἐκ τῶν εἰσερχομένων δ) χωρισμὸν καὶ

συγχρόνως τρόπον, οἷον: καθ' ἕν= ἕνα ἕνα χωριστά· κατ' ὀλίγον= λίγο-λίγο· κατ' ἐξοχήν= ἐξαιρετικῶς· κατὰ βραχὺ =βραδέως, ἠρέμα, ἀργὰ-ἀργά· αἰτίαν ἢ σκοπὸν, οἷον: κατὰ φρυγανισμὸν= διὰ συλλογὴν ξύλων.

καταβαίνω· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *βαίνω* (ἰδέ). *Οὐκ ἂν κατέβης* κτλ.=*εἰ πρότερον ἐσκέψω, οὐκ ἂν κατέβης*, καὶ ἀντικαθιστάμενης τῆς ὑποθέσεως διὰ τοῦ β' ὅρου τῆς συγκρίσεως λέγομεν *οὐκ ἂν κατέβης πρότερον* (πρὶν) *ἢ ἐσκέψω* (ἰδὲ πρότερος).

καταβάλλω (ῥίπτω κάτω)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *βάλλω* (ἰδέ). Ἡ σημασία πίπτω κατὰ γῆς φαίνεται ἀσυνήθης, ὡς ἐν τῇ φράσει *καταβαλὼν ἐπὶ στόμα*= =πεσὼν κατὰ γῆς πρόμυτα, πρηνής.

καταβῆναι· ἰδὲ *καταβαίνω*.

καταβιβρώσκω, κατατρώγω, τρώγω παντελῶς· οἱ χρόν. ὡς τοῦ *βιβρώσκω*.

καταβιόω-ῶ (ζῶ ὅλην τὴν ζωήν), *καταβιώσομαι, κατεβίων, κατεβίωκα*.

καταβιῶναι ἀπαρέμφ. ἀόρ. β' τοῦ *καταβιῶ*

κατεγελάω-ῶ (περιπαίζω τινά), *κατεγέλων, καταγελάσομαι, κατεγέλασα* ὁ παρακ. καὶ ὑπερσυντ. ἐλλείπουσιν. Συντασσ. μετὰ γενικῆς, οἷον *καταγελᾷ σοῦ*= σὲ περιπαίζουσιν.

καταγιγνώσκω (= καταδικάζω)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *γιγνώσκω* (ἰδέ)· συντ. μετὰ αἰτιατικῆς καὶ γενικῆς, οἷον: *κατέγνωσαν θάνατον αὐτοῦ*=ἀπεφάσισαν κατ' αὐτοῦ θάνατον, τὸν κατεδίκασαν εἰς θάνατον.

καταγορεύω (= προδίδω)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ ἀγορεύω (ἰδέ)· *ἠπείλησα κατερεῖν*=τὸν) ἐφοβέρισεν ὅτι θὰ τὸν προδώσῃ Σημειωτέον ὅτι τὰ *κατερῶ* συνερῶ κτλ. εἶνε ἐνίοτε μέλλοντες καὶ τῶν *κατηγορῶ* συνηγορῶ.

καταδικάζω καὶ παθητ. καταδικάζομαι, οὗ παρακ. *καταδέδικασμαι*. Ὁ Σ. *κατεδικάσθη ψήφοις* (δοτ. τοῦ μέσου= διὰ ψήφων, μὲ ψήφους) *πλείοσι διακοσίαις ὀγδοήκοντα μιᾷ* (αἱ δοτ. διακοσίαις κτλ. εἶναι δοτικαὶ τοῦ κατά τι)· τὸ *ψήφοις πλείοσι τῶν ἀπολυουσῶν* (γεν συγκρ.)= διὰ ψήφων περισσοτέρων ἀπὸ τὰς ἀθωωτικὰς κατὰ 281αν

καταθέω (= τρέχω κάτω, ὁηλ. εἰς τὴν παραλίαν)· *κατεθεον ὁ μέλλων θεῖσομαι μόνον ἐν τῷ ξενοδωνείῳ μεταθεῖσομαι*· οἱ ἄλλοι χρόνοι ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ *τρέχω* (ἰδέ).

καταθραύω (=παντελῶς συντρίβω)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *θραύω* (ἰδέ). Συντάσσεται μετ' αἰτιατ. οἷον *καταθραύειν τὴν δέσμην*.

καταθύω· κατὰ γῆς βύψας θυσιάζω, σφάζω· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *θύω* (ἰδέ).

κατακαίνω (φονεύων ῥίπτω κατὰ γῆς)· *κατέκαινον, κατακανῶ, κατέκανον, κατακέκονα*.

κατάκειμαι (= κάθημαι)· ἰδὲ *κεῖμαι*.

κατακερτομέω-ῶ (κατὰ, κᾶρ, τέμνω, εἰς ὑπερβολὴν πληγώνω τινὸς τὴν καρδίαν διὰ τῶν λόγων, ἐγγίζω τινὰ εἰς τὴν καρδιὰ, καταπικραίνω τινά). *Κατεκερτόμει λέγων* (μετοχ. τροπική).

κατακλύζω (= σκεπάζω διὰ τῶν ὑδάτων)· *κατέκλυζον, κατακλύσω, κατέκλυσα, κατακέκλυκα, κατεκεκλύκειν*.

κατακοιμῶ (κατακλίνω εἰς ὕπνον)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *κοιμῶ* (ἰδέ)· *κατεκοιμήθη* =κατεκλίθη (ἐπλάγιασε) νὰ κοιμηθῇ ἢ κατεκλίθη καὶ ἐκοιμήθη.

κατακόπτω (κατακομματιάζω, ἢ διὰ κτυπημάτων ῥίπτω κατὰ γῆς). Παθ. ἀορ. β' *κατεκόπην*. *Κατακοπέντες ὑπ' ἀλλήλων*= καταπονηθέντες, ἀδυνατίσαντες ὁ ἕνας ἐξ αἰτίας τοῦ ἄλλου.

καταλαβεῖν· ἰδὲ *καταλαμβάνω*.

καταλαμβάνω (= νικῶν λαμβάνω, κυριεύω ἢ συλλαμβάνω)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *λαμβάνω* (ἰδέ). *Καταλαβὼν πάντα μετεσκευασμένα* (μεταχ. κατηγορημ. ὡς καὶ ἐν τῷ βῆμ. εὑρίσκω, ὅπερ ἰδέ. *Λακεδ. καταλαβόντων Τεγέαν*= ἀφ' οὗ οἱ Λακεδ. κατέλαβον ἢ ἐκυρίευσαν τὴν Τεγέαν. *Καταλαβὼν Ἡράκλεα* = σταματήσας· *καταλαβεῖν* = συλλαβεῖν.

καταλείπω (= ἀφήνω κάτω ἢ παντελῶς)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *λείπω* (ἰδέ).

κατανοέω-ῶ (ἐντελῶς νοῶ)· συντάσσεται καὶ μετὰ εἰδικῆς προτάσεως, οἷον: *κατενόησα ὅτι ἄρχων οὐ διαφέρει*.

καταπίμπρημι (παντελῶς καίω) οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *πίμπρημι* (ἰδέ). *Καταπρήσας* = ἀφ' οὗ κατέκαυσεν.

καταπίνω (ὁλόκληρον πίνω ἢ καταιβάζω)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *πίνω* (ἰδέ).

καταπίπτω (πίπτω κάτω)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *πίπτω* (ἰδέ).

καταπλέω, πλέων φθάνω κάτω, εἰς τὴν παραλίαν ὡς καὶ τὸ κατάγομαι (ἰδέ)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *πλέω* (ἰδέ).

καταπλήττω (= οἷον διὰ κτυπήματος ἢ πληγῆς καταβάλλω

τὴν νῆσιν, τρομάζω τινά, τὸν σιαστίζω, ὥστε νὰ μὴ ἠμπορῇ νὰ σκεφθῇ· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ πλήττω· μέσος μέλλ. καταπλαγήσομαι, ἀορ. κατεπλάγην (ἐτρόμαξα, τἄχασα). *Καταπλαγεὶς*=σιαστίσας· τρομάξας· *οὐδὲν καταπλαγεὶς* (μετοχ. τροπικὴ)=χωρὶς καθόλου νὰ τἄχάσῃ.

καταπρήσας· ἰδὲ κατατίμπρημι.

καταπτᾶς· ἰδὲ καθίπταμαι.

καταπτερόω-ῶ (= ἀπ' ἐπάνω ἕως κάτω σκεπάζω μὲ πτερά). Παθητ. καταπτεροῦμαι, ἀορ. κατεπτερώθην, παρκ. κατεπτέρωμαι, κατεπτερώμην. *Κατεπτέρωτο*= ἦτο ὅλον ἐσκεπασμένον διὰ πτερῶν.

κατασκάπτω (=σκάπτων χρημνίζω, ἐκ θεμελίων χρημνίζω)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ σκάπτω (ἰδέ).

κατασκευάζω (= ἑτοιμάζω τι μὲ ὅ,τι ἀπαιτεῖται, κάμνω)· κατεσκεύαζον, κατασκευάσω, κατεσκεύασα, κατεσκεύακα, κατεσκεύακειν. Συντάσσεται μετὰ δύο αἰτιατ., ἐξ ὧν ἡ β' λέγεται κατηγορούμενον τῆς α', οἷον *κατασκευάσαι τοὺς φύλακας ἀγρύπνους*=νὰ κάμῃ, νὰ καταστήσῃ τοὺς φύλακας προσεκτικούς· ἔτι συντάσσ. μετ' αἰτιατ. καὶ δοτικῆς, οἷον: *κατασκευάσασα* (= ἐπεὶ κατεσκεύασεν) *τάφον ἑαυτῇ* (δοτ. ἠθικὴ=δι' ἑαυτήν)· παθ. *κατεσκευασμένην* = κεκαμωμένην.

κατάσκοπος (ὁ ἡ) -*ον* (τὸ)· ὁ ἐν ἀκριβείᾳ παρατηρῶν, ἐξετάζων πρὸ πάντων τὰ τῶν πολεμίων πράγματα.

καταστρατηγέω-ῶ· διὰ στρατηγήματος (ἰδὲ τὴν λέξιν) νικῶ.

κατασχεῖν· ἰδὲ κατέχω.

κατάσχῃς· ἰδὲ κατέχω.

κατασχίζω (= σχίζω ὅλως διὰ ὅλου)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ σχίζω (ἰδέ).

κατασχόντες· ἰδὲ κατέχω.

καταταρταρόω-ῶ· ρίπτω κάτω εἰς τὸν Τάρταρον.

κατατίθημι (θέτω τι κάτω, θέτω ἀσφαλῶς, ὥστε νὰ μὴ πίπτῃ, νὰ μὴ παραβαίνηται τοποθετῶ)· *τοὺς νόμους κατέθετο εἰς τοὺς ἄξονας* (ἰδὲ ἄξων).

κατατιτρώσκω· καταπληγώνω· ἰδὲ τιτρώσκω.

καταῤῥώδας· ἰδὲ κατατιτρώσκω.

καταῤῥαγεῖν· ἰδὲ κατεσθίω.

καταῤῥέρω (= φέρω κάτω)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ φέρω (ἰδέ). *Ἡ ναῦς κατεφέρετο ἐπὶ Νάξον*= τὸ πλοῖον (ὑπὸ τῆς κακοκαιρίας) ἐφέρετο κάτω εἰς τὰ παράλια τῆς Νάξου.

καταῤῥλέγω (ἀπ' ἐπάνω ἕως κάτω, ἐντελῶς καίω)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *φλέγω* (ἰδέ).

καταῤῥονέω-ῶ· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *φρονῶ*. Συντάσσ. μετὰ γενικῆς, οἷον: *καταφρονῆς τῶν ἐπαίνων, τῶν ψογων* (ἰδὲ ἀναφ. ἀντων. δ*c*) *πλούτου ἡμῶν*.

κατειπεῖν· ἰδὲ κατηγορέω-ῶ.

κατεθέμην· ἰδὲ κατατίθημι.

κατεπτέρωτο· ἰδὲ καταπτερόω-ῶ.

κατερεῖν· ἰδὲ καταγορεύω.

κατέρχομαι· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *ἔρχομαι*. Συντάσσεται κυρίως μετὰ μετοχῆς μέλλοντος, σπανιώτατα δὲ μετ' ἀπαρεμφάτου, οἷον *κατῆλθε πιόμενος, κατῆλθε πιεῖν*=κατέβη διὰ νὰ πίῃ. *Κατιόντων* (ἰδὲ *ἀνέρχομαι*)· *κατῄει*=κατέβαινεν.

κατεσθίω (=κατατρώγω), *κατήσθιον, κατέδομαι, κατέφαγον, κατεδήδοκα, κατεδηδόκειν* (ἰδὲ *μέλλω*).

κατέχω (=τελείως κρατῶ, πιάνω σφιχτὰ ἢ γερά), *κατεῖχον, καθέξω, κατέσχον, κατέσχηκα, κατεσχήκειν*. Συντάσσ. μετ' αἰτιατ. οἷον: *κατασχεῖν αὐτὸν* (δηλ. τὸν τέττιγα), *ἐν ᾧ τὸ ἀπαρεμφ. κατασχεῖν ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ μηχανώμενον* (ἰδέ)· *κατέσχεν ἄγχων*=ἐκράτησε (τὸν λέοντα) καὶ ἔσφιγγε τὸν λαιμόν του.

κατῄει· ἰδὲ κατέρχομαι.

κατῆλθε· ἰδὲ κατέρχομαι.

κατιόντας· ἰδὲ *κατέρχομαι*.

κατηγορέω-ῶ, *κατηγόρουν, κατηγορήσω* καὶ *κατερῶ, κατηγόρησα* καὶ *κατεῖπον, κατηγόρηκα* καὶ *κατείρηκα, κατηγορήκειν* καὶ *κατειρήκειν*. *Μὴ κατηγορεῖν* (αὐτοῦ) *τῷ δεσπότῃ*) (ἀντὶ τοῦ ἀρχαιοτέρου *πρὸς τὸν δεσπότην*) = νὰ μὴ τὸν καταγγείλῃ εἰς τὸν κύριον.

κατήγορος (ὁ) -*ου*· συντάσσ. μετὰ γενικῆς ἀντικειμενικῆς, οἷον *κατήγορος τῆς παρανοίας*.

κατοικέω-ῶ οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *οἰκέω-ῶ* (ἰδέ) *Ἡ Πυθία εἶπε κατοικεῖν αὐτὸν* (τὸν Ἡρακλέα)= ἡ Π. εἶπε νὰ κατοικῇ αὐτός.

κατορθόω-ῶ (κατορθώνω), *κατώρθουν κατορθώσω, κατώρθωσα, κατώρθωκα* ἄνευ ὑπερσυντ. *Πολλὰ* (ἐνν. κατορθώματα) *τοῦ πατρὸς κατορθοῦντος*= ἐν ᾧ ὁ πατήρ του πολλὰ κατώρθωνεν.

κατορύττω (=σκάπτων κρύπτω ὑπὸ γῆν, παραχώνω)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *ὀρύττω*.

καῦμα (τὸ) -*ατος*· καύσων.

καὐτὸς =καὶ αὐτός.

κεῖμαι, *ἐκείμην, κείσομαι* κα πλέον οὗ. *Κειμένην ῥίνην*=τεθειμένην, εὐρισκομένην ῥίνην.

κεκονιαμένος· ἰδὲ *κονιάω-ῶ*.

κεκράξεται· ἰδὲ *κράζω*.

Κελεὸς (ὁ) -οῦ, βασιλεὺς τῆς Ἐλευσῖνος.

κελεύω (διατάττω) πρκ. *κεκέλευκα*· συντάσσεται μετ' ἀπαρεμφ. καὶ δοτικῆς, οἷον: *κελεῦσαί τινι εἰπεῖν, μηνῦσαι* (ἰδὲ *φημί*)=διέταξεν ἕνα ὑπηρέτην νὰ εἴπῃ, νὰ εἰδοποιήσῃ· ἢ μετ' ἀπαρεμφ. καὶ αἰτιατικῆς, οἷον: *ἐκέλευσεν αὐτὸν σκευάσαι* (ἰδὲ *σκευάζω*)· *ἕκαστον καταθραῦσαι*= καθένας χωριστὰ νὰ τσακίσῃ· τοὺς στρατιώτας *ἀνάπτειν* καὶ *μετεωρίζειν* καὶ *καθαιρεῖν*. *Τῶν Ἀθηναίων κελευόντων ζητεῖν*= ἐν ᾧ οἱ Ἀθην. διέταττον νὰ ζητήσωσιν.

κέρας (τὸ)-ατος, *κέραος κέρως* κτλ. *κέρατον*. *Τυχὼν κέρως* (γεν.τῆς ἀναφορᾶς)=ἐπιτυχὼν εἰς τὸ κέρατον.

κερδαίνω· *ἐκέρδαινον, κερδανῶ, ἐκέρδανα, κεκέρδηκα*· ὁ ὑπερσυντ. δὲν ἀπαντᾷ. Συντάσσ. μετ' αἰτιατικῆς, οἷον: *κερδανεῖς οὐδὲν* (ἴνν. κέρδος) =τίποτε δὲν θὰ κερδήσῃς.

κερδανεῖς· ἰδὲ *κερδαίνω*.

κέρδος (τὸ) -εος-ους. *Τὸ παρὸν κέρδος, τὸ κέρδος ὃ πάρεστι, ὃ ἔχω, τὸ ἐν ταῖς χερσίν*.

Κερυνῖτις (ἡ) -ίδος ἐλέγετο ἡ ἔλαφος ἡ ζῶσα ἐν τοῖς ἄγροῖς τῆς Κερυνείας· ἡ *Κερύνεια* ἦτο πόλις κειμένη ἐπὶ ὄρους τῆς Ἀχαΐας ὁμωνύμου.

κεφαλαλγὶς (ὁ ἡ) -ὲς (τὸ)· ὁ προξενῶν κεφαλαλγίαν.

κήδομαι (φροντίζω). *ἐκηδόμην* καὶ πλέον οὗ. Συντάσσ. μετὰ γενικῆς, οἷον: *ὁ κηδόμενος αὐτῶν*.

κηπωρὸς (ὁ) ἡ *κηπουρὸς* (ὁ) -οῦ (κῆπος-οὖρος),ὁ ἔχων τὴν φροντίδα περὶ τοῦ κήπου.

κιθάρα (ἡ) -ας, ὁμοία σχεδὸν πρὸς τὴν λύραν. *Τῇ κιθάρᾳ δοτ.* ὀργανικὴ)= διὰ τῆς κιθάρας.

κιθαρῳδέω·ῶ· παίζω κιθάραν καὶ συγχρόνως τραγουδῶ.

κιθαρῳδὸς (ὁ) -οῦ παίζων κιθάραν καὶ ἅμα τραγουδῶν.

κινέω· πρκ. *κεκίνηκα* ἄνευ ὑπερσυντ. Ἐν τῇ φράσει *κινεῖν θήκας νεκρῶν* θὰ ἐννοήσωμεν μετακίνησιν τῶν σεντουκίων τῶν νεκρῶν πρὸς ἀνεύρεσιν τῶν κρυπτομένων χρημάτων.

κλάω-ῶ (σπάνω, τσακίζω), *ἔκλων, κλάσω, ἔκλασα*· συντάσσ. μετ' αἰτιατικῆς *ἔκλασε πάντα*.

Κλεάνθης (ὁ) -ους, φιλόσοφος στωϊκός.

κλείω ἢ **κλήω**· *κλείσω* ἢ *κλήσω*· παρὰ μεταγενεστέροις *κέκλεικα, ἐκεκλείκειν*· παθ. πρκ. *κέκλειμαι* ἢ *κέκλεισμαι*, ἀορ. *ἐκλείσθην*.

Κλεόβουλος (ὁ) -ου, εἷς τῶν 7 σοφῶν.

Κλεοπάτρα (ἡ) -ας, θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαίου τοῦ αὐλητοῦ, σύζυγος περιβόητος τοῦ ῥωμαίου στρατηγοῦ Μάρκου Ἀντωνίου. Αὕτη ὑπῆρξεν ἡ τελευταία τῆς Αἰγύπτου βασίλισσα, αὐτοκτονήσασα, ὅπως μὴ ἀπαχθῇ εἰς Ῥώμην ὡς ἡττημένη ὑπὸ τοῦ Ὀκταβιανοῦ.

κλέπτω· μελλ. *κλέψομαι ἔκλεψα*· πρκ. *κέκλεφα*. Συντάσσεται μετ' αἰτιατ. *κλέπτω κριθήν. Οὐκ ἐᾷς ἡμᾶς κλέπτειν*= δὲν μας ἀφήνεις νὰ κλέπτωμεν. παθ. ἀορ. *ἐκλάπην* πρκ. *κέκλεμμαι. Πυρὸς κλαπέντος*= ἐπειδὴ τὸ πῦρ ἐκλάπη· (ὑπὸ τοῦ Προμηθέως. Κανονικώτερον θὰ ἔλεγε: *τὸ πῦρ κλέψας ἔτεινε* κτλ.)

κλιθεῖσαν· ἰδὲ *κλαίω-ῶ*.

κλῖμαξ (ἡ) -ακος· σκάλα.

κλίνω (= πλαγιάζω, γέρνω), μελλ. *κλινῶ, ἔκλινα*· ὁ παρακ. *κέκλικα* μεταγενέστερος. *Κλίναντες γόνυ*,= γονατίσαντες· ἀλλὰ καὶ *κλίναντες εἰς γόνυ* =γύραντες εἰς τὰ γόνατα, γονατίσαντες.

κναφεῖον (τὸ) καὶ *γναφεῖον* (τὸ) -ου ὅπου πλύνουσι τὰ φορέματα.

κοιλώδης (ὁ ἡ)-ες (τὸ), ὁ ἔχων ὄψιν κοίλην, κοιλοειδής.

κοιμάω (ἀποκοιμίζω ἄλλον), *ἐκοίμων κοιμήσω, ἐκοίμησα*. Μέσον *κοιμῶμαι*· ὁ μέλλ. *κοιμήσομαι* μεταγενέστερος· *ἐκοιμήθην, κεκοίμημαι*.

κοκκύμηλον (τὸ) -ου ἀβρόμηλον ἢ ζλάνερον.

κολάζω (= τιμωρῶ πρὸς διόρθωσιν), *κολάσω, ἐκόλασα* ἄνευ πρκ. καὶ ὑπερσυντ. διαφέρει τοῦ τιμωροῦμαι, καθόσον τοῦτο σημαίνει τιμωρῶ πρὸς ἐκδίκησιν, ἀλλ' ἡ διαφορὰ αὕτη ἐνίοτε παραβλέπεται.

κολασθήσεται· παθ. μέλλ. τοῦ *κολάζω* (ἰδέ).

κόλπος (ὁ) -ου· σήμερον *κόρφος*

κολυμβὰς (ἡ)-άδος (ἐνν.ἐλαία), ἡ ἐλαία ἡ διατηρουμένη ἐν τῇ ἅλμῃ, οἱονεὶ κολυμβῶσα ἐν αὐτῇ.

κομίζω (=φέρω), *ἐκόμιζον, κομιῶ, ἐκόμισα, κεκόμικα, ἐκεκομίκειν*. *Ἐπέταξεν αὐτῷ κομίζειν*= τὸν διέταξε νὰ φέρῃ·

κομπάζω (ὁμιλῶ ὑπερηφάνως), *ἐκόμπαζον, κομπάσω* Συντ. μετ' ἀπαρεμφ. εἰδικοῦ, οἷον: *ἐκόμπαζεν ἠνδραγαθηκέναι* (ἰδὲ τὸ ῥῆμα).

κόνδυλος (ὁ)-ου· γρόθος, μπου-

νιᾷ. Κόνδυλος στερεὸς= γερὸς γρόθος.

κονιάω-ῶ (ἀσβεστώνω), κονιάσω, ἐκονίασα· παθ. παραχ. κεκονίαμαι, οὗ μετοχ. κεκονιαμένος.

κόπτω (=κτυπῶ, χωρίζω ἤτοι κόπτω), ἔκοπτον, κόψω, ἔκοψα, κέκοφα, ἐκεκόφειν. Τὴν κόπτουσάν με= ἡ ὁποία μὲ χωρίζει, μὲ σχίζει· κόψας ξύλα =ἀφ' οὗ ἔκοψε ξύλα.

κόραξ (ὁ) -ακος· ὄρνεον σαρκοφάγον, μὲ μαῦρα πτερά.

κορυνηφόρος (ὁ) -ου, ὁ φέρων ἢ κρατῶν κορύνην, ἤτοι ῥόπαλον, σωματοφύλαξ.

κόσμος (ὁ) -ου· ὅλη ἡ κτίσις.

Κούρητες (οἱ) -ων· ἱερεῖς τοῦ Διὸς ἐν Κρήτῃ, λατρεύοντες τὸν θεὸν ἐν μουσικῇ θορυβώδει καὶ πυρρίχῃ (δηλ. ὀρχήσει ἢ χορῷ σὺν τοῖς ὅπλοις).

κοῦφος, η, ον· ἐλαφρός.

κράζω (φωνάζω, κραυγάζω), ἔκραζον, ὁ μέλλων κεκράξομαι ποιητικὸς καὶ μεταγενέστερος· κράξω, ἔκραξα καὶ ἄρχατος ἔκραγον· πρκ. κέκραγα, ἐκεκράγειν.

Κράντιον (τὸ) -ου, δάτος ἐκ κυπαρίσσων πλησίον τῆς Κορίνθου.

κράνος (τὸ) -εος-ους, περικεφαλαία.

κρατέω-ῶ· ἐκράτουν, κρατήσω, ἐκράτησα, κεκράτηκα, ἐκεκρατήκειν. Συντασσ. μετὰ γενικῆς κρατήσουσι τῶν ἄλλων μυιῶν = θὰ νικήσωσι τὰς ἄλλας μυίας· ἐκράτησε τῶν Θεσσαλῶν· κρατεῖν τῆς γλώσσης= κύριον εἶναι τῆς γλώσσης, ἤτοι σιωπᾶν ὅσα πρέπει. Μετ' αἰτιατικῆς=καταλαμβάνω τι, πιάνω· καταβάλλω· κρατήσας ἀλώπεκα = καταλαβὼν ἀλώπ. ἐκράτησε λαγωὸν=ἔπιασε λαγών· κρατοῦντα Κέρβερον (ἰδὲ καὶ τὰς λέξεις χωρίς, ὅς, ἐπιτάττω). Προσέτι κρατῶ τι ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, οἷον κρατῶν σκῆπτρον.

κραυγὴ (ἡ) -ῆς· δυνατὴ φωνή.

κρέας (τὸ) -ατος-αος-ως, κρέατι -αῖ, ᾳ· πληθ. κρέατα -αα,ᾳ, κρεάτων -έων -ῶν κτλ.

κρεῖσσον (συγκριτ. τοῦ ἀγαθός)· ἰδέ)· προτιμότερον.

κρείσσων· ἰδὲ ἀγαθός.

κρημνὸς (ὁ) -οῦ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν.

κριθὴ (ἡ) -ῆς κριθάρι. Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις μόνον πληθυντ. κριθαί.

κρίνω, ἔκριτον, κριτῶ, ἔκρινα, κέκρικα, ἐκικρίκειν. Συντάσσ. μετὰ εἰδικοῦ ἀπαρεμφ., οἷον ἃ κρίνεις εἶναι= ὅσα κρίνεις ὅτι εἶναι.

κριτὴς (ὁ) -οῦ δικαστής. Κριτὴς παντὸς πράγματος (γεν. ἀντικειμενική).

Κροῖσος (ὁ) -ου βασιλεὺς τῆς Λυδίας πλουσιώτατος.

κρόταλον (τὸ) -ου ὅ,τι κάμνει κρότον.

κρύος (τὸ) -εος -ους κοινῶς κρύο.

κρύπτω, ἔκρυπτον, κρύψω, ἔκρυψα· τὸ κέκρυφα μεταγενέστερον παθ μέλλ. κρυβήσομαι, ἐκρύφθην καὶ μεταγεν. ἐκρύβην, πρκ. κέκρυμμαι.

κρυφᾶ (ἐπιρρ. τροπικόν)· κρυφά.

κτάομαι-ῶμαι (ἔχω, ἀποκτῶ), ἐκτώμην, κτήσομαι, ἐκτησάμην, κέκτημαι (= ἔχω), ἐκεκτήμην (=εἶχον)· ὑποτ πρκ. κεκτῶμαι ἢ ὦ κεκτημένος, εὐκτ. κεκτήμην, ῆο, ῆτο, κτλ. ἢ εἴην κεκτημένος. Κτᾶται ταῦτα σοί (δοτ. ἠθικὴ)= διὰ σὲ τὰ ἀποκτᾷ.

κτείνω· ἰδὲ ἀποκτείνω.

κτενίζω, ἐκτένιζον, κτενίσω, ἐκτένισα καὶ πλέον οὗ. Συντάσσ. μετ' αἰτιατ. ἐκτένιζε τὸν ἵππον. Γνωστὴ εἶναι ἡ κτεὶς (τὸ κτένι) ἢ ἡ ξύστρα, δι' ἧς κτενίζουσι καὶ καθαρίζουσι τὰς τρίχας τοῦ ἀλόγου.

κτητός, η, ον· ὅστις δύναται ν' ἀποκτηθῇ· κτητὰ δόξη (δοτ. τοῦ μέσου)= δύνανται ν' ἀποκτηθῶσι μὲ τὸ καλὸν ὄνομα, τὴν ὑπόληψιν.

κτίζω, ἔκτιζον κτίσω, ἔκτισα· ὁ παραχ. κέκτικα παρὰ Διοδώρῳ συγγρ. μεταγενεστέρῳ.

κυδρόομαι-οῦμαι· φουσκώνω, ὑπερηφανεύομαι.

κυλικεῖον (τὸ) -ου· τράπεζα, ἐπὶ τῆς ὁποίας εὑρίσκονται τὰ ποτήρια, ἔτι θήκη περιέχουσα τὰ ἀναγκαιοῦντα ποτήρια.

κύλιξ (ἡ) -ικος· ποτήριον. Ἐν Πλουτ. 14 νοεῖται κύλιξ περιέχουσα τὸ κώνειον.

κυλίνδω (κυλίω)· μέσον κυλίνδομαι καὶ μεταγενεστ. κυλίνδοῦμαι ἀορ ἐκυλίσθην, πρκ κεκύλισμαι.

κυνέη (ἐνν. ὁρᾶ), ἡ ἐκ δέρματος σκύλου κατασκευαζομένη περικεφαλαία, ἥτις ἐν τῇ μυθολογίᾳ καθιστᾷ τὸν φέροντα ἀόρατον.

κύρτος (ὁ) -ου, κόρινος ἐκ βούρλων πεπλεγμένος, ἰδίᾳ τὸ ψαροκόφινον.

κύων (ὁ ἡ) -νός. Τούτων οἱ μὲν εἶναι φύλακες τοῦ οἴκου καὶ τῶν ποιμνίων, οἱ δὲ θηρευταί. Κύων ἔτι ὀνομάζεται ἓν ἄστρον τοῦ ἀστερισμοῦ Ὡρίωνος, οὗ ἀνατείλαντος ἄρχονται οἱ μεγάλοι καύσωνες, τὰ κυνικὰ καύματα.

Κωλιὰς (ἡ) -άδος (ἐνν. ἄκρα),

ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς.

κωλύω (ἐμποδίζω), ἐκώλυον, κωλύσω, ἐκώλυσα, κεκώλυκα, ἐκεκωλύκειν. Συντασσ. μετ' ἀπαρεμφ. τελικοῦ ἐκωλύοντο διώκειν=ἐμποδίζοντο νὰ καταδιώξωσιν.

κώμη (ἡ) -ης, μικρὰ πόλις ἢ χωρίον.

κώνειον (τὸ) καὶ κώνιον· δηλητήριον, φαρμάκι.

Λ'

Λαβών· ἰδὲ *λαμβάνω*.

λαγχάνω (λαμβάνω μὲ τὸν λαχνόν, μὲ τὸν κλῆρον)· ἐλάγχανον, λήξομαι, ἔλαχον, εἴληχα, εἰλήχειν.

λαγών (ἡ) -όνος· διάστημα κενὸν ἢ βαθύ. Παρ' Ὁμήρῳ λαπάρα(ἐξ οὗ καὶ τὸ κοινὸν λάπα) τὸ μέρος τὸ ἀμέσως ὑπὸ τὰς πλευράς, τὸ κούρδι. Κοινῶς ἡ λαγὼν λέγεται λαγγόνα.

λαγωὸς (ὁ) -οῦ ποιητικῶς ἀντὶ λαγὼς (ὁ) -ώ, καὶ ἰωνικῶς λαγὸς -οῦ.

λαθοῦσα· ἰδὲ *λανθάνω*.

λαθεῖν· ἰδὲ *λανθάνω*.

λάθρα (ἐπιρρ. τροπικόν)· κρυφά. *Λάθρᾳ Διός*= λαθὼν τὸν Δία, διαφυγὼν τὴν προσοχὴν τοῦ Διός, κρυφὰ ἀπὸ τὸν Δία.

λακτίζω (κλωτσῶ), ἐλάκτιζον, λακτίσω, ἐλάκτισα καὶ πλέον οὐ παθ. ἀορ. ἐλακτίσθην. *Νεανίσκου λακτίσαντος*=ὅτε νεανίας ἐκλωτσοπάτησεν.

λαμβάνω, ἐλάμβανον, λήψομαι, ἔλαβον (ἀορ. β') εἴληφα, εἰλήφειν. Συντάσσεται μετ' αἰτιατικῆς, οἷον: στυππεῖα, κέρας· *λαμβάνω ῥῆγμα*(=πληγώνομαι)· *λαβὼν*=ἀφ' οὗ ἔλαβε. Τὸ μέσον *λαμβάνομαί τινος* =πράνομαι ἀπὸ ἓν πρᾶγμα, καὶ τροπικῶς *λαβόμενος εὐκαιρίας*= ἐπωφεληθεὶς τὴν εὐκαιρίαν, ἐκ τῆς εὐκαιρίας. Παθητ. *ληφθεὶς*=συλληφθείς.

λαμπτὴρ (ὁ) -ῆρος. λαμπάς.

λάμπω· ἔλαμπον, λάμψω, ἔλαμψα· συντ. μετ' αἰτιατικῆς τῆς ἰδίας σημασίας (σύστιχος αἰτιατική), οἷον *ἔλαμπεν αἴγλην*=ἔλαμπε λάμψιν (πυρός).

λανθάνω (= μένω ἀπαρατήρητος)· ἐλάνθανον, λήσω, ἀορ. β' ἔλαθον, λέληθα, ἐλελήθειν (ἰδὲ *δοκέω*-ῶ)· *λαθὼν τοὺς φύλακας*= διαφυγὼν τὴν προσοχὴν τῶν φυλάκων, μὴ ἐννοηθεὶς ὑπὸ τῶν φυλάκων, μὴ πέσῃ *λαθοῦσα*= μήπως πέσῃ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ. Τὸ μέσον

συνθ. *ἐπιλανθάνομαι* (= λησμονῶ), ἐπελανθανόμην, ἐπιλήσομαι, ἐπελαθόμην, ἐπιλέλησμαι, ἐπελελήσμην· ἐπιλελήσμεθα *πρίασθαι*=ἐλησμονήσαμεν νὰ ἀγοράσωμεν.

λάρναξ (ἡ) -ακος· κιβώτιον, καὶ ἔπειτα πλοιάριον.

λατρεύω (= ὑπηρετῶ ἐπὶ μισθῷ)· συντάσσ. μετὰ δοτικῆς, *λατρεύοντα Εὐρυσθεῖ*.

λάχανον (τὸ)· ου, καὶ τὸ ἐν τοῖς κήποις καὶ τὸ ἐν τοῖς ἀγροῖς.

λέγω· ἔλεγον, λέξω καὶ ἐρῶ, ἔλεξα καὶ εἶπον, εἴρηκα, εἰρήκειν. Τοῦ δὲ εἰπόντος=ἀφ' οὗ δὲ ἐκεῖνος εἶπε· *Δημ. τοῦ ῥήτορος εἰπόντος*. Συντασσ. μετὰ δοτικῆς *λέγει τῇ μητρὶ*= λέγει εἰς τὴν μητέρα του· ἔτι μετ' ἀπαρεμφ. εἰδικοῦ, οἷον: *λέγων εἶναι* (= ὅτι ἐστὶν) *ἔλεγεν ἔχειν* (=ὅτι ἔχει)· *ἔλεγε δεῖν* =ὅτι δεῖ, ὅτι πρέπει (ἰδὲ καὶ τὸ *δεῖν*)· *τῶν φίλων λεγόντων ἀμελεῖν αὐτὸν*= ὅτε οἱ φίλοι ἔλεγον ὅτι ἀμελεῖ αὐτός· *Διογ. ἔλεγεν ἐοικέναι τὴν ἀγωγὴν* (= ὅτι ἔοικεν ἡ ἀγωγή· ἰδὲ *ἔοικα*). Τὸ γ' προσ. *λέγεται* συνειθίζεται πολλάκις ἀπροσώπως· ἄρα *φάναι* (ὑποκ.) *λέγεται*(ἰδὲ καὶ τὰ *δεῖ, προσήκει, συνέβη, χρή*).

λειμὼν (ὁ) -ῶνος· λειβάδι.

λείπω (ἀφήνω), ἔλειπον, λείψω, ἀορ. β' ἔλιπον, λέλοιπα, ἐλελοίπειν. Παθ. *λείπομαι*. Τοὺς *λειπομένους* = τοὺς μένοντας ὀπίσω.

λεκάριον (τὸ) -ου· μικρὸν πιάτο· λέξις συγγενὴς τῷ *λεκάνη*.

λεκτέον (τὸ)· ου ὅ,τι πρέπει νὰ λέγηται, νὰ λεχθῇ.

λεοντῆ (ἡ) -ῆς· δέρμα λέοντος. *Τῇ λεοντῇ συσκεπασθεὶς*= διὰ δέρματος λέοντος ὅλος σκεπασθείς.

λεπτός, ή, όν, ὡς καὶ σήμερον· ἔτι *λεπτὸς* τὸ ἐναντίον τοῦ στερεὸς (ἰδέ).

Λέρνη (ἡ) -ης· λίμνη ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ Ἄργους, ἔνθα σήμερον τὸ χωρίον *Μύλη*. Ἐνταῦθα ὑπάρχει στενόν, ἐν ᾧ πολλὰ ὕδατα συναγόμενα σχηματίζουσιν *ἕλος*.

λέων (ὁ) -οντος· λεοντάρι.

Λιβανωτὸς (ὁ) -οῦ· θυμίαμα

λιθοκόλλητος (ὁ ἡ)-ον· ὁ ἔχων πολυτίμους λίθους (οἷον ἀδάμαντας) ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας προσκεκολλημένους.

λίθος (ὁ) -ου πέτρα. *Λίθοις* (δοτ. τοῦ ὀργάνου) *βαλλόμενος* =λιθοβολούμενος.

λιμώττω (πεινῶ), ῥῆμα μεταγενέστερον· ἐλίμωττον, λιμώξομαι, ἐλίμωξα καὶ πλέον οὐ.

λιχνεία (ἡ) -ας· λαιμαργία, λι-

χουδιά· ἔτι *λιχνεία* = λίχνευμα, τὸ νόστιμον φαγητόν.

λοβὸς (ὁ) -οῦ· τὸ λεπτὸν μέρος τοῦ ἥπατος, ὅπερ οἷον κρέμαται (τὸ ἄκρον τοῦ ἥπατος). Ὁμοίως *λοβὸς* καλεῖται καὶ τὸ κάτω μέρος τοῦ ὠτὸς τὸ λεπτὸν καὶ κρεμάμενον.

λόγιον (τὸ)-ου χρησμός. *Λόγιον ἦν μηδένα τῶν Γιγ. δύνασθαι ἀποκτεῖναι* = χρησμὸς ὑπῆρχεν ὅτι κανεὶς ἐκ τῶν Γιγ. δὲν ἦναι δυνατὸν νὰ ἀπολεσθῇ (ὑπὸ τῶν θεῶν).

λόγος (ὁ) -ου· πληθ. *λόγοι* = ἐπιστήμη, γράμματα. *Δίδωμι λόγους* = δίδω λόγον, ἐξηγοῦμαι.

λοιδορέω-ῶ καὶ **λοιδορέομαι -οῦμαι** (βλασφημῶ, ὑβρίζω)· *ἐλοιδόρουν, λοιδορήσω, ἐλοιδόρησα λελοιδόρηκα, ἐλελοιδορήκειν*. Συντάσσ. μετ' αἰτιατικῆς *πολλὰ* (= πολλὰς λοιδορίας)· καὶ δοτικῆς *Μεγακλεῖ, λοιδορησάμενος πολλὰ Μεγακλεῖ* = πολλὰς ὕβρεις εἰπὼν κατὰ τοῦ Μεγακλέους.

λοιπός, ή, όν· ὑπόλοιπος. Τὰ οὐδετ. τοῦ *λοιποῦ, τὸ λοιπὸν* (= εἰς τὸ ἑξῆς) ἀμφότερα ἐπὶ χρόνου· ἀλλὰ διὰ μὲν τοῦ πρώτου ἐννοοῦμεν διάφορα χρονικὰ σημεῖα τοῦ μέλλοντος· διὰ δὲ τοῦ δευτέρου ἐννοοῦμεν τὸ μέλλον ὡς ὅλον τι συνεχές.

Λοκρὸς (ὁ) -οῦ· ὁ κάτοικος τῆς Λοκρίδος.

λοξός, ή, όν· πλάγιος, τὸ ἐναντίον τοῦ ὀρθός *λοξὴ ὁδὸς* = πλάγιον βάδισμα.

λοπὰς (ἡ) -άδος· σκεῦος ῥηχόν, οἷον τηγάνι, πιάτον.

λουτρὸν (τὸ) -οῦ· λούσιμον, πλύσιμον. *Πᾶσι λουτροῖς* (δοτ. τοῦ μέσου) = μὲ ὅλα τὰ εἴδη ἢ τοὺς τρόπους τοῦ πλυσίματος.

λόχμη (ἡ) -ης· δάσος. *παρ' ἡμῖν σήμερον λόγγος*.

λύκος (ὁ) -ου· ζῷον τετράπουν, ἄγριον, σαρκοφάγον, ὁμοιάζον πρὸς μέγαν σκύλον, χρώματος στάκτης.

λυμαίνομαι (= βλάπτω), *ἐλυμαινόμην, λυμανοῦμαι, ἐλελυμήσμην, λελύμασμαι*.

λυπέω-ῶ (προξενῶ λύπην, πειράζω). Ὁ παθ. ἀορ. *ἐλυπήθην ἐφ' οἷς* (διορισμὸς τῆς αἰτίας) *λυπηθήσεσθαι* (ἰδὲ τὸ ῥῆμα ἀκούω).

λύσις (ἡ) -εως· λύσιμον, ἐλευθέρωσις.

λυσιτελὴς (ὁ ἡ) -ὲς (τὸ)· ὠφέλιμος.

λύτρωσις (ἡ) -εως· ἀπαλλαγή, ἀπελευθέρωσις

λύω· ῥῆμα ὁμαλώτατον. *Λέσαντες τὴν ἔχθραν* = διαλύσαντες τὴν ἔχθραν, συμβιβασθέντες, φιλιωθέντες.

Μ'

Μάγος (ὁ) -ου. *Μάγοι* ὠνομάζοντο οἱ ἱερεῖς καὶ σοφοὶ τῶν Περσῶν, οἱ γινώσκοντες τὴν ὀνειροκριτικὴν καὶ ἄλλας ἀπορρήτους καὶ μαγευτικὰς τέχνας.

μαῖα (ἡ) -ας· τροφός· μεταγενέστερον = μαμμή.

μαινὶς (ἡ) -ίδος· ἰχθὺς μικρὸς ταριχευόμενος, ἴσως τὸ χαμψί.

μαίνομαι (εἶμαι ἢ γίνομαι μανιώδης, παράφρων, παραφέρομαι). Τὸ ἐνεργητ. *μαίνω* παρὰ ποιηταῖς, ἅπαξ δὲ παρὰ Ξενοφῶντι καὶ παρά τισι μεταγενεστέροις ἐνίοτε. Οἱ χρόνοι: *ἐμαινόμην, μανοῦμαι*, ἀορ. *ἐμάνην*· τὰ *μανήσομαι, ἐμηνάμην, μεμήνημαι* εἶναι μεταγενέστερα. *Ἐὰν μανῶσιν* = ἐὰν τρελλαθῶσιν.

μαιόομαι-οῦμαι (ὡς μαῖα ξεγεννῶ γυναῖκα)· μεσ. ἀορ. *ἐμαιωσάμην*, παθ. *ἐμαιώθην*. οἱ ἀρχαιότεροι ἔλεγον *μαιεύομαι* καὶ ἀορ. παθ. *ἐμαιεύθην*. *Ἡ Λητὼ ἐμαιώθη ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος* = τὴν Λητὼ ἐξεγέννησεν ἡ Ἄρτεμις.

μαιωθεῖσα· ἰδὲ *μαιοῦμαι*.

μακαρίζω (λέγω τινὰ μακάριον, καλοτυχίζω)· *ἐμακάριζον, μακαριῶ, ἐμακάρισα* καὶ πλέον οὗ.

μακρὰν (ἐπιρρ. κατ' ἔλλειψιν τοῦ *ὁδόν*). Λέγεται καὶ ἐπὶ τόπου καὶ ἐπὶ χρόνου, οἷον: *οὐκ εἰς μακρὰν* = οὐχὶ ἐν μακρῷ χρόνῳ, μετὰ παρέλευσιν ὀλίγου χρόνου, ἐντὸς ὀλίγου.

μᾶλα (ἐπιρρ. ποσοτικὸν) = πολύ· *μᾶλλον* = περισσότερον· *μάλιστα* = καθ' ὑπερβολήν. *Οὐδὲν μᾶλλον* = τίποτε περισσότερον (ἐνν. παρὰ *ἐὰν μὴ ἐσφύριζεν*)· *μάλα δὴ ἄνδρες* = παρὰ πολὺ ἄνδρες.

μᾶλλον· ἰδὲ *μάλα*.

μανθάνω· *ἐμάνθανον, μαθήσομαι, ἔμαθον, μεμάθηκα, ἐμεμαθήκειν*. Συντάσσ. καὶ μετὰ μετοχῆς κατηγορηματικῆς, οἷον *ἐμαθε λέοντα ὄντα* = ὅτι εἶναι. Ἔτι συντασσ. μετ' αἰτιατικῆς, *ἔμαθε τὴν ἀλήθειαν ὅ,τι σοφὸν μάθοι* = τί σοφὸν ἔμαθεν (ἰδὲ ἄρα).

Μαντίνεια (ἡ) -ας· πόλις τῆς Ἀρκαδίας.

μαραίνω· *ἐμάραινον, μαρανῶ, ἐμάρανα*· παθ. *μαραίνομαι, ἐμαραινόμην, μαρανθήσομαι, ἐμαράνθην*, πρκ. *μεμάρασμαι* καὶ *μεμάραμμαι*. *Μαραίνω* = δίδω ὄψιν νεκρᾶν, *μαραίνω ὡς παρ' ἡμῖν· μεμαρασμένα* = μαραμμένα.

μαστεύω (ζητῶ)· *ἐμάστευον*,

μαστεύσω, ἐμάστευσα.

μαστιγόω-ῶ (μαστιγώνω)· ἐμαστίγουν, μαστιγώσω, ἐμαστίγωσα καὶ πλέον οὗ.

ματαίως· ἰδὲ μάτην.

μάτην (ἐπίρρ. τροπ.), ματαίως, στὰ χαμένα.

μάχιμος (ὁ ἡ) -ον (τὸ)· πολεμικός.

μάχομαι (πολεμῶ, ἐναντιοῦμαι)· ἐμαχόμην, μαχοῦμαι, ἐμαχεσάμην, μεμάχημαι, ἐμεμαχήμην. Συντάσσ. μετὰ ὀοτικῆς οἷον: μάχεσθε τοῖς ἀνέμοις= ἐναντιοῦσθε εἰς τοὺς ἀνέμους, ἀντιστέκεσθε· ἔτι μάχομαι περί τινος= πολεμῶ δι' ἕν πρᾶγμα.

μέγας, μεγάλη, μέγα· συγκρ. μείζων (ὁ ἡ) -ον (τὸ)· ὑπερβ. μέγιστος, η, ον. Τὸ οὐδετ. μέγα ὡς ἐπίρρημα ἐπιτείνον ἐπίθετα εἶναι χρήσεως ὁμηρικῆς, οἷον: μέγα πλούσιος= πολὺ πλούσιος. Ἐπὶ μέγα=εἰς μεγάλην ἔκτασιν, εἰς μέγα διάστημα.

Μέγαβυζος (ὁ) -ου· ἱερεὺς τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος.

μεγαλαυχέω-ῶ καὶ **μεγαλαυχοῦμαι**· μεγαλορρονῶ.

μέγεθος (τὸ) -εος-ους· ἀνάστημα. Μεγέθει ἀνυπέρβλητοι= διὰ τὸ ἀνάστημα τοῦ σώματος ἀνίκητοι.

μέγιστος, η, ον· ἰδὲ μέγας.

μέδιμνος (ὁ) -ου· μέτρον σίτου, ὡς σήμερον τὸ κοιλόν.

μεθεῖναι· ἀπαρεμφ. β' ἀορ. τοῦ μεθίημι (ἰδέ).

μεθέντος· μετοχ. β' ἀορ. τοῦ μεθίημι (ἰδέ).

μεθίημι (ἀφήνω· δ,τι μεταξὺ τῶν χειρῶν κρατῶ, ἀπολύω τι). Μεθεῖναι ἀπαρ. τελικ. ἐξαρτώμενον ἐκ τοῦ ἱκετευούσης (ἰδὲ ἱκετεύω). Εὐρυσθέως μεθέντος =τοῦ Εὐρ. ἀπολύσαντος, ἀφήσαντος.

μειδιάω-ῶ (χαμογελῶ), ἐμειδίων, μειδιάσω, ἐμειδίασα καὶ πλέον οὗ.

μείζων· ἰδὲ μέγας.

μειράκιον (τὸ) -ου· ὑποκοριστικὸν τοῦ μεῖραξ-ακος· νέος ἀπὸ 14 ἐτῶν μέχρι 20.

μελαγχολάω-ῶ· εἶμαι μελαγχολικός, καὶ τροπικῶς= εἶμαι ἐπιρρεπὴς εἰς ἰδέας ἀνοήτους, εἰς παραφροσύνην.

μέλας, -αινα, -αν (μαῦρος). Ὁ Διφ. φησι τὰς μελαίνας ἐλαίας εἶναι κακοστομαχωτέρας = Ὁ Διφ. φησιν ὅτι αἱ μελ. ἐλαῖαι εἰσι κακοστομαχώτεραι.

μέλει (ἄπρος. ὡς τὸ δεῖ· μέλει =ἔστι μέλησις)· ἔμελε, μελήσει, ἐμέλησε, μεμέληκε, ἐμεμελήκει. Οὐ μελήσει ἡμῖν αὐτῶν=οὐκ ἔσται ἡμῖν μέλησις αὐτῶν= δὲν θὰ φροντίσωμεν περὶ αὐτῶν.

Μελισσεὺς (ὁ) -εως· βασιλεὺς Κρήτης.

μέλλω (σκοπεύω, εἶμαι διὰ νὰ κάμω τι· ἔπειτα= βραδύνω)· ἤμελλον καὶ ἤμελλον, μελλήσω, ἐμέλλησα. Συντάσσ. μετ' ἀπαρεμφάτου τελικοῦ πρὸ πάντων χρόνου μέλλοντος, πολλάκις ἐνεστῶτος καὶ σπανίως ἀορίστου. Ὁ δὲ μέλλων καταβιβρώσκεσθαι = ἐκεῖνος δὲ ἐν ᾧ ἔμελλε νὰ (ἦτο διὰ νὰ) καταφαγωθῇ. Ὁμοίως μέλλων θύεσθαι, τελευτᾶν· μέλλοντος πιεῖν· ἔμελλε καταφαγεῖν· ἔμελλεν ἔσεσθαι· μέλλεις ἀδοξεῖν. Τὸ ἐν Πολ. 4 μὴ μέλλετε =μὴ βραδύνετε

μεμαρσυένα· ἰδὲ μαραίνω.

μέμνημαι· ἰδὲ μιμνήσκω.

μέμφομαι (κατηγορῶ)· ἐμεμφόμην, μέμψομαι, ἐμεμψάμην καὶ ἐμέμφθην. Συντάσσ. μετ' αἰτιατ. οἷον τὴν ἀξίνην.

μὲν σύνδ. ἐναντιωματικὸς ἔχων ἀνταπόδοσιν ἄλλοτε πρὸς τὸν δέ, οἷον ποτὲ μὲν ἔδακνε, ποτὲ δὲ προσέχαιρεν· ἄλλοτε πρὸς τὸν ἀλλὰ ἢ ὅμως δὲ ἢ ἀλλ' ὅμως. Εἶναι δυνατὸν ν' ἀκολουθήσωσι δὲ πλείονα τοῦ ἑνός. Διὰ τοῦ μὲν-δὲ συνδέονται ἔννοιαι ἐναντίαι, οἷον: ἔδακνε μὲν– ἐφίλει δέ· εἰ μὲν φίλος— εἰ δὲ ἐχθρός· τὰ μὲν ἄγρια— τὰ δὲ ἥμερα.

μέντοι (συνδ. ἐναντιωμ.)=ὅμως. Ἐν τῷ μὴ μέν τοι γε τό γε δίδει δύναμιν εἰς τὸ μή.

μένω· ἔμενον, μενῶ, ἔμεινα, μεμένηκα, ἐμεμενήκειν.

μετὰ (πρόθ.). Σημαίνει αὖτη κυρίως τὸ μεταξύ, ἔτι ἑνότητά τινα καὶ ἀλληλουχίαν ἢ καὶ ἐπακολούθησιν. Κατὰ ταῦτα μεθ' ἡμέραν= τὴν ἀκόλουθον (εὐθὺς) ἡμέραν· μετὰ μικρὸν (ἐνν. χρόνον)= μετ' ὀλίγον. Πρὸς τούτοις σημαίνει μετὰ γενικῆς τὸν τρόπον, οἷον μετὰ κραυγῆς=μὲ φωναῖς, μεθ' ἡδονῆς= εὐχαρίστως, μετὰ δέους =μὲ φόβον· ἢ τὸ ὁμοῦ, οἷον: μεθ' ὧν ἐξήνεγκε= μαζὶ μὲ τοὺς ὁποίους ἐκίνησεν.

μεταβάλλω (= ἀλλάσσω)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ βάλλω (ἰδέ). μεταβαλεῖν οὐκ ἔσχε=δὲν ἠμπόρεσε νὰ τὸ ἀλλάξῃ (τὸ χρῶμα). Μέσον μετεβάλοντο= μετέβαλον τὴν γνώμην των, ἤλλαξαν γνώμην.

μεταβολὴ (ἡ) -ῆς ἀλλαγή.

μετακαλέομαι-οῦμαι· στέλλω καὶ φωνάζω παρ' ἐμαυτῷ, κοντά μου.

μεταξὺ (ἐπίρρ. τοπικόν)· εἰς τὸ μέσον. Ἐν μύθῳ 46.= μεταξὺ

συλλήψεως καὶ καταβρώσεως.

μεταμορφόω-ῶ· μεταβάλλω τὴν μορφὴν ἢ τὸ σχῆμα πράγματός τινος.

μετανοέω-ῶ· μεταβάλλω γνώμην· μετενόουν, μετανοήσω κτλ.

μεταπέμπομαι (στέλλω καὶ προσκαλῶ τινα). Συντάσσ. μετ' αἰτιατικῆς, οἷον: μεταπεμψάμενος Μενέδημον· Παθητ. μεταπεμφθῆναί τινα τῶν μυλωθρῶν= νὰ προσκληθῇ ἕνας ἐκ τῶν μυλωθρῶν.

μετασκευάζω ἀλλάσσω σκευήν, ἤτοι φορέματα, καλύμματα κ.τ.τ. καὶ καθόλου=μεταβάλλω. Μετεσκενασμένα= μεταβεβλημένα.

μετατίθημι· μεταβάλλω τὴν θέσιν πράγματός τινος. Συντ. μετ' αἰτιατ.

μετεωρίζω (κρατῶ εἰς τὸν ἀέρα, σηκώνω ὑψηλά)· ἐμετεώριζον, ἐμετεώρισα, παθ. ἀορ. ἐμετεωρίσθην.

μέτριος, α, ον· ὁ ἔχων τὸ πρέπον μέτρον, ὡς καὶ σήμερον ἄνθρωπος μὲ μέτρα, μεμετρημένος· ἄρα=φρόνιμος. (ἴδε μετριότης).

μετριότης (ἡ) -ητος· ἡ ἰδιότης τοῦ μετρίου. Μέτριον λέγεται τὸ ἐν μέσῳ, ἤτοι οὔτε πολὺ οὔτε ὀλίγον, οὔτε πολυτελὲς οὔτε εὐτελές, οὔτε μέγα οὔτε μικρόν· ἄρα μέτριον= τὸ πρέπον, τὸ σωστόν, τὸ ἱκανὸν κτλ.

μέτωπον (τὸ) -ου κυρίως λέγεται τὸ μεταξὺ τῶν δύο ὀρθιλμῶν διάστημα, ἔπειτα τὸ ἄνω τῶν ὀρθιλμῶν μέρος τοῦ προσώπου τὸ μέχρι τῶν τριχῶν.

μέχρι (σύνδ. χρονικὸς) καὶ συνηθέστερον μέχρις οὗ= ἕως ὅτου, οἷον μέχρι ἀπέθανεν, μέχρις ἔλυσεν. Καὶ πρόθεσις μετὰ γενικῆς, οἷον: μέχρι τοῦ προσελθεῖν = μέχρι προτεγγίσεως. μέχρι τοῦ βαθμοῦ νὰ πλησιάσωσιν.

μὴ μόριον ἀπαγορευτικόν, συνταττόμενον μετὰ προστακτικῆς χρόνου ἐνεστῶτος, οἷον μὴ πώλει= μὴ πωλῇς· μὴ εὔχου= μὴ προσεύχησαι· β) τελικὸς σύνδεσμος· μὴ ἐξέλθῃ= ἵνα μὴ ἐξέλθῃ μὴ ποιήσῃς σκότος=ἵνα μὴ ποιήσῃς σκότος, φέρῃς σκότος· γ) μόριον ἐρωτηματικόν, οἷον δείσας μὴ ποιήσῃ=φοβηθεὶς μήπως κάμῃ.

μηδείς, μία, ἕν· ἐπὶ ἀπαγορεύσεως, οἷον: μηδεὶς ἐκβαινέτω=κανεὶς νὰ μὴ ἔβγῃ ἀπὸ τὸ πλοῖον.

μηλὶς (ἡ)-ίδος ἡ **μηλία γῆ**= βαφὴ (μπογιὰ) κιτρίνη, ξανθή

μῆλον (τὸ) -ου, λέγεται πᾶς καρπὸς μηλοειδής. Οὕτω μῆλα περσικὰ = τὰ ῥοδάκινα· μῆλα μηδικὰ = τὰ κίτρα μῆλα ἀρμενιακὰ= τὰ βερίκοκκα· μῆλα δαμασκηνὰ = τὰ δαμάσκηνα· μῆλα κυδώνια = τὰ κυδώνια. Μῆλα χρυσᾶ ἴσως ἓν εἶδος κυδωνίων, περὶ τῶν ὁποίων ὁ συγγραφεὺς Πλίνιος λέγει ὅτι ἔχουσιν ἐντομὰς καὶ χρῶμα κλίνον πρὸς τὸν χρυσόν, ὀνομάζει δὲ αὐτὰ chrysomela.

μηνύω (γνωττοποιῶ εἰδοποιῶ)· πρκ. μεμήνυκα.

μήτηρ (ἡ) *τέρος-τρός. Τῇ μητρὶ αὐτοῦ καὶ ὀρθότερον, τῇ αὐτοῦ μητρὶ (ἡ γενικὴ λέγεται κτητική).

Μῆτις (ἡ) -ιδος, θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, πρώτη σύζυγος τοῦ Διός.

μητρυιὰ (ἡ) -ᾶς ὡς καὶ παρ' ἡμῖν.

μηχανάομαι-ῶμαι (μηχανὰς ἤτοι μέσα ἐπινῶ, διὰ νὰ κατορθώσω τι)· ἐμηχανώμην, μηχανήσομαι, ἐμηχανησάμην, μεμηχάνημαι, ἐμεμηχανήμην. Συντάσσ. μετ' αἰτιατ. ἢ τελικοῦ ἀπαρεμφάτου, οἷον: μηχανώμενον κατασχεῖν = μέσα ἐπινοοῦντα, πανούργως ἑτοιμαζόμενον νὰ πιάσῃ (ἴδε κατέχω, θεῶμαι).

μικρός, ά, όν· παραθετ. μικρότερος ἢ μείων ἢ ἐλάσσων, μικρότατος ἢ ἐλάχιστος. Μετὰ μικρὸν (ἐνν. χρόνον)= μετ' ὀλίγον.

μιμνήσκω (=ἐνθυμίζω τινά), σχεδὸν πάντοτε σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἀνὰ, ὑπὸ, ἐπανα μελλ. μνήσω, ἔμνησα καὶ πλέον οὗ. Μέσον μιμνήσκομαι (= ἐνθυμοῦμαι), ἐμιμνησκόμην, μνήσομαι καὶ μνησθήσομαι, ἐμνήσθην, μέμνημαι, ἐμεμνήμην. Συντάσσ. μετὰ γενικῆς, οἷον: μέμνηνται τῆς πόλεως= κάμνουσι μνείαν τῆς πόλεως, ἀναφέρουσι τὴν πόλιν.

μιμέομαι-οῦμαι· ἐμιμούμην μιμήσομαι καὶ παθητ. μιμηθήσομαι, ἐμιμησάμην καὶ παθ. ἐμιμήθην, μεμίμημαι. Συντάσσ. μετ' αἰτιατ.

μνησικακέω-ῶ (=ἐνθυμοῦμαί τὸ γενόμενον εἰς ἐμὲ κακὸν καὶ ἐκδικοῦμαι)· ἐμνησικάκουν, μνησικακήσω, ἐμνησικάκησα καὶ πλέον οὗ. Συντάσσ. μετὰ δοτικῆς, οἷον: μηδὲν (=μηδαμῶς) μνησικακεῖν τοῖς Ἀθηναίοις= νὰ μὴ μνησικακῇ καθόλου ἐναντίον τῶν Ἀθηναίων.

μορμολύκειον (τὸ) -ου ἢ ὀρθότερον μορμολυκεῖον (τὸ)= φάντασμα φοβερόν, ὡς παρ' ἡμῖν τὸ λάμια.... κεφαλὴ μορμολυκείου= προσωπεῖον μορ-

μολυκείου.

μουσικῶς (ἐπιρρ. τροπικόν). Ἐστιαθεὶς μουσικῶς= φιλευθείς, φιλοξενηθεὶς ἁρμοδίως, πρεπόντως.

Μυκῆναι (αἱ) -ῶν· ἀρχαία πόλις τῆς Πελοποννήσου πλησίον τοῦ Ἄργους.

μυλωθρὸς (ὁ) -οῦ· μυλωνᾶς.

μυλὼν (ὁ) -ῶνος· ὁ τόπος ἔνθα ὁ μύλος εὑρίσκεται, ἔνθα ἀλέθουσιν.

Μύνδος (ἡ) -ου· πόλις τῆς Καρίας.

μυρίος, α, ον (=ἀναρίθμητος) μυρία ἐπηγγέλλετο = μυρίας ἐπαγγελίας (=ὑποσχέσεις) ἔκαμνεν. Ὡς ἀριθμητικὸν δὲ μύριοι (προπαροξυτόνως) =10 χιλιάδες.

Ν΄

Νάρθηξ (ὁ) -ηκος· φυτὸν ὁμοιάζον πρὸς κάλαμον μὲ πολλοὺς κόμβους καὶ ἀκάνθας, ἐνέχον ἐντεριώνην (ψύχαν), ἥτις διατηρεῖ τὸ πῦρ ὡς ἡ ὕσκα.

ναύκληρος (ὁ) -ου· κυβερνήτης πλοίου.

ναυλοχέω-ῶ (εἶμαι προσωρισμένος εἰς μέρος ἀσφαλὲς καὶ παραφυλάττω νὰ ἐξέλθω ἐν καιρῷ καὶ ἐπιπέσω κατὰ τοῦ ἐχθροῦ). Πλὴν τοῦ παρατατικοῦ οἱ ἄλλοι χρόνοι δὲν εὑρίσκονται.

ναυμαχέω-ῶ (πολεμῶ κατὰ θάλασσαν)· ἐναυμάχουν, ναυμαχήσω, ἐναυμάχησα, ναυμάχηκα, ἐναυμαχήκειν.

ναῦς (ἡ) (πλοῖον), νεώς, νηΐ, ναῦν, ναῦ· πληθ. νῆες, νεῶν, ναυσί, ναῦς.

νεανίσκος (ὁ) -ου, Ἠδύνατό τις νὰ ὀνομάζηται νεανίσκος μέχρι 40 ἐτῶν.

νείμασθαι· ἰδὲ νέμω.

Νεμέα (ἡ) -ας· δάσος πλησίον τῆς Νεμέας, χωρίου τῆς Ἀργολίδος.

νέμω (βόσκω, μοιράζω, κατοικῶ) ἔνεμον, νεμῶ, ἐνειμα, νενέμηκα, ἐνενεμήκειν. *Παιδίον νέμον* = παιδίον βόσκον. Μέσον *νέμομαι* καὶ ἀορ. α΄ ἐνειμάμην. Ἐνέμετο= ἔβοσκεν· νεμομένην= βόσκουσαν· *βάτραχοι ἐνέμοντο* = β. κατῴκουν. *Δαρείου διδόντος... καὶ νείμασθαι* = (ἔνθα ὑπονοεῖται τὸ ὑπισχνουμένου)=ὅτε ὁ Δαρεῖος ἔδιδε...καὶ ὑπέσχετο νὰ μοιρασθῇ (μὲ τὸν Ἀλέξανδρον).

νεοττιὰ (ἡ) -ᾶς φωλεά.

νεοττὸς (ὁ) -οῦ· τὸ νεογέννητον ζῷον καὶ ἰδίᾳ τὸ πουλάκι.

νεύω (γνέφω, κάμνω νεῦμα) ἔνευον, νεύσομαι, ἔνευσα, *νένευκα*.

νεωτερίζω (ζητῶ ἢ κάμνω νεώτερα, ἐπιχειρῶ μεταβολὴν ἢ ἀνατροπὴν τοῦ πολιτεύματος, στασιάζω)· μέλλ. *νεωτεριῶ*, ἐνεωτέρισα καὶ πλέον οὗ.

Νηρεὺς (ὁ) -έως· υἱὸς τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γαίας, πατὴρ 50 θυγατέρων, τῶν Νηρηίδων Νυμφῶν. Οὗτος ἐλάμβανε διαφόρους μορφὰς (*ἐνήλλασσε μορφάς*).

νομὴ (ἡ) -ῆς· βοσκή. Ἐπὶ *νομὴν*= διὰ νὰ βοσκήσω.

νομίζω· *ἐνόμιζον, νομιῶ, ἐνόμισα, νενόμικα*· ὁ ὑπερσ. ἐλλείπει. Ἐπὶ τῆς σήμερον σημασίας συντάσσεται μετ' εἰδικοῦ ἀπαρεμφάτου, οἷον *ὥστε αὐτὸν νομίσαι εἶναι* = ὥστε νὰ νομίσῃ αὐτὸς ὅτι εἶναι· *νομίσαντες κρύπτεσθαι*= νομ. ὅτι κρύπτεται· *νομίζων κεκοιμῆσθαι*=νομ. ὅτι εἶχε κοιμηθῇ. Οἱ μεταγενέστεροι συγγραφεῖς ἀντὶ ἀπαρεμφάτου ἔχουσι τὸ εἰδικὸν ὡς ἢ ὅτι καί τινα ἐγκλισιν, οἷον *νομίσασα ὡς τέξεται*= ἐπειδὴ ἐνόμισεν ὅτι θὰ γεννήσῃ.

νοσέω-ῶ (= εἶμαι ἄρρωστος, ἀσθενής)· ἐνόσουν, *νοσήσω, ἐνόσησα, νενόσηκα, ἐνενοσήκειν*. Παρεσκεύασε νοσεῖν= (τὸν) ἔκαμε νὰ ἀρρωστήσῃ.

νουθετέω-ῶ (συμβουλεύω) ἐνουθέτουν, *νουθετήσω, ἐνουθέτησα*. Οἱ ἄλλοι χρόνοι μεταγενέστεροι. Συντάσσ. μετ' αἰτιατικῆς, οἷον *ἐνουθέτει ἕλαφον*.

νύκτωρ (ἐπίρρ.) = ἐν καιρῷ νυκτός.

νὺξ (ἡ) -κτός. Ἡ γενικὴ *νυκτὸς* ὡς γενικὴ τοῦ ὅλου λέγεται ἐπὶ χρόνου= ἐν καιρῷ νυκτός, ὅπως καὶ τὸ *θέρους* (ἰδέ)· ὡσαύτως *ἑκάστης νυκτὸς*= καθ' ἑκάστην νύκτα *νυκτὶ μέσῃ*=τὸ μεσονύκτιον· συχνότατα λέγεται *ἐν μέσῳ νυκτῶν, ἀμφὶ* (ἢ περὶ) *μέσας νύκτας*. Τὸ *νυκτὸς* καὶ *ἡμέρας* (γεν. χρονικὴ)= ἡμέραν καὶ νύκτα.

νύττω καὶ **νύσσω** (κεντῶ). *ἔνυττον, νύξω*, ἔνυξα καὶ πλέον οὗ.

Ξ΄

Ξένος (ὁ) -ου. α) ὁ ἐκ φιλοξενίας γινόμενος φίλος. Καὶ ὁ φιλοξενῶν καὶ ὁ φιλοξενούμενος ἀπεδέχοντο ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Ξενίου Διὸς τὴν ἱερὰν συμφωνίαν, ὅπως ἀμοιβαίως

διατηρῶσι τὴν φιλίαν. Ἐλέγετο δὲ ξένος καὶ ὁ φιλοξενῶν καὶ ὁ φιλοξενούμενος· β) ὁ ἐκ ξένης χώρας ἐπὶ μισθῷ ὑπηρετῶν πρὸ πάντων ὡς στρατιώτης· ἄρα ξένος=μισθωτός, μισθοφόρος.

Ξενοφῶν (ὁ) -ῶντος, υἱὸς Γρύλλου, Ἕλλην ἱστορικός.

ξηραίνω· ἐξήρανον, ξηρανῶ, ἐξήρανα· παθητ. ξηραίνομαι, ἐξηράνθην, ἐξήρασμαι· τὰ ξηρανθήσομαι, ξηρανοῦμαι, ἐξήραμμαι εἶναι μεταγενέστερα.

ξιφίας (ὁ) -ου· ἰχθὺς καλούμενος σήμερον ξιφίας ἕνεκα τοῦ ξιφοειδοῦς αὐτοῦ ῥύγχους.

ξίφος (τὸ) -εος-ους· σπάθη· ἦτο τὸ ξίφος εὐθύ, πλατὺ καὶ μακρόν.

ξυλίζομαι· μαζεύω ξύλα.

ξυρέω-ῶ (ξυρίζω)· ἀορ. ἐξύρησα (παρ' Ἡρόδ.), ἔξυρα (παρ' Ἱπποκράτει)· ὁ μέλλ. ξυρήσω (Ν. Δ.) παθ. παρακ. ἐξύρημαι (Ἀριστοφ.).

Ο

ὁ, ἡ, τό (ἄρθρον). Μετὰ τῶν συνδέσμων μὲν, δὲ, οἷον: ὁ μὲν ὁ δὲ= οὗτος μὲν ἐκεῖνος δέ· οἱ δὲ= ἐκεῖνοι δέ· τοῦ δὲ ἐκείνου δέ· τῆς δὲ= ἐκείνης δέ· τὸν δὲ= ἐκεῖνον δέ· τὸ δὲ= τοῦτο δέ· τῶν μὲν - τῶν δὲ= ἐκείνων μὲν - τούτων δέ. Πρὸς τούτοις τὰ ὁ μὲν ὁ δὲ ἰσοδυναμοῦσι πρὸς τὰ ἄλλος μὲν (ἢ ἕνας μὲν, ἄλλος δὲ, οἷον τὴν μὲν - τὴν δὲ (μυθ.) = μίαν, ἄλλην· τοῦ μὲν - τοῦ δὲ= τοῦ ἑνός - τοῦ ἄλλου (μυθ.) Τὸ ἄρθρον μετὰ γενικῆς τίθεται πολλάκις κατ' ἔλλειψιν διαφόρων λέξεων, οἷον: ἐπὶ τὴν Ἀμφισσέων (ἐνν γῆ,ν)· καὶ τὸ οὐδέτ. πληθυντικῶς κατ' ἔλλειψιν τοῦ πράγματος, οἷον: τὰ κατὰ τὸν πόλεμον (ἐνν. πράγματα)=εἰς τὰ ἀφορῶντα εἰς τὸν πόλεμον· τὰ περὶ θήραν (πράγματα)= τὰ ἀφορῶντα εἰς τὸ κυνήγιον, τὰ τοῦ πολέμου (ἐνν. πράγματα).

ὀγκάομαι-ῶμαι· γκαρύζω.

ὀγκόω-ῶ (ἐξογκώνω,ῳουσκώνω)· ὀγκώσω, ὤγκωσα· παθ. πρκ. ὤγκωμαι, ὠγκώμην, ὠγκώθην· μέσ. μέλλ. ὀγκώσομαι, ὠγκωσάμην. Τὸ ῥῆμα παρὰ τοῖς ποιηταῖς καὶ τοῖς μεταγενεστέροις. *Μὴ μάταια ὀγκοῦ*=μὴ μάταιον ὄγκον ὀγκοῦ, μὴ ὑπερηφανεύεσαι ματαίως.

ὀγκωμένου· ἰδὲ ὀγκάομαι-ῶμαι

ὅδε, ἥδε, τόδε (ἀντ. δεικτικὴ ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων πλησιεστάτων). *Φράζουσι τάδε*=φρ. τὰ ἑξῆς.

ὁδεύω (περιπατῶ, διέρχομαι), μόνον ἀορ. ὥδευσα ἁπανταχῇ· Συντάσσεται μετ' αἰτιατ., οἷον *ὁδεύων τὴν ἄνυδρον*.

ὁδηγέω-ῶ· συντ. μετ' αἰτιατ. *ὡδήγει ταύτῃ*.

ὁδός (ἡ) -οῦ· δρόμος, βάδισμα.

ὀδούς (ὁ) -όντος· δόντι.

ὀδύρομαι (κλαίων κόπτομαι, ἄνευ τῆς ἐννοίας κτυπημάτων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἢ τοῦ στήθους ἢ τῶν γονάτων· θρηνῶ)· ὠδυρόμην, ὀδυροῦμαι, ὠδυράμην.

ὄζω (μυρίζω καλῶς ἢ κακῶς)· παρὰ τοῖς ποιηταῖς ὄζησα, ὤζησα· παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις ὤζηκα καὶ ὄδωδα παρκ. μὲ σημασίαν ἐνεστῶτος· παρ' Ὁμήρ, ὑπερσ. ὀδώδειν. Συντάσσεται μετὰ γενικῆς, οἷον *ὄζειν ἐλλυχνίων* (γενικὴ τῆς αἰτίας)= ὅτι μυρίζουσιν ἀπὸ τὸ φυτίλι τῆς λάμπας

οἷα (ἐπιρρ.) = καθώς. *Οἷα δὴ γυναῖκας*= ὡς γυναῖκας βεβαίως.

οἶδα (ἠξεύρω), παρακ. ἐν σημασίᾳ ἐνεστῶτος καὶ ὑπερσυντ. *ᾔδειν*=ἤξευρον· μέλλ. εἴσομαι καὶ πλέον οὐ. *Οὐκ οἶδα ὅ,τι παθὼν ἀποδιδράσκεις*= δὲν ἠξεύρω τί ἔπαθες καὶ φεύγεις. *Εἴπερ ᾔδεις ὁμιλεῖν ἀνθρώποις*=ἐὰν ἤξευρες νὰ συναναστρέφησαι μὲ ἀνθρώπους. Μετ. τοὺς εἰδότας = τοὺς ἠξεύροντας. Συντάσσεται μετὰ μετοχῆς κατηγορηματικῆς, οἷον *ᾔδειν γεγεννηκὼς αὐτοὺς*= ἤξευρον ὅτι τοὺς ἐγέννησα· *εὖ ἴσθι*= γνώριζε καλῶς, ἔσο βέβαιος.

οἴκαδε (ἐπίρρ.)=εἰς τὴν οἰκίαν.

οἰκέτης (ὁ) -ου· κυρίως ὁ σύνοικος, ἔπειτα ὁ δοῦλος· ὁ ὑπηρέτης.

οἰκέω-ῶ (κατοικῶ· διοικῶ)· ᾤκουν, οἰκήσω, ᾤκησα, ᾤκηκα, ᾠκήκειν. Συντάσσ. μετ' αἰτιατ. *οἰκοῦντων Ἄρνην* = οἱ ὁποῖοι κατῴκουν τὴν Ἄρνην.

οἰκία (ἡ) -ας· *οἰκίαν ὑποκριτοῦ* (γεν. κτητική).

οἰκοδομέω-ῶ (κυρίως *κτίζω οἶκον*, ἔπειτα πᾶν ἄλλο)· μέσον *οἰκοδομοῦμαι* = κτίζω δι' ἐμαυτόν.

οἶκοι (ἐπίρρ. ἐπὶ στάσεως)= ἐν τῇ οἰκίᾳ.

οἰκουρὸς (ὁ) -οῦ· ὁ φυλάττων τὸν οἶκον (ἰδὲ *κύων*).

οἰκτείρω (εὐσπλαγχνίζομαι, λυποῦμαι (καὶ *οἰκτίρω*, ᾤκτειρον καὶ ᾤκτιρον, *οἰκτερῶ*, ᾤκτειρα, καὶ ᾤκτιρα. *Οἰκτίρας*=εὐσπλαγχνισθείς.

οἶομαι (=νομίζω) καὶ οἴμαι,

ᾠόμην καὶ ᾤμην, οἰήσομαι, ᾠήθην καὶ πλέον οὖ. Συντάσσεται μετ' εἰδικοῦ ἀπαρεμφάτου, οἷον: τί οἴεσθέ με ποιήσειν= τί νομίζετε ὅτι θὰ κατορθώσω· οἰόμενος ἀποίεσθαι = ἂν νομίζῃς ὅτι θὰ κερδήσῃς. Πολλάκις τὸ οἶμαι εὑρίσκεται μεταξὺ δύο στιγμῶν καὶ λέγεται παρεμπίπτον, ὁπότε δὲν ἀκολουθεῖ ἀπαρέμφατον, π. χ. τρωθείς, οἶμαι, ἦ ἐξ ἄλλης αἰτίας.

οἷος, α, ον = α) ὁποίας λογῆς· ἐν τοιαύτῃ σημασίᾳ πάντοτε ἀναφέρεται εἰς τὴν δεικτικὴν ἀντων. τοιοῦτος ἢ ὑπάρχουσαν ἢ ἐννοουμένην, π. χ. πηδήμα (ἐνν. τοιοῦτον), οἷον (μυθ.) β) Μετὰ τοῦ τε π. χ. οἷός τε= δυνατός· κτήσασθαι οὐχ οἷόν τε ἐστίν= δὲν εἶναι δυνατὸν ν' ἀποκτήσῃ (τις ἄλλος παρὰ οἱ ὑπερτερήσαντες)· εἰ οἷόν τε (ἐνν. ἐστι γενέσθαι)= ἐὰν ἦναι δυνατὸν γ) ἐν ἐπιφωνήσεσι μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ ὦ ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ τί λογῆς, ἐν ᾧ ἐκφράζεται ὁ θαυμασμὸς δι' ἓν πρᾶγμα, καλὸν ἢ κακόν, π. χ. ὦ οἷα κεφαλή= ὦ τί ὡραία κεφαλή· οἷόν τι τὸ συμπόσιον= ὦ πόσον ὡραῖον εἶναι τὸ συμπόσιον.

οἰστός (ὁ) -οῦ· βέλος.

οἶστρος (ὁ) -ου· κοινῶς μῦγα, εἶναι δὲ ἔντομον, ὅπερ διὰ τοῦ κεντήματος καὶ τοῦ βόμβου ἐνοχλεῖ πρὸ πάντων τοὺς βοῦς καὶ καθιστᾷ αὐτοὺς μανιώδεις, ὁπότε ἀκράτητοι τρέχουσιν. Καὶ εἰς τοὺς θύννους ἐνυπάρχει ζωῦφιον καλούμενον ὡσαύτως οἶστρος, ὁμοίαν δὲ μανίαν ἐπιφέρον εἰς αὐτούς.

οἴχομαι (φεύγω, γίνομαι ἄφαντος), ᾠχόμην οἰχήσομαι· ὁ παρκ. οἴχωκα ἢ ᾤχωκα ποιητικός· ὁ ᾤχημαι μεταγενέστερος. Ὤχετο δρομαῖος (κατηρούμενον)=ἔφυγε τρεχάτα.

ὀκταμηνιαῖος, α, ον, σχηματισμὸς μεταγενέστερος ἀντὶ τοῦ ὀκτάμηνος (ὁ ἡ) -ον (τὸ)· ὀκτὼ μηνῶν.

ὄλβιος, α, ον· ὁ ἔχων πᾶν ὅ,τι ἀπαιτεῖται εἰς τὴν ἐντελῆ τοῦ βίου ἀπόλαυσιν. Ὀλβιώτερος τοῦ ἔχοντος (γεν. συγκριτικὴ) ἐφ' ἡμέραν= εὐτυχέστερος ἀπὸ τὸν ἔχοντα τὰ καθημερινόν.

ὀλιγότροφος (ὁ ἡ) -ον (τὸ)· ὁ τρέφων ὀλίγον.

ὀλισθαίνω ἢ **ὀλισθάνω** (γλιστρῶ)· ὠλίσθανον (ποιητ.) ὀλισθήσω (Ἁγ. Γραφ.), ὠλίσθησα (Ἀνθολογ.), ὠλίσθηκα (Ἱπποκρ.), ἀορ. β) ὤλισθον (ποιητ.)

ὀλκὸς (ὁ) -οῦ· τὸ ἕλκειν, σύρειν, ἢ ἕλκεσθαι· τὸ ἕρπειν ἢ βραδέως κινεῖσθαι. Ὀλκὸς ἐχιδνῶν= τὸ βραδὺ βάδισμα τῶν ἐχιδνῶν.

ὄλλυμι (χάνω)· ὤλλυν καὶ ὤλλυον, ὀλῶ, ὤλεσα, ὀλώλεκα, ὠλωλέκειν· ὁ παρκ. ὄλωλα (ἀμεταβ.) = εἶμαι χαμένος, ἐχάθην· μέλλων μεταγενεστ. ὀλέσω· μέσ. μέλλ. ὀλοῦμαι, ἀορ. ὠλόμην. Συντάσσεται μετ' αἰτιατικῆς.

ὀλολύζω (φωνάζω, τσιρίζω), ὠλόλυζον, ὀλολύξω, ὠλόλυξα καὶ πλέον οὗ.

ὅλος, η, ον· ὁλόκληρος. Ὅλας τὰς ἡμέρας (διορ. χρονικῆς διαρκείας) = ὁλοκλήρους τὰς ἡμέρας.

ὄμβρος (ὁ) -ου· βροχὴ δυνατή.

ὁμιλέω-ῶ (συναναστρέφομαι)· ὡμίλουν, ὁμιλήσω, ὡμίλησα, ὡμίληκα. Συντάσσ. μετὰ δοτικῆς.

ὂν (τὸ) -όντος· μετ. τοῦ εἰμί· τὰ ὄντα=ὅσα ὑπάρχουσιν.

ὀνειδίζω (κατηγορῶ), ὠνείδιζον, ὀνειδίσω, ὠνείδισα καὶ πλέον οὗ.

ὄνειρος (ὁ) ἢ ὄνειρον (τὸ), γεν. ὀνείρατος, πληθ. ὀνομ. ὄνειρατα ὡς ἐξ ὀνομαστικῆς ὄνειραρ μὴ ὑπαρχούσης. Κλίνεται ὅμως καὶ ὁμαλῶς.

ὄνθος (ὁ ἡ) -ου· κόπρος κτηνῶν, βόλβιτος (ἐν Ἠπείρῳ βοῦλτα (τὰ)= ἡ κόπρος τῶν βοῶν).

ὀνίνημι (ὠφελῶ)· παρατ. ἐλλείπει· μελλ. ὀνήσω, ὤνησα, ἄνευ παρακ. καὶ ὑπερσυντ. Μέσον ὀνίναμαι, ὀνήσομαι, ὠνήμην.

ὀνίνησιν· ἰδὲ ὀνίνημι.

ὄνος (ὁ) -ου· γάϊδαρος.

ὄντως (ἐπίρρ.)= τῷ ὄντι, πράγματι.

ὄντος μετ. τοῦ εἰμί (ἰδέ).

ὄνυξ (ὁ) -χος· νύχι. Τοῖς ὄνυξι (δοτικὴ τοῦ μέσου)=μὲ τὰ νύχια του.

ὀξύτις (ἡ) -ητος· ταχύτης.

ὀξυώπης (ὁ) -ου· ὁ ἔχων τὴν ὄρασιν ὀξεῖαν, ὁ διακρίνων τὰ πράγματα καλῶς, εἴτε μακρὰν εἶναι εἴτε καὶ μικροσκοπικά.

ὀπινίκα (σύνδ. χρονικὸς)=καθ' ὃν χρόνον.

ὄπισθεν (ἐπίρρ. τοπικὸν)= ἀπ' ὀπίσω, ὀπίσω.

ὁπλίζω (ἐνδύω τινὰ μὲ ὅπλα), ὡπλιζον, ὁπλίσω, ὥπλισα· οἱ χρόνοι ὥπλικα, ὡπλίκειν μεταγενέστεροι (Διοδ. Σικελ. καὶ Δ. Κάσσιος)· παθ. ἀορ. ὥπλίσθην, πρκ. ὥπλισμαι, ὡπλίσμην· ὡπλ. ἐγχειριδίοις (δοτ. τοῦ ὀργάνου)= μὲ ξίφη ὡπλισμένα.

ὁπλομαχέω-ῶ· μάχομαι ὁπλι-

ὅπλων.

ὁπότε (σύνδ. χρονικός).

Ὀποῦς (ὁ) -οῦντος· πόλις πρωτεύουσα τῶν Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν.

ὀπτάω-ῶ (ψήνω)· ὀπτήσω, ὤπτηκα· παθ. παρκ. ὤπτημαι.

ὅπως (σύνδ. τελικός)· συντάσσεται ἢ μεθ' ὑποτακτικῆς, π. χ. ὅπως ᾖ=διὰ νὰ ἦναι· ὅπως μὴ ἐπιλείψῃ· ὅπως οἱ ἔπποι ὦσιν· ἢ μετ' εὐκτικῆς οἷον: ὅπως σωθείημεν (Πολυαιν.)= διὰ νὰ σωθῶμεν καὶ οἱ δύο.

ὁράω-ῶ (βλέπω)· ἑώρων, ὄψομαι, εἶδον, ἑώρακα καὶ ἑόρακα καὶ ποιητ. ὄπωπα, ἑωράκειν· παθ. μελλ. ὀφθήσομαι, ἀορ. ὤφθην παρκ. ἑώραμαι. Συντάσσεται μετὰ μετοχῆς κατηγορηματικῆς π. χ. ἰδοῦσα κείμενον· ὁρῶν λύκον ἐρχόμενον (ἰδὲ τὸ ὡς)· ἰδὼν τοὺς ἐργάτας σκάπτοντας· ὁρῶν Συρακ. ὁδυρομένους καὶ δεομένους καὶ λέγοντας. Ὅτε ὤφθη = ὅτε ἐφάνη.

ὀργίζω (ἐξοργίζω, παροργίζω), ὀργῶ, ὤργισα· μέσον ὀργίζομαι, ὀργισοῦμαι καὶ ὀργισθήσομαι, ὠργίσθην, ὤργισμαι. Συντάσσ. μετὰ δοτικῆς, οἷον: ὀργισθεὶς τῷ Σόλωνι = κατὰ τοῦ Σόλωνος· ἐφ' οἷς (διορ. αἰτιώδης) ὀργισθέντα = διὰ τὰ ὁποῖα (λέγουσιν ὅτι) ὀργισθεὶς κτλ.

ὀρθός, ή, όν· τὸ ἐναντίον τοῦ λοξὸς (ἰδέ)· ὀρθὴν (ἔνν. ὁδὸν) ἰέναι (ἰδὲ ἔρχομαι).

Ὄρθρος (ὁ) -ου· σκύλος μυθώδης, υἱὸς τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἐχίδνης. Ἡ λέξις αὕτη ἐκ τῆς ῥίζης ὀρ παραγομένη σημαίνει τὸν ἄγρυπνον.

ὀρθῶς· ἐπίρρ. τροπικόν.

ὁρίζω (βάλλω ὅρια), ὁριῶ, ὅρισα, ὥρικα. *Πλάτωνος ὁρισαμένου*= Πλάτ. ὄντος ὁρισμόν.

ὁρμάω-ῶ, ὥρμων, ὁρμήσω, ὥρμηκα, ὥρμημαι, ὥρμησα, ὥρμηκα, ὡρμήκειν Συντάσσεται μετὰ μετοχῆς μέλλοντος σὺν ἢ ἄνευ τοῦ ὡς οἷον: ὥρμησεν ὡς ἀφαιρησομένη= ὥρμησε μὲ τὴν ἰδέαν ν' ἁρπάσῃ· ἔτι συντ. μετ' ἀπαρεμφ. τελικοῦ, οἷον: ὥρμησε μισθοφορεῖν=ἔσπευσε νὰ ὑπηρετήσῃ ἐπὶ μισθῷ· ὡρμηκότας στρατεύειν= ἔχοντας ὁρμὴν νὰ ἐκστρατεύσωσι. Καὶ μετ' αἰτιατικῆς σὺν τῇ ἐπὶ π. χ. ὡρμημένων ἐπὶ τὸν ἐξοστρακισμόν (ἰδὲ τὴν ἐπί) = ἐν ᾧ εἶχον ὁρμὴν διὰ νὰ τὸν ἐξορίσωσιν· ὥρμα ἐπ' αὐτὸν=ὥρμα ἐναντίον του(νὰ τὸν καταφάγῃ).

ὄρνεον (τὸ) -ου = ὄρνις (ὁ ἡ) -ιθος πτηνὸν εἴτε ἄγριον καὶ σαρκοφάγον εἴτε ἥμερον.

ὄρνις (ὁ ἡ) -ιθος αἰτ. ὄρνιθα καὶ ὄρτιν· α) ὄρνιθα· β) οἱονδήποτε πτηνὸν (ἰδὲ ὄρνεον).

ὄρος (τὸ) -εος-ους. Κατὰ κορυφὰς τῶν ὀρῶν= εἰς τὰς κορυφὰς τῶν ὀρέων.

ὅρος (ὁ) -ου· ὁρισμός.

ὀρύττω (σκάπτω, ἀνοίγω λάκκον)· ὤρυττον, ὀρύξω, ὤρυξα· οἱ χρόνοι ὠρόρυχα, ὠρορύχειν εἶναι μεταγενέστεροι· παθ. μέλλ. ὀρυχθήσομαι, ἀορ. ὠρύχθην, παρκ. ὠρόρυγμαι. Λέγεται καὶ ὀρύσσω.

ὀρῶν· ἰδὲ ὄρος.

ὅς, ἥ, ὅ (ἀντων. ἀναφορικὴ)=ὁ ὁποῖος, α, ον. Οἷς (δοτ. ὀργ.) = διὰ τῶν ὁποίων. Ἀορισταίνεται διὰ τοῦ ἄν π. χ. ὃς ἂν πέσῃ= ὁποιος πέσῃ μετὰ τοῦ καὶ, οἷον καὶ ὃς = καὶ οὗτος· καὶ οἱ= καὶ οὗτοι. Τὰ ὧν οἱ πολλοὶ πράττουσιν = ἐκείνων (ἐξ ἐκείνων), ἃ οἱ πολλοὶ πράττουσιν· ὑπὲρ ὧν πράττουσιν οὐκ ἐπιστρέφοντας= οὐκ ἐπιστρέφοντας ὑπὲρ ἐκείνων ἃ πράττουσιν· ὑπὲρ ὧν πολυπραγμονοῦσιν = ὑπὲρ ἐκείνων, ἃ πολυπραγμονοῦσι= δι' ὅσα πολυπραγ περὶ ὧν οὐ μεμάθηκας=περὶ ἐκείνων, ἃ οὐ μεμάθηκας· κρατοῦντα χωρὶς ὧν εἶχεν ὅπλων= κρατοῦντα (ἂν καταλάβῃ) χωρὶς τῶν ὅπλων, ἃ εἶχεν (ἰδὲ καὶ ἐπιτάττω. Ἐν τῷ ὧν (ἔνν. εἶς) ὡμολόγει εἶναι ἡ γενικὴ εἶναι κατηγορούμενον = ἐκ τῶν ὁποίων (ἕνας) ὡμολόγει ὅτι εἶναι. Ὧν τοὺς ἐπαίνους καταφρονεῖς= ὅσων καταφρονεῖς τοὺς ἐπαίνους.

ὅσιος, α, ον· εὐσεβής, δίκαιος (πρὸς τοὺς θεούς). Δίκαιον μὲν λέγεται κατ' ἀναφορὰν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους· ὅσιον δὲ πρὸς τοὺς θεούς.

ὅπερ, ἥπερ, ὅπερ=ὅστις ἀκριβῶς. Τὸ οὖν μετὰ τοῦ ὅσπερ ἐπιτείνει τὴν ἔννοιαν τοῦ περ· ὅσπερ οὖν (Στοβ.)=ὅσους ἀκριβῶς τῇ ἀληθείᾳ, τῷ ὄντι ἀκριβῶς.

ὅστις, ἥτις, ὅτι (ἀορίστως=ὁποιος). Προστιθεμένου τοῦ ἄν ἡ ἀοριστία ἐπαυξάνεται, πχ. ὅστις ἂν= ὁποιος καὶ ἄν, ὁποιοδήποτε. Τὸ ὅ,τι μὴ ἀκολουθεῖ κατόπιν ἀρνητικῆς προτάσεως (οὐδὲν εὗρον μυθ. 39) καὶ ἰσοδυναμεῖ τῷ : ὅ,τι (ὀλλ. τὸ οὐχ εὗρον) μὴ εἴπῃς ἀλεκτρυόνα= τὸ ἀποτον μὴ εἴπῃς περὶ ἀλεκτρυόνος (διότι εὗρον ἀλεκτρυόνα)· ἆρα ὅ,τι μὴ= ἐκτός, πλὴν ἀλεκτρυόνος

ὄστρακον (τὸ) -ου· τεμάχιον κεράμου.

ὄσφρησις (ἡ) -εως· ἡ αἴσθησις διὰ τὰς ὀσμάς· αἱ ὀσφρήσεις =τὰ νεῦρα τῆς ὀσφρήσεως (:).

ὅταν (συνδ. χρόν.) μεθ' ὑποτακτικῆς, ὅταν ποτῇς.

ὅτε (σύνδ. χρονικός)· ἀνταποδίδοται εἰς τὸν τότε ἢ ὑπάρχοντα ἢ ἐλλείποντα, ἢ ἄλλως ἀντικαθιστάμενον (οἷον θέρους) οἷον ὅτε ὤφθη, (τότε) φοβηθέντες ἔφυγον· ὅτε λυπεῖ, ἤλθον· ὅτε ἦκεν, (τότε) ἀφίκετο καὶ πλεῖστα ἄλλα.

ὅτι σύνδεσμος α) εἰδικός, οἷον ὅτι νοσοῦσιν, ὅτι βλέπω β) αἰτιολογικός, οἷον ὅτι εὗρον= διότι εὗρον· ὅτι παρεσύρη = διότι παρεσύρθη.

ὅ,τι μή· ἰδὲ ὅστις.

οὐ (μορ. ἀρνητικὸν) πρὸ συμφώνου π. χ. οὐ τὸ σῶμα· οὐκ πρὸ φωνήεντος ψιλουμένου, οἷον οὐκ ἔχει· οὐχ πρὸ φωνήεντος δασυνομένου, οἷον: οὐχ ἅπτομαι. Μετὰ τὸ οὐ συνήθως ἀκολουθεῖ ὁ σύνδ. ἀλλά, πολλάκις καὶ ὁ δέ, οἷον οὐ τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν πεποίκιλμαι. Διὰ τοῦ οὐ μόνον ἀλλὰ καὶ συνδέονται αἱ ἔννοιαι συμπλεκτικῶς.

οὖ· ἐπίρρ. τοπικὸν=ὅπου.

οὐδὲ· σύνδ. συμπλεκτικός· οὐδ' ὑμεῖς= καὶ ὑμεῖς οὐ· οὐδ' ἅπαξ= καὶ ἅπαξ οὐ.

οὐδείς, οὐδεμία, οὐδὲν (ἀριθμητικὸν)= οὔτε ἕνας, κανένας. Οὐδὲν κερδανεῖς= τίποτε δὲν θὰ κερδήσῃς· οὐδὲν ἦνυεν=τίποτε δὲν κατώρθωνεν· οὐδὲν εὗρον=τίποτε δὲν εὗρον. Οὐδεὶς τῶν ἐπ' αὐτοῦ= κανεὶς ἐκ τῶν συγχρόνων του. Πολλάκις τὸ οὐδεὶς· οὐδὲν= οὐδαμῶς, καθόλου δὲν, π. χ. οὐδὲν δεῖ= καθόλου δὲν εἶναι ἀνάγκη.

οὐδέτερος, α, ον· οὔτε ὁ ἕνας, οὔτε ὁ ἄλλος.

οὐκ· ἰδὲ οὐ.

οὐκέτι· πλέον δὲν.

οὐκοῦν (σύνδ. συμπερασματικός)· λοιπόν.

οὖν· α) συνδ. συλλογιστικὸς= λοιπόν· β) μόριον βεβαιωτικὸν =τῷ ὄντι, τῇ ἀληθείᾳ, βεβαίως

οὐρὰ (ἡ) -ᾶς. Σήμερον λέγεται κουρά.

οὔτε· σύνδ. συμπλεκτικὸς μετ' ἀρνήσεως. Συνήθως ἀκολουθεῖ καὶ ἄλλο οὔτε.

οὗτος, αὕτη, τοῦτο (ἀντων. δεικτική) Δι' αὐτῆς δεικνύομέν τι προηγούμενον ἢ ἑπόμενον, π.χ. τί (κατηγορ.) τοῦτο (δηλ. ὁ χάνδρος ὑποκ.) εἴη (συνδετικόν)· τοῦτο (δηλ. τὸ παραβαλεῖν) πεποίηκε· τοῦτο (δηλ. τὸ ἴπτασθαι) πόρρω τῆς φύσεως· τοῦτο (δηλ. τὸ φρέειν ὀργήν) μεμαθηκέναι. Τὰ οὗτος (κλητική), ὦ οὗτος, οὗτος σύ, ὦ οὗτοι ὡς προσφωνήσεις, ἀντὶ τοῦ σύ, ἐν ᾧ δεικνύεται συγχρόνως καὶ ὁ τόπος, οἷον: οὗτος τί ποιεῖς = σὺ ἐδῶ, τί ποιεῖς, ἢ ἔ σὺ τί κάμνεις; Τὸ οὐδέτερον τοῦτο μετὰ γενικῆς τοῦ ὅλου τίθεται κατ' ἔλλειψιν τῶν λέξεων μέρος, σημεῖον, βαθμός, σχῆμα, κατάστασις, οἷον: ἐν τούτῳ τῆς περιουσίας ὤν=ἐν τούτῳ τῷ βαθμῷ ἢ τῷ σημείῳ τῆς περιουσίας ὤν, οὕτω μικρὰν περιουσίαν ἔχων· εἰς τοῦτο ἡλικίας ἦκων = εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον τῆς ἡλικίας ῥθάσας.

οὐχ ἰδὲ οὐ,

οὕτως (ἐπίρρ. τροπικόν)· κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον.

ὀφείλω (χρεωστῶ)· ὤφειλον, ὀφειλήσω, ὠφείλησα, ἀορ. β' ὤφελον, ὠφείληκα, ὠφειλήκειν. Συντάσσεται μετὰ ὁριστικῆς, οἷον: ὀφειλομένην (μετοχ. ἐναντιωμ.) αὐτῷ = ἐν ᾧ ἐχρεωστοῦντο εἰς αὐτόν.

ὄφελος (τὸ) μόνον κατ' ὄνομαστ. καὶ αἰτιατικήν· ὠφέλεια.

ὄφις (ὁ) -εως· φεῖδι.

ὄχλος (ὁ) -ου· πυκνὸν πλῆθος ἀνθρώπων, μάλιστα κατωτέρας τάξεως.

ὀχυρός, ά, όν = ἐχυρός, ά, όν· ὅστις βαστᾷ, δὲν κυριεύεται, εἶναι ὠχυρωμένος, ἀσφαλής.

ὄψον (τὸ) -ου· πᾶν ὅ,τι μαγειρεύεται καὶ τρώγεται μετὰ τοῦ ἄρτου· γενικῶς προσφάγιον· ἄρα καὶ ἐλαῖαι καὶ τυρὸς καὶ ὀπῶραι κ.τ.τ.

ὀψοποιὸς (ὁ) -ου· ὁ ποιῶν ὄψα (ἰδὲ ὄψον), ὁ παρασκευάζων τροφὰς γλυκείας δι' ἀρτυμάτων, μάγειρος.

Π'

Παγὶς (ἡ) -ίδος, μηχάνημα πρὸς σύλληψιν ζώων καὶ ἰδίᾳ πτηνῶν.

παίζω· ἔπαιζον, παιξοῦμαι ἀορ. ἔπαισα· ὁ παρακ. πέποικα ἢ πέπαιχα παρὰ μεταγενεστέροις· παθ. πρκ. πέπαισμαι.

παῖς (ὁ) -δὸς λέγεται καὶ ὁ ὑπηρέτης.

παίω (κτυπῶ)· ἔπαιον, παίσω, ἔπαισα, πέπαικα, ἐπεπαίκειν· παίει τῷ ῥοπάλῳ= κτυπεῖ μὲ τὸ ῥόπαλον.

παιωνίζω καὶ **παιανίζω** (ψάλλω παιᾶνα, τραγουδῶ τῆς νίκης, τραγουδῶ διὰ τὴν νίκην), ἐπαιάνιζον, ἐπαιάνισα καὶ ἐ-

παιώνισα.

παλαίω· ἐπάλαιον, παλαίσω, ἐπάλαισα.

πάλιν (ἐπιρρ.)= ὀπίσω.

πάνυ (ἐπιρρ. ποσοτ.) πολύ.

παντελῶς (ἐπίρρ. τροπικὸν)= τελείως, καθ' ὁλοκληρίαν.

παρὰ (πρόθεσις) α΄)μετὰ γενικῆς σημαίνουσα τὸ *πόθεν* μετὰ τῆς ἐννοίας τοῦ *πλησίον*, τὴν αἰτίαν, οἷον παρ' ὧν= ἐκ (μέρους) τῶν ὁποίων· παρ' αὐτῶν, παρὰ πάντων, παρὰ τῆς φύσεως, παρὰ τοῦ πατρὸς (= ἐκ τοῦ πατρός, ἢ ὑπὸ τοῦ πατρός)· β΄) μετὰ δοτικῆς σημαίνουσα κτῆσιν ἢ ἁπλῶς τὸ *πλησίον*, οἷον παρ' ἑτέρῳ=εἰς τὰς χεῖρας ἄλλου· παρὰ Δαρείῳ= πλησίον τοῦ Δαρείου, ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Δαρείου· παρὰ πολλοῖς ἐν τῇ διανοίᾳ πολλῶν, κατὰ τὴν κρίσιν πολλῶν· γ΄) μετ' αἰτιατικῆς σημαίνουσα 1) χρόνον, οἷον παρὰ πόσον = ἐν ᾧ ἔπινεν· παρ' ἕκαστα = εὐθὺς εἰς ἑκάστην ἀντίρρησιν, εἰς κάθε ἀντιλογίαν καὶ γενικῶς=κάθε λίγο· 2) προσέγγισιν, οἷον παρὰ πολὺ = εἰς μέγαν βαθμόν· 3) αἰτίαν, οἷον οὐ παρ' ἕνα τὰ Σπάρτης = τὰ πράγματα τῆς Σπάρτης δὲν σμικρύνονται ἐξ αἰτίας ἑνός, διὰ τὴν ἔλλειψιν ἑνός· 4) τὸ ἐναντίον, οἷον παρ' ὥραν —ἐξώρας, ἀργά.

παραβάλλω· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *βάλλω* (ἰδέ)· ῥίπτω πλησίον ἢ ἔμπροσθεν (ἰδὲ καὶ τὸν σύνδ. *εἰ*).

παραγενόμενος· ἰδὲ παραγίγνομαι.

παραγίγνομαι (= φθάνω πλησίον, ἔρχομαι) οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *γίγνομαι* (ἰδέ). *Παρεγένετο*= ἦλθε πλησίον, ἔφθασεν.

παράγω (= φέρω πλησίον, παρουσιάζω)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *ἄγω* (ἰδέ).

παραδίδωμι (= δίδω εἰς χεῖρας)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *δίδωμι* (ἰδέ). Συντάσσεται μετ' αἰτιατικῆς ἢ ἀπαρεμφάτου καὶ δοτικῆς, οἷον *παρέδωκεν αὐτῷ φυλάττειν* = διὰ νὰ φυλάττῃ.

παραδραμοῦσα· ἰδὲ παρατρέχω.

παραινέω-ῶ (= συμβουλεύω), *παρήνουν, παραινέσω, παρήνεσα, παρήνεκα, παρηνέκειν. Τοῦ δὲ παραινοῦντος* (μετοχὴ ἐναντιωματικὴ)= ἐν ᾧ δὲ ἐκεῖνος (τὴν) συνεβούλευε· συντάσσεται αἰτιατικῇ καὶ δοτικῇ ἢ ἀπαρεμφάτῳ καὶ δοτικῇ, οἷον *παραινέσασα τῷ παιδὶ μένειν* =ἐν ᾧ συνεβούλευσε τὸ παιδί της νὰ μένῃ· *παραινῶν μὴ δεδιέναι* = συμβουλεύων νὰ μὴ φοβηθῇ.

παραινοῦντος· ἰδὲ *παραινέω-ῶ*.

παρακαθίζω· παρεκάθιζον, παρακαθιῶ, παρεκάθισα. Τὸ ἐνεργητικὸν= βάλλω τινὰ νὰ καθήσῃ πλησίον· τὸ μέσον *παρακαθίζομαι*= κάθημαι πλησίον. Ἀλλ' ἐνίοτε καὶ τὸ ἐνεργητικὸν ἔχει τὴν σημασίαν τοῦ μέσου παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις.

παρακαλῶ (= προσκαλῶ)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *καλῶ* (ἰδέ). Συντάσσεται μετ' αἰτιατικῆς καὶ ἀπαρεμφάτου, οἷον: *Κλεοπάτρα παρεκάλει τὸν Ἀντώνιον συνδειπνῆσαι*= ἡ Κλ. προσεκάλει τὸν Ἀντ. νὰ συνδειπνήσῃ· *ὃ ἔχις παρεκάλει τὴν ρίνην δοῦναί τι αὐτῷ*= παρεκάλει τὴν ρίνην νὰ τοῦ δώσῃ τίποτε. Μέσον *παρακαλοῦμαι*= ἐπικαλοῦμαι (ἰδέ).

παρακατατίθημι = παραδίδω πρὸς φύλαξιν, ἢ ἁπλῶς παραδίδω.

παράκειμαι (ἰδὲ *κεῖμαι*). Τὸ Τὸ ῥῆμα τοῦτο θεωρεῖται ὡς παθητ. *παρακείμενος τοῦ παρατίθημι· ἐλαῶν παρακειμένων* = ἐν ᾧ ἦσαν πλησίον του ἢ ἔμπροσθέν του τεθειμένοι ἐλαῖαι. Ἐνεργητικῶς *παρατιθέναι τράπεζαν* (στρώννειν τραπέζι) λέγεται ἐπὶ τοῦ ὑπηρέτου· μέσως *παρατίθεσθαι τράπεζαν* ἐπὶ τοῦ κυρίου, ὅστις διὰ τοῦ ὑπηρέτου στρώννει τράπεζαν.

παρακελεύομαι (= δίδω θάρρος, παρακινῶ, παρορμῶ)· συντάσσεται μετὰ δοτικῆς καὶ ἀπαρεμφάτου, οἷον: *παρεκελεύσατο τοῖς Λακεδαιμονίοις μάχεσθαι* = παρεκίνησε τοὺς Λακ. νὰ πολεμήσωσιν. Τὸ ἐνεργητ. *παρακελεύω* εἶναι πολὺ μεταγενέστερον. *Πύρρου παρακελευσαντος*= ἀφ' οὗ ὁ Πύρρος διέταξεν.

παραλαμβάνω=λαμβάνω παρά τινος, ἢ λαμβάνω πλησίον μου, εἰς τὴν κατοχήν μου)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ λαμβάνω (ἰδέ)· παθ. *παραλαμβάνομαι*= λαμβάνομαι (ὑπό τινος) πλησίον, εἰς τὴν οἰκίαν του. *Παραλαβὼν* = λαβὼν πλησίον του, ἄρα μαζί του.

παραληφθείς· ἰδὲ παραλαμβάνω.

παρανάλωμα (τὸ) -ατος· ἀνωφελὴς καὶ ἄσκοπος δαπάνη, τὸ κακῶς δαπανηθέν.

παρανήχομαι· πλησίον κολυμβῶ. Ἰδὲ καὶ *διανήχομαι*.

παράνοια (ἡ) -ας· ἀνοησία, μωρία.

παράπαν (ἐπιρρ.) = καθόλου, παντελῶς. Καὶ μετὰ τοῦ ἄρθρου τὸ παράπαν· οὐδὲν τὸ παράπαν=ἐντελῶς τίποτε.

παράσιτος ον· ὁ παρά τινι ἄλλῳ σιτιζόμενος, ἐσθίων· ὁ κολακεύων τινά, διὰ νὰ τρώγῃ μαζί του, τουρκιστὶ *dalkabuk*. Ἰδὲ τὴν λέξιν *ἑλάα*.

παρασκευάζω (= θέτω τὰ σκεύη πλησίον, ἑτοιμάζω· ἰδὲ καὶ τὴν λέξιν *σκεῦος*), *παρεσκεύαζον, παρασκευάσω, παρεσκεύασα, παρεσκεύακα, παρεσκεύακειν*. Μέσον παρασκευάζομαι = ἑτοιμάζομαι. *Παρεσκεύασε νοσεῖν* = ἠτοίμασεν, ἔγινεν αἰτία νὰ ἀρρωστήσῃ. Συντάσσεται μετ' αἰτ. καὶ δοτικῆς, οἷον : *ἡ Κλεοπάτρα παρεσκεύασε σωμπόσιον τῷ Ἀντωνίῳ*.

παρασκευὴ (ἡ) -ῆς· ἑτοιμασία. *Παρασκευὴν ποιοῦμαι* (κατὰ περίφρασιν)= παρασκευάζομαι· *ποιούμενοι* (Ἀθην. 12) ἔνν. *παρασκευήν*.

παρασύρω (= σύρω πλαγίως, ἀνεπαισθήτως), *παρέσυρον*, ἀορ. *παρέσυρα*, πρκ. *παρασέσυρκα* μεταγενέστερος· παθ. ἀορ. β' *παρεσύρην* καὶ μέσος *παρεσυράμην*.

παρατείνω (= πλαγίως τεντώνω, ἐκτείνω)· ἰδὲ *τείνω*. *Παρατείνας ἑαυτὸν*=ἐξαπλωθείς· *τὰ τείχη παρατείνοντα*=ἐκτεινόμενα (πλησίον τῆς πόλεως).

παρατίθημι (= θέτω πλησίον, ἐμπρός)· ἰδὲ καὶ τὸ ῥῆμα *παράκειμαι*.

παρατάττω (=βάλλω τὸν στρατὸν εἰς τάξιν διὰ νὰ πολεμήσῃ· ἀντιτάττω)· μέσ. *παρατάττομαι*= ἐμβαίνω εἰς τὴν τάξιν νὰ πολεμήσω, ἀντιτάττομαι. Συντάσσεται μετὰ δοτικῆς, οἷον : *παραταξόμεθα τῇ φιλοτιμίᾳ*.

παρατρέχω (=ξεπερνῶ)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *τρέχω* (ἰδέ).

παραφυλάττω (= παρὼν φυλάττω, περιμένω, φυλάττω ἄγρυπνος)· *παραφυλάττειν* (Πολ. 11) ἐξαρτώμενον ἐκ προηγηθέντος ἔφη.

παραχωνεύω (= ἀμέσως φωνάζω.

Πάρδαλις (ἡ) -εως, ζῷον ἄγριον, ἐκ τοῦ γένους τῶν γαλεοειδῶν, ἔχον σῶμα κατάστικτον.

παρεγκελεύομαι (κοντὰ εἰς ἄλλον παρακινῶ καὶ ἐγώ)· μετ' ἀπαρεμφάτου, οἷον: *παρεγκελευομένων καταλαβεῖν*= ἐν ᾧ ὁ ἕνας κοντὰ 'ς τὸν ἄλλον παρεκίνει νὰ καταλάβωσι τὸν λόφον.

παρείη· εὐκτ. τοῦ *πάρειμι* (ἰδέ).

παρειμένον· ἰδὲ *παρίημι*.

πάρειμι· εἶμαι παρών, ἦλθον.

παρελθεῖν· ἰδὲ παρέρχομαι.

παρελθών· ἰδὲ παρέρχομαι.

παρέρχομαι (= περνῶ πλησίον)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *ἔρχομαι*. *Τὸν Ξενοφῶντα παριέναι* =ὁ Ξ. νὰ περάσῃ· *Ἀρ. παριόντα*=τὸν Ἀρ. ἐν ᾧ ἐπέρνα· *παρῆλθεν*=ἐπέρασεν.

παρέχω (=δίδω)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *ἔχω* (ἰδέ). Συντάσσεται μετ' αἰτ. καὶ δοτικῆς, οἷον *παρέχω βίον αὐτοῖς* = δίδω ζωὴν εἰς αὐτούς.

παρῆλθεν· ἰδὲ παρέρχομαι.

παριέναι· ἰδὲ παρέρχομαι.

παρίημι (ἀφίνω πλαγίως, ἀπολύω· χαλαρώνω, ἀπολύω)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *ἵημι* (ἰδέ). Παθ. παρακ. *παρεῖμαι*, οὗ μετοχὴ *παρειμένος* = παραλελυμένος, κουρασμένος.

παριών· ἰδὲ παρέρχομαι.

παριοῦσα· ἰδὲ παρέρχομαι.

παροχετεύω· φέρω εἰς πλάγιον ὀχετόν, δίδω ἄλλην διεύθυνσιν εἰς τὸ ῥέον ὕδωρ.

πᾶς, πᾶσα, πᾶν, γεν, *παντός, πάσης, παντός*. *Πάσας τὰς ἡμέρας* (διορ. χρονικὸς) = ὅλας τὰς ἡμέρας· *διὰ παντὸς* (ἐνν. τοῦ *χρόνου*) = ἀδιαλείπτως, αἰωνίως. Μετὰ τοῦ ἄρθρου ὁ πᾶς, *οἱ πάντες, ἡ πᾶσα, αἱ πᾶσαι, τὸ πᾶν* κτλ. καὶ τινος οὐσιαστικοῦ παρίσταται τὸ ὅλον, τὸ σύνολον ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ μέρη αὐτοῦ, π. χ. *τοῦ παντὸς κόσμου* = τοῦ κόσμου ἐν συνόλῳ (ἄνευ τινὸς ἐξαιρέσεως, ἐν ᾧ ἁπλῶς *πάντες* = ὅλοι ἀλλὰ καθένας ἰδιαιτέρως καὶ πολλάκις καὶ μετά τινος ἐξαιρέσεως).

πάσχω· *ἔπασχον, πείσομαι, ἔπαθον, πέπονθα, ἐπεπόνθειν* (ἰδὲ τὴν λέξιν *δίκαιος*). *Πάσχω δίκαια* (ἐνν. πάθη) πάσχω δικαίως· ἰδὲ καὶ τὸ ῥῆμα *χρή*. *Ὡς . . εἴη παθὼν κατὰ περίφρασιν ἀντὶ τοῦ ὡς πάθοι . . διότι ἔπαθεν.

πατάσσω (= κτυπῶ), *πατάξω ἐπάταξα*· ὁ παθ. παρακ *πεπάταγμαι* (ὁμήρ.) ὁ ἀορ. *ἐπατάχθην* (Ἀνακρ.) ὁ μέλλων *παταχθήσομαι* (Λουκ.) Πλὴν τοῦ ἀορίστου *ἐπάταξα* οἱ Ἀττικοὶ μεταχειρίζονται τοὺς χρόνους τοῦ *τύπτω, ἤ παίω, ἤ πλήττω*. *Τίς ἐπάταξε τὸν Ἐπαμεινώνδαν* (ἰδὲ τὰ *ἐπιστρέφω* καὶ *ἀνακαλῶ*).

πατέω-ῶ· *ἐπάτουν, πατήσω, ἐπάτησα, πεπάτηκα, ἐπεπατήκειν*.

πατρῷος, α, ον· ὅ,τι ἐκ τοῦ πατρὸς προέρχεται ὡς κληρονομία *Πατρῷοι θεοί* = οἱ θεοὶ (δηλ. τὰ ἀγάλματα) τῶν προγόνων.

παῦλα (ἡ) -ης· παῦσις, τέλος. *Παῦλαν λαμβάνω* = παύω. *Τῶν ὄμβρων παῦλαν λαβόντων*

= ἀφοῦ αἱ βροχαὶ ἔπαυσαν, ἐτελείωσαν.

πεδίον (τὸ) -ου· ἡ πεδιάς.

πείθω· ἐπειθον, πείσω, ἔπεισα, πέπεικα, ἐπεπείκειν. Μέσον πείθομαι (= ὑπακούω, παραδέχομαι), ἐπειθόμην, πείσομαι καὶ πεισθήσομαι, ἐπείσθην καὶ β' ἐπιθόμην, πέπεισμαι καὶ πέποιθα. Συντ. μετὰ δοτικῆς, οἷον πείθονται τῇ ἀπάτῃ= πιστεύουσιν εἰς τοὺς ἀπατηλοὺς λόγους· καὶ μετὰ τελικοῦ ἀπαρεμφ. οἷον ὁ Θ. οὐκ ἔπειθε μένειν= δὲν τοὺς ἔπειθε νὰ μείνωσιν· ἔπεισε μὴ κατασκάψας κατέπεισε (τοὺς Λακεδ.) νὰ μὴ κρημνίσωσιν ἐκ θεμελίων (τὰς Ἀθήνας)· οὐ πείθων Εὐρυβιάδην ναυμαχῆσαι= ἐπειδὴ δὲν ἔπειθε τὸν Εὐρυβιάδην νὰ ναυμαχήσωσιν.

πειράζω (= δοκιμάζω), ἐπείραζον. Τὸ ῥῆμα τοῦτο ἀντὶ τοῦ πειράω-ῶ μετεχειρίσθη ὁ Ὅμηρος.

πειράομαι-ῶμαι (= προσπαθῶ), ἐπειρώμην, πειράσομαι ἐπειράθην καὶ σπανίως ἐπειρασάμην, πεπείραμαι, ἐπεπειράμην. Συντ. μετὰ τελικοῦ ἀπαρεμφάτου, οἷον βαδίζειν (ἰδέ), ἐπανάγειν (ἰδέ), φαιδρύνειν (ἰδέ)· ἐπειρῶντο συλλαμβάνειν = προσεπάθουν νὰ τὰς συλλάβωσιν (Πολ. 4).

Πελαργὸς (ὁ) -οῦ, τουρκιστὶ *λελέκι*, ζῷον διαιτώμενον τὰ πλεῖστα περὶ τὰ τουρκικὰ τεμένη.

πέμπω (= στέλλω) παρακ. πέπομφα. Συντάσσ. μετὰ μετοχῆς χρόνου μέλλοντος, δηλούσης τὸν σκοπόν, οἷον πέμπει ἀγγελοῦντα = ἀποστέλλει διὰ νὰ ἀναγγείλῃ· τὸν εὐνοῦχον μηνύσοντα= τὸν εὐν. διὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς υἱοὺς παιδευθησομένους= τοὺς υἱοὺς διὰ νὰ διδαχθῶσιν. Ἀορ. παθητ. μετοχὴ πεμφθεὶς= σταλείς.

πένης (ὁ) -ητος, ὁ ἐργαζόμενος καὶ ζῶν, πτωχός.

πένομαι (=εἶμαι πένης)· ἄλλοι χρόνοι δὲν ὑπάρχουσιν.

πεπηγότα· ἰδὲ πήγνυμι.

πέπλος (ὁ) -ου, πλατὺ ἐπανωφόρι.

πεποίκιλμαι· ἰδὲ ποικίλλω.

πέπονθα· ἰδὲ πάσχω.

πεπτωκότες· ἰδὲ πίπτω.

περ (μόριον ἐγκλιτ.) = ἀκριβῶς, μάλιστα.

πέρδιξ (ὁ ἡ) -ικος, πέρδικα.

περὶ (πρόθεσις) μετὰ γενικῆς σημαινούσης α) ἀναφοράν, οἷον περὶ κάλλους= δι' ὡραιότητα· περὶ ὀξύτητος=διὰ ταχύτητα· περὶ δυνάμεως= διὰ δύναμιν, τίς ὀλη. εἶναι δυνατώτερος· β) αἰτίαν, οἷον: περὶ τούτου ἐμάχοντο= διὰ τοῦτο ἐμάχοντο· περὶ Σαλαμῖνος= διὰ τὴν Σαλαμῖνα· μετὰ αἰτιατικῆς ἔχει τὰς αὐτὰς σημασίας, οἷον περὶ τὰ ὀνείρατα ἔτι δὲ καὶ τὴν σημασίαν ἁπλῶς τοῦ πέριξ, οἷον περὶ τὸν ποταμόν.

περιβαίνω· οἷον καββαλικεύω, ὡς ὅτε μεταξὺ τῶν σκελῶν κρατῶ ῥάβδον ὡς ἵππον καὶ τρέχω. Τοῦτο πολλάκις κάμνουσιν οἱ παῖδες. Οἱ χρόνοι ὡς τοῦ βαίνω (ἰδέ).

περιβάλλω (=ῥίπτω πέριξ)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *βάλλω* (ἰδέ)· μέσον περιβάλλομαι= ῥίπτω περὶ ἐμαυτῷ, ἐνδύομαι. *Περιεβάλετο χάρακα* (Πολ. 12)= περὶ τὸ στρατόπεδον ἔβαλε φραγμόν, κύκλῳ περιεφράχθη· περιβαλὼν τὰς χεῖρας τῇ κεφαλῇ (ἐνν. τοῦ Κερβέρου)= συλλαβὼν ἢ καταλαβὼν τὴν κεφαλὴν τοῦ Κερβέρου.

περιγίγνομαι· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *γίγνομαι* (ἰδέ). Πλὴν τῆς α' συνήθους σημασίας τοῦ ὑπερτερεῖν, νικᾶν, ἔχει καὶ τὴν σημασίαν τοῦ ὑπολείπεσθαι ἢ περισσεύειν, οἷον τί κέρδος (ὑποκ.) περιγίγνεται; Περιγενόμενος τῶν κεφαλῶν=ὑπερτερήσας, καταβαλὼν τὰς κεφαλάς.

περιέλειχε· ἰδὲ περιλείχω.

περιέρχομαι (=γυρίζω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ) οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *ἔρχομαι*.

περιϊοῦσα· ἰδὲ περιέρχομαι.

περιϊόντες· ἰδὲ περιέρχομαι.

περιΐει· ἰδὲ περιέρχομαι.

περίκειμαι (ἰδὲ κεῖμαι)= θέτω περὶ ἐμαυτόν, ἐπάνω μου, καὶ ἑπομένως = φορῶ. *Περίκειμαι δειλίαν*= ἔχω ἐπάνω μου δειλίαν (φαίνομαι ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ μου δειλός)· περικείμενα στεφάνους=ἐστεφανωμένα.

περικλάω (=ὁλόγυρα τσακίζω, σπῶ), περιέκλων, περικλάσω, περιέκλασα, παθ. ἀορ. ἐκλάσθην, πρκ. κέκλασμαι.

περιλείχω (= γλείφω ὁλόγυρα διὰ τῆς γλώσσης)· περιέλειχον, περιλείξω καὶ πλέον οὖ. Συντάσσ. μετ' αἰτιατικῆς (ἀντικειμ.),οἷον περιέλειχε ῥίνην.

περίοδος (ἡ) -ου· περιήγησις, περιγραφή.

περιπλακεῖσα· ἰδὲ περιπλέκω

περιπλέκω (=πλέκω πέριξ)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *πλέκω* Περιπλακεῖσα = περιτυλιχθεῖσα (ἰδὲ ἕτερος).

περίστασις (ἡ) -εως· τὸ πέριξ ἱστάμενον, τὸ περικυκλοῦν· τὴν περίστασιν τοῦ στρατηγήματος= τὸ τέχνασμα τὸ περιστοιχῆσαν, ἑπομένως τὸ ἐξαναγκάσαν.

περιτίθημι (= θέτω πέριξ, γύ-

ρω)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ τίθημι. Συντάσσεται αἰτιατικῇ καὶ δοτικῇ, οἷον *περιθεὶς* τὴν χεῖρα τῷ τραχήλῳ=θέσας τὴν χεῖρα περὶ τὸν τράχηλον· *περιθέντες χαλινοὺς* αὐτῇ (ἀντὶ τοῦ κυρίου *ἐμβαλόντες χαλ.* αὐτῇ)= θέσαντες περὶ τὸ στόμα (τὴν κεφαλὴν) χαλινούς.

περιτραπεῖσα -ης ἰδὲ περιτρέπω.

περιτρέπω (=κυκλικῶς γυρίζω, ἀναποδογυρίζω). Ἰδὲ τρέπω. *Τῆς νεὼς περιτραπείσης*= ἐπειδὴ τὸ πλοῖον ἀναποδογυρίσθη.

περιττός, ή, όν· *βρῶμα περιττόν* = φαγητὸν ἔκτακτον.

περιττῶς (ἐπιρρ.) = ὑπὲρ τὸ μέτρον, κατὰ τρόπον θαυμάσιον. *Περιττῶς ταῖς τέχναις ἐξειργασμένα*=τεχνικώτατα δεδουλευμένα, μὲ θαυμασίαν τέχνην κεκαμωμένα.

περιτυγχάνω· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ τυγχάνω. Περιτυγχάνω τινί= (περιερχόμενος) κατὰ τύχην ἀπαντῶ τινα ἢ τι, οἷον *περιέτυχον φρέατι*= κατὰ τύχην ἀπήντησαν, εὗρον φρέαρ.

πεσεῖν· ἰδὲ πίπτω.

πεσοῦσα· ἰδὲ πίπτω.

πέτομαι (=πετῶ), *ἐπετόμην, πτήσομαι, ἐπτόμην*, ὁ παρακ. *πεπότημαι* καὶ ὑπερσ. *ἐπεποτήμην* παρὰ ποιηταῖς.

πέτρα (ἡ) -ας = βράχος καὶ παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις λίθος, ἐν ᾧ *πέτρος*= λίθος, παρὰ δὲ τοῖς ποιηταῖς=βράχος.

πέττω (=ζυμώνω, χωνεύω), ἀορ. *ἔπεψα*, παθ. παρακ. *πέπεμμαι*.

πεύκη (ἡ) -ης, τὸ τουρκιστὶ τσιάμ.

πηγὴ (ἡ) -ῆς = τὸ ἀναβρύον ὕδωρ, βρύσις.

πήγνυμι καὶ **πηγνύω**, *ἐπήγνυν, πήξω, ἔπηξα*, χρόνοι μεταβατικοί, ἀπαιτοῦντες αἰτιατικὴν ὡς ἀντικείμενον· ὁ παρακ. *πέπηγα* (= εἶμαι παγωμένος) καὶ ὑπερσ. *ἐπεπήγειν* (= ἤμην παγωμένος) χρόνοι ἀμεταβατοι, ἄνευ αἰτιατικῆς. Παθητ. ἢ μέσον *πήγνυμαι, ἐπηγνύμην, παγήσομαι*, (παθητ.) *ἐπάγην*.

πηδάω-ῶ, *ἐπήδων, πηδήσομαι, ἐπήδησα, πεπήδηκα, ἐπεπηδήκειν*. *Ἐκόμταζε* (ἰδὲ τὸ ῥῆμα κομπάζω) *πεπηδηκέναι* (=ὅτι ἐπήδησεν). *Δυνατὸς πηδῆσαι*= δυνατός, ὥστε νὰ (τὸ) πηδήσῃ.

πήρα (ἡ) -ας =σακκούλιον.

πιμελὴς (ὁ ἡ), *πιμελὲς* (τὸ)= παχύς.

πίμπρημι (=καίω)· *ἐπίμπρην, πρήσω*. *ἔπρησα*· ὁ παρακ. *πέπρηκα* παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις.

πινάκιον (τὸ) -ου= μικρὸς πίναξ ἢ πρὸς ἀρίθμησιν ἢ πρὸς γραφὴν ἢ πρὸς ἰχνογραφίαν. Παρ' Αἰλιανῷ *πινάκιον*= μικρὸς γεωγραφικὸς χάρτης.

πίνω· *ἔπινον, πίομαι, ἔπιον, πέπωκα, ἐπεπώκειν*· παθητ. ἀορ. *ἐπόθην*, παρακ. *πέπομαι*. *Πιὼν* (μετ. χρονικὴ)= ἀφ' οὗ ἔπιεν.

πιπράσκω (= πωλῶ)· παρακ. *πέπρακα*, ὑπερσ. *ἐπεπράκειν*, παθ. παρακ. *πέπραμαι*. Τὸ ῥῆμα τοῦτο κυρίως λέγεται περὶ τῶν κατὰ θάλασσαν ἐμπορευομένων. *Πλήθη τῶν πιπρασκομένων* (γεν. τοῦ ὅλου) = τὸ πλῆθος τῶν πωλουμένων πραγμάτων.

πίπτω· *ἔπιπτον, πεσοῦμαι, ἔπεσον, πέπτωκα, ἐπεπτώκειν*. *Ἡ δὲ πεσοῦσα* (μετ. αἰτιολ.) =ἐκείνη δὲ ἐπειδὴ ἔπεσε· *πεσόντος* (τοῦ Ἐπαμεινώνδου) =ἀφ' οὗ ἔπεσεν, ἐφονεύθη· *πεσεῖν συνέβη* (ἰδὲ συμβαίνω).

πιστεύω, ῥῆμα ὁμαλόν. *Πιστεύεσθαι* (ἐνν. ὑπὸ τῶν ἄλλων) περιγίγνεται, ἐνθα τὸ πιστεύεσθαι εἶναι ὑποκείμενον (ἰδὲ τὸ ῥ. συμβαίνω).

Πιττακὸς (ὁ) -οῦ, εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν τῆς Ἑλλάδος ἐκ Μιτυλήνης.

πίτυς (ἡ) -υος=κοκκοναρμά.

πιών· ἰδὲ πίνω.

πλάττω· *ἔπλαττον, πλάσω, ἔπλασα*· ὁ παρακ. *πέπλαχα* παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις. παθ. παρακ. *πέπλασμαι*· *ἐπιστολὴν πεπλασμένην*= πλαστήν, οὐχὶ ἀληθινήν.

πλατυώνυχος (ὁ ἡ), *πλατυώνυχον* (τὸ), ἀλλὰ καὶ *πλατυῶνυξ* (ὁ ἡ) -υχος=ὁ ἔχων πλατεῖς ὄνυχας.

πλείους· ἰδὲ πολύς.

πλέκω· *ἔπλεκον, πλέξω, ἔπλεξα*· παθ. ἀορ. α' *ἐπλέχθην* καὶ β' *ἐπλάκην*· παρκ. *πέπλεγμαι*.

πλέω, *πλεῖς, εἶ* κτλ. *ἔπλεον, πλεύσομαι* καὶ *πλευσοῦμαι, ἔπλευσα, πέπλευκα, ἐπεπλεύκειν*.

πληγείς· ἰδὲ πλήττω.

πλὴν (=ἐκτὸς) ἐπίρρημα· μετὰ τῶν συνδ. *εἰ, ἐάν, ὅταν* = ἐκτὸς ἐὰν, ὅταν· καὶ ἐν πλεονασμῷ, τοῦ *μή*, οἷον *πλὴν εἰ μὴ*=ἐκτὸς ἐὰν. Μεθ' ὁριστικῆς, οἷον *πλὴν δεῖται*= ἐκτὸς ὅτι ἔχει ἀνάγκην, ἀλλ' ἔχει ἀνάγκην.

πλησίον (ἐπίρρ. τοπικόν)· ὁ *πλησίον*= ὁ ἄλλος· οἱ *πλησίον* =οἱ ἄλλοι.

πλήττω (= κτυπῶ, πληγώνω)· *ἔπληττον, πλήξω, ἔπληξα, πέπληγα, ἐπεπλήγειν*· παθ

μέλλ. πλεηήσομαι, ἀορ. ἐπλήγην καὶ μέσος (ἐξ)επλάγην, (κατ)επλάγην, μέσος μέλλ. ἐκπλαγήσομαι· παρακ. πέπληγμαι. *Τῇ κιθάρᾳ πληγεὶς*=κτυπηθεὶς διὰ τῆς κιθάρας.

πλοῖον (τὸ) -ου· *πλοῖον αὐτῶν* (γεν. κτητική).

πλοκὴ (ἡ) -ῆς *πλοκὴ δράκοντος*=τὸ περίπλεγμα τοῦ δράκοντος.

πλύνω· *ἔπλυνον, πλυνῶ*, ἔπλυνα καὶ πλέον οὖ· παθ. παρακ. *πέπλυμαι*· οἱ χρόνοι *πλυθήσομαι ἐπλύθην* μεταγενέστεροι.

πνίγω· *ἔπνιγον, πνίξω*, ἔπνιξα καὶ πλέον οὖ.

πόα (ἡ) -ας· χόρτος, χλόη.

ποῖ (ἐπίρρ. τοπ.) = εἰς ποῖον μέρος.

ποιέω-ῶ (κάμνω, κατασκευάζω). *Τί εἴη ποιῶν* (κατὰ περίφρασιν) =*τί ποιοίη* = τί κάμνει. Συντάσσεται καὶ μετ' ἀπαρεμφάτου, οἷον *ἡ Κλεοπάτρα ἐποίησε φαρμάκια τὰ πρῶτα μικρὰ*= ἔκαμε (ὥστε) νὰ φαρμακώσῃ τὰ πρῶτα μικρὰ δηλ. *ἑαυτῇ· ἐποίησε* (τὴν Δήμητραν) *μειδιᾶσαι*=τὴν ἔκαμε νὰ χαμογελάσῃ (διὰ τὸ πρῶτον *μεν-ἔπειτα* ἴδε τὴν λέξιν *πρῶτος*)· *ποιεῖ ἐξαλλᾶσθαι*. Μέσως *ποιοῦμαι παρασκευὴν*= παρασκευάζομαι· *ποιοῦμαι* τὴν ἀνάβασιν (κατὰ περίφρασιν)=ἀναβαίνω· τὸ δὲ *ποιοῦμαι τι περὶ πλείονος*=τιμῶ τι πολὺ περισσότερον, θεωρῶ τι πολυτιμότερον, ἀποδίδω πολὺ περισσοτέραν τιμήν, οἷον: *τὴν καλὴν δόξαν ἢ* (τὸ) *καταλιπεῖν*=πολὺ περισσότερον τὸ καλὸν ὄνομα παρὰ νὰ ἀφήσῃς .. Ὁ ἐνεργ. παρακ. *πεποίηκα* σημαίνει ἐνίοτε τὴν ταχύτητα τῆς πράξεως, οἷον *τοῦτο πεποίηκεν* = ἀμέσως τὸ ἔκαμε· *ποιῆσαι* (= καταστῆσαι) *τοὺς παῖδας ἐμπείρους* (δύο αἰτιατ., ἐξ ὧν ἡ β' λέγεται κατηγορούμενον τῆς α'· ὡσαύτως *ποιεῖν τὸν τὸν ἐχθρὸν φίλον*.

ποίημα (τὸ) -ατος· πᾶν ὅ,τι ἐποιήθη, ἐπλάσθη, κατεσκευάσθη ἢ διὰ τῆς χειρὸς ἢ διὰ τοῦ νοῦ. *Ποίημα Θεοῦ* (γενικὴ ὑποκειμενική).

ποιητικός, ή, όν =ἱκανὸς εἰς τὸ ποιῆσαι, ἢ ἁπλῶς= ἱκανὸς εἴς τι.

ποικιλία (ἡ) -ας= σύμμιξις διαφόρων πραγμάτων ἢ χρωμάτων.

ποικίλλω (κάμνω ποικίλον, μὲ χρώματα διάφορα, ἑπομένως κεντῶ, στολίζω)· *ἐποίκιλλον, ποικιλῶ, ἐποίκιλα, πεποίκιλκα, ἐπεποίκιλκειν*. Μέσος παρκ. *πεποίκιλμαι (τὴν ψυχὴν τὸ σῶμα*= τὴν ἐμαυτῆς ψυχήν, τὸ ἐμαυτῆς σῶμα *πεποίκιλκα*) =εἶμαι ἐστολισμένη.

ποίμνη (ἡ) -ης = τὸ σύνολον τῶν προβάτων.

πολεμέω-ῶ· *ἐπολέμουν, πολεμήσω, ἐπολέμησα, πεπολέμηκα*. Συντάσσ. μετὰ δοτικῆς, οἷον *πολεμούντων Θεσσαλοῖς* = ὅτε ἐπολέμουν κατὰ τῶν Θεσσαλῶν.

πόλεμος (ὁ) -ου· τὰ τοῦ *πολέμου* (ἰδὲ τὸ ἄρθρον ὁ).

πολιορκέω-ῶ (πόλις-ἔρκος, ἐξ οὗ ἔργω= κλείω, περιφράττω) =κλείω τὴν πόλιν διὰ στρατοῦ πέριξ, ὥστε νὰ μὴ ἔχῃ μηδεμίαν συγκοινωνίαν καὶ παραδοθῇ δι' ἔλλειψιν τροφῶν καὶ πολεμεφοδίων. *Λακ. πολιορκούντων*=ὅτε οἱ Λακ. ἐπολιόρκουν.

πόλος (ὁ) ου· ἄξων, περὶ ὃν στρέφεταί τι· σημεῖον βόρειον καὶ νότιον ἔν τε τῷ οὐρανῷ καὶ τῇ γῇ ἀντικρύζοντα πρὸς ἄλληλα· ἔτι *πόλος*= οὐρανός.

πολυπραγμονέω-ῶ εἶμαι περίεργος, φροντίζω, ἀνησυχῶ· *πολὺς* (ὁ), *πολλὴ* (ἡ), *πολὺ* (τὸ) συγκριτ. βαθμὸς ὁ καὶ ἡ *πλείων* τὸ *πλέον*· ὑπερσ. ὁ *πλεῖστος*, ἡ *πλείστη*, τὸ *πλεῖστον*. *Δῖμα φέρεσθαι πολὺ* (κατηγορ.) *πολλοὶ τῶν ἀρχαίων* (γεν. τοῦ ὅλου) ἐκ τῶν ἀρχαίων· *πολὺν χρόνον* (διορ. τοῦ χρόνου) ἐπὶ πολὺν χρόνον· παρὰ *πολὺ χείρονες*=εἰς μέγαν βαθμὸν κατώτεροι· *πλείους κριθὰς* περισσοτέρας (παρ' ὅ,τι συνήθως) κριθάς.

πολυτελὴς (ὁ ἡ) -ὲς (τὸ) πολύτιμος, πολυδάπανος.

πόμα (τὸ) -ατος =ποτόν.

πονέω-ῶ (=κοπιάζω ἢ πονῶ ὡς καὶ σήμερον)· *ἐπόνουν, πονήσω, ἐπόνησα, πεπόνηκα, ἐπεπονήκειν*· τῷ *πονεῖν* (δοτ. τοῦ μέσου ἢ τῆς αἰτίας= μὲ τοὺς κόπους, διὰ τοὺς κόπους. *Πεπόνηκε τὴν πλευρὰν* ἐπόνεσε τὸ πλευρὸν (ἰδὲ καὶ *ἀλγῶ τὸν ὦμον*).

πονηρὸς (ὁ) -ά, -όν· ὡς καὶ σήμερον λέγεται πονηρὸς ὁ κρύπτων τὴν ἑαυτοῦ φύσιν, φαῦλος, κακοήθης.

πορεύομαι· *ἐπορευόμην, πορεύσομαι, ἐπορεύθην, πεπόρευμαι, ἐπεπορεύμην. Πορευόμενος ἐπὶ τὰς βοῦς*=πηγαίνων διὰ νὰ λάβῃ καὶ φέρῃ τὰς βοῦς (ἰδὲ τὴν πρόθεσιν *ἐπὶ*). *Προμηθέως εἰπόντος Ἡρακλεῖ αὐτὸν* (δηλ. τὸν Ἄτλαντα) *πορεύεσθαι ἐπὶ τὰ μῆλα* =ἀφ' οὗ ὁ Προμηθεὺς εἶπεν εἰς τὸν Ἡρακλέα νὰ ὑπάγῃ αὐτὸς (ὁ Ἄτλας) καὶ φέρῃ τὰ μῆλα.

πορθέω-ῶ (=ἐρημώνω, κατα-

Δ. Τάγη, Βιβλιοθήκη

στρέφω)· ἐπόρθουν, πορθήσω, ἐπόρθησα, πεπόρθηκα, ἐπεπορθήκειν.

πόρρω (ἐπίρρ.)= μακράν. Συντάσσεται μετὰ γενικῆς τῆς ἀναφορᾶς, οἷον πόρρω τῆς φύσεως =μακρὰν τῆς φύσεως καὶ ἑπομένως ἐναντίον τῆς φύσεως αὐτῆς.

πόρρωθεν (ἐπιρρ. τοπικὸν) μακρόθεν, ἀπὸ μακρόν.

πορφύρα (ἡ) -ας, ἔνδυμα τῶν βασιλέων βεβαμμένον διὰ χρώματος ἐρυθροῦ ἀνοικτοῦ· τὸ χρῶμα τοῦτο ἐλαμβάνετο ἐξ ὀστρέου, ὅπερ ἐκαλεῖτο ὠσαύτως πορφύρα.

πόσος, η, ον, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν ἐπὶ πλήθους ἢ μεγέθους. *Πόσον καλλίων*= πόσον ὡραιοτέρα· ἡ αἰτιατ. *πόσον*= κατὰ πόσον.

ποτὲ (ἐπίρρ. χρονικὸν)=μεταφορά. Ἐν ἀντιθέσει τὰ ποτὲ μὲν-ποτὲ δὲ=ἄλλοτε μὲν-ἄλλοτε δέ.

πότερος α, ον =ποῖος ἐκ τῶν δύο. Τὸ οὐδ. *πότερον* ἢ *πότερα* προαγγέλλει δύο πράγματα, τὰ ὁποῖα ἔπονται· *πότερα διὰ σπάνιν ἢ διὰ μωρίαν*, = διὰ ποῖον ἐκ τῶν δύο, δι' ἔλλειψιν ἢ διὰ μωρίαν;

ποὺς (ὁ) -ποδός. *Τῶν ποδῶν λεγόντων* (μετ. χρον.)= ἐν ᾧ οἱ πόδες ἔλεγον.

πρακτέον (τὸ)=δὲῖ πράττεσθαι, ὅ,τι πρέπει νὰ ἐκτελεσθῇ.

πρᾶος (ὁ) -ον (τὸ) καὶ πραΰς, -εῖα -ὐ =ἥμερος.

πράττω (=φέρω εἰς πέρας, ἐκτελῶ, κάμνω)· ἔπραττον, πράξω, ἔπραξα, πέπραχα *Τί πράττει*= τί κάμνει, πῶς εἶναι, πολλάκις τὸ *πράττειν*=εἰσπράττειν (ἰδέ)· οὕτως ἐν ἀποφθ. 2 Πλουτάρχου ἕτερα *πράττειν*.

πρέπω· τὸ ῥῆμα τοῦτο συνεθίζεται ἀπροσώπως, οἷον *πρέπει* καὶ *πρέπον ἐστι* (=ἁρμόζει), ἔπρεπε, *πρέψει*, ἔπρεψε· τὸ μετ' αὐτοῦ ἀπαρέμφ. λέγεται ὑποκείμενον (ἰδὲ καὶ *δεῖ*, *προσήκει*, *χρή*), οἷον *ζῆν πρέπει*= ἁρμόζει ἐγὼ νὰ ζῶ.

πρεσβευτὴς (ὁ) -οῦ=ἀπεσταλμένος· ἰδὲ τὴν λέξιν πρέσβυς.

πρέσβυς (ὁ) -εως καὶ συχνότερον *πρεσβύτερος*, α, *ον*=ὁ γεννηθεὶς πρότερος· παρὰ ποιηταῖς *πρέσβυς* σημαίνει καὶ τὸν ἀπεσταλμένον, παρὰ δὲ πεζογρ. *πρεσβευτὴς* (= ἀπεσταλμένος) καὶ πληθ. *πρέσβεις, εων* κτλ. = ἀπεσταλμένοι. *Πρεσβύτατον τῶν ὄντων* (γεν. συγκριτ.) ἀρχαιότατον ἀπὸ τὰ ὄντα.

πρεσβύτερος· ἰδὲ *πρέσβυς*.

πριάμενος· ἰδὲ *ὠνοῦμαι*.

πρὶν (συνδ. χρονικὸς)=προτοῦ νὰ, ἕως ὅτου· συντάσσεται α) μετ' ἀπαρεμφάτου ἢ μεθ' ὑποτακτικῆς σὺν τῷ ἂν ἢ ἄνευ τοῦ ἄν, οἷον *πρὶν μαθεῖν*=προτοῦ νὰ μάθῃ, ἕως ὅτου ἔμαθεν· *πρὶν γένηται* =προτοῦ νὰ γίνῃ· β) μετ' εὐκτικῆς· γ) μετὰ παρῳχημένου ὁριστικῆς ἐγκλίσεως.

πρίστης (ὁ) -ου ἢ *πριστὴρ* (ὁ) -ῆρος =ὁ πριονίζων.

πρίω προστακτ. τοῦ ἀορ ἐπριάμην· ἰδὲ *ὠνοῦμαι*.

πρὸ (προθ.) μετὰ γενικῆς σημαίνουσα τὸ ἔμπροσθεν.

προαγορεύω ἐμπρὸς ἢ δημοσίᾳ ὁμιλῶ· ἰδὲ *ἀγορεύω*.

προάγω οἱ χρόνοι ὡς τοῦ ἄγω (ἰδέ)· ἀμεταβάτως *προάγω*= προβαίνω, οἷον *προάγωσιν εἰς τὰς κλήσεις* προβαίνωσιν εἰς τὰς προσκλήσεις· μεταβατικῶς *προάγω* = ὁδηγῶ ἢ φέρω ἐμπρός, οἷον *προῆγε τὴν φάλαγγα*.

προαιροῦμαι (προτιμῶ, ἐκλέγω)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *αἱροῦμαι* (ἰδὲ *αἱρέω-ῶ*).

προακούω (προηγουμένως ἀκούω)· *ἐτύγχανε προακηκουῶς* =ἔτυχε προηγουμένως νὰ τὸν ἀκούσῃ.

προβάλλω· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *βάλλω* (ἰδέ)· μέσον *προβάλλομαι*=βάλλω πρὸ ἐαυτοῦ, ἤτοι ἐμπροσθέν μου, πρὸς ὑπεράσπισιν, πρὸς φύλαξιν, ἢ πρὸς ὑποστήριξιν τῆς γνώμης μου ἢ ἀπόκρουσιν τῆς ἐναντίας γνώμης. *Προβαλλομένης τὴν ποικιλίαν* ἐπειδὴ ἔφερε πρὸς ὑποστήριξιν τὸ κατάστικτον σῶμα.

πρόγονος (ὁ) -ου = ὁ πρότερον γεννηθείς.

προδοσία (ἡ) -ας=παράδοσις ἢ ἐγκατάλειψις πόλεως, χώρας, συντρόφων εἰς τὸν ἐχθρόν, πρὶν παρουσιασθῇ τις ἀνάγκη· ἄρα παράδοσις ἐπίβουλος καὶ ἐκ συνεννοήσεως. *Προδοσίᾳ* (δοτ. τοῦ μέσου) διὰ προδοσίας.

προελθών· ἰδὲ *προέρχομαι*.

προεξανίσταμαι (πρὸ-ἐκ-ἀνὰ-ἵσταμαι)=πρὶν ὀρθῇ τὸ σημεῖον ἐκ τῆς θέσεώς μου σηκώνομαι καὶ σπεύδω· ἄρα τρέχω προτήτερα. Τὸ ῥῆμα τοῦτο λέγεται ἐπὶ τῶν ἀγωνιζομένων.

προέρχομαι (προχωρῶ)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *ἔρχομαι* (ἰδέ). Τοῦ *χρόνου προϊόντος* (γενικὴ ἀπόλυτος) μὲ τὴν πρόοδον τοῦ χρόνου, μὲ τὸν καιρόν· τοῦ *χάρακος προελθὼν* προχωρήσας ἔμπροσθεν τοῦ στρατοπέδου· *προίασιν εἰς μάχην*=προχωροῦσιν εἰς μάχην, δηλ. νὰ πολεμήσωσιν.

προέχω (ὑπερτερῶ)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *ἔχω* (ἰδέ). *Προέχουσι τῇ ἰσχύϊ* (δοτ. τοῦ κατά τι ἢ τῆς αἰτίας)=ὑπερτεροῦσι κατὰ τὴν δύναμιν.

προθεσμία (ἡ) -ας θηλυκὸν τοῦ προθέσμιος· *προθεσμία* (ἐνν. ἡμέρα)=ἡ προορισθεῖσα ἡμέρα ἰδίως τῆς ἀποδόσεως τοῦ χρέους. Καταχρηστικῶς παρ' Αἰσώπῳ *προθεσμία* =χρόνος.

προθύομαι (= προηγουμένως θυσιάζω διὰ τὸν σκοπόν μου)· ἰδὲ *θύω*. *Προθυσάμενος* (μετ χρον.) ἀφ' οὗ προηγουμένως ἔκαμε θυσίαν.

προϊαδίν· ἰδὲ *προέρχομαι* καὶ *ἔρχομαι*.

προϊών· ἰδὲ *προέρχομαι* καὶ *ἔρχομαι*.

προκατάρχομαι (πρῶτος ἀρχίζω)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *ἄρχομαι*. *Προκατήρξατο τῆς φυγῆς*=ἔκαμεν ἀρχὴν εἰς τὸ φεύγειν, πρῶτος ἤρχισε νὰ φεύγῃ.

προκόπτω· μεταβατικῶς=κτυπῶν (κόπτων) προάγω, φέρω ἐμπρὸς καὶ καθόλου ὠφελῶ· ἀμεταβάτως = προοδεύω· (ἰδὲ τὸ *ἄν*).

προκρίνω (=προτιμῶ)· *προέκρινον*, *προκρινῶ*, *προέκρινα*, *προκέκρικα*.

προμαθόν· ἰδὲ προμανθάνω.

προμανθάνω (=πρῶτον ἤ προηγουμένως μανθάνω). οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *μανθάνω*. *Προμαθὼν* μαθὼν προηγουμένως.

προνοέω-ῶ (=φροντίζω)· συντάσσεται μετὰ γενικῆς, οἷον *οἱ πατέρες προνοοῦσι τῶν παίδων* = φροντίζουσι διὰ τοὺς παῖδας.

πρὸς (πρόθεσις) μετὰ γενικῆς σημαίνει τὸ *ἐκ μέρους τινὸς ἤ τὴν αἰτίαν*, οἷον *ἀποθνήσκει πρὸς ἀνδρὸς* = ὑπ' ἀνδρός· *πρὸς τῶν θηρίων ἀπώλοντο*= ὑπὸ τῶν θηρίων ἠφανίσθησαν. Μετ' αἰτιατικῆς σημαίνει α) διεύθυνσιν ἤ ἀναφοράν, οἷον *πρὸς τὸν Φαρκίνον ἔφη· πρὸς αὐτὴν ἔφη*· β) συμφωνίαν ἤ ἀναλογίαν, οἷον *βαδίζειν πρὸς αὐτὴν*= νὰ βαδίσω συμφώνως πρὸς τὸ βάδισμά σου· γ) τρόπον, οἷον *πρὸς ἀγνοιαν* = ἐν ἀγνοίᾳ· δ) σκοπόν, οἷον *πρὸς φόνον ἀλλήλων* = νὰ φονεύσῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον· *πρὸς τὸ ἀναπνεῦσαι* = διὰ νὰ πάρουν τὴν ἀναπνοήν των· *πρὸς τὸ ὑπερβάλλεσθαι* = ὅπως ὑπερβῶσιν (αὐτοὺς εἰς τοιαῦτα φαγητά) *πρὸς διαφθορὰν* = διὰ νὰ τὰ ἀφανίσῃ.

προσαγορεύω (=προσφωνῶ, ὀνομάζω)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *ἀγορεύω* (ἰδέ) *Προσαγορευθέντες* =ὀνομασθέντες· *προσηγορεύετο* =ὠνομάζετο.

προσάγω (ἐμπρὸς φέρω, προσφέρω)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *ἄγω* (ἰδέ). συντάσσεται μετ' αἰτιατ. καὶ δοτικῆς, οἷον *προσῆγε ῥήμματα*

αὐτῷ.

προσβάλλω (=ὁρμῶ πρός τινα, ἐναντίον)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *βάλλω* (ἰδέ)· Συντάσσεται μετὰ δοτικῆς, οἷον *προσέβαλε τῇ Σπάρτῃ· τῶν Μακεδόνων προσβαλλόντων τῇ Ἀττικῇ* = ὅτε οἱ Μακεδόνες ὥρμων ἐναντίον τῆς Ἀττικῆς.

προσγίγνομαι (= προσέτι γίγνομαι, προστίθεμαι, ἔτι,=πλησίον γίνομαι, φθάνω)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *γίγνομαι* (ἰδέ). Συντάσσεται μετὰ δοτικῆς χαριστικῆς, οἷον *ὄφελός τι προσγενήσεταί σοι*= ὠφέλειά τις θὰ προστεθῇ εἰς σέ, θὰ ἐπέλθῃ.

προσδεῖσθαι· ἰδὲ *προσδέομαι*.

προσδεξάμενος· ἰδὲ *προσδέχομαι*.

προσδέομαι (= προσέτι χρειάζομαι)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *δέομαι*. *Ἔλεγε προσδεῖσθαι ὄψου* = ἔλεγεν ὅτι τοῦ χρειάζεται (πρὸς τῷ ἄρτῳ, ἐκτὸς τοῦ ἄρτου) πρόσφάγιον.

προσδέχομαι (=δέχομαι παρά τινος, παραδέχομαι)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *δέχομαι*. *Εὐρυσθεὺς οὐ προσεδέξατο...* = δὲν παρεδέχθη τὸν ἆθλον τῶν Αὐγείου βοσκημάτων καὶ τὸν τῆς ὕδρας· διότι τὸν μὲν πρῶτον ἐτέλεσεν ἐπὶ μισθῷ, τὸν δὲ δεύτερον τῇ βοηθείᾳ τοῦ Ἰολάου.

προσδέω-ῶ· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *δέω-ῶ* (ἰδέ)· συντάσσεται μετ' αἰτιατ. καὶ δοτικῆς, οἷον *προσδήσας στυππεῖα τῇ οὐρᾷ*= ἀφ' οὗ προσέθηκε στυππεῖα (δέσας αὐτὰ) εἰς τὴν οὐράν.

προσδήσας· ἰδὲ *προσδέω*.

προσδιαλέγομαι = προσελθὼν μεταξὺ ἄλλων ὁμιλῶ.

προσδραμεῖν· ἰδὲ προστρέχω.

προσέκειτο· ἰδὲ πρόσκειμαι.

προσελθοῦσα· ἰδὲ προσέρχομαι.

προσέρχομαι (ἔρχομαι ἐμπροσθέν τινος, πλησιάζω τινά)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *ἔρχομαι*. *Προσελθοῦσα* (μετ. χρονικὴ)= ἀφ' οὗ ἐπλησίασε· *μέχρι τοῦ προσελθεῖν* (ἰδὲ *μέχρι*).

προσεύχομαι· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *εὔχομαι*· συντ. μετὰ δοτικῆς, οἷον *προσευχόμενος τῷ Ἡρακλεῖ*.

προσήκατο μέσος ἀορ. α' τοῦ προσίημι (ἰδέ).

προσήκει (=πρέπει, ἁρμόζει)· παρατ. προσῆκε. *Ῥῆμα ἀπρόσωπον Δέχεται ἀπαρέμφατον ὡς ὑποκείμενον* (ἰδὲ *χρή*, *δεῖ*, *συμβαίνει* κτλ.) οἷον *ποιεῖσθαι προσήκει· ζῆν προσήκει*. Ἡ μετοχὴ κατὰ γένος οὐδέτερον καὶ πτῶσιν αἰτιατικὴν δέχεται ὡσαύτως ὑποκείμενον ἀπαρέμφατον, οἷον *ἐόντ προσῆκον* (μετ. ἐναντιωμ.)= ἐν ᾧ πρέ-

πει νὰ πηγαίνῃς.

προσηλόω-ῶ (= καρφώνω), *προσήλουν, προσηλώσω, προσήλωσα*, παθ. ἀορ. *προσηλώθην*, παρακ. *προσήλωμαι*. Συντάσσεται μετ' αἰτιατικῆς καὶ δοτικῆς, οἷον *προσηλῶσαι τῷ σῶμα τῷ ὄρει* = νὰ καρφώσῃ (ὁ Ἥφαιστος) τὸ σῶμά του εἰς τὸ ὄρος.

πρόσθεν (ἐπίρρ.)· ὡς πρόθεσις συντάσσεται μετὰ γενικῆς, οἷον *ποταμοῦ πρόσθεν* (ἐν ἀναστροφῇ) ἀντὶ *πρόσθεν ποταμοῦ*.

προσίημι (= πέμπω πρός τινα ἢ πρός τι, ἀφήνω)· ἰδὲ *ἵημι*. Μέσον *προσίεμαί τι ἢ τινὰ* = *προσίημι ἐμαυτῷ τινα ἢ τι* = ἀφήνω νὰ μὲ πλησιάσῃ τις, δέχομαί τινα ἢ τί. *Ἱροσιέμενος τὸ ἀρτήριον* = δεχόμενος τὰ χρήματα· οὐ *προσήκατο* = δὲν ἐδέχθη.

προσίσχω (=προσελθὼν πλάνω, προσομοιάζω) *προσίσχει τῷ Παρνασσῷ* = ἀράζει πλησίον τοῦ Παρνασσοῦ.

πρόσκειμαι· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ κεῖμαι· συντ μετὰ δοτικῆς οἷον *προσέκειτο τῇ δεήσει* = ἐπέμενεν εἰς τὴν παράκλησιν.

προσλαμβάνω (λαμβάνω πρὸς τούτοις ἢ πρός τινα σκοπόν)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *λαμβάνω*. Μέσον *προσλαμβάνομαι* = ἐμαυτῷ προσλαμβάνω, λαμβάνω καὶ προσφέρω ἐμαυτῷ. *Ἂν μὴ προσλάβωμαι* = ἂν μὴ δώσω τροφὴν εἰς ἐμαυτήν.

προσποιέω-ῶ (= προσθέτω)· *προσποιοῦμαί τι* = προσποιῶ τι ἐμαυτῷ, οἰκειοποιοῦμαι)· ἔτι ὑποκρίνομαι. Συντ μετ' εἰδικοῦ ἀπαρεμφάτου, οἷον· *προσποιούμενος μὴ ὀξὺ ὁρᾶν* = ὑποκρινόμενος ὅτι δὲν ἔχει τὴν ὅρασιν ὀξεῖαν.

προστάττω (= προστάζω)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *τάττω* (ἰδέ)· συντ. μετ' αἰτ. καὶ δοτ. ἢ ἀπαρεμφάτου, ἀντὶ τῆς αἰτιατικῆς, οἷον *κρατεῖν, μὴ κακολογεῖν* κλ. *Ἰατρὸς προσέταξε Πομπηΐῳ λαβεῖν* = διέταξε τὸν Πομπήϊον νὰ λάβῃ.

προστρέχω (τρέχω ἐμπρός)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *τρέχω*. *Προσδραμεῖν* = ὥστε *προσδραμεῖν* = ὥστε νὰ τρέξῃ.

προσφέρω (οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *φέρω*). Τὸ ῥῆμα λέγεται πολλάκις ἐπὶ τῆς τροφῆς, οἷον *προσφέρω θαλλὸν τῇ αἰγί*· ὅθεν παθητικῶς τὰ *προσφερόμενα* = αἱ τροφαί· *ἕκαστον τῶν προσφερομένων* (γεν. τοῦ ὅλου) = καθεμία ἐκ τῶν τροφῶν. Καὶ ἐν μέσῃ φωνῇ *εἰ ἐμαθες προσφέρεσθαι* = ἂν ἐμάθαινες νὰ τρώγῃς. *Λοπάδος προσενεχθείσης* = ἀφ' οὗ ἁπλᾶδα ἢ πιατέλλα ἐφέρθη ἢ ἐτέθη ἐμπρός.

προσφοιτάω-ῶ (συχνὰ ἔρχομαι πρός τινα)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *φοιτάω-ῶ*· συντ. δοτικῇ, οἷον *προσεφοίτα Ζήνωνι* = συχνὰ ὑπήγαινεν εἰς τὸ Ζήνωνα (ὡς διδάσκαλον).

πρόσφορος (ὁ ἡ) -ον (τὸ) = ὁ χρήσιμος, ὁ ἀναγκαῖος. *Ἐργαλεῖα πρόσφορα* = ἐργαλεῖα χρήσιμα ἢ ἀναγκαῖα.

προσχαίρω (=ἐν χαρᾷ προσέρχομαι, πλησιάζω)· *προσέχαιρον, προσχαιρήσω* (σπανίως), *προσεχάρην*, παρακ. *προσεγήθα, προσεγεγήθειν*· οἱ μέλλοντες *χαρῶ* καὶ *χαρήσομαι* εἶναι μεταγενέστεροι· ὁ ἀόρ. *ἐχαίρησα* μεταγενέστερος· οἱ παρακ *κεχάρηκα, κεχάρημαι* ἢ κέχαρμαι εἶναι ποιητικός.

προτείνω (= ἐμπρὸς ἁπλώνω, παρουσιάζω)· συντ. μετ' αἰτ. καὶ δοτ. οἷον *προτείνων δέσμην ἑκάστῳ*.

πρότερος, α, ον (= προτήρα) συντ. μετὰ γεν. συγκριτικῆς, οἷον *πρότερον φήμης* (=προτήτερα ἀπὸ τὴν φήμην) ἔνθα τὸ *πρότερον* εἶναι ἐπίρρημα· συνήθως μετὰ τὸ πρότερον ἀκολουθεῖ ὁ συγκριτικὸς ἢ, οἷον *οὐκ ἂν πρότερον... ἢ ἐσκέψω* = δὲν θὰ κατέβαινες προτήτερα, προτοῦ νὰ σκεφθῇς· ἠδύνατο δὲ εἴπῃ καὶ *πρότερον πρὶν ἢ ἐσκέψω*.

προτίθημι (=θέτω ἐμπρός, ὑπὸ τὰ ὄμματα πάντων ἐκθέτω)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *τίθημι*.

προτρέπω (=παρακινῶ)· συντ. μετ' αἰτιατ. καὶ τελικ. ἀπαρεμφάτου, οἷον *προὐτρεψε τοὺς λοιποὺς πρᾶξαι* = νὰ κάμωσιν.

πρυτανεῖον (τὸ) -ου, κτίριον δημόσιον, ἐν ᾧ διετηροῦντο τὰ ἀγάλματα τῆς Ἑστίας καὶ τῆς Εἰρήνης, ἔτι δὲ λύχνος ἀκοίμητος. Ἐνταῦθα ἦσαν ἀνηρτημένοι οἱ νόμοι τοῦ Σόλωνος καὶ ἐτρέφοντο δημοσίᾳ δαπάνῃ οἱ Πρυτάνεις, οἱ ὑπηρέται τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου, οἱ πρέσβεις καὶ ὅσοι ἐν γένει ἔκαμον καλόν τι εἰς τὴν πόλιν (ἰδὲ *τιμῶμαι*).

πρῶτος, η, ον. Τὸ οὐδ. *πρῶτον* (ὡς ἐπίρρ.) = κατὰ πρῶτον, πρώτην φοράν. Διὰ τοῦ *πρῶτον μὲν — ἔπειτα* (δὲ) συνδέονται μετ' ἀλλήλων προτάσεις ἢ κῶλα ἢ περίοδοι ἀντιθετικαί. Τὸ παρ' *Ἀπολλοδώρῳ πρῶτον μὲν ἐκάθισε... ἔπειτα ἐλθοῦσα... γραῦα ἐποίησε μειδιᾶσαι* εἶναι ἀνακόλουθον. Ἔπρεπε νὰ εἴπῃ *πρῶτον μὲν ἐκάθισεν... ἔπειτα ἐκ τῶν σκωμμάτων τῆς Ἰάμβης ἐμειδίασεν*.

πτοέω-ῶ (= ἐκφοβίζω, τρομάζω)· παθ. ἀορ. ἐπτοήθην καὶ παρακ. ἐπτόημαι.

πυθέσθαι· ἰδὲ πυνθάνομαι.

Πυθία (ἡ) -ας (ἐννοεῖται *ἱέρεια*) ἐλέγετο οὕτως ἡ ἱέρεια τοῦ ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνος ἡ λέγουσα τοὺς χρησμοὺς τοῦ Διός.

πυθόμενος-ου· ἰδὲ πυνθάνομαι.

Πυθὼ (ἡ) -όος-οῦς καὶ *Πεθὼ* (ἡ) ὦνος, ἀρχαιότατον ὄνομα τῆς Φωκίδος παρὰ τὰς ὑπωρείας τοῦ Παρνασσοῦ, ἔνθα ἔκειτο ἡ πόλις *Δελφοί*.

Πύθων (ὁ) -ωνος, ποιητὴς ἐκ Κατάνης τῆς Σικελίας.

πύλη (ἡ) -ης ἡ τοῦ φρουρίου θύρα, ἐν ᾧ θύρα λέγεται ἡ τῆς οἰκίας.

πυνθάνομαι (=ἐρωτῶ, ἢ ἐρωτῶ καὶ μανθάνω)· *ἐπυνθανόμην, πεύσομαι, ἐπυθόμην, πέπυσμαι, ἐπεπύσμην*. Συντάσσ. μετὰ γενικῆς, οἷον *ἐπυνθάνετο αὐτοῦ* = τὸν ἠρώτα· ἢ μετὰ γενικῆς καὶ αἰτιατ., οἷον *ἐπυνθάνετο αὐτοῦ τὴν αἰτίαν*· ἢ μετὰ γενικῆς καὶ πλαγίας ἐρωτήσεως οἷον *ἐπυνθάνετο αὐτῶν πῶς ἔχοιεν· πυνθανομένου τινός, διὰ τί* ἢ διότι= ὅτε τις ἠρώτα, διατί· *πυνθάνεται τοῦ θεοῦ, ποῦ κατοικήσῃ*= ποῦ νὰ κατοικήσῃ· *τοῖς πυνθανομένοις τίς εἴη* = τοὺς ἐρωτῶντας, ποῖος ἦτο. *Τοῦ θανάτου πυθομένου* (μετ. χρον. κατὰ γενικὴν ἀπόλυτον)= ἀφ' οὗ ὁ θάνατος ἠρώτησεν. Ἔτι συντ. μετ' ἀπαρεμφάτου εἰδικοῦ, οἷον *πεπυσμένος τοὺς ἐκεῖ νεωτερίζειν*= μαθὼν ὅτι οἱ ἐκεῖ (ἐν τῇ Θρᾴκῃ) στασιάζουσιν.

πυρόω-ῶ (καίω)· παθ. παρ. *πεπύρωμαι*, οὗ ἡ μετοχὴ *πεπυρωμένος*=πεπυρακτωμένος.

πώγων (ὁ) -ωνος· πηγοῦνι, σιαγών.

πωλέω-ῶ· *ἐπώλουν, πωλήσω, ἐπώλησα* παρακ. *πέπρακα, ἐπεπράκειν*. Συντ. μετ' αἰτιατ. οἷον *πωλῶ κριθήν*.

πῶς ἐπίρρ. τροπικόν.

Ρ΄

Ῥᾳδίως (ἐπίρρ. τροπικόν) =εὐκόλως· συγκριτικὸν *ῥᾴων*= εὐκολώτερον· ὑπερθ. *ῥᾷστα*= εὐκολώτατα.

ῥᾷστα· ἰδὲ ῥᾳδίως.

ῥαψῳδία (ἡ) -ας ποίημα ἢ καὶ ἓν βιβλίον ὅλου ποιήματος. Οὕτω *ῥαψῳδία Ἰλιάδος* = βιβλίον τῆς Ἰλιάδος.

ῥέω· *ἔρρεον, ῥυήσομαι, ἔρρευσα* καὶ *ἐρρύην, ἐρρύηκα, ἐρρυήκειν*.

ῥῆγμα (τὸ) -ατος = σχισμάδα, σχίσιμον· ἔτι= πληγὴ (σωματικὴ)· *ῥῆγμα λαμβάνω*=πληγώνομαι.

ῥήγνυμι (= σχίζω)· *ἐρρήγνυν, ῥήξω, ἔρρηξα*· μέσον καὶ παθητ. *ῥήγνυμαι*, παθ. ἀορ. *ἐρράγην*, παρακ. *ἔρρωγα, ἐρρώγειν*. *Ῥήγνυμι φωνὴν* (ὡς ἐν ῥήξει) *ἐκβάλλω φωνήν*.

ῥήξαντα· (ἰδὲ ῥήγνυμι).

ῥιγόω-ῶ (=κρυώνω)· *ῥιγώσω*. *Ῥιγοῖ τὸ μέτωπον*= κρυώνει εἰς τὸ μέτωπον· (ἡ σύνταξις αὕτη κατὰ τὸ *ἀλγῶ κεφαλήν, πονῶ τὴν πλευράν*, ἅπερ ἰδέ).

ῥίνη (ἡ) -ης, τὸ σήμερον *ῥινὶ* ἢ *λίμα, δι' ἧς ῥινίζουσι, λιμάρουσι σίδηρον* ἢ ξύλον.

ῥίπτω καὶ **ῥιπτέω**· *ἔρριπτον* καὶ *ἐρρίπτουν, ῥίψω, ἔρριψα, ἔρριφα*· παθ. ἀορ. α' *ἐρρίφθην* καὶ β' *ἐρρίφην*· παρακ. *ἔρριμμαι*.

ῥόπαλον (τὸ) -ου· ξύλον ἢ ῥάβδος χονδρὴ πρὸς τὰ κάτω καὶ ὀλίγον βαρυτέρα. Διὰ τὸ βάρος τοῦτο ἔρρεπε (ἐπω-ρόπαλον) μᾶλλον καταφερομένη κατὰ τοῦ ἐναντίου.

ῥυθμίζω (=δίδω τὸ πρέπον μέγεθος, τὴν πρέπουσαν ἀναλογίαν εἰς τὰ μέρη ἑνὸς πράγματος)· *ἐρρύθμιζον ῥυθμίσω, ἐρρύθμισα*.

ῥυμηδὸν (ἐπίρρ. τροπικὸν)= ὁρμητικῶς.

ῥύμμα (τὸ) -ατος ἐκ τοῦ *ῥύπτω* =ἀφαιρῶ τὸν ῥύπον, ἤτοι τὴν λέραν· ἄρα *ῥύμμα* = τὸ δι' οὗ καθαρίζομεν, οἷον σάπων ἢ ἄλλο τι.

ῥυπάω-ῶ=εἶμαι λερωμένος.

Σ΄

Σαίνω (= σείω, κινῶ, τὴν οὐράν)· μέλλ. *σανῶ*, ἀορ. *ἔσηνα* παρὰ ποιηταῖς. Ἐνίοτε συντάσσεται μετ' αἰτιατ. οἷον *σαίνειν οὐράν*.

Σαλαμὶς (ἡ) -ῖνος, νῆσος, ἐν ᾗ καὶ πόλις ὁμώνυμος, ἀπέναντι τῆς Ἐλευσῖνος. Ὁ κάτοικος *Σαλαμίνιος*.

σειδάχθεια (ἡ) -ας (= ἀπόσεισις ἢ ἀποτίναξις ἄχθους, βάρους) διάταξις τοῦ Σόλωνος, καθ' ἣν οἱ δανεισταὶ ἔχασαν τὸ δικαίωμα ἐπὶ τῶν σωμάτων καὶ κτημάτων τῶν χρεωστούντων, δικαίωμα δηλονότι νὰ ἔχωσι τούτους δούλους μέχρις ἀποπληρωμῆς τοῦ χρέους ἢ νὰ κατέχωσι τὰ κτήματα αὐτῶν.

σείω (= κινῶ)· *ἔσεισον, σείσω*,

ἔσεισα, σέσεικα. Τούτων σειομένων (γεν. ἀπόλυτος αἰτιολ.) = ἐπειδὴ ταῦτα (τὰ φύλλα) ἐκινοῦντο.

σεμνύνω (κάμνω σεμνόν, σεβαστόν, στολίζω)· μέσον σεμνύνομαι (καμαρώνω) ἐπί τινι = δι' ἓν πρᾶγμα.

σημαίνω (=δίδω ἢ κάμνω σημεῖον, γνωστοποιῶ, ἀναγγέλλω)· ἐσήμαινον, σημανῶ, ἐσήμηνα. *Νίκην σημαίνεσθαι τῷ στρατῷ διὰ τῶν ἐμπύρων*=ὅτι νίκη ἀγγέλλεται εἰς τὸν στρατὸν διὰ τῆς θυσίας.

σήσαμον (τὸ) -ου· σησάμι, σουσάμι.

σιγάω-ῶ (=δὲν λέγω τίποτε, σιωπῶ)· ἐσίγων, σιγήσομαι, ἐσίγησα, σεσίγηκα, ἐσεσιγήκειν.

σίδηρος (ὁ) -ου.

σίτησις (ἡ) -εως· τὸ λαμβάνειν τροφήν, τὸ τρώγειν (ἰδὲ τὰς λέξεις *Πρυτανεῖον*, τιμῶμαι).

σιτίον (τὸ) -ου. *Σιτία τριῶν ἡμερῶν* (γεν. ἐπιθετικὴ) =τροφαὶ διὰ τρεῖς ἡμέρας.

σιτοδεία (ἡ) -ας= ἔλλειψις σίτου, πεῖνα.

σιωπάω-ῶ· ἐσιώπων, σιωπήσομαι, ἐσιώπησα, σεσιώπηκα, ἐσεσιωπήκειν· παθ. μέλλ. σιωπηθήσομαι, ἀορ. ἐσιωπήθην.

σκάπτω· ἔσκαπτον, σκάψω, ἔσκαψα, ἔσκαφα, ἐσκάφειν· παθ. ἀορ. ἐσκάφην, παρακ. ἔσκαμμαι.

σκέλος (τὸ) -εος-ους· ὁ ποὺς ἀπὸ τοῦ γόφου μέχρι τῶν δακτύλων. *Σκέλη*, οἷον πόδες, ὠνομάσθησαν δύο μακρὰ τείχη ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν μέχρι τοῦ Πειραιῶς ἐξασφαλίζοντα τὴν συγκοινωνίαν τῶν δύο πόλεων.

σκέπτομαι καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς σκοπῶ ἢ σκοποῦμαι· ἐσκεπτόμην ἢ ἐσκοπούμην, σκέψομαι, ἐσκεψάμην, ἔσκεμμαι, ἐσκέμμην· παθ. μετ' ὀλίγον μέλλ. ἐσκέψομαι.

σκευάζω (=ἑτοιμάζω) ἐσκεύαζον, σκευάσω, ἐσκεύασα, ἐσκεύακα, ἐσκευάκειν. Συντ. μετ' αἰτιατ., οἷον *Διονύσιος ἐκέλευσεν αὐτὸν σκευάσαι ζωμόν*= τὸν διέταξε νὰ παρασκευάσῃ ζωμόν, νὰ κάμῃ.

σκεῦος (τὸ) -εος-ους· (πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει κυρίως εἰς προφύλαξιν, ἔπειτα καὶ τὸ ὄργανον τὸ διευκολύνον πρᾶξίν τινα. *Οἰκίας σκεύη* λέγονται πάντα τὰ κινητά, οἷον τὰ πράγματα τοῦ μαγειρείου, τῆς τραπέζης, τοῦ ὕπνου, τῆς ἐνδυμασίας *Σκεύη χαλκέως* εἶναι ὁ ἄκμων, ἡ σφῦρα, ὁ φυσητὴρ κτλ.

σκηνὴ (ἡ) -ῆς· τὸ μέρος, ἔνθα παριστάνουσιν οἱ ὑποκριταί.

σκῆπτρον (τὸ) -ου· τὸ χρησιμεῦον ὡς στήριγμα, οἷον βακτηρία, μπαστοῦνι· πλὴν τούτου ἦτο καὶ σύμβολον ἀξιώματος ἰδίᾳ βασιλικοῦ.

Σκίλλουρος (ὁ), ἡγεμὼν τῶν Σκυθῶν τῶν ἐν τῇ Ταυρικῇ Χερσονήσῳ.

σκορπίος (ὁ) -ου, ἑρπετόν, τὸ ὁποῖον διὰ τοῦ κεντήματος τῆς οὐρᾶς του ἐμβάλλει εἰς τὴν γενομένην πληγὴν δηλητήριον, κοινῶς *σκορπιός*.

σκοτίζω (κάμνω σκότος)· σκοτίζομαι, ὅπως καὶ παρ' ἡμῖν.

σκώπτω (περιπαίζω μιμούμενος πρὸ πάντων)· μέλλ. σκώψομαι, ἔσκωψα παθ.ἀορ. α' ἐσκώφθην.

Σόλων (ὁ) -ωνος, περίφημος τῶν Ἀθηναίων νομοθέτης.

σοφός, ή, όν· παραθ. σοφώτερος-τατος· ὁ γινώσκων πάντα.

σπάλαξ (ὁ) -ακος καὶ *ἀσπάλαξ* -ακος =τυφλοπόντικον.

σπαργανόω-ῶ = σπαργανώνω, φασκιώνω.

σπάω-ῶ (=σύρω, τραβῶ)· ἔσπων, σπάσω, ἔσπασα, ἔσπακα, ἐσπάκειν. Σπασάμενοι τὰ ἐγχειρίδια = τραβήξαντες τὰ ξίφη.

σπεῖρα (ἡ) -ας· συστροφή, σύμπλεγμα

σπείρω (=σπέρνω, σκορπίζω), ἔσπειρον, σπερῶ, ἔσπειρα, ἔσπαρκα, ἐσπάρκειν· παθ. μέλλ. σπαρήσομαι, ἐσπάρην, ἔσπαρμαι, ἐσπάρμην.

σπένδω (=κάμνω σπονδήν, ἤτοι χύνω ἐκ τοῦ ποτηρίου κατὰ γῆς ἢ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἢ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ μέρος τοῦ οἴνου πρὸς τιμὴν θεοῦ τινος)· ἔσπενδον, σπείσω, ἔσπεισα, ἔσπεικα.

σπεύδω (=βιάζομαι)· ἔσπευδον, σπεύσω, ἔσπευσα· παρὰ Πλουτάρχῳ καὶ Παυσανίᾳ παρακ. ἔσπευκα. Συντάσσεται μετ' ἀπαρεμφ. τελικοῦ, οἷον *σπευδόντων ἐπιδείκνυσθαι*=ἐν ᾧ ἐπροθυμοποιοῦντο νὰ ἐπιδείξωσιν· *ἔσπευσεν ἀναχθῆναι*= ἔσπευσε νὰ προχωρήσῃ, νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὸ πέλαγος (ἰδὲ ἀνάγω).

σπόγγος (ὁ) -ου σφογγάρι.

σπουδάζω (= ἀσχολοῦμαι, καταγίνομαι, σπουδαιολογῶ, ἁπλῶς σπεύδω, ἐπιζητῶ τι)· ἐσπούδαζον, σπουδάσομαι, ἐσπούδασα, ἐσπούδακα, ἐσπουδάκειν. Σπουδάζοντι πρὸς τοὺς ἑταίρους= σπουδαίως συνομιλοῦντι μετὰ τῶν μαθητῶν του. Παθ. *μήτε σπουδάζονται*=μήτε νὰ ἐπιζητῶνται.

στέλλω (= α' ἑτοιμάζω, β' πέμπω)· ἔστελλον, στελῶ, ἔστειλα, ἔσταλκα, ἐστάλκειν.

στενωπὸς (ἡ) -οῦ (ἐνν. ὁδὸς)=

στενὸς δρόμος, μονοπάτι.

στερεός, ά, όν = ὁ μὴ μαλακός, ὁ γερός, ὁ γεμάτος.

στερέω-ῶ καὶ **στερίσκω**· *ἐστέρουν, στερήσω, ἐστέρησα, ἐστέρηκα, ἐστερήκειν.* Παθητ. *στέρομαι* καὶ *στερίσκομαι* καὶ *στεροῦμαι* παρατ. *ἐστερόμην, στερήσομαι, ἐστερήθην, ἐστέρημαι, ἐστερήμην. Στερῶ τινά τι ἢ τινά τινος. Ἐστέρησαι τοῦ βλέπειν* = ἐστερήθης τὴν ὅρασιν, ἔχασες τὴν ὅρασιν· *στερηθῆναι ἀμφοτέρων* (ἐνν. τῶν χρεῶν).

στίγμα (τὸ) -ατος· πᾶν σημεῖον γινόμενον ἐπὶ τοῦ σώματος διὰ σιδηρίου μυτηροῦ καὶ τούτου ἢ πυρικαύστου ἢ μή. Σημεῖα τοιαῦτα ἢ κεντήματα ἐπὶ τῶν χειρῶν πρὸ πάντων κάμνουσι σήμερον οἱ χυδαῖοι ἄνθρωποι. Παρὰ Πολυαίνῳ *στίγματα* θὰ ἐννοήσωμεν λέξεις διὰ στίξεως σημειωθείσας.

στόμιον (τὸ) -ου, ἄνοιγμα, εἴσοδος.

στρατήγημα (τὸ) -ατος=ἀπάτη ἢ τέχνασμα τοῦ στρατηγοῦ,

στρατηγέω-ῶ (=εἰμὶ στρατηγός)· *ἐστρατήγουν, στρατηγήσω, ἐστρατήγησα, ἐστρατήγηκα*· συντ. μετὰ γενικῆς, οἷον *ἐστρατήγει Ἀθηναίων, Μακεδόνων.*

στρατοπεδεύω (=κάμνω στρατόπεδον, κάθημαι ποὺ μὲ τὸν στρατόν)· *στρατόπεδον* (στρατὸς-πέδον) λέγεται ἡ πεδιάς, ἔνθα ὁ στρατός, ἢ ἀναπαύεται στήσας τὰς ἑαυτοῦ σκηνάς· ἔτι στρατόπεδον=στρατός

στρέφω (=γυρίζω)· *ἔστρεφον, στρέψω, ἔστρεψα, ἔστροφα, ἐστρόφειν.* Ἐπὶ τῆς κιθάρας στρέφειν=τανύειν τὰς χορδάς, κορδίζειν, διὸ καὶ τὸ δι' οὗ κορδίζομεν λέγεται *στριφτάρι.*

στρώννυμι (= στρώννω)· *ἐστρώννυν, στρώσω,* ἔστρωσα· παρακ. μεταγενέστερος *ἔστρωκα, ἐστρώκειν.*

Στυμφαλὶς (ἡ) -ίδος, λίμνη ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἔνθα καὶ αἱ λεγόμεναι *στυμφαλίδες ὄρνιθες*, πτηνὰ σαρκοβόρα, κατατρώγοντα ἀνθρώπους καὶ κτήνη.

Στύμφαλος (ἡ) -ου, πόλις ἐν Ἀρκαδίᾳ ἐπὶ ποταμοῦ ὁμωνύμου (ὁ Στύμφαλος).

στυππεῖον (τὸ) -ου, τὸ χονδρὸν τοῦ λιναρι̯οῦ, κοινῶς *στουππί.*

σὺ γεν. **σοῦ** κτλ. (ἀντ. προσωπ.) *καλλίων σοῦ* (γεν. συγκριτική).

Σύβαρις (ἡ) -ιδος καὶ -ιος, πόλις τῆς κάτω Ἰταλίας διαβόητος ἐπὶ τρυφῇ καὶ ἀσωτίᾳ πλησίον ὁμωνύμου ποταμοῦ, ἥμβραδύτερον ὀνομασθεῖσα *Θούριος* ἢ *Θούριον.* Ὁ κάτοικος Συβαρίτης.

Συβαρίτης (ὁ) -ου· ἰδὲ *Σύβαρις.*

συγγνώμη (ἡ)-ης, ἄφεσις, συγχώρησις πταίσματος, σφάλματος.

συγκατακλίνω (=βάλλω τινὰ ὁμοῦ ἐν τῇ τραπέζῃ νὰ καθήσῃ)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *κλίνω* (ἰδέ).

συγκατέλθωμεν· ἰδὲ *συγκατέρχομαι.*

συγκατέρχομαι (= μαζὶ καταβαίνω)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *ἔρχομαι* (ἰδέ)· *συγκατέλθωμεν* =ἂς καταβῶμεν μαζί.

συγκροτέω-ῶ (=μαζὶ κτυπῶ)· *τῷ χεῖρε συγκροτήσας* = κτυπήσας μαζὶ τὰς δύο του χεῖρας, τὰς παλάμας.

συγχέω (= ἀνακατώνω)· παθ. *συγχέομαι*, ἐξ οὗ ἀορ. μεταγενέστερος *συνεχέθην* ἀντὶ *συνεχύθην*= ἀνεκατώθην Τοὺς χρόνους ἰδὲ ἐν τῷ *χέω.*

συγχωρέω-ῶ (= χαρίζω, ἐπιτρέπω). *Πρῶτος συνεχώρησεν· συνεχώρησαν αὐτῷ λαβεῖν*= ἐπέτρεψαν εἰς αὐτὸν νὰ λάβῃ. *Συνεχώρησεν ἐκβῆναι.*

συλλαβεῖν ἰδὲ *συλλαμβάνω.*

συλλαβών· ἰδὲ *συλλαμβάνω.*

συλλαμβάνω (= μαζὶ λαμβάνω, ἤτοι μὲ μέσον τι ἢ μὲ βοήθειάν τινα λαμβάνω, πιάνω)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *λαμβάνω*, ὅπερ ἰδέ. Τὸ μέσον *συλλαμβάνεται* = βοηθεῖ. Πρὸς τούτοις *συλλαμβάνω*= λαμβάνω εὐθὺς (ἰδὲ τὴν σημασίαν τῆς προθέσεως σὺν ἐν τοῖς ῥήμασι *συνδιώκω, συμφεύγω* κλ.) πιάνω ἀμέσως.

συμβαίνω (= μαζὶ πηγαίνω, συμφωνῶ). Τὸ ῥῆμα τοῦτο συνήθως λέγεται ἀπρόσωπον· ἰδὲ τὴν λέξιν *συνέβη.*

συμβάλλω (=μαζὶ ῥίπτω, συγκρούω)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *βάλλω* (ἰδέ)· *συνέβαλε μάχην*= συνεκρότησε μάχην· *συμβαλόντες τὸν πόλεμον*=συνάψαντες, ἀρχίσαντες τὸν πόλεμον καὶ ἁπλῶς *συμβαλόντες* ἄνευ τῆς αἰτιατικῆς *πόλεμον* ὑπεννοουμένης. *Συμβαλὼν Ρωμαίοις*= πολεμήσας πρὸς τοὺς Ρωμαίους. Τὸ μέσον *συμβάλλομαι* = συντελῶ, χρησιμεύω, οἷον *ἡ ἄσκησις συμβάλλεται.*

συμβιόω-ῶ (= ζῶ μαζί)· *συνεβίουν, συμβιώσομαι*, ἀορ. α' *συνεβίωσα* καὶ β' *συνεβίων*, πρκ. *συμβεβίωκα. Συνεβίωσε τῷ φρονεῖν*= ἔζησε (μέχρι τέλους) ἔχων τὴν φρόνησιν, τὸν νοῦν του.

σύμβολον (τὸ) -ου, τὸ ἐξ οὗ τις ἐννοεῖ τι, σημεῖον. *Σύμβολον τοῦ πρωτεύειν* = σημεῖον ἢ γνώρισμα τοῦ ὅτι εἶναι πρώτη.

συμβουλεύω· συντ. μετὰ δοτικῆς, οἷον *συμβουλεύειν ἡμῖν ἐκεῖνα* (ὅπερ ἐννοεῖται ἐκ τοῦ) *ἀφ' ὧν...*

συμμαχέω-ῶ (= εἰμὶ σύμμαχος)· *συνεμάχουν, συμμαχήσω, συνεμάχησα* καὶ πλέον οὐ. *θνητοῦ τινος συμμαχοῦντος*= ἂν θνητός τις εἶναι σύμμαχος (τῶν θεῶν).

συμπαίζω (= παίζω μαζί)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ παίζω (ἰδέ). Συντ. μετὰ δοτικῆς οἷον *συνέπαιζε μικροῖς τοῖς παιδίοις*= ἔπαιζε μαζὶ μὲ τὰ παιδία, ὅτε ἦσαν μικρά.

συμπεριενεχθεῖεν· ἰδὲ *συμπεριφέρομαι*.

συμπεριφέρομαι = συναναστρέφομαι, ἔχω συμπεριφοράν.

συμπεφραγμένος· ἰδὲ *συμφράττω*.

συμπλέκομαι· ἰδὲ *πλέκω*, *Συνεπλάκησαν* = ἐπιάσθηκαν· συμβαίνει δὲ ἀληθῶς πλοκή τις χειρῶν ἰδίᾳ καὶ ποδῶν.

συμφέρω (=φέρω μαζί). Τὸ ῥῆμα τοῦτο συνηθίζεται πρὸ πάντων ἀπροσώπως, οἷον *συμφέρει, συνέφερε, συνοίσει, συνήνεγκε*, ὅτε ὡς ὑποκείμενον ἔχει ἀπαρέμφατον, οἷον *λέγειν συμφέρει· κατασκάπτειν* (ὅπερ ἐννοεῖται) *συμφέρειν*. Ἐν Πλουτ. § *συνέφερεν*, ἔνθα ἐννοεῖται *ναυμαχῆσαι*.

συμφεύγω (= φεύγω μαζὶ ἢ συγχρόνως)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *φεύγω* (ἰδέ)· *αὐτοῦ* (δηλ. τοῦ λέοντος) *συμφυγόντος*= ἀφ' οὗ δὲ κατέφυγεν (ἅμα τῇ διὰ τοῦ βρόπάλου καταδιώξει, συγχρόνως μὲ τὴν καταδίωξιν)· *συνέφυγεν εἰς ὄρος*= (ἅμα τῇ κοπώσει) κατέφυγεν εἰς ὄρος, ἀμέσως κατέφυγεν εἰς ὄρος.

συμφορὰ (ἡ) -ᾶς=δυστύχημα.

συμφράττω(=μαζὶ περικλείω)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *φράττω* (ἰδέ). *Συμπεφραγμένος τῷ θώρακι*= διὰ τοῦ θώρακος ὅλα μαζὶ τὰ μέρη τοῦ σώματος σκεπάσας, ὅλος ὠχυρωμένος διὰ τοῦ θώρακος.

συμφυὴς (ὁ ἡ) -ὲς (τὸ)· *σῶμα συμφυὲς* = σῶμα συνηνωμένον φύσει.

σὺν (προθ.) μετὰ δοτικῆς σημαίνουσα τὸ *ὁμοῦ· σὺν οἷς*= μαζὶ μὲ ὅσους. Ἐν συνθέσει σημαίνει ἢ τὸ *ὁμοῦ* ἢ τὸ *συγχρόνως, ἀμέσως* ἢ τὸ *συνεχῶς, ἀκαταπαύστως*.

συνάγω (= συναθροίζω, φέρω μαζί)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *ἄγω* (ἰδέ)· *ἐκκλησίας συναχθείσης* =ἀφ' οὗ ἐκκλησία συνηθροίσθη, ἀφ' οὗ ὁ λαὸς εἰς ἐκκλησίαν συνηθροίσθη. *Σῶμα συνηγμένον εἰς ἓν*= σῶμα συμμαζευμένον καὶ συγκεκολλημένον, ὥστε νὰ ἦναι ἕν, νὰ φαίνηται ἕν.

συνακούω (= ἀκούω μαζὶ μὲ ἄλλον καὶ ἐγώ)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *ἀκούω* (ἰδέ)· συντ. μετὰ γεν., οἷον *συνακούων τῶν λεγομένων*.

συνάπτω· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *ἅπτω* (ἰδέ)· *συνάπτωμεν τοῖς πολεμίοις* = ἂς πολεμήσωμεν πρὸς τοὺς ἐχθρούς, ἂς πιασθῶμεν.

συναχθείσας· ἰδὲ *συνάγω*.

συνδιώκω (ἐν συνεχείᾳ, ἀκαταπαύστως διώκω)· ἰδὲ *διώκω*.

συνέβη, ἀορ. β' τοῦ ἀπροσώπου ῥήματος *συμβαίνει, συνέβαινε, συμβήσεται, συνέβη, συμβέβηκε, συνεβεβήκει*· ἔχει τὴν αὐτὴν σημασίαν, ἢν τὸ παρ' ἡμῖν *συνέβη*, ἤτοι συνέπεσεν. Ὡς ὑποκείμενον δέχεται ἀπαρέμφατον, οἷον *φέρεσθαι συνέβη*= συνέβη νὰ πηγαίνῃ (πολὺ αἷμα), ἤτοι νὰ χύνηται αἷμα ἄφθονον· *στερηθῆναι συνέβη ἀποπτιγῆναι, πεσεῖν συνέβη*= συνέβη νὰ πνιγῇ ἐντελῶς, νὰ πέσῃ, ἤτοι νὰ φονευθῇ.

σύνεγγυς (ἐπιρρ. τοπικὸν) = πλησίον μέχρι ἐπαφῆς.

συνεῖδον· ἰδὲ *συνοράω*-ῶ.

συνειδυῖα· ἰδὲ *σύνοιδα*.

συνέντες· ἰδὲ *συνίημι*.

συνέπομαι (= ἀκολουθῶ μαζί)· ἰδὲ *ἕπομαι*.

συνεργέω-ῶ (= ἐργάζομαι μετά τινος, βοηθῶ), *συνήργουν, συνεργήσω, συνήργησα*. *Διὸς συνεργοῦντος*= τῇ βοηθείᾳ τοῦ Διός.

συνεργός, ή, όν = βοηθός, σύντροφος.

συνεχέθην· ἰδὲ *συγχέω*.

συνεχὲς (ἐπιρρ. τροπ.)= ἀδιακόπως.

συνεχῶς ἴσον τῷ προηγουμένῳ.

συνηγμένον· ἰδὲ *συνάγω*.

συνῆκα· ἰδὲ *συνίημι*.

συνηρεφὴς (ὁ ἡ) -ὲς (τὸ) πᾶν ὅτι ἐν συνεχείᾳ σκεπάζεται, σκεπάζεται ὅλον· *συνηρεφὴς ὕλη πυκνῇ*=ὅλως ἐσκεπασμένη ὑπὸ πολλῶν δένδρων.

σύνθημα (τὸ) -ατος· πᾶν ὅ,τι τυνεφωνήθη μεταξὺ δύο ἢ πολλῶν, ἵνα μεταχειρίζωνται ἀμοιβαίως. Οὕτως εἰς τοὺς στρατιώτας διὰ τὴν ἀμοιβαίαν ἀναγνώρισιν ἐν καιρῷ νυκτὸς ἐδίδετο λόγος σύντομος ἢ κύριον ὄνομα ὡς *σύνθημα*.

συνίημι (=ἐννοῶ, καταλαμβάνω· ἰδὲ καὶ *ἵημι*)· ἃ *συνῆκα*= ὅσα ἐνόησα· *συνέντες* τοῦ *γεγονότος*=ἐννοήσαντες τὸ γεγονός, ἤτοι τὸν θάνατον τοῦ Κόδρου.

συνίστημι (= συνιστῶ)· συντ.

αἰτ. καὶ δοτικῇ, οἷον συνιστάντος τινὸς ᾧ ἐν αὐτῷ = ἐν ᾧ τίς τον συνίστα τὸν υἱὸν (πρὸς διδασκαλίαν)· παθ. σταθείς. Προσέτι *συνίστημι* = συνενώνω, οἷον *συνεστῶτες* = συνηνωμένοι· ἔτι = στήνω μὲ ἄλλον μαζί, οἷον *συστησάμενος μάχην* κατὰ τὸ παρ' ἡμῖν στήνω *καυγᾶ* μὲ τὸν *δεῖνα*, συνάπτω ἢ συγκροτῶ μάχην.

σύνοιδα (ἰδὲ τὸ οἶδα)· σημαίνει α) γνωρίζω τι μετά τινος ἄλλου· β) γνωρίζω τι καλῶς. *Ἑαυτῇ συνειδυῖα* = καλῶς γνωρίζουσα δι' ἑαυτήν.

συνοράω-ῶ (= ἐκ πολλῶν ὁμοῦ ὁρῶ, ἄρα βλέπω καλῶς· ἰδὲ ὁράω-ῶ). *Συνεῖδον* τὸ πρᾶγμα = καλῶς ἐνόησαν, ἐκατάλαβαν τὴν ἡμερότητα.

συντελέω-ῶ (= τελειώνω μαζί πολλὰ πράγματα· ἰδὲ *τελῶ*)· *τῶν ἄθλων συντελεσθέντων* = ἀφ' οὗ ὅλοι ὁμοῦ οἱ ἀγῶνες ἐκτελεσθῶσιν.

συντίθημι καὶ μέσον **συντίθεμαι** = συμφωνῶ. *Συνθεμένων* = ἀφ' οὗ συνεφώνησαν.

συντρέφω (ἰδὲ τρέφω). *Παῖδες συντρεφόμενοι* = οἱ παῖδες οἱ σύντροφοι.

συντρέχω· ἰδὲ *τρέχω*. *Πολλῶν συντρεχόντων* = ἐν ᾧ πολλοὶ ὁμοῦ ἔτρεχον, συνήρχοντο.

συντρίβω· ἰδὲ *τρίβω*. Κυρίως *συντρίβω* = διὰ συγκρούσεως ἀφανίζω, εἶτα τσακίζω. *Συντρίβη* = ἔγεινε κομμάτια.

συριγμός (ὁ) -οῦ = σύριγμα, σφύριγμα. *Ἁρῶμαι συριγμοῖς* = κάμνω χρῆσιν σφυριγμάτων, σφυρίζω.

συσκεπάζω (= μαζὶ ἢ συγχρόνως σκεπάζω, ὅλον σκεπάζω *συσκεπάσω, συνεσκέπασα*· παθ. παρακ. *συνεσκέπασμαι*· μεσ. ἀορ. *συνεσκεπάσθην*.

συσκεπασθείς· ἰδὲ *συσκεπάζω*.

συστησάμενος· ἰδὲ *συνίστημι*.

σφαδάζω, ἐσφάδαζον καὶ πλέον οὖ. *Σφαδάζει* ὅστις ὅλον τὸ σῶμα κινεῖ, κάμνει παντοίας κινήσεις χειρῶν, ποδῶν, κεφαλῆς, ὁρῶν *ἀγανακτοῦντας* καὶ *σφαδάζοντας* (δύο μετοχ. κατηγορηματικαί) = βλέπων ὅτι ἐταράσσοντο καὶ παντοίας ἔκαμον κινήσεις.

σφῆν (ὁ) -νὸς = τεμάχιον ὀξὺ ἐκ ξύλου ἢ σιδήρου, δι' οὗ τὰ ξύλα σχίζουσιν.

σφόδρα (ἐπιρρ. ποσοτικὸν) = πολύ, κατὰ πολλά· *πάνυ σφόδρα* = παρὰ πολὺ· *σφόδρα εὔφωνος* = πολὺ καλλίφωνος.

σφοδρῶς ἴσον τῷ προηγουμένῳ.

σχῆμα (τὸ) -ατος· ἡ μορφή, τὸ ἐξωτερικόν, ἡ στάσις. *Ἐν σχήματι δρυτόμου* = ἐνδεδυμένος ὡς ξυλοκόπος· *σχῆμα φρυγανιστῆρος*.

σχηματίζω (= δίδω σχῆμα, μορφήν)· *ἐσχημάτιζον, ἐσχημάτισα*. Μέσον *σχηματίζομαι* = σχηματίζω ἐμαυτόν, λαμβάνω σχῆμα.

σχιδανόπους (ὁ ἡ) -οδος = σχιζόπους, τοῦ ὁποίου οἱ δάκτυλοι δὲν ἑνοῦνται διὰ μεμβράνης, ὡς ἑνοῦνται τῆς πάπιας καὶ ἄλλων, τὸ ἐναντίον τοῦ στεγανόπους.

σχίζω· *ἔσχιζον, σχίσω, ἔσχισα*· παθ. μέλλ. *σχισθήσομαι*, ἀορ. *ἐσχίσθην*, παρακ. *ἔσχισμαι*. *Ἔσχισμένον εἰς τρεῖς* (ἔνν. ἄνδρας)· ἐσχισμένον, ὥστε νὰ γίνωνται τρεῖς ἄνδρες.

σχολάζω (= ἔχω καιρόν, εὐκαιρῶ)· *ἐσχόλαζον, σχολάσω, ἐσχόλασα, ἐσχόλακα, ἐσχολάκειν*. *Σχολάζω τινὶ* = εὐκαιρῶ δι' ἓν πρᾶγμα, παραδίδομαι εἰς τι ἢ εἴς τινα, ἀφιερώνομαι εἴς τινα, γίνομαι μαθητής του, οἷον *σχολάζουσι τοῖς φιλοσόφοις*.

σχολὴ (ἡ) -ῆς = εὐκαιρία, ἀργία. *Σχολὴν εὖ διαθέσθαι* = νὰ οἰκονομήσῃ τις καλῶς τὸν τῆς ἀργίας χρόνον, νὰ κάμῃ καλὴν χρῆσιν τοῦ χρόνου τῆς ἀργίας.

σῴζω· *ἔσωζον, σώσω, ἔσωσα, σέσωκα, ἐσεσώκειν*, ὅπως *σωθείημεν* (ἰδὲ ὅπως).

σῶμα (τὸ) -ατος. *Ποικιλία σώματος* = ποικιλία τοῦ δέρματος) (ἕνεκα τῶν πολλῶν χρωμάτων).

σωφρονέω-ῶ (= ἔχω νοῦν σῶον, ὑγιῆ· τὸ ἀντίθετον τοῦ *μαίνομαι*)· *ἐσωφρόνουν, σωφρονήσω, ἐσωφρόνησα, σεσωφρόνηκα*,

σωφρόνως (ἐπιρρ.) = φρονίμως. *μὲ ἐγκράτειαν*· συγκριτ. *σωφρονέστερον*, ὑπερθετ. *σωφρονέστατα*.

Τ'

Ταλαιπωρέω-ῶ (= ὑποφέρω)· *ἐταλαιπώρουν, ταλαιπωρήσω, ἐταλαιπώρησα, τεταλαιπώρηκα, ἐτεταλαιπωρήκειν*. Μέσ. μέλλ. *ταλαιπωρήσομαι*, ἀορ. *ἐταλαιπωρήθην*.

τάλαντον (τὸ) -ου, ποσότης 6000 δραχμῶν.

τάπης (ὁ) -ητος, ὕφασμα ἐφαπλούμενον ἢ ἐπικαλύπτον τὴν ῥάχιν τοῦ ἵππου.

ταράττω· *ἐτάραττον, ταράξω, ἐτάραξα*· παρακ. μεταγενέστερος *τετάραχα*.

Τάρταρος (ὁ) -ου, χάσμα ἐντὸς τῆς γῆς σκοτεινὸν κάτωθεν τοῦ Ἅιδου, τοῦ ὁποίου ἀπέχει τοσοῦτον, ὅσον ὁ οὐρανὸς ἀπὸ τῆς γῆς. Ἐνταῦθα ὁ Ζεὺς ἔρριψε τοὺς κακούργους καὶ ὑβριστάς.

Ταρτησσός (ἡ) -οῦ πόλις ἐν Ἱσπανίᾳ παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ ποταμοῦ Βαίτιος (σήμερον Γουαδαλκουϊβίρου).

τάττω (=βάλλω εἰς τάξιν, διατάττω) παρακ. *τέταχα*. Ἔταξε παίζειν καὶ χορεύειν= διέταξε νὰ παίζωσι καὶ χορεύωσι. Μέσον *τάττομαι* = τάττω ἐμαυτόν, λαμβάνω τὴν θέσιν τινός· ἄρα *τάττομαι ὑπὲρ τῶν πλουσίων, ὑπὲρ τῶν πενήτων* = ἀναλαμβάνω τὴν ὑπεράσπισιν τῶν πλουσίων, τῶν πενήτων.

ταῦρος (ὁ) -ου = ἄρρην βοῦς. Κρὴς ταῦρος= βοῦς τερατώδης τὸ μέγεθος ἐν Κρήτῃ, δῶρον τοῦ Ποσειδῶνος εἰς τὸν Μίνωα· ὁ βοῦς οὗτος μετηνέχθη εἰς Πελοπόννησον ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, ὕστερον δὲ φυγὼν εἰς Μαραθῶνα (Μαραθώνιος Ταῦρος) ἐρονεύθη ὑπὸ τοῦ Θησέως.

τάχιστος, η, ον· ἰδὲ ταχύς.

τάχος (τὸ) -ους. *Διὰ τάχους* = ταχέως (ἰδὲ τὴν πρόθεσιν *διά*).

ταχύς, εῖα, ύ· συγκριτ. *θάσσων* (ὁ ἡ), *θᾶσσον* (τὸ)· ὑπερθετ. *τάχιστος, η, ον* καὶ ἐνίοτε *ταχύτερος, ταχύτατος*. Τὸ οὐδετ. *ταχὺ*=ταχέως· *τὴν ταχίστην* (ἐνν. *ὁδόν*, ὡς ἐπίρρ.) = τὸ ὀγλιγωρότερον, ἀμέσως.

τε (συνδ. συμπλεκτικὸς) ἔχων ἀνταπόδοσιν πρὸς ἄλλον *τε*, ἢ πρὸς τὸν *καὶ*, οἷον *εὐθαλῆ τε καὶ στερεὰ* = τόσον εὐθαλῆ, ὅσον καὶ στερεά· *χιτῶνά τε καὶ ἱμάτιον*.

τέθριππον (τὸ) -ου ἐνν. ἅρμα, τὸ συρόμενον ὑπὸ τεσσάρων ἵππων.

τεῖχος (τὸ) -ος-ους τὸ περὶ τὴν πόλιν, τὸ τεῖχος τοῦ φρουρίου.

τείνω (=τεντώνω), μελλ. *τενῶ*, ἀορ. *ἔτεινα*, πρκ. *τέτακα*.

τεκεῖν· ἰδὲ *τίκτω*.

τεκνόω-ῶ (= γεννῶ) καὶ ἐπὶ ἀνδρὸς καὶ ἐπὶ γυναικός· ἰδίᾳ τὸ μὲν ἐνεργητ. *τεκνῶ* ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, τὸ δὲ μέσον *τεκνοῦμαι* ἐπὶ τῆς γυναικός. Ἐτέκνωσεν = ἐγέννησεν.

τεκταίνομαι (=κατασκευάζω). *ἐτεκταινόμην, τεκτανοῦμαι, ἐτεκτηνάμην*.

τεκτηνάμενος = κατασκευάσας· ἰδὲ *τεκταίνομαι*.

τέκτων (ὁ) -ονος= τεχνίτης καὶ ἰδίᾳ ὁ ξυλουργός, ὁ λεπτουργός.

τελευτάω-ῶ (= ἀποθνήσκω· ἰδὲ τὸ ῥῆμ. *μέλλω*). Λέγεται ἁπλῶς *τελευτῶ* καὶ μετ' αἰτιατ. (ἀντικ.) *τελευτῶ τὸν βίον*=τελειόνω τὴν ζωήν.

τελέω-ῶ (φέρω εἰς τέλος, τελειόνω)· ὁ μελλ. *τελῶ*, ἀορ. *ἐτέλεσα*, πρκ. *τετέλεκα*. *Τελῶ ἑορτὴν* (κατὰ περίφρασιν) ἀντὶ τοῦ *ἑορτάζω*. *Τῶν ἄθλων τελεσθέντων*= ἀφοῦ οἱ ἀγῶνες ἐξετελέσθησαν, ἐτελείωσαν.

τελέως (ἐπίρρ.) ἐντελῶς.

τέμνω (= κόπτω)· μέλλ. *τεμῶ*, ἀορ. *ἔτεμον* καὶ *ἔταμον* πρκ. *τέτμηκα*. Ἔτεμνε τὴν ὕλην= ἔκοπτε τὰ ἀναγκαιοῦντα ξύλα (ἰδὲ *ὕλη*)· *φάρμακον τέμνω*= κόπτω χόρτον ἢ ῥίζαν καὶ ἑτοιμάζω φάρμακον, ἢ ἁπλῶς ἑτοιμάζω φάρμακον.

τέξεται· ἰδὲ *τίκτω*.

τέρμα (τὸ) -ατος= τέλος, ὅριον.

τέρπω· μέλλ. *τέρψω*, ἄνευ παρακειμένου· μέσον *τέρπομαι*= εὐφραίνομαι, εὐχαριστοῦμαι, μέλλ. *τέρψομαι*, ἀορ. *ἐτέρφθην*.

τετραπτηχυαῖος, α, ον καὶ **τετράπηχυς** (ὁ ἡ)-υ (τὸ)=τεσσάρων πήχεων.

τέττιξ (ὁ) -ιγος, ἔντομον πτερωτόν, κοινῶς *τσίντσιρας*.

τέχνη (ἡ) -ης· δόλος, ἀπάτη· *τέχνῃ δι' ἀπάτης*.

τηλικοῦτος, αὕτη, οῦτο=α' τόσον μικρός· β' τόσον μέγας. Ἰδὲ καὶ τὰ *τοσοῦτος, τοιοῦτος*.

τηνικαῦτα (ἐπίρρ. χρόνου)= κατ' αὐτὴν τὴν ἐποχήν.

τί· ἰδὲ *τίς*.

τίθημι (= θέτω, βάλλω)· ἀορ. α' *ἔθηκα* β' *ἐθην*, ἐξ οὗ ὁ δυϊκὸς ἀριθμὸς καὶ αἱ ἄλλαι ἐγκλίσεις τοῦ ἀορίστου. Μέσος ἀορ. *ἐθέτο ὑπὸ κόλπον*= ἔθηκεν ὑπὸ τὸν ἑαυτοῦ κόλπον· *θέμενος ἐπὶ τῶν ὤμων* = θεὶς (θέσας) ἐπὶ τῶν ἑαυτοῦ ὤμων. Περὶ νομοθέτου λέγεται ὅτι *τίθησι νόμους*· περὶ δὲ τῆς πόλεως ὅτι *τίθεται* (δηλ. διὰ τοῦ νομοθέτου) νόμους.

τίκτω· μελλ. *τέξομαι*, ἀορ. β' *ἔτεκον*, παρακ. *τέτοκα*. Συνηθέστατα λέγεται ἐπὶ τῆς *μητρός*, παρὰ δὲ τοῖς ποιηταῖς καὶ ἐπὶ τοῦ πατρός. *τίκτουσαν* (μετ. ἀναφ.) *ᾠδὶν* = ἡ ὁποία τῆς ἐγέννα ἐν αὐγῇ (ἰδὲ τὴν ἀντων. *αὐτός*)· *τέξεται* = θὰ γεννήσῃ.

τίλας· ἰδὲ *τίλλω*.

τίλλω (= μαδῶ)· παρὰ ποιηταῖς καὶ τοῖς μεταγενεστέροις ὁ μελλ. *τιλῶ*, ὁ ἀορ. *ἔτιλα* καὶ παθ. παρακ. *τέτιλμαι*.

τιμῶ· ἐν τῷ δικαστηρίῳ ὁ δικαστὴς *τιμᾷ*, ἤτοι ὁρίζει τὴν ποινήν, ἣτις ἐκφέρεται διὰ πτώσεως γενικῆς, οἷον, *τιμᾶν θανάτου*=καταδικάζειν εἰς θάνατον. Ὁ κατηγορούμενος *τι-*

μᾶται, ἤτοι λέγει ὅτι ὑφίσταται τὴν πρέπουσαν τιμωρίαν, οἷον τιμᾶται σιτήσεως = ὁρίζει ὡς τιμωρίαν τὴν διάθρεψιν (ἰδὲ τὴν λέξιν *Πρυτανεῖον*)· καὶ ἐπὶ τοῦ κατηγόρου λέγεται ὅτι τιμᾶται= ὁρίζει ποινήν.

τιμωρέω-ῶ· τιμωρῶ τινι = λαμβάνω ὑπὲρ τινος ἐκδίκησιν, βοηθῶ τινα· *τιμωροῦμαί τινα* =χάριν ἐμαυτοῦ λαμβάνω παρά τινος ἐκδίκησιν, ἄρα τιμωρῶ, κολάζω τινά· ἐνίοτε ὅμως καὶ τιμωρῶ τινα= τιμωροῦμαί τινα. *Τιμωρήσασθαι* (ἐνν. τὴν ἀλώπεκα· ἰδὲ *θέλω*).

τίνω (πληρώνω)· μέλλ. *τίσω*, ἔτισα, τέτικα *Ἔτινε δίκην* = ἐτιμωρεῖτο.

τὶς (ἀορ. ἀντ.) γεν. τινὸς καί του. *Τίς* = ἕνας (ἀόριστως)· *ἄνδρα τινὰ* = ἕνα ἄνθρωπον· *γέρων τις* = ἕνας γέρων καὶ μετὰ γενικῆς τοῦ ὅλου, οἷον *τῶν παρόντων τις* = ἕνας ἐκ τῶν παρευρισκομένων· *τί τοῦ σιδήρου. Ὑπό του*=ὑπό τινος· *ὄφελός τι*= καμμία ὠφέλεια.

τίς (ἐρωτ. ἀντ.) γεν. τίνος καὶ τοῦ. Τὸ οὐδετ. **τί**=διατί (διορ. τῆς αἰτίας)· οἷον: *τί δάκνεις; τί σαίνεις; τί βαδίζεις;*

τιτρώσκω (= πληγώνω), μέλλ. *τρώσω*, ἔτρωσα· οἱ χρόνοι *τέτρωκα, ἐτετρώκειν* παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις. παθ. ἀορ. *ἐτρώθην*, πρκ. *τέτρωμαι· τρωθεὶς* (μετ. αἰτιολ.) = διότι ἐπληγώθη.

τό δε (ἰδὲ ἄρθρον *ὁ, ἡ, τὸ*)=τοῦτο δέ.

τοιγαροῦν (συνδ. συμπερασμ.) =βεβαίως λοιπόν, κατὰ ταῦτα λοιπόν, διὰ τοῦτο λοιπόν.

τοιοῦτος, αὕτη, οὗτο(ν) = τοιαύτης λογῆς καὶ ἐπὶ ἠθικῆς σημ. =καλός, ἢ κακός. *Τοιοῦτον τὸ χρῶμα*, οἷον δηλ. ἦτο, τουτέστι μαῦρον.

τολμάω-ῶ· ἐτόλμων κλ. Συντ. μετ' αἰτιατ. ἢ μετ' ἀπαρεμφάτου, οἷον: *μὴ* (ἀντὶ οὐ) *τολμῶντος ναυμαχεῖν, εἰπόντος δὲ* (μετ. χρον.)= ὅτε δὲν ἐτόλμα νὰ συνάψῃ ναυμαχίαν, εἶπε δέ.

τοξεύω (=διὰ τοῦ τόξου βίπτω βέλος, κτυπῶ διὰ τοῦ τόξου)· *τοξευθεὶς* = κτυπηθεὶς διὰ τοῦ τόξου.

τοξικὴ (ἐνν. τέχνη) = ἡ τέχνη τοῦ τοξεύειν, ἤτοι βίπτειν βέλη.

τόξον (τὸ) -ου, τὸ κοινῶς *τοξάρι* δηλ. ὅτι οὗ βίπτουσι τὰ βέλη.

τόσος, η, ον,= τόσον πολὺς ἢ τόσον ὀλίγος· *τόσας φρένας*.

τοσοῦτος, αὕτη, οὗτο(ν)=α' τόσον πολύς, β' τόσον ὀλίγος, οὗ *τοσοῦτον*= τόσον πολὺ ὀλίγον· *τοσαύτας πόλεις*=τόσον πολλάς· τὸ οὐδετ. δέχεται γενικὴν τοῦ ὅλου, οἷον *εἰς τοσοῦτον καταφρονήσεως*=εἰς τόσον μέγαν βαθμὸν καταφρονήσεως· *ἐν τῇ τοσαύτῃ τοῦ χρόνου διατριβῇ*= τόσον πολὺν χρόνον διατρίψας· *τοσούτῳ* (διορ. τοῦ κατά τι) *δυστυχέστερος*.

τράγος (ὁ) -ου· τὸ ἄρσεν τῆς αἰγός.

τρέπω (=γυρίζω, στρέφω)· πρκ. *τέτροφα*.

τρέφω· μέλλ. *θρέψω*, πρκ. *τέτροφα* ποιητικῶς· παθητ. καὶ μέσον *τρέφομαι*, μελλ. *θρέψομαι* (μόνον μέσον), *τραφήσομαι* (παθητ.), *ἐθρεψάμην* (μεσ.), παθ. *ἐθρέφθην*, *ἐτράφην*· πρκ. *τέθραμμαι* (καὶ παθ. καὶ μέσως). Συντ. μετ' αἰτιατικῆς· *τὴν τρέφουσαν* (ἐνν. *με*)=ἡ ὁποία μὲ τρέφει.

τρέχω μελλ. *δραμοῦμαι*, ἀορ. *ἔδραμον*, πρκ. *δεδράμηκα*.

τριαινα (ἡ) -ης, κοντάρι ἔχον τρεῖς λόγχας, τὸ σκῆπτρον τοῦ Ποσειδῶνος.

τρίβω· μελλ. *τρίψω*, πρκ. *τέτριφα*· παθ. μέλλ. *τριβήσομαι*, ἀορ. α' *ἐτρίφθην*, β' *ἐτρίβην*, πρκ. *τέτριμμαι*· μεσ. μελλ. *τρίψομαι*, ἀορ. *ἐτριψάμην*. Συντ. μετ' αἰτ. οἷον *ἔτριβε τὸν ἵππον*· οἱ ἱπποκόμοι *τρίβουσι τὸν ἵππον* ἔχοντες *ἐν τῇ χειρὶ ὕφασμα σκληρόν*.

τρίβων (ὁ) -ωνος (ἐκ τοῦ τρίβω) =ἐπαναφόρι τετριμμένον, παλαιόν

τρίκλινον (τὸ) -ου = ἀνάκλιντρον, καναπὲς διὰ 3 ἀνθρώπους.

τροφὴ (ἡ)-ῆς· ὡς καὶ παρ'ἡμῖν.

τρόπος (ὁ) -ου (= συμπεριφορά, φέρσιμον)· *εἰς τὸν τρόπον τῆς παιδὸς*=εἰς τὴν συμπεριφορὰν τῆς νέας· αἱ αἰτ. *τρόπον τινά*, (=κατά τινα τρόπον), *τὸν τρόπον τοῦτον* (=κατὰ τὸν ἑξῆς τρόπον) κεῖνται ὡς ἐπιρρήματα.

τροχὸς (ὁ) -οῦ, πᾶν σῶμα στρογγύλον, εἶτα ὁ τροχὸς τῆς ἁμάξης.

τρυβλίον (τὸ) -ου, πιάτον.

τρυφάω-ῶ (= ζῶ τρυφηλῶς· ἰδὲ *τρυφή*), *ἐτρύφων*, *τρυφήσω*, *ἐτρύφησα*, *τετρύφηκα*, *ἐτετρυφήκειν*.

τρυφὴ (ἡ) -ῆς, μαλθακότης· ἀπομάκρυνσις παντὸς δυσαρέστου, φιληδονία, ἡδυπάθεια.

τρωθεὶς· ἰδὲ *τιτρώσκω*.

τρώσας· ἰδὲ *τιτρώσκω*.

τυγχάνω, μέλλ. *τεύξομαι*, ἀορ. *ἔτυχον*, πρκ. *τετύχηκα*, *ἐτετυχήκειν* καὶ περιφραστικῶς *τετυχηκὼς ἦν*. *Τυχὼν κέρως* = ἐπιτυχὼν εἰς τὸ κέρατον· *τυγχάνει μικρὰ* (κατηγορ.)= εἶναι μικρά. Συντ. καὶ μετοχῇ

κατηγορ., οἷον ἔτυχε διατρίβων=ἔτυχε νὰ διατρίβῃ, κατὰ τύχην διέτριβεν· ὁμοίως ἐτύγχανε σιωπῶν· ἔτυχον ἥκοντες ἔτυχε νὰ ἔλθωσιν· ἐτύγχανον γεγονότες= ἔτυχε νὰ γενηθῶσιν, ἐτύγχανε προακηκουῖα.

τυραννὶς (ἡ) -ίδος= τὸ τυραννικὸν ἀξίωμα.

τυφόω-ῶ (=κάμνω καπνὸν καὶ τροπικῶς κάμνω τινὰ νὰ μὴ βλέπῃ, τὸν τυφλώνω, ἐξεγείρω τὴν ὑπερηφάνειαν, τὴν ἀλαζονίαν, ὥστε νὰ μὴ βλέπῃ· ὁ πλοῦτος πολλάκις εἶναι ἡ αἰτία τῆς τοιαύτης τυφλώσεως)· παρακ. τετύφωμαι = εἶμαι ὑπερήφανος, ἀλαζών.

Υ

Ὑγιαίνω (=εἰμὶ ὑγιὴς) μελλ. ὑγιανῶ, ὑγίανα καὶ πλέον οὖ. Ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς τὸ ὑγιαίνειν ἀντὶ τοῦ χαίρειν περιέχει μομφήν, ὡς ἂν ἐλέγομεν σὲ εὔχομαι καλὰ μᾶλά.

ὕδρα (ἡ)-ας καὶ **ὕδρος** (ὁ) -ου, ὄφις πελώριος ζῶν ἐν τοῖς βάλτοις.

ὕδωρ (τὸ) -ὕδατος, νερόν.

ὑετὸς (ὁ) -οῦ, βροχή.

ὕλη (ἡ) -ης· ξύλα, δένδρα, χόρτος. *Πολλὴν ὕλην τεμὼν* (μετ. χρον.) = ἀφ' οὗ ἔκοψε πολλὰ δένδρα.

ὕννη (ἡ)-ης καὶ **ὕννις** (ἡ)-εως, σιδήριον τοῦ ἀρότρου, δι' οὗ αὐλακίζουσι, τέμνουσι τὴν γῆν.

ὑπάρχω· ἰδὲ ἄρχω. *Τοὺς ὑπάρχοντας ἐπὶ ταῖς φάτναις*= τοὺς ἐπιστατοῦντας εἰς τὰς φάτνας, εἰς τὴν τροφὴν τῶν ἀλόγων. *Ἔτι ὑπάρχω*= εἰμί, οἷον: *ἐγὼ ὑπάρχω καλλίων*.

ὑπεκφέρω= ὀλίγον φέρω ἐκτός, ἰδίᾳ ἐξάγω ἐκ τοῦ τόπου τῆς μάχης· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *φέρω*.

ὑπὲρ (προθ.) μετὰ γενικῆς τῆς ἀναφορᾶς, οἷον ὑπὲρ ὧν πράττουσιν. *ὑπὲρ ὧν πολυπραγμονοῦσιν* (ἰδὲ τὴν ἀντ. δς)= δι' ὅσα πράττουσιν.

ὑπεραγανακτέω-ῶ = καθ' ὑπερβολὴν ταράττομαι· ἰδὲ ἀγανακτῶ.

ὑπερβάλλω (= ὑπερτερῶ, ξαπερνῶ) καὶ μεσ. *ὑπερβάλλομαι* μὲ τὴν αὐτὴν σημασίαν· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *βάλλω*. *Ὑπερβάλλεσθαι αὐτοὺς τοῖς τοιούτοις* = ὑπερτερεῖν αὐτοὺς εἰς τὰ (κατὰ τὰ) τοιαῦτα.

Ὑπερβόρειοι (οἱ) -ων· ἔθνος μυθῶδες κατοικοῦν χώραν εὔφορον. Κατὰ τοὺς ἀρχαίους κατῴκουν τὰς πρὸς Β. καὶ Δ.

χώρας τῆς γῆς.

ὑπερεκπλήττω (= ἐκπλήττω, πλήττων ἀφαιρῶ τὴν νόησιν, σαστίζω τινά, ὡς τοῦτο γίνεται μὲ ἓν κτύπημα)· τὸ ὑπερεκπλήττω σημαίνει τὸ ὑπερβολικῶς ἐκπλήττω. *Ὑπερεκπλαγέντες*=σαστισμένοι, θαυμάσαντες.

ὑπεριδὼν· ἰδὲ ὑπεροράω.

ὑπερμεγέθης (ὁ ἡ) -ες (τὸ)= ὁ ἔχων ὑπερβολικὸν μέγεθος, καθ' ὑπερβολὴν μέγας.

ὑπεροράω-ῶ (= βλέπων ὑπερβαίνω, παραβλέπω,περιφρονῶ)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *ὁράω*· συντ. γενικῇ τῆς ἀναφορᾶς, οἷον ὑπεριδὼν τῶν ἄλλων.

ὑπερτενὴς (ὁ ἡ) -ὲς (τὸ) = ὁ ὑπεράνω τῶν ἄλλων τεινόμενος, ἐκτεινόμενος· ἄρα ὑψηλότερος.

ὑπέρχομαι (= ἔρχομαι ὑποκάτω)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *ἔρχομαι*· *ὑπέρχονται ἐκείνας* (ὑηλ. τὰς ὄρυς).

ὑπέστησαν· ἀορ. β' τοῦ *ἐφίσταμαι*.

ὑπισχνέομαι-οῦμαι (= ὑπόσχομαι), *ὑπισχνούμην, ὑποσχήσομαι, ὑπεσχόμην, ὑπέσχημαι, ὑπεσχήμην*· συντ. μετ' εἰδ. ἀπαρεμφάτου, οἷον *πέμψειν*= ὅτι θὰ πέμψῃ.

ὑπὸ (προθ.) α' μετὰ γενικῆς σημαινούσης τὴν αἰτίαν, οἷον *ὑπό του*=ὑπό τινος· *ὑπὸ κρύους* = ἕνεκα τοῦ κρύους· *ὑπὸ βιαίων ἀνέμων*· *ὑπ' ἀλλήλων κατακοπέντες*= ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον· *ὑπὸ Ἡρακλέους ἀπέθανεν*= ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους· β' μετὰ δοτικῆς σημαινούσης τὸ ὑποκάτω ἐπὶ στάσεως, οἷον *ὑπ' ἄντρῳ* = ὑποκάτω εἰς ἕνα σπήλαιον· *ὑπ' ἀμτέλῳ* = ὑποκάτω εἰς ἓν κλῆμα· γ' μετ' αἰτ. σημαινούσης τὸ ὑποκάτω ἐπὶ κινήσεως, οἷον *ὑπὸ κόλπον*= εἰς τὸν κόρφον ὑποκάτω.

ὑποδεὴς (ὁ ἡ) -ὲς (τὸ)· μόνον ἐν τῷ συγκριτ. βαθμῷ *ὑποδεέστερος, α, ον*=κατώτερος, ἀδυνατώτερος.

ὑποδέχομαι (= φιλοξενῶ)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *δέχομαι*.

ὑποθέμενος· ἰδὲ *ὑποτίθημι*.

ὑποκριτὴς (ὁ)-οῦ· ὁ παριστάνων ἐν τῷ θεάτρῳ· *εἰς οἰκίαν ὑποκριτοῦ* (γεν. κτητ.)

ὑπολαβών· ἰδὲ ὑπολαμβάνω.

ὑπολαμβάνω (= ὑπὸ τῇ διανοίᾳ λαμβάνω, συλλογίζομαι)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ λαμβάνω· συντ. αἰτ. ἢ εἰδ. ἀπαρεμφάτου, οἷον *ὑπέλαβεν εἶναι*= ἐνόμισεν ὅτι εἶναι. *Ἡ φράσις ὑπολαμβάνω* (τὸν λόγον) = λαμβάνω τὸν λόγον δεύτερος, ἢ λαμβάνω

τὸν λόγον λελη θότως, ἐν ᾧ διακόπτω ἄλλον ὁμιλοῦντα (ἰδὲ καὶ ὑποτυγχάνω)· ὑπολαβὼν= λαβὼν τὸν λόγον.

ὑπολισθαίνω (=ἀνεπαισθήτως γλιστρῶ, πίπτω)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ ὀλισθαίνω.

ὑπομειδιάω-ῶ (=ὀλίγον γελῶ, χαμογελῶ), *μειδιάσω, ἐμειδίασα* καὶ πλέον οὗ.

ὑπομένω (καταμένω, μένω σταθερός, ὑποφέρω)· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *μένω*.

ὑπονέω-ῶ (=ὑπὸ τὸν νοῦν ἔχω, δοξάζω). *Ὑπονοοῦσα* (μετ αἰτιολ.)=ἐπειδὴ εἶχε τὴν ἰδέαν.

ὑποπίπτω· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ πίπτω. *Ἡ βολὴ ὑπέπιπτε τῇ παρόδῳ*= ἡ βολὴ ἔπιπτεν ὑπὸ τῇ παρόδῳ, ἐν ᾧ δηλ. διέβαινεν· ἔτι ὑποπίπτω = ὑποκάτω πίπτω, ταπεινώνομαι, κλίνω τὴν κεφαλήν, ὑποχωρῶ. *Ὑποπίπτοντες* (μετ. αἰτιολ.) *παντὶ ἀνέμῳ* = ἐπειδὴ ὑποχωροῦμεν κτλ.

ὑποσημαίνω (= δίδω σημεῖον λανθάνον τοὺς ἄλλους, μικρὸν σημεῖον, ἢ ὑπὸ τὸν χρόνον τοῦτον δίδω σημεῖον)· *ἦν ἡ σάλπιγξ ὑποσημήνῃ*=ἂν κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον, ἂν ἐν τῷ μεταξὺ ἡ σάλπιγξ δώσῃ τό σημεῖον· τοιαύτη ἡ σημασία τῆς ἐπό καὶ ἐν τῷ ὑποπίπτω.

ὑποτίθημι (=ὑποβάλλω)· *ὑποτίθεμαι*=συμβουλεύω· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *τίθημι*. *Προμηθέως ὑποθεμένου*= τοῦ Πρ. συμβουλεύσαντος, κατὰ συμβουλὴν τοῦ Προμηθέως.

ὑποτυγχάνω· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ τυγχάνω. Ἐν σημασίᾳ μεταγενεστέρᾳ τὸ ὑποτυγχάνω (= ὑπολαμβάνω, ὅπερ σύνηθες)= τυγχάνω ἢ λαμβάνω λελη θότως τὸν λόγον, ἤτοι διακόπτω ἄλλον ὁμιλοῦντα καὶ ἀρχίζω νὰ ὁμιλῶ ἐγώ. *Ὑποτυχοῦσα*= λαβοῦσα τὸν λόγον.

ὑποχείριος (ὁ ἡ) -ον (τὸ) καὶ ὑποχείριος, α, ον· ὁ ὑπὸ τὰς χεῖρας ἄλλου, ὁ ὑπόδουλος. *Ὑποχειρίους ποιήσειν* (ὑπον. ἔλεγεν)· *ἄφρονας γὰρ εἶναι* (πάλιν ὑπον. *ἔλεγεν*)= (ἔλεγεν ὅτι) θὰ τοὺς ὑποδουλώσωμεν· διότι εἶναι ἀνόητος.

ὑστεραῖος, α, ον (= ἀκόλουθος)· *τῇ ὑστεραίᾳ* (ἐνν. ἡμέρᾳ) = *τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν, εἰς τὴν ὑστεραίαν* (ἐνν. ἡμέραν) μέχρι τῆς ἑπομένης ἡμέρας. *Τῆς ὑστεραίας ἐκκλησίας* (ἰδὲ *εἰμί*).

Ὗς (ὁ) -ός· γουρούνι.

ὕστερον (ἐπίρρ. χρόνου).

ὑφάπτω (κάτωθεν ἀνάπτω· οἱ χρόνοι ὡς τοῦ *ἅπτω*.

ὑφήγησις (ἡ) -εως = ὁδηγία, συμβουλή.

ὑφῆψε· ἰδὲ ὑφάπτω.

ὑφίσταμαι (= δέχομαι, ὑπόσχομαι)· *ὑπέστησαν τελεῖν*= ἐδέχθησαν νὰ πληρώσωσιν.

ὕφος (τὸ) -ος-ους· ὕφασμα.

ὕψος (τὸ) -εος-ους. *Εἰς ὕψος*= ὑψηλά.

ὑψόω-ῶ (= ὑψώνω)· *ὑψοῦται* = ὑπερηφανεύεται.

ὗω (= βρέχω)· οἱ χρόνοι ὗσον, ὕσω, ὗσα παρὰ ποιηταῖς καὶ μεταγενεστέροις συγγραφεῦσιν. *Εἰ ὕοι* (ὑπ. ὁ Ζεύς)= ἀνίσως βρέχῃ. Ἐνίοτε τὸ *ὗει* ἀπροσώπως= ὑετός ἐστιν, ὡς *μέλει*= μέλησίς ἐστιν, καὶ *δεῖ*= χρεία ἐστιν, ἐν οἷς γίνεται συγχώνευσις ὑποκειμένου καὶ ῥήματος.

Φ

Φαιδρός, ά, όν· ζωηρός· παραθετ. *φαιδρότερος, φαιδρότατος*.

φαιδρύνω (= λαμπρύνω)· ἀορ. *ἐφαίδρυνα* καὶ μέσ. *ἐφαιδρυνάμην* ἢ *ἐφαιδρύνθην*· *ἐπειρᾶτο φαιδρύνῃ* = προσεπάθει νὰ τὸν κάμῃ λαμπρὸν (ἄσπρον).

φαίνω (= φανερώνω, δεικνύω)· *ἔφαινον*· *φανῶ, ἔφηνα, πέφαγκα*. Μέσ. *φαίνομαι* (=φανερώνομαι, παρουσιάζομαι)· μέλλων *φανοῦμαι* καὶ *φανήσομαι*, ἀορ. *ἐφάνην* καὶ *ἐφηνάμην*, παθ. ἀορ. *ἐφάνθην*, παρακ. μέσος *πέφηνα* καὶ παθ. *πέφασμαι*. *Φανέντος*= ἀφ' οὗ ἐφάνη. *Ἐφάνησαν ἄνδρες* (κατηγορ.)· *τὸ φανὲν ἐκ τῆς θαλάσσης*= ὅ,τι ἂν φανῇ ἐκ τῆς θαλάσσης.

φάλαρα (τὰ) -ων = ἐλάσματα ἐκ μετάλλου χρησιμεύοντα ὡς στολισμὸς ἐπὶ τοῦ μετώπου ἢ τῶν παρειῶν τῶν ἵππων.

φανεὶς-έντος· ἰδὲ *φαίνω*.

φανέν· ἰδὲ *φαίνω*.

φανταδιόω-ῶ (= προξενῶ φαντασίας)· *φαντασιοῦμαι*=πλάττω κατ' ἐμαυτὸν φαντασίας, φαντάζομαι.

φάραγξ (ἡ) -γγος, χάσμα μεταξὺ ὀρέων ἢ βράχων.

φάτνη (ἡ) -ης, τὸ μέρος, ἔνθα τίθεται ἡ τροφὴ τῶν ζώων ἵνα μὴ σκορπίζηται, μηδὲ καταπατουμένη ἀποβαίνῃ ἄχηστος. Πολλαχοῦ ἡ *φάτνη* λέγεται *παθὶ* ἢ *παχνὶ* (ἐκ τοῦ ποιητ. ῥήματος *πατέομαι*). *Ἐπὶ φάτνῃ*= διὰ τὴν φάτνην.

φαῦλος, η, ον = μηδαμινός.

φείδομαι (δὲν ἐξοδεύω, δὲν καταστρέφω)· *ἐφειδόμην, φείσο-*

μαι, ἐφεισάμην, πέφεισμαι. Ἂν φείσωνται τοῦ στρατηγοῦ = ἂν μὴ φονεύσωσι τὸν στρατηγόν.

φέρω· ἔφερον, οἴσω, ἀορ. α′ ἤνεγκα, β′ ἤνεγκον, πρκ. ἐνήνοχα, ἐνηνόχειν. Φέρων ταῦτα = βασταζων ταῦτα, ἢ φορτωμένος· φέρω τὴν ὀργὴν = ὑποφέρω τὴν ὀργήν. Μέσον φέρομαι = ὁρμῶ, χύνομαι (ἰδὲ τὸ ῥ. συνέβη). Παθ. ἀποφθέγματα φέρεται = ἀναφέρονται· φερομένη (ἐνν. ὑπὸ τοῦ ῥεύματος).

φεύγω· μέλλ. φεύξομαι καὶ φευξοῦμαι, ἔφυγον, πέφευγα. Φεύγων Ἀθηναίους = ἀποφεύγων τὴν καταδίωξιν τῶν Ἀθηναίων.

φημί· ἔφην, φήσω, ἔφησα, εἶρηκα, εἰρήκειν. Συντάσσεται συνήθως μετ' ἀπαρεμφ. εἰδικοῦ οἷον: τινές φασιν.. εἶναι (= ὅτι ἦν), θῦσαι δὲ (= ὅτι ἔθυσεν)· ἔφη δείξειν = ὅτι θὰ δείξῃ· ἔφη μεμαθηκέναι = εἶπεν ὅτι ἔμαθεν. Φασὶν (οἱ ἄνθρωποι τὸν Λίλωνα πυθέσθαι = ὅτι ὁ Χ. ἠρώτησεν· φάναι ταπεινοῦν (ἰδὲ τὸ ἄρθρον ὁ) = εἶπεν ὅτι ὁ Ζεὺς ταπεινώνει· Ἑρμιππος φησιν Ἀνάχαρσιν κελεῦσαι = ὅτι ὁ Ἀναχ. διέταξε· (οἱ ἄνθρωποι) φασὶ τὸν Σωκράτην διατεῖναι καὶ κωλύειν = ὅτι ὁ Σ. διέτεινε καὶ ἐκώλυεν· (οἱ ἄνθρωποι) φασὶ τὸν Κλεάνθην ἀχθῆναι = ὅτι ὁ Κλ. ἤχθη, ἐφέρθη. Ὁ Δίφιλος φησὶ τὰς ἐλαίας εἶναι = ὅτι αἱ ἐλαῖαι εἰσιν· ὁ Συβαρίτης ἔφη λαβεῖν = ὅτι ἔλαβεν· ὁ Λύσανδρος ἔφη μηδαμῶς συμφέρειν = (ὅτι μηδαμῶς συμφέρει)· τὴν γὰρ θηβαίων πόλιν... γενήσεσθαι (ἐνν. ἔφη) = ἡ γὰρ πόλις (ἔφη ὅτι) γενήσεται. Ἐνίοτε καὶ ἀντὶ εἰδ. ἀπαρεμφάτου τὸ εἰδικὸν ὡς ἢ ὅτι, οἷον· φασὶν ὡς οὐ παρῆγεν.

φθάνω (= προλαμβάνω)· ἔφθανον, φθάσω καὶ φθήσομαι, ἀορ ἔφθασα καὶ β′ ἔφθην, ἔφθακα, ἐφθάκειν. Φθάσαντες καταλαίουσι = προλαβόντες φονεύουσιν· ἔταμε φθάσας = προλαβὼν ἡτοίμασεν (ἰδὲ τέμνω).

φθείρω· μελλ. φθερῶ, ἔφθειρα, ἔφθαρκα· ἀφανίζω.

φθονέω-ῶ· ἄνευ παρακ. καὶ ὑπερσ. Συντ. μετὰ δοτικῆς.

φιλόνεικος (ὁ ἡ) = ὁ ἀγαπῶν τὰς λογομαχίας. Φιλονεικότερον (ἐνν. τοῦ δέοντος = παρ' ὅ,τι ἔπρεπεν).

φιλοπονέω-ῶ· ἀγαπῶ τὴν ἐργασίαν, καταγίνομαι.

φίλος, η, ον· παραθετ. φίλτερος, φίλτατος.

φιλοτιμέομαι-οῦμαι (= κάμνω τι μὲ φιλοτιμίαν, ἤτοι ἐπιδιώκων τὴν παρὰ τῶν ἄλλων τιμήν)· συντ. μετ' ἀπαρ. τελικοῦ, οἷον Ἀλκιβ. ἐφιλοτιμήσατο πέμψαι = ἐφιλοτιμήθη νὰ στείλῃ.

φιλέω-ῶ· πρκ. πεφίληκα (= α′ ἀγαπῶ καὶ β′ φιλῶ τῷ στόματι ὡς καὶ παρ' ἡμῖν). Συντ. μετ' αἰτιατικῆς, οἷον ἐφίλει (ἐνν. τὸν λαγωόν).

Φλέγρα (ἡ) -ας· χώρα περιβόητος διὰ τὸ ὑπόγειον πῦρ. Ἐνταῦθα οἱ Γίγαντες ἐνικήθησαν ὑπὸ τῶν θεῶν. Τὸ πάλαι ὠνομάζετο Φλέγρα ἡ δυτικὴ ἄκρα τῆς Μακεδονικῆς χερσονήσου. Οἱ μεταγενέστεροι ἐθεώρουν τὴν Φλέγραν ὡς χώραν γιγαντομαχίας κειμένην ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ παρὰ τὴν πόλιν Κύμην. Ἐλέγετο καὶ πληθ. αἱ Φλέγραι.

φλέγω (= καίω)· φλέξω, ἔφλεξα· παθ. ἀορ. ἐφλέχθην.

φοβέω ἄλλον, φοβοῦμαι ἐγώ· μέλλ. φοβήσομαι, ἀορ. ἐφοβήθην, πρκ. πεφόβημαι· ὁ μέλλ. φοβηθήσομαι μεταγενέστερος· ὁ ἀορ. ἐφοβησάμην ποιητικός.

φοινίκεος, α, ον καὶ συνηρημένον φοινικοῦς, ῆ, οῦν = ἐρυθρόν.

φοιτάω-ῶ (= συχνάζω)· πρκ. πεφοίτηκα

φολίς (ἡ) -ίδος· φόλα, στίγμα κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ σώματος. Τοιαῦτα στίγματα φέρουσιν οἱ ὄφεις, αἱ σαῦραι, αἱ χελῶναι. Τῶν ἰχθύων αἱ φολίδες λέγονται λεπίδες κυρίως.

φορὰ (ἡ) -ᾶς = καρποφορία.

φράζω· μέλλ. φράσω, πρκ. πέφρακα (= λέγω, φανερώνω). ἔφρασεν, ὅστις εἴη = ἐφανέρωσε ποῖος ἦτο.

ῥάττω (= βάλλω ῥαγμόν, κλείω, φράζω)· μελλ. ῥαξω· παθ. ἀορ. ἐῤῥάχθην, παρακ. πέῤῥαγμαι.

ῥεάρ (τὸ) -ατος· πηγάδι.

ῥῆνν (ἡ) ενός· νοῦς.

ῥονέω-ῶ (= συλλογίζομαι)· Μέγα ῥονῶ = μεγάλα πράγματα συλλογίζομαι, μεγαλοῤῥονῶ καὶ ἐπὶ κατηγορίας = ἀλαζονεύομαι. Μεγάλα ῥονοῦντα ἐπὶ περιουσίᾳ = φανταζόμενον διὰ τὴν περιουσίαν του· μέγα ἐῤῥόνει ὡς γινόμενος = ἐμεγαλοῤῥόνει διότι γίνεται.

ῥοντίζω· μελλ. ῥοντιῶ, πρκ. πεῤῥόντικα.

ῥυγανιστὴς (ὁ) -οῦ καὶ ῥυγανιστὴρ (ὁ) -ῆρος = ὁ συλλέγων ῥύγανα, ἤτοι ξηρὰ ξυλάκια, θάμνους.

φυλάττω· πρκ. πεφύλαχα. Μέσον φυλάττομαί τι = φυλάγο-

μαι ἀπὸ ἓν πρᾶγμα, τὸ ἀποφεύγω· φυλάσσεσθαι τὸν ψόγον, τὴν ἐπιδουλήν (ἐνν. ἔλεγε δεῖν) = (ἔλεγεν ὅτι πρέπει) νὰ φυλάττηται τις ἀπὸ τὴν κατηγορίαν κτλ.

φύξιος, α, ον= ὁ τῆς φυγῆς, ὁ εἰς φυγὴν βοηθῶν.

φύσις (ἡ) -εως (= δύναμις). *Φύσει* = φυσικά, ἐκ φύσεως. *Τὸ μέν ἐστιν ἡμέρου φύσεως* (ἡ γεν. ὡς κατηγορούμενον· ὑπονοεῖται δὲ *ἴδιον* φύσεως ἡμέρου).

φύω (=γεννῶ, παράγω καὶ ἀμεταβ. = φυτρώνω)· ἀορ. ἔφυσα (μεταβ.), β′ ἔφυν (ἀμεταβ.) πρκ. πέφυκα. Μέσον *φύομαι*= γεννῶμαι.

φωλεὸς (ὁ) -οῦ καὶ *φωλεὰ* (ἡ) κατοικία πρὸ πάντων τῶν πτηνῶν.

Χ′

Χαίρω (= ἔχω χαράν)· μελλ. *χαιρήσω*, ἐχάρην πρκ. *γέγηθα*. Ἐν τῇ ἀρχῇ τῶν ἐπιστολῶν ἔγραφον τὸ *χαίρειν οὕτω Φίλιππος Φωκίωνι χαίρειν*, ἔνθα ὑπονοεῖται τὸ ῥῆμα *λέγει*, ἢ *κελεύει* ἐξ οὗ τὸ ἀπαρέμφατον ἐξαρτᾶται. Παρ' ἡμῖν σήμερον ἀνάλογον τό: *ἀδελφὲ Δημήτριε, σὲ χαιρετῶ*.

χαλεπαίνω (=ὀργίζομαι, ἀγανακτῶ)· μελλ. *χαλεπανῶ*, ἀορ. *ἐχαλέπηνα*· *τοῦ πατρὸς χαλεπήναντος* (μετ. χρον.)= ἀφ' οὗ ὁ πατὴρ ὠργίσθη.

χαλινὸς (ὁ) -οῦ· τὸ χαλινάρι.

χαλκεὶς (ὁ) -έως· ὁ τὸν σίδηρον κατεργαζόμενος, ὁ σιδηρᾶς, *ἐργαστήριον χαλκέως* (γεν κτητική).

χαλκουργὸς (ὁ) -οῦ= χαλκεὺς (ἰδέ).

χάραξ (ὁ) -ακος· ξύλον σουβλερόν, παλοῦκι. Διὰ τοιούτων ξύλων σταυροειδῶς (χχχ) εἰς τὴν γῆν ἐμπηγνυμένων περιεφραττον τὸν τόπον, ἐν ᾧ ὁ στρατὸς εἶχε τὰς σκηνάς του, ἤτοι τὸ στρατόπεδον· ἄρα *χάραξ* = ὀχύρωμα· ἔτι = στρατόπεδον.

χαρίζομαι (λέγω ἢ κάμνω τι χάριν τινος, εὐχαριστῶ τινα)· μελλ. *χαριοῦμαι*, ἀορ. *ἐχαρισάμην*, *κεχάρισμαι*, *ἐκεχαρίσμην*.

χάριν· ὡς πρόθεσις καταχρηστικὴ μετὰ γενικῆς, *οἷον τίνος χάριν ἦκοι* = διὰ ποῖον σκοπὸν ἦλθεν.

χάσμα (τὸ) -ατος· σχίσμα ἐντὸς τῆς γῆς.

χέας· ἰδὲ *χέω*.

Χείλων (ὁ) -ωνος, υἱὸς Δημαγέτου, εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν τῆς Ἑλλάδος.

χειμὼν (ὁ) -ῶνος· κακοκαιρία (ἰδὲ *ὥρα*).

χεὶρ (ἡ) -*χειρὸς* καὶ *χερός*. *Ταῖς χερσὶ* (δοτ. τοῦ μέσου ἢ ὀργάνου) = μὲ τὰς χεῖρας.

χειρόομαι-οῦμαι (=κάμνω ὑποχείριον, ὑποδουλώνω)· μελλ. *χειρώσομαι*, *ἐχειρωσάμην* καὶ παθ. *χειρωθήσομαι*, *ἐχειρώθην*· πρκ. *κεχείρωμαι*, *ἐκεχειρώμην*· μετ' ὀλ. μελλ. *κεχειρώσομαι*.

χειροτονέω-ῶ (= ἐκλέγω δι' ἀνατάσεως ἤτοι ἀνυψώσεως τῶν χειρῶν). Συντ. μετὰ δύο αἰτιατικῶν, ὧν ἡ β′ εἶναι κατηγορούμενον τῆς α′, οἷον *ἐχειροτόνησαν Κάδρον στρατηγόν*.

χείρων (ὁ) -ονος· ἰδὲ *κακός*.

χελώνη (ἡ) -ης· χελώνα.

χερσαῖος, α, ον· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν χέρσον, ξηράν, ἢ ζῶν ἐν τῇ χέρσῳ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ *θαλάσσιος*.

χέω (= χύνω) μελλ *χέω* καὶ μέσος *χέομαι* ἀορ. *ἔχεα* πρκ. *κέχυκα*· παθ. μελλ *χυθήσομαι*, *ἐχύθην*, *κέχυμαι*. *Χέω ὑετὸν βίχνω βροχήν*, βρέχω.

χήρα (ἡ) -ας, θηλ. τοῦ *χῆρος* (= ἡ μὴ ἔχουσα ἄνδρα, ἡ ἀπολέσασα τὸν ἄνδρα της).

χιτὼν (ὁ) -ῶνος· τὸ ἀμέσως ἐπὶ τῇ σαρκὶ φόρεμα, οἷον ὑποκάμισον. *Χιτὼν ἐρίων* (γεν. τῆς ὕλης) =χιτὼν μάλινος.

χολὴ (ἡ) -ῆς· θυμός, ὀργή.

χολόω-ῶ (= παροργίζω τινα)· μεσ. *χολοῦμαι* (= ὀργίζομαι), *χολώσομαι*, *ἐχολωσάμην* καὶ *ἐχολώθην*, *κεχόλωμαι*, ῥῆμα ποιητικόν. *Χολωθεῖσα* = ὀργισθεῖσα.

χολωθεῖσα· ἰδὲ χολόω-ῶ.

χόνδρος (ὁ) -ου· κόκκος, σπυρί· *χόνδρος λιβανωτοῦ* (γεν. τοῦ ὅλου) = κόκκος θυμιάματος.

χορτάζω ἄλλον καὶ *χορτάζομαι* ὁ ἴδιος. Ἐνεργ. μόνον ὁ παρατ. *ἐχόρταζον*· μέσ. ἀορ. *ἐχορτάσθην*. Οἱ ἀττικοὶ συγγραφεῖς ἀντὶ *χορτάζομαι* λέγουσι *κορέννυμαι*.

χράω-ῶ (= χρησμοδοτῶ)· ἀορ. α′ *ἔχρησα*· παθ. ἀορ. *ἐχρήσθην*, πρκ *κέχρησμαι*.

χρεμετίζω καὶ **χρεμετάω-ῶ** ἐπὶ τοῦ φωνάζοντος ἵππου· ἀορ. *ἐχρεμέτισα*. Οἱ ἄλλοι χρόνοι ἐλλείπουσιν.

χρὴ (= χρειάζεται, πρέπει) ἀπροσώπως· πρτ. *ἐχρῆν* καὶ *χρῆν*, μελλ. *χρήσει*. Δέχεται ὡς ὑποκείμενον ἀπαρέμφατον ἰδὲ καὶ *δεῖ*, *προσήκει*, *συνέβη*

κτλ. *Τί παθεῖν ἢ ἀποτῖσαι χρή*, ἔνθα διὰ τοῦ *παθεῖν* ἐννοοῦμεν σωματικὴν τιμωρίαν ἢ θάνατον, διὰ δὲ τοῦ *ἀποτῖσαι* χρηματικὴν ζημίαν. *Ἐπιθυμεῖν χρή*.

χρήζω (=ἔχω χρείαν, ἀνάγκην)· *ἔχρηζον* καὶ πλέον οὖ. Συντ. μετὰ γενικῆς, οἷον *χρήζομεν ἀνδρείας*.

χρησμῳδέω-ῶ· ᾄδω χρησμούς, ἤτοι ἀπαγγέλλω χρησμοὺς ἐμμέτρως.

χρήσομαι· ἰδὲ *χράομαι-ῶμαι*.

χροιὰ (ἡ) -ᾶς· χρῶμα.

χρόνος (ὁ) -ου· ἡ γενικὴ *πολλοῦ χρόνου, πλείονος χρόνου* = εἰς διάστημα πολλοῦ χρόνου, περισσοτέρου (τοῦ δέοντος, παρ' ὅ,τι ἔπρεπεν)· *πολὺν χρόνον* (διορ. χρόνου) = ἐπὶ πολὺν χρόνον.

χρύσεος-οῦς, ἑπ-ῆ,εον-οῦν· ἐκ χρυσοῦ.

χρυσίον (τὸ) -ου· τεμάχιον χρυσοῦ α' κατεργασμένου καὶ ἐπομένως νόμισμα ἢ γρῦμα καθόλου καὶ β' ἀκατεργάστου. Πληθ. *χρυσία* = χρυσᾶ κοσμήματα.

χράομαι-ῶμαι (=κάμνω χρῆσιν, μεταχειρίζομαι) πρκ. *κέχρημαι*. Συντ. ἢ μετὰ μιᾶς μόνης δοτικῆς, ἢ μετὰ δύο, ἐξ ὧν β' λέγεται κατηγορούμενον τῆς α', οἷον *χρησάμενος τούτοις κορυνηφόρους*= μεταχειρισθεὶς τούτους ὡς σωματοφύλακας. *Χρώμενος ὁρμῇ*= ἔχοντες ὁρμήν· *χρῶμαι τῇ αὐτῇ ἀγωγῇ* (ἰδὲ *ἀγωγή*), *φωναῖς* (=φωνάζω).

χωλεύων = κουτσαίνων· διότι ἵστατο ἐπὶ τοῦ ἑνὸς ποδός.

χωλός, ή, όν· κουτσός.

χωρέω-ῶ (= α' πηγαίνω, β' περιλαμβάνω, ὡς καὶ τὸ παρ' ἡμῖν *χωρεῖ* ἢ *χωράει*)· μελλ. *χωρήσομαι* καὶ σπανίως *χωρήσω*· *ὁ τόπος χωρεῖ* = χωράει, περιλαμβάνει.

χωρίς· προθ. καταχρηστική, μετὰ γενικῆς, οἷον *χωρὶς ὧν εἶχεν ὅπλων* ἀντὶ τοῦ *χωρὶς τῶν ὅπλων, ἃ εἶχεν* (ἰδὲ ἀντ. ὃς καὶ ῥ. *ἐπιτάττω*)· καὶ κατόπιν τῆς γενικῆς, οἷον *ὀλίγων χωρὶς*=ἐκτὸς ὀλίγων.

Ψ'

Ψαύω (= ψηλαφῶ, ἐγγίζω)· *ἔψαυον, ψαύω, ἔψαυσα*· ὁ πρκ. *ἔψαυκα* (παρὰ τῷ Σέξτῳ)· ἀορ. παθ. *ἐψαύσθην* (Διοσκουρίδης). Συντ. μετὰ γενικῆς, οἷον *ἔψαυε τῶν ἄστρων* = ἤγγιζε τὰ ἄστρα.

ψέγω (= κατηγορῶ, ἐξευτελίζω), *ψέξω, ἐψεξα*.

ψεύδομαι (μέσον= λέγω ψεύματα· παθ.=ἀπατῶμαι)· μεσ. μελλ. *ψεύσομαι*, παθ. *ψευσθήσομαι*, ἀορ. *ἐψευσάμην* καὶ *ἐψεύσθην*, πρκ. *ἔψευσμαι*.

ψηφίζω (=παραδίδω τι εἰς ψηφοφορίαν), μελλ. *ψηφιῶ*, ἀορ. *ἐψήφισα, ἐψήφικα*· μέσον *ψηφίζομαι* (= ἀποφασίζω, ἐκλέγω διὰ τῆς ψήφου). Μετὰ δύο αἰτιατ., ἐξ ὧν ἡ β' λέγεται κατηγορ. τῆς α', οἷον *ἐψηφίσαντο Φωκίωνα στρατηγόν*.

ψηφὶς (ἡ) -τίδος· χαλίκι, πέτρα μικρά.

ψόγος (ὁ) -ου· κατηγορία, ἐξευτελισμός.

ψόφος (ὁ) -ου· κρότος, κτύπος. Τὰς *ποιούσας ψόφον* = αἱ ὁποῖαι κάμνουσι κρότον· (ἰδὲ καὶ προθ. *ἀπό*).

ψυχὴ (ἡ) -ῆς· νοῦς, πνεῦμα.

Ψωφὶς (ἡ) -ίδος καὶ τίδος· πόλις καὶ χώρα ἐν τοῖς Β. Δ. τῆς Ἀρκαδίας.

Ω'

Ὦ (ἐπιφ. θαυμαστικόν), ὡς καὶ παρ' ἡμῖν (ἰδὲ καὶ *οἷος*).

ὦδε (ἐπιρρ. τοπικόν)· ἐδῶ.

ὠήθην· ἰδὲ *οἴομαι*.

Ὠκεανὸς (ὁ) -οῦ· ποταμὸς μέγας περιβάλλων γῆν καὶ θάλασσαν.

ὠκύτης (ἡ) -ητος· ταχύτης.

ὤν μετοχὴ τοῦ ῥήματος *εἰμί*.

ὠνέομαι-οῦμαι (= ἀγοράζω)· *ἐωνούμην, ὠνήσομαι, ἐπριάμην, ἐώνημαι, ἐωνήμην*· ὁ ἀορ. *(ἐ)ωνησάμην* παρὰ μεταγενεστέροις. *Δύναμαι τοσούτου ὠνήσασθαι* = ἠμπορῶ μὲ τόσον (πολὺ) ποσὸν νὰ ἀγοράσω· ἡ γενικὴ *τοσούτου* σημαίνει τὸ τίμημα, τὴν ἀξίαν.

ὠνητός, ή, όν· ὁ δυνάμενος νὰ ἀγορασθῇ. *Οὐκ ὠνητὴ χρημάτων* (γεν. τῆς ἀξίας)= δὲν δύναται ν' ἀγορασθῇ ἀντὶ χρημάτων.

ὦνιος, α, ον καὶ **ὤνιος** (ὁ ἡ) -ον· πᾶν ὅ,τι ἀγοράζεται, τὸ ἀγοραστόν, τὸ πρὸς ἀγοράν.

ὠὸν (τὸ) -οῦ καὶ ὀρθότερον **ᾠὸν** = αὐγόν.

ὥρα (ἡ) -ας. Αἱ ὧραι τοῦ ἔτου, εἶναι τέσσαρες, ἄνοιξις (ἔαρ)ς θέρος, φθινόπωρον (ὀπώρα) καὶ χειμών. *Χειμῶνος ὥρᾳ* (δοτ. τοῦ χρόνου) = ἐν καιρῷ χειμῶνος.

ὠρυγὴ (ἡ) -ῆς καὶ **ὠρυγμὸς** (ὁ) -οῦ· ἡ φωνὴ τῶν λύκων

καὶ τῶν κυνῶν, κοινῶς σύρ-
λιασμα.

ὡς α' εἰδικὸς μεθ' ὁριστικῆς ἢ εὐκτικῆς, οἷον ὡς τέξεται= ὅτι θὰ γεννήσῃ· ὡς ἔστιν=ὅτι ὑπάρχει· ὡς ἄγοι= ὅτι ἀπάγει φυγαδεύει αὐτόν· ὡς ἀνασχήσοι = ὅτι ἔμελλε ν' ἀνυψώσῃ φανόν· ὡς φυλάττοιεν= ὅτι ἐφύλαττον· β' χρονικὸς (=καθὼς)· ὡς ἐθεάσατο= καθὼς (τὸν) εἶδεν· ὡς συνεῖδον, ὡς κατέπεσεν, ὡς εὗρεν, ὡς ἤκουσεν, ὡς ἦκεν=καθὼς ἦλθεν· ὡς ἀπήγγειλαν· γ' αἰτιολογικὸς (= ἐπειδή)· ὡς οὐδὲν ἦνυεν· ὡς βλάπτουσαν αὐτὸν = ἐπειδὴ τὸν ἐζημίωνεν.

ὡς οὐχ εὕρισκον· ὡς γιτόμενος ὡς διατοουμένων = διότι σκέπτονται· ὡς ὁ κηδόμενος... εἴη παθὼν (Πολ. 5) δ' τελικὸς)= διὰ νὰ) ὡς ἀφαιρησομένη (ἰδὲ ὁρμῶ)· ε' ὁμοιωματικὸς (= ὡσάν)· ὡς τὸν γεγενημένον παῖδα= ὡς εἰ ἦν, σὰν νὰ ἦτο ὁ γεννηθεὶς παῖς· ὡς ὁρῶν= ὡς ἐὰν ἔβλεπε· ἐνταῦθα ὑπάγεται καὶ ἡ σημασία τοῦ ποσοῦ, οἷον ὡς τοὺς σφῆνας= σάν, ὅσον τοὺς σφῆνας· ς' συμπερασματικὸς (=ὥστε)· πλείω ὡς συνακούειν (Ἀθ 6)=πλείω ἢ ὡς συνακούειν= περισσότερον ἢ ὥστε νὰ ἀκούῃ μετὰ τῶν ἄλλων· ὡς καὶ διώκειν ἐθέλειν = ὥστε καὶ ἐθέλειν διώκειν ζ' πρόθεσις· ὡς βασιλέα = πρὸς τὸν βασιλέα· ὡς αὐτὸν πρὸς αὐτόν.

ὥστε συνδ συμπερασματικὸς α' μεθ' ὁριστικῆς, ὅτε τὸ ἀποτέλεσμα θεωρεῖται ὡς γεγονός, πραγματικόν, οἷον ὥστε δεδώκασιν (Μυθ.)· β' μετ' ἀπαρεμφάτου, ὅτε τὸ ἀποτέλεσμα θεωρεῖται ἄλλοτε μὲν ὡς ἁπλοῦς σκοπός, ἄλλοτε δὲ ὡς πραγματικόν, οἷον ὥστε αὐτὸν νομίσαι = ὥστε αὐτὸς νὰ νομίσῃ καὶ πράγματι ἐνόμισεν· ὥστε γενέσθαι (Ἀθ.)= ὥστε (ἡ ἔλλειψις τῶν ἄρτων) νὰ γίνῃ (καὶ πράγματι ἔγινεν) ἄρτυμα τοῦ συμποσίου, ἔκαμε δηλ. τὸ συμπόσιον εὐχάριστον· γ' μετ' εὐκτικῆς σὺν τῷ ἄν, ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα θεωρεῖται ὡς ἐνδεχόμενον· δ' μετὰ παρῳχημένου ὁριστικῆς σὺν τῷ ἄν, ὅτε τὸ ἀποτέλεσμα θεωρεῖται ὡς μὴ γενόμενον.

ὤφθην· ἰδὲ ὁρῶ.

ᾤχετο· ἰδὲ οἴχομαι.

ὠχριάω-ῶ (= εἶμαι χλωμός), ὠχριάσω, ὠχρίακα, τὸ ἀντίθετον τοῦ ἐρυθριᾶν.

ΤΕΛΟΣ